KERİME ŞİMŞEK

Karaca

müptela

1. Bölüm

Diğer günlerden farklı olmayan bir gün daha bitmek üzereyken, kısa da olsa dinlenmek için araladığı kapıdan çağrı cihazının ötmesiyle çıkması bir oldu. *'Hayat kurtarmak!'* tamamen hayatıydı ve geri döndürdüğü her canda hayat buluyordu.

Koşarak geçtiği servislerin önünden acil koridorunda soluklanmak istediğinde, yükselen feryatlarla durmak zorunda kaldı. Ayakları mıh gibi zemine çakılırken her feryat, mesleğe ilk başladığı günü anımsatıyordu.

Hocasının *"Ayran budalası gibi bakmaya devam mı edeceksin yoksa bu hayatı kurtaracak mısın?"* sorusu o günkü gibi aklında dolanırken, bir kere daha düşünmeden cebindeki stetoskobu boynuna takıp koşarak müdahale odasına girdi.

"Neyimiz var!"

Alışılagelmiş bir soru olsa da; her vaka bir deneyim, bir hayattı.

"Hocam; beş yaşında erkek, oyun oynarken bir anda göğsünü tutarak bayılmış! Nefes almakta zorluk yaşıyor, ayrıca dakikadaki solunum sayısı az."

"Düştüğünde başını bir yerlere çarpmış mı? Eğer öyleyse EKG'sini ve tomografisini istiyorum, hemen!"

Asistan Savaş, onu başıyla onaylayıp çocuğun EKG'sini ve diğer tetkikleri almak için yanından ayrılırken gelecek sonuçları değerlendirmek için beklemeliydi.

Acilden girişin en önemli ayrıntısıydı ambulansla gelen hastaların kırmızı alandan alınması. Bir bakıma hiçbir sonuç için uzun bekleyişlere yer yoktu.

Bekleyişi son bulduğunda, Savaş'ın elindeki sonuçları aldı ve dikkatle incelemeye başladı. Her satırı iki kez okur-

ken derin nefesler alıyor, soğukkanlılığından ödün vermiyordu. Her ne kadar dışarıdan soğuk görünseler de, doktorların da iç savaşlarının olduğu bilinmeliydi. Katı görüntüleri olmasa, hiçbir hasta yakınına güven veremezlerdi. Elindeki sonuca yeniden döndüğünde, ritim bozukluğunun ve kan akışındaki yavaşlığın yanı sıra ciğerlerde nefes darlığı ve beyine giden damarın tıkalı olduğunu gördü.

"Müdahale edilmesi şart."

Kendi kendine mırıldanırken Savaş'a döndü. "Mahir Hoca'ya haber ver Savaş, sonuçları götür bir de o baksın."

Asistanı ikiletmeden dediğini yaparken, Maral dudaklarının içini ısırarak koridora çıktı. Gözleri kısa bir an kararırken ayakta durmaya çabaladı. Yine oluyordu işte, yine dengesini alt üst eden baş dönmesi şiddetli ağrıyla birlikte geliyordu. Derince aldığı nefesler sonrası gözlerini araladı. Şu anki hali önemli değildi, nasıl olsa alışmıştı bedeni bu küçük krize. Önemli olan küçük hastasıydı. Yapılması gereken belliydi; ilk önce aileden onay almalı ve onlara anjiyo yapılmasının gerekli olduğunu anlatmalıydı.

Hemen kapı önündeki koltukta iki büklüm olmuş bedeniyle oturan kadının yanına yaklaştı.

"Mete Gündoğdu'nun yakınısınız, değil mi?"

Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüş kadının gözlerini gördüğünde, gergince gülümsemeye çalıştı.

"Ben annesiyim."

Çatallı çıkan sesle yutkunurken, başını yeniden koridora çevirdi ve birisini daha aramaya başlayan gözleri boşlukta dolanıp kadına döndü.

"Babası nerede, ikinizle de konuşmam gerekiyor?"

Acıyla gözlerini yuman kadının başını sallamasına anlam veremezken, ne olduğunu da merak ediyordu.

"Babası, geçen sene şoförü olduğu otobüste direksiyon başındayken kalp krizi sonucu kaza geçirerek hayatını kaybetti."

Sadece televizyondan duyma değildi bu sözler, birçok vaka bu şekilde geliyordu acil kapısına ama yine de içinin titremesine mani olamıyordu işte. Bir eli kadının omzuna giderken, yanına biraz daha yaklaştı.

"Buyurun odama geçelim. İsminiz neydi?"

Ayağa kalkan kadın, "Havva." dediğinde, "Buyurun Havva Hanım, bu taraftan." diyerek önünden geçmesi için yol gösterdiği hasta yakınıyla birlikte koridorda sessizce yürümeye başladı. Maral, nasıl söyleyeceğini düşünürken yanındaki anne ne düşünüyordu merak içindeydi.

Odanın önüne gelince yanındaki kadının üzerinde kısa bir süre göz gezdirip kapıyı araladı.

"Buyurun."

Çekinerek oraya adım atan kadının ardından girip kapıyı kapattı. Koltuğa yönlendirdiği beden sonrası masasına geçerek sandalyeye oturdu.

"Bakın Havva Hanım..."

Anında gözlerine dönen gözler bu kadar çaresizce bakarken boğazı düğümleniyordu.

"Çok mu kötü Doktor Hanım? Oğlum... Oğlumdan başka değerli bir varlığım yok! Ne olur kötü deme?"

Güven vermek istercesine başını sallayıp gülümsedi Maral. Var dese ayrı, yok dese ayrıydı.

"Korkmayın, sadece..."

Uzatmanın bir anlamı yoktu. Maral konuşmakta tereddüt ettikçe karşısındaki kadın daha çok korkuyor ve aklına en kötü ihtimalleri getiriyordu.

"Beyine giden damarlar tıkalı, ayrıca ritim bozukluğu var. Acil olarak kardiyoloji doktorumuzun anjiyo yapması lazım, bunun için de onayınız gerekiyor!"

"Pahalı bir şey mi o?"

Bu sefer acıyla gözleri kamaşan kişi Maral'dı. Kaç kişi maddi durumu yüzünden tedavisini yaptıramıyor ve bu yüzden hayatını kaybediyordu? Lanet olsundu bu duru-

mun içinde olup da, parasızlık yüzünden boyun bükenlere el uzatmayanlara!

"Sigortanız yok mu?"

"Yok... Vardı ama eşim ölünce sona erdi. Ev temizliğine gittiğim için benim de sigortam yok."

Artık ev temizliğine giden kadınlara dahi sigorta yapılması şart koşulurken, bu kadının ellerini ovuşturarak karşısında durması aklındaki düşünceyi yürürlüğe koyması için ilk adımdı.

"On sekiz yaşın altındaki her çocuk, devlet koruması altındadır. Devlet, yaşlıları ve çocukları bu konuda mağdur etmiyor. Biz özel bir klinik olduğumuz için devletin sunduğu bu imkânı sunamıyoruz. Ama merak etmeyin, pahalı bir operasyon değil. Burada da sigortanız olmasa dahi yapılabilir."

'Paranız yoksa ben üstlenirim tedaviyi' demenin en iyi yollarından bir tanesi belki de buydu. Ellerine kapanan kadını hemen uzaklaştırırken Maral, kadının ellerini tutarak oturduğu sandalyeden kalkıp karşısına geçti.

"O zaman onaylıyorsunuz, değil mi?"

Kabul ettiğini yorgun gözleri çığlık çığlığa haykırırken sözlü olarak da duymak istemişti. Kadın başını salladığı an, odadan çıkarak tekrar acil koridorunda ilerlemeye başladılar.

"Onaylıyorum Doktor Hanım."

Maral, güven verircesine gülümseyerek kollarını sıvazladığı kadını arkasında bırakarak müdahale odasına girdi.

"Anjiyo odasını hazırlayın, acil!"

Asistanlar onaylayarak koşturmaya başlayınca cebindeki telefonunu eline alıp ezbere bildiği numarayı çevirdi.

"Evimin aydınlığı..."

"Babacım..."

"Söyle babam, söyle kızım."

"Baba... Hesabımdan hastanenin hesabına para aktarımı yapar mısın lütfen?"

"Birazdan hesapta olur."

"Tamam babam... Öpüyorum!"

Ne olduğunu, niçin istediğini bile sormadan kabul eden babasına minnet duymamak elde değildi. Babası biliyordu ki Maral'ın parayla çok işi olmaz, gerektiği zaman gerektiği kadar harcardı. Kaya Bey, bu yönden çok şanslı bir adamdı.

Telefonu kapatıp odasına geri döndüğünde, uğur saydığı bandanasını alıp operasyona katılamayacak dahi olsa, gidişatı görmek için operasyonun yapılacağı yerde olmalıydı. Bir can daha parasızlık yüzünden heder olup gitmeyecek, bir annenin daha canı yanmayacaktı.

Yarım saat bile sürmeyen operasyonu başarı ile sonlandıran Mahir'i tebrik edip ameliyathaneden çıktı ve koridorda bekleyen anneye geçmiş olsun dileklerini sunup gerekli bilgiyi verdikten sonra yanından ayrıldı.

Çok yorulmuştu, evine gidip dinlenmek istiyordu artık. Hatta evine dahi gitmese, koltukta kıvrılıp yatsa da olurdu. Baş ağrısı dayanılmaz bir boyuta ulaşırken yerinden kıpırdayacak hâl bırakmamıştı. Ha evi ha hastane odası, onun için fark etmiyordu. Artık evini dahi göresi gelmiyordu. Yaşanmışlık akan evinin duvarları şimdilerde o kadar soğuk geliyordu ki kapıdan girdiği an üşüyordu.

Çılgın, deli dolu bir yanı olmasına rağmen, her zaman ölçülü davranırdı herkese. Taşkınlık, şımarıklık yapmayı sevmiyordu. Olduğu gibiydi, tabii bunda çok çabuk olgunlaşmış olması bir yana, babasının aşk kokan evinin küçük annesi olmasının da payı vardı.

Annesini kaybetmesinin ardından, sanki bir gecede olgunlaşmıştı. Fakülteden sonra ayrı eve çıkmak istediğini babasına söylerken küçük bir kızdan farkı yoktu. Başlarda babası sert tepki vermesine karşın, sonraları kızını yalnız

bırakmanın doğru bir karar olduğu sonucuna varmış, her zaman ona destek olmuştu. Serhat'ın, "Ben de her zaman yanında olacağım Kaya Hoca'm." desteği ise bu kararı sorgulatmamıştı bir daha.

Odasına girdiği sırada, mesaisi biten ekip içeriye hücum edince gözlerini devirerek onlara baktı. Nasılsa her mesai bitimi aynı durumla karşılaşıyordu. Onlara aldırmadan üzerini değiştirmek için dolaptaki yedek kıyafetlerini alarak banyoya geçti. Üzerini değişip odaya geri döndüğünde ekip olduğu yerde takılıyordu.

Yok saymaya alıştığı insanlara bakmadan kapıya yöneldiğinde, aklında ilk iş olarak hastaneden çıkmadan minik hastasını kontrol etmek vardı. Servise alınan miniğin yanına gitmek için kapıya yaklaştığı sırada kolunu tutan Aydın'a baktı.

"Bizimle geliyorsun!"

"Yorgunum ve hiçbir yere gelmiyorum!"

Sanırım büyük konuştuğunun delili gibiydi bu bakışlar. *'Emin misin?'* dercesine önünde ona bakarak duran ve kaşını kaldıran adama bir tane patlatmak gelse de içinden, kendini durdurdu. Bu gereksiz bulduğu emrivaki gibi, vurması da gereksiz bir girişim olacağı için vazgeçti.

"Hadi ama hocam, naz yapma." diyen Aydın'a doğru yaklaşırken, tehditkâr bakışları adamın üzerinde dolandı.

"Sana naz yaptığımı hissettiren nedir Aydın?"

Yüzüne eğilerek sorduğu soruya, Aydın ellerini havaya kaldırıp "Tamam." Diyerek cevap verdi.

Maral Altuğ; ünlü Beyin ve Sinir Cerrahı Kaya Altuğ'un, kalp ve damar cerrahı olan biricik kızı... Hayatının çoğu hastane koridorlarında geçse de, meslek aşkı yüzünden hayatını sorgulamıyordu. Gerçi hayatını sorgulayacak vakte dahi sahip değildi. Hiçbir eksiği olmayan, hatta yoksulluk nedir bilmeyen kadının, tek yokluğu annesinin

olmamasıydı. Her şeye sahipken, belki de... Belki değil en önemli eksiği annesiydi.

Güneş Altuğ.

Hayat ışığının tek örneği olan annesi... Adı gibiydi Güneş Hanım, eşi ve kızı için. Her sabah, güneş gibi doğuyordu hayatlarına.

Maral, yoğun bir nöbet sonrası zorla götürüldüğü kulüpte, bu gecenin hayatının dönüm noktası olacağını bilemezdi. Kendine güvenerek attığı ilk adımının bataklığa saplanacağını, bilmeden kör olacağını, olup da kendi olmaktan çıkacağını, kurtulmak için çırpınacağını söyleseler bile inanmazken, bilmediği bir duyguyla selamlaşacaktı.

Her zamanki gibi, etrafa ilgisizlikte daimî müşterisi olduğu Bella Cervo Clup'da korumaların; "Hoş geldiniz..." senfonisini es geçip onlar için ayrılmış kırmızı ve siyahın hâkim olduğu locaya kendini attı. Zorla getirilirken bu tavırlarını hesaba katmaları gereken arkadaşları şimdiden huysuzlanırken o, yerine kurulup yine kimlerin burada olduğunu görmek adına gözlerini çevrede gezdiriyordu.

Yorgunluğun açıkça okunduğu gözlerini ilgisizce ışıkların kör bıraktığı noktaların üzerinden süzerek geçirirken, tam da bu sırada sahnenin hemen sol çaprazına düşen bar kısmında, elindeki kehribar rengi sıvıyı kristal bardaktan dudaklarına götürüp yudumlayan heybetli bir adamda gözleri takılı kalmıştı. O elindeki kristal bardağı dudaklarına her götürdüğünde, kehribar renkli sıvı boğazından inerken Âdemelması her yerinden oynayışında yutkunmasını engelleyemiyordu.

Uykusuzluk ve yorgunluk deyip geçmek istiyor ama diyemiyordu, zira her ikisi de hemen yok olmuştu. Ben buradayım diyen heybeti ve kendine çeken aurası, Maral'ı anbean tesiri altına alırken, gözlerini karşısındaki adamdan alamıyordu. Masada dönen muhabbeti dahi duymaz hale gelmişti. Tuhaf ki o duruş ve asillik akan heybet, bir

yerden tanıdık geliyordu. Daha önce görmüş olma olasılığı yüzde kaçtı?

Maral, gözlerini karşısındaki adama sabitlemişken, adamın da gözlerinin ona dönmesiyle bir an ne yapacağını şaşırmış, gözlerini kaçırmak istese de yapamamıştı. Öyle bir an içinde savruluyordu ki onu tutup kendine getirecek hiçbir güç yoktu çevresinde. Yanına ne ara gelip oturduğunu fark etmediği yılışık Özgür'ün varlığına sevinmiş, bir anda kurtarıcısı ilan edivermişti. Karanlığın vurduğu o çekici sureti bir kez daha görmek ve bar tarafına bakmak için savaşırken, yanlış bir izlenim vermek de istemiyordu. O hiçbir zaman bu kadar cüretkâr değildi.

"Unut onu Maral... O gördüğün cehenneme davet çıkaran bakışları, Âdemelmasını, dudaklarının kıvrımlarını, keskin gözlerini unut. Hatta beyaz gömleğin sardığı vücudunu, belli olan kaslarını, her şeyi unut. Günah köşesinde öyle bir adam yok!"

Kendi kendine mırıldanmaları artarken artık delirdiğini falan düşünür hale gelmişti. Düşüncelerini bölen sesle başını çevirdi.

"Bana mı seslendin güzellik?"

Ağzını yaya yaya sorduğu soruyla birlikte, üzerine eğilen Özgür'ün kafasını geri itip başını salladı.

"Hayır. Bugün her zamankinden daha kalabalık diyordum." Yanındaki yılışık heriften uzaklaşmak adına poposunu hafif kaydırıp deri koltukta biraz mesafe açarken, masada dönen *gün içinde neler yaptınız* muhabbetine arada katılıyor, kısa cevaplar veriyordu.

"Bugün yine birileri iyilik meleği olmuş?"

Acar'a dönen bakışları aynı ilgisizliği taşırken, masadaki muhabbetin konusu yine Maral olmak üzereydi. Omuz silkerek önüne dönerken, Sema düşünceyle ona bakmaya devam ediyordu. Üzerindeki bakışları yok saymayı çok önce öğrenmiş biri olarak takılmamayı seçti bir kez daha.

"Herkese yetişemez, herkesi kurtaramazsın Maral, bir yerde durman gerek."

Yüzünü sıvazlarken yorgunlukla masadaki arkadaşlarına tek tek baktı. Niye her defasında bu konu ortaya dökülüyordu, anlamıyordu. Niye rahatsızlardı bu konudan?

"Gücüm nereye kadar yeterse oraya kadar durmayacağım."

Bir süre sonra dinlendiğine karar vererek yerinde kıpırdandı ve yerinden kalkmaya yeltendi. Özgür'ün koluna dokunmasıyla bakışları bileğindeki ele kayarken kaşlarını kaldırarak baktı.

"Nereye?"

Bileğindeki elden tek seferde kurtuldu, ardından, "Boğazım kurudu." diyerek yerinden kalktı.

Ne arkadaşları konuşmaktan vazgeçecekti, ne de o susmaktan. Locadan uzaklaşarak adım adım bara doğru ilerledi. Garsonu çağırmak istese de, bu kalabalıkta onu görebileceğini sanmıyordu. Hem biraz hareket etmiş olurum mantığıyla hem de konunun yeniden kendisine dönme korkusuna yenilerek, bar tezgâhına yaklaşıp başını sesini duyurmak için uzattı.

"Ne alırsınız?" diye yüksek sesle soran barmene, "Votka cherry lütfen." diyebildiğinde rahat bir nefes aldı. Barmen uzun saçlarını geriye atarak gülümsedi ve siparişini hazırlamaya başladı.

"Buyurun."

Laubalilikten uzak tavrına gülümseyip elindeki votka bardağı ile arkasını döndüğünde, yine etkisi altına girmeye başladığı o gözlerle karşı karşıya geldi. Gözleri gözlerindeyken, yol vermek için yana adım attı. Kendisiyle aynı hareketi tekrarlayan adama tedirgince bakarak bekledi. Her adım onları birbirlerine daha fazla yaklaştırırken öylece durdu.

Şimdi daha yakınındaydı ve kesinlikle bir yerlerde kar-

şılaştıkları kanısındaydı. Bir girdap gibi içine çeken gözler, sert bakışlar çok tanıdıktı. Bedeninden yayılan odunsu kokuyu fark ettirmeden içine çektiğinde, tanıdıklık hissi onu sarstı. Sanki daha önce de onu koklamış ve etkisinde kalmış gibiydi. Ama nerede olduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

"Çekilir misiniz?" dedi dişleri alt dudağını ezerken. Uzun süren bakışmalarının ardından araladığı dudaklarının arasından zorlamayla bir tek bu kelime çıkabilmişti. Gözlerinden ayrılan bakışlar, araladığı ve dişleri arasında ezilen dudaklarında kilitli kaldı ve Maral ne yaptığını ancak karşısındaki adam sertçe yutkunduğunda anladı.

Geri adım atmaya çalışırken tek kaşı alayla yukarı kalkan ve ardından aynı alaycı tavırla dudakları kıvrılan adama kilitlenen bakışları, tenine değdiği anda yakan ele çevrildi. Vücudunun en ücra köşesinde başlayan yangın, boğazına kadar durmadan aynı hızla yükselirken bir uzatılan ele, bir de elin sahibine bakmaya zorladı kendisini. Boyunun uzunluğuna aldırmadan başını geriye attığında, gözleri gülümseyen adamın yüzünde takılı kaldı.

"Arkın."

"Keşke ilk gördüğüm anda kalsaydın da büyü bozulmasaydı." dediği anda bekliyordu Maral. Bu kadar çabuk çözülen bir adamın ismini merak ediyor değildi, fakat o çevreye buram buram yaydığı aurası yok muydu?

Maral şaşkınlıktan kalkan kaşlarına mimiklerini de eklerken, sahte bir alayla bakmaya devam etti adam.

"İsmim; Arkın."

Yinelediği ismi duymazdan gelerek ve kendisine uzatılan ele bakarak yavaş yavaş bir kez daha adamın yüzüne çıktı Maral'ın bakışları.

"Sorduğumu hatırlamıyorum." diyerek bakışlarını piste çevirirken karşısındaki adamdan yükselen homurtuları duyabiliyordu. Bir süre sonra gözleri onu tekrar bulduğunda, çenesinin kasılması dikkatinden kaçmamıştı. Kız-

mış olduğunu görmezden gelip, ki ne için kızdığını bile bilmeden, bu tanışma olayını uzatmak istemeyerek o da elini uzattı. Hatta niye adamın kızgınlığına bu kadar takıldığını bile bilmiyordu. Ne var ki böyle bir adamı ilk defa görmüyordu. Çevresindeki erkekler, alışagelmiş gibi hep aynıydı.

"Maral... İsmim; Maral."

Adamın memnun olan ifadesi, sanki beklediği bir eylem gelişmiş gibiydi. Sanki adını biliyor ve söyletmesi uzun zaman almış gibi tek kaşı havaya kalkan adama bakarak başını salladı Maral. Bu yakınlık çok tehlikeli olduğu kadar yanlıştı. Tanımadığı bir adama karşı hissettiği bu çekim haddinden fazlaydı ve farkında olmadan ona görünmez bir güç tarafından çekiliyordu.

Uzattığı elini, kemikli ve uzun parmaklarının arasına hapsedip sıkan Arkın'ın tutuşu sert ama bir o kadar da sıcak gelmişti Maral'a. Vücuduna yayılan ısıyı görmezden gelip bakışlarını tekrar piste çevirirken kulağına dolan müziğin etkisiyle bedenini hafifçe sallamaya başladı.

Aklını dağıtarak, onu ve hissettirdiği yabancı duyguları görmezden gelmeye devam etti. Daha doğrusu gelmeye çalıştı. Ne elini çekebiliyor ne de yeni bir konu açmaya çalışıyordu. Ne yapacağını bilmezken yutkunarak bakışlarını kara delik gibi içine çeken gözlere çevirdi.

"Sizi tanıyor gibiyim. İsminiz ve simanız hiç yabancı gelmiyor?"

Sorduğu sorunun komik ya da farklı bir anlam içerdiğini düşünmüyordu fakat karşısında, *'Ben Yunan Tanrılarının, mitolojide adı gizli kalmışlarındanım'* havasında kendisine bakan adamın vereceği cevabını merakla bekliyordu.

"Zannetmiyorum. Eğer tanışmış olsaydık, beni unutmanız söz konusu bile olmazdı."

Bu defa sırıtan Maral olurken adamın özgüvenini tebrik etmek istedi.

"Özgüveninize hayran olmamak elde değil doğrusu. Şimdi müsaade ederseniz, elimi almak istiyorum. Zira elim en büyük yardımcım ve patlamak üzere olan egonuzdan korumak en iyisi."

Elini çekmek istedikçe adamın başparmağı elinin üzerinde geziniyordu. Bu tarz hareketler Maral'ı her zaman tiksindirirken, başına gelmiş olması da ayrı bir ironiydi.

'Acaba boşta duran elimi yumruk yapıp suratının ortasına geçirsem tepkisi ne olurdu?' diye düşünürken, bu kendini beğenmiş adamdan hemen uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Arkın'ın cevap vermek için araladığı dudaklarından gözlerini kaçırmak istediğinde, başını başka yöne çevirdi. Geçen birkaç saniyenin ardından ise pistteki hareketlilik gözüne çarptı. Genç bir adam yerde yatıyor ve gözle görülür biçimde titriyordu.

Elini hızla Arkın'ın elinden çekip diğer elindeki içki bardağını ona uzattı ve kendi kendine söylenmeye başladı.

"Tut şunu! Ah... Olamaz!"

Yanından ayrılmak için hareketlendiğinde, kolunu sıkıca tutarak asılan Arkın'a tersçe baktı.

"Ne oldu?"

Adamın meraka dair tek bir iz dahi olmayan soğuk sesine ve gözlerine bakarak başıyla pisti işaret ederken, "Pistte bir şeyler oluyor!" diyebildi. O kolunu çekmek istedikçe, Arkın daha çok asılıyordu.

"Sarhoş olmuş gençler olmalı, takılma." dedi Arkın.

Ne rahat bir tavırdır bu Allah'ım!

"Bırak!"

Diğer eliyle adamın tutuşundan kurtulup yanından koşarak ayrılırken söyleniyor, başkalarının hayatını önemsizmiş gibi görenlerden de nefret ediyordu.

"Nereden biliyorsun sarhoş olduğunu acaba?"

Piste koşar adım ilerlerken, arkasındaki adamın kes-

kin bakışlarının hedefinde olduğunu biliyordu. Peşinden gelmesini neden istediğini ise bilmiyor ama kendisi kadar meraklanmasını istiyordu. Bu kadar duyarsız olunmamalıydı. Orada yatan herkes olabilirdi. Bir anda içine çöken hayal kırıklığına lanet okuyarak Arkın'ın aurasından çıktı.

Duygunun yoksun olduğu bir kalp tanıyordu artık Maral. Bu gece merhametsiz bir kalbe merhaba diyordu kimsesiz kalbi. Kapıları kilitli ve hiç dokunulmamış kalbi *'Yardım et.'* dese de, ne yazık ki mesleği bu konuda yetersiz kalıyordu. İçinde merhamet olmayan bir organa yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kalabalık ortamdaki ağır bedenleri aşarak piste vardığında yerde yatan gencin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Havasızlık, yerde yatan genci yoğun bir sis gibi boğuyorken, onun için geç kalınmamış olsun istiyordu. Pisti saran kalabalık grubu uzaklaştırmak için, "Açılın!" diye bağırsa da fayda etmedi.

Başını çaresizlikle arkadaşlarının masasına ve Arkın'ın olduğu tarafa çevirdi. Arkın elinde az önce tutuşturduğu bardaklarla durmuş, öylece kendisine bakıyordu. Tek kası oynamadan bakan adamın gözlerindeki ifadeyi çözememişti Maral, ama *çok geç* diyordu acımasızca sanki, *bırak* diyordu.

Masaların arasından koşarak gelen Ali ise hemen yanına dizlerinin üzerine çöküp bir gence bir Maral'a baktı.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum!"

Başını iki yana sallayıp kontrolleri yapmaya başlayan Maral, gencin göz kapaklarını kaldırarak göz bebeklerine baktı. Göz bebekleri aşırı derecede büyüktü ve kasılmalarının yanı sıra titriyordu. Ayrıca ciltte kuruluk mevcut olduğu gibi vücut ısısı da gittikçe artıyordu. Gencin bileğindeki parmakları, altındaki nabzı zar zor hissederken, az denecek kadar da zorlu nefesler alıyordu. Kontrollerini

yapmaya devam ederken zaman azalıyordu ve onu her an kaybedebilirlerdi.

"Ali!"

"Evet hocam?"

Doktor kimlikleri, nerede olurlarsa olsun ortaya çıkmak için hevesliyken, bu kelimeden sonra zaten durdurulamazdı. Eğer ki beklediği tepki az önce konuştuğu adamdan gelseydi, bu kadar çaresiz hissetmezdi. O ise öylece durmuş, Maral'ı izliyor ve neler yapabileceğini görmek istercesine ruhsuz bir ifadeye bürünen gözlerle sadece bakıyordu.

"Hemen kalabalığı uzaklaştır. Nefes almakta zorlanıyor!"

Etrafını saran kuru kalabalığa tiksinerek bakarken Maral homurdanmaya başladı. *'Sanki açık hava sinemasında film oynuyor anasını satayım ya! Gencecik adam ölüyor, millet sadece bakıyor. Pes, pes!'*

Düşünceleri dayanma sınırına ulaşırken, yutkunarak önünde yatan gence yeniden döndü.

Ali, "Açılın!" diye bağırıyor olsa da kendisi de aynı şekilde etraftaki kalabalığın dağılması için çırpınıyordu. Ne zaman kesildiğini fark etmese de artık kulübün duvarını aşıp dışarıya taşan müzik yoktu. Sessizliğe uğultular eşlik ederken, "Açılın!" diye kulakları sağır edercesine bağıran o bariton ses, her şeye son noktayı koymuş gibi hâkimiyetini kuruyordu.

Kalabalıkta kıpırtı olmazken bir kez daha, "Açılın diyoruz!" diye tekrar bağırırken Arkın, çatık kaşlarının altından Maral'a baktı ve başını sallayıp önüne döndü. Gerileyen kalabalıkla gülümsemesi genişleyen Maral, minnetle aynı şekilde karşılık verip işine geri dönerken; gencin soluk yolunu, solunumunu ve nabzını kontrol edip Ali'ye baktı.

"Ali, uyuşturucu koması, nabız alamıyorum. Kalp ma-

sajına başlıyorum, suni teneffüs ile devam et!"

Kalp mesajının ardından "Şimdi!" dedi Maral ve Ali sıranın kendisine geçmesiyle suni teneffüse başladı. Yaptıkları tüm müdahalelere rağmen cevap alamıyorlardı. Maral çıldırmış gibi yaptığı işe devam ediyor bir yandan da, "Yapma çocuk!" cümlesi dudaklarından dökülmeye devam ediyordu.

"Yapma çocuk! Lütfen!"

Tekrarları son bulamazken, tek bir hamlesi kalmıştı. Yumruk yaptığı elini havaya kaldırıp Ali'ye, "Çekil!" diye seslendi. Göğüs kafesine zarar vereceğini bilse de yapmak zorundaydı.

Yumruğunu sertçe göğsüne indirip bekledi. Sonuç değişmeyince tekrar ve bu kez daha hızlı vurdu. Birkaç saniyenin ardından az da olsa küçük küçük kalbin attığını duymaya başladı. Aldığı derin nefesle soluklanırken alnında biriken teri koluna silerek gülümsedi.

Genci koma pozisyonuna alıp bir anda eline bırakılan telefonun nereden geldiğini sorgulamadan 112'yi aradı. Adres ve hasta durumunu anlatıp telefonu kapattı. Daha sonra kendi hastanesini arayarak bu gece nöbetçi olan doktora yaşananlar hakkında bilgi vermekte gecikmedi.

Telefonu kapattıktan sonra döndü ve yerde yatan gencin üzerinin örtülmüş, başına iki tane korumanın dikilmiş olduğunu gördü. Ali de sürekli nabız kontrolü yapıyordu. Hâlâ dizleri üstünde yerde otururken, kalkmak adına hiçbir şey yapamıyordu. Biraz daha bekledikten sonra, kapıda beliren ambulans görevlilerinin yanına gelmesiyle yaptığı müdahale ve işlemleri anlatıp durum özeti geçti. Gelen sağlık görevlileri, monizoritasyon cihazıyla gencin kalp ritmini izlediler ve sedyeye alarak hastaneye götürülmek üzere ambulansa taşıdılar.

Ambulans kulüpten ayrılırken Maral yerinden kalkmamaya yeminli gibi soluk soluğa gidenleri izliyordu. Sinir-

leri bozulurken eğlenmek için bile vaktinin olmadığını bu gece bir kez daha kendisine hatırlattı. Kalbi göğüs kafesini döverken, sıkışan nefesleri az önceki olayı tekrar tekrar yaşayarak boğazına düğümlenirken, hava alamadığını hissetti.

"Dağ Ceylanı?"

İhtiyaç duyduğu ses yanı başında ona seslenirken yutkunarak başını yana çevirdi.

"Serhat!"

Elleri hâlâ yumruk halde dururken, elini tutan elin sahibine boynunu bükerek baktı. Yerdeki bakışlarını birleşmiş parmaklarına sabitlemişken, Serhat aniden Maral'a sarılıp bedenini bedenine çekti. Maral güçsüzleşen kollarını Serhat'ın boynuna dolarken, tuttuğu gözyaşları bir bir akmaya başladı. Şefkatle sarılan kollar sakinleştirici gibiydi.

Öğrenci oldukları zamanlar gözlerinin önünden şeritler halinde geçerken, aynı havayı soluduğu, arkadaştan çok *kardeşim* dediği Ömer'in, o küçük banyo zeminindeki görüntüsü, hayali, açık kalan gözleri bir türlü yok olmuyordu Maral'ın zihninden. Aynı şeyleri yaşamaktan korktukça, hep karşısına benzer durumlar çıkıyor ve kurtulamıyordu bu lanetten sanki. Kaderi hep aynı olaylarla sınıyordu onu.

Saçlarını öpen Serhat'ın eli sırtını sıvazlarken "Hadi ama Dağ Ceylanı'm, sakinleş artık." diye fısıldadı. Serhat'a daha çok sokulan Maral, "Ömer gibiydi, Serhat. Aynı onun gibiydi. Ama başardım, bu kez geç kalmadım." diye fısıltı halinde konuşurken, yorgun çıkan sesi her şeyi açıklıyordu.

"Başardın."

Maral'ı kendinden uzaklaştırıp gözyaşlarını silen Serhat, genç kızın alnını öperek gülümsedi.

"Nerede benim güçlü, yıkılmaz arkadaşım? Hiç yakışıyor mu bu ağlak haller sana?" diye muzipçe sorarken, Maral omuzlarını silkerek dudaklarını küçük çocuklar gibi

büktü ve "Fark etmez ki." dedi. Fark etmezdi Maral için, başarısızlığına üzüldüğü için değildi gözyaşları; geç kalmak korkusuyla geçen zamanda kalmasıydı.

"Nasıl fark etmez Doktor Hanım, bebek gibi ağlıyorsun?"

Maral, tam cevap vermek üzereydi ki "Telefon!" diyen sert sese döndü iki arkadaş.

"Ah pardon, buyurun."

Arkın'ın telefonu elinden çekiştirerek almasından ziyade, gece karası gözlerin üzerinde fazla oyalanmasına anlam veremeyerek baktı Maral. Arkın'ın gözleri yine aynı etki altına girmesine neden olurken, bu seferki bakışların anlam veremediği farklılığında boğuluyordu.

Arkın artık bir şey söylemesi gerektiğini düşünürken, "Teşekkür ederim." diyerek sesine farklı bir ton kattı. Sözlerinin anlaşılmadığını düşünerek hafifçe başıyla kulübü gösterdi.

"Mekânımda bir skandalı engellediğiniz için."

Karşısındaki kadının afallamış hali yeterince eğlendirmemiş gibi, daha fazlasını ister bir halde süzdü yeşil gözlerin ön planda olduğu yüzü.

"Nasıl?"

Şaşıran Maral, dudaklarını aralarken söylemek için bir şeyler arıyor gibiydi fakat karşındaki adam buna bir türlü müsaade etmiyordu.

Arkın, "Burası bana ait Doktor Hanım." deyip gülünce Maral söyleyeceği her şeyi o gülüşte bıraktı.

'Gülme sen. Gülme be adam.'

Dudakları hafifçe aralanıp kaldığında, hayatında ilk kez gülen bir adam görmüşçesine bakmaya başladı. Kendisini toparlamak istese de öyle bir atmosfer oluşmuştu ki ne söyleyecek söz ne de verecek cevap kalmıştı geriye. Bir süre sonra kendini topladığında yutkunarak baktı kendisini çıplakmış gibi hissettiren gözlere.

"Anladım. Peki, böyle şeylere nasıl izin veriyorsunuz?"

Maral, kendisini toparlayıp can alıcı soruyu sorduğunda gülen yüzü anında kasılan adamın sıkılı yumruklarını ceplerine sokarak saklamak istediğini fark etti. Arkın alt dudağını içine çekip bırakırken, topuklarının üzerinde inip kalktı ve dudaklarını araladı.

"İzin vermiyorum. Buraya girişte, herkes kontrolden geçer Doktor Hanım."

Tane tane ve özenle seçtiği kelimeler Maral'ın kulağına ulaşırken konuşmak istedi.

"Ama!"

Daha bitiremediği, hatta başlayamadığı kelimeleri, Arkın'ın bıçak gibi cevabıyla kesildi.

"Aması nedir hanımefendi? Siz kontrolden geçmiyorsunuz çünkü daimî müşterimizsiniz. Ama bu gençler için geçerli değil, burası ünlü bir mekân ve ben bugüne kadar mekânımda böyle taşkınlıklara izin vermedim, bundan sonra da vermem."

Dut yemiş bülbül gibi susup kalan Maral, şaşkınlığın ikinci evresini de atlatırken, kendinde şaşırdığı tek şey, adamın ağzına her geleni sayması ve kendisinin de buna cevap verememesi olmuştu. Hazır cevaplı olmasıyla bilinen sivri dilli Maral gitmiş, yerine dilsiz bir kadın gelivermişti. Hem de hiç uğraşmadan yapmıştı bunu adam, sadece yakıp geçen bakışları ve tav olduğu o bariton sesini kullanarak. Maral yerden toparlanıp kalkarken, kolunu hâlâ tutan Serhat'a kısaca baktı ama tekrar mimik ve vücut dilini kullanan adama döndü.

"İzin verirseniz olayla ilgilenmeliyim."

Son sözlerini söyledikten sonra öylece arkasını dönüp yürümeye başladı ve Arkın onun uzaklaşmasını izledi.

"Sanki adama sen müsaade ediyorsun dedim, hey Allah'ım ya!"

Serhat'ı arkada bırakıp masalarına dönerken, çevreye

de kısaca göz atıp durumu kontrol etmek istedi. Sanki az önce böyle bir olay yaşanmamış gibi herkes eğlencesine kaldığı yerden devam ediyordu. Aynı onu etkisine almaya devam eden *karalar* gibi.

Renkli ışıkların dağılan huzmesi genç adamın yüzüne vururken, Maral çehresinin ne kadar sert olduğuna bir kere daha şahit oldu. Yanındaki arkadaşıyla sohbet ederken ağır ağır başını sallıyor ve sanki gözlerin kendi üstünde olduğunu biliyor gibi dudakları alayla kıvrılıyordu. Maral hayranlıkla iç çektiği sırada kolunun çekilmesiyle kendine geldi ve korkarak geriye döndü.

"Hadi ama Dağ Ceylanı!"

"Ne var be?"

Arkın'a bakarken yakalandığını sanarak Serhat'a bağırdığında, arkadaşının şüpheci gözleriyle yüzünü taradığını ve sırıtmaya başladığını fark etti. İyice huylanan Serhat yanına yaklaştı ve piste doğru mırıldandı.

"İyice dengesizleştin ama yemezler yavrum. Ne yaptın da suçlu çocuklar gibisin?"

Maral yerinde kıpırdanıp çenesini sıkarken, Serhat'a bakmaya devam etti. "Hiçbir şey yapmadım."

Serhat, *'üstüne gitmenin âlemi yok'* diye düşünerek omuzlarından tuttuğu Maral'ı piste çevirdi.

"Şarkıyı hatırladın mı, senin en sevdiğin? Hadi dans edelim."

Maral bir süre bekledikten sonra derin bir nefes aldı ve "Tamam." dedi. Serhat inanmak istemez gibi Maral'a bakarken, sanki *'Topuklu ayakkabıyla uçmayı öğrendim'* demişçesine tuhaf tuhaf yüzüne bakıyordu.

"Tamam?"

Serhat'ın bildiği Maral, kesinlikle bu değildi. Kolayca tamam demesini geçmiş, uysalca başını sallıyordu.

"Tamam dedim işte, hadi."

Serhat, elinin tersini Maral'ın alnına koyarak ateşini

ölçer gibi yaparken parmakları yanaklarında gezindi ve daha sonrasında gözaltlarını aşağı çekerek içlerini kontrol etti.

"Belirtiler neler doktor? Ölüyor muyum yoksa?"

Koca elleriyle Maral'ın ağzını örttü ve kendine çekip sarıldı Serhat. Şaka bile olsa arkadaşına bir şey olmasını kaldıramaz, onu o halde görmeye dayanamazdı. Yüreği sızlarken gülmeye çalıştı.

"Daha çekeceğin çok çile var Müslüman."

Kahkaha atmaya başlarken hafifçe Maral'dan uzaklaştı Serhat.

"Hayır, kulübün havasımı çarptı dedim ama iyisin maşallah. İsteğimi hemen kabul etmene alışık değil bu beden Dağ Ceylanı."

Sıkıntılı bir nefes alırken Maral, "Vazgeçeceğim ama..." dedi ve Serhat'ın panikle kolundan çekiştirerek onu piste götürmesine izin verdi. Mümkünmüş gibi kulüpte çalan *"Francesco Rossi-Paper Aeroplane"* parçasının sesi daha çok yükselirken, ortamı daha da hareketlendiriyordu. Maral, Serhat'la müziğe göre vücutlarını şekle sokarken, Serhat rahat durmuyor, sürekli gözleri etrafı süzerek bir şeyler arıyordu. Son kez etrafında döndürdüğü Maral'ı vücuduna yasladığında, Maral korkmaya başlamıştı çünkü arkadaşının bu bakışlarını iyi biliyor fakat altından ne hinlikler çıkacağını kestiremiyordu.

"Dağ Ceylanı..."

Bıkkın bir nefesle kaşlarını kaldırdığında, Maral "Söyle Sapık Doktor, yine ne diyeceksin?" dedi ve Serhat'ın iki dudağının arasından çıkacakları beklemeye başladı. Ondan önce önlemini almak istercesine işaret parmağını gözüne doğrulturken, "Canımı sıkacak bir şey olmasın, karışmam." demeyi ihmal etmedi.

Serhat'ın sırıtarak, "Bak şimdi olmadı." demesiyle, bedeninin öne doğru eğilmesi ve hızla geri çekilmesi bir

olmuştu. İlk hamleyi kaldıramadan yüzüne dağılarak çarpan saçları, abi şefkatiyle kulağının arkasına sıkıştıran adama kızamadan, söyledikleriyle sersemlemesi aynı âna denk gelmişti.

"Bardaki şu adam... Dansa kalktığımızdan beri gözü senin üzerinde."

Tahmin etmek istiyordu Maral, hatta o olsun diye içinden dua eder vaziyetteydi. *'Ya o değilse'* derken içindeki merak artarak çoğalıyordu.

İlgisizce, "Kim?" diye sorarken dahi heyecanlanıyor ve ellerinin terlemesine yüreğinin çırpınmasına mani olamıyordu. Lafta ilgisizdi, değil mi?

"Bakma şimdi, kendini bana bırakırsan göreceksin."

Maral, sırtını göğsüne yaslayıp sallanmaya başlayan Serhat'a güvenmek istercesine elleriyle ona dokunmasına engel olmuyordu. Elleri rahatsız edici temastan uzak karnında gezerken, dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"İşte bak!"

Maral, arkadaşının işaret ettiği yere baktığında, Arkın'ın bulunduğu konumdan dahi olsa çene kaslarının gerildiğini, ellerini yumruk yaptığını görebiliyordu. Elindeki kristal bardağı dudaklarına götürüp tek hamlede bitirmesini ve barmene atar gibi uzatıp yerinden kalkmasını rahatsızca izledi.

Böyle gidişi Maral'ı bozguna uğratırken, yaptığı hareket dikkatini dağıtmaya yetti. Ânın büyüsünü silip atmak isterken, kalbinin tek bir hareketle dağılmasına müsaade edemezdi. Üzerinde fazla durmamaya karar verince Serhat'a döndü. Serhat, Maral'ın allak bullak suratına bakarken kaşlarını çatmak ve kaldırmak arasında gidip geldi. Hevesinin kaçtığını anlarken, dans edelim dese kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Ne değişik bir adam?"

"Sus Serhat, bize ne elin adamından?"

Şimdi dans etmekten vazgeçse, Serhat'ın diline düşeceğini biliyordu, bu korkuyla bıraktığı eli yeniden tuttu. Danslarına kaldıkları yerden devam ederlerken, arkadaşının bilmiş laflarının önünü kestiğinden artık emin olmuştu. Fakat yine de onunla göz kontağı kurmaktan kaçıyordu.

"Bu kadar yeter!"

Serhat'a bakan gözleri yuvalarından çıkacak derecede büyürken, yanlış duyup duymadığından emin olmak istercesine gözlerini büyüterek genç adama baktı.

Serhat kaşlarını çatarak durduğunda, "Bana, bize söylemediğini söyle?" diyerek sırıttı. Ama bu sırıtma keyiften, muzırlıktan uzak bir sırıtmayken, Maral'dan başka kimsenin anlaması mümkün değildi.

"Bize demedi."

"Yeter dedim!"

2. Bölüm

"Bu kadar yeter!"

Serhat'a bakan gözleri yuvalarından çıkacak derecede büyürken hâlâ yanlış duyduğunu düşünüyordu Maral. Serhat da aynı şaşkınlık içinde ancak hiç istifini bozmadan yanlarında, hatta tepelerine dikilmiş adamın sıkılı yumrukları ve sıkmaktan kasılan çenesinin seğrilen hallerinden zevk alıyormuşçasına umursamazdı.

"Pardon birader, anlamadım, ne yeter?"

Arkın, gözlerini Maral'dan ayırmadan çenesini kaşıyarak başını oynattı.

"Dans diyorum, yeter. Doktor Hanım teşekkür amaçlı benimle bir dans eder sanırım."

Maral, adamın söylediği sözlerin hangisine takılacağına şaşırırken, lütfen ile başlayan hiçbir cümle kurmamış, emrivaki yapıyor oluşunu anlamaya çalışıyordu.

"Tabii eder, teşekkür amaçlı herkesle dans ederim diyerek geziyor!"

Serhat'ın lafını esirgemeden söyledikleri, umursamazlığı hat safhaya çıkarken, dans etmeye de devam ediyorlardı. Onlar Arkın'ın önünde dönerlerken, Arkın sadece ikiliye öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Diyorum ki, seninle dans etmeyecek, çekilebilirsin."

Son kelimeden sonra, Arkın bir anda yumruk yaptığı elini Serhat'ın omzuna koyarak oldukları yerde durmalarını sağladı. Yumruklarını ne kadar çok sıktığı beyazlamış parmak boğumlarından belli olurken, o yumruğun birinin yüzünde patlaması muhtemeldi. Özellikle o yumruğun patlayacak olduğu yakışıklı yüzün Serhat'ın olması kaçınılmaz bir gerçekken; bu, gecelerini de mahvedebilirdi.

Maral sertçe yutkunurken, önemi bile olmayan bir dans yüzünden kavga çıksın istemiyordu. Fakat o ne kadar kavgayı istemiyorsa, yanı başlarında alacaklı gibi bekleyen adam kavgaya çoktan hazır gibi görünüyordu.

"Serhat, tamam. Tamam, problem yok. Bir dansın bize zararı olmaz herhalde, değil mi?"

Alayla geri çekilen Serhat, Maral'ın elini bırakıp Arkın'a döndü.

"O zaman arkadaşın hevesini kırmayalım bakalım."

Gerginlik dolu tebessümle Serhat'a bakan Maral, elini Arkın'ın elleri arasına bıraktı. Maral daha ellerinin temasını kaldıramazken, Arkın Serhat'a inat edercesine gülümsedi ve belinden tuttuğu kadını sertçe bedenine yasladı.

"Her zaman böyle misin Doktor Maral?"

Anlamsız sorusunu sorduğunda, sadece müzikle birlikte sallanıyorlardı. Maral gayriihtiyarî, daha doğrusu elini nereye koyacağını bilmeden sert kol kaslarına dokunduğunda, adamın kasları avuçları arasında seğirmiş ve kaskatı kesilip, sanki mümkünmüş gibi onu kendine daha çok yaslamasına neden olmuştu.

"Nasıl?"

Maral'ın cümlesi boyunca Arkın'ın gözleri dudaklarının hareketlerini takip ederken, adam dudaklarını araladı.

"Böyle işte. İtaatkâr!"

'İtaatkâr ve ben!' dedi Maral içinden *'Aynı cümle içine bile girmeyiz.'*

Gözleri birbirine kenetlendiğinde, anlık bir renk değişimi görür gibi oldu Maral. Bu nasıl bir göz rengiydi, hiçbir fikri yoktu. Nasıl olduğunu düşünürken bu yaşına kadar birkaç defa anca gittiği lunaparkı ve oyuncakları hafızasında yokladı.

'Evet.' dedi evet aynı lunaparkta bindiği oyuncaklar gibiydi. Kamikazeye sonunu bile bile büyük bir hevesle

binersin de, yukarı çıktığında yüreğin azına gelip başın döndüğünde kendini oracıkta bırakmak istersin ya, hah! İşte aynı öyleydi. Ucu bucağı görünmeyen bir boşluk ve o boşluğu bütün hücrelerini titreterek hissettirdiği o korkunç ama yine denemek istediğin müthiş his.

Ne düşünürse düşünsün yetmiyordu bu gözlerin tarifini yapmaya, kahvenin en koyu tonunu görmek ister gibi bakıp bir süre sonra hipnoz olacağını kestirse de, inatla kaybolmak için bakmak gibiydi. Maral, Arkın'a bakarken saatlerce koşmuşçasına soluk soluğa kalırken onun hiçbir şey olmuyormuşçasına hareketlerini izlemesiyle rahatsızca yerinde kıpırdandı. Tek kaşı yukarı kalktığında hâlâ onun kendisinden cevap beklediğini anladı ve dudaklarını büktü.

"Sadece sevdiklerime karşı böyleyim. Aksi halde çok büyük hayal kırıklığı yaşatırım insana!"

Şarkının nakarat kısmında sert kolların arasında döndürülüp, *tehlikeliyim* diye bağıran bedene çekildi.

"Diyorsun ki; uzak dur! Kendine çektiğin bütün erkeklere aynı tepkiyi mi veriyorsun?"

Gözleri hiçbir duygu barındırmadan boş bakarken, dudakları alayla yukarı kıvrıldı. Bu nasıl bir tezatlıktı?

"Peki, siz Arkın, hep böyle boş atıp dolu mu tutmaya çalışırsınız?"

Maral'ın dudakları yukarı kıvrılırken, kızgın bakan gözlerin içine bakmamaya kararlıydı. Eğer ki bakmaya cesaret edebilseydi, boş bakışlarından anlık geçen dalgalanmayı görebilirdi. Arkın sıktığı dişleriyle, Maral'ın sırtındaki elini bel boşluğuna kadar sürükledi. Kasıkları birbirine değerken, uzaktan iki sevgili gibi göründüklerine hiç şüphe yoktu. Nefeslerinin sıkılaştığını duyduğu kadına biraz daha yaklaştığında, kendisini kontrol etmeye çalışmasına ilk kez şahit oluyordu.

"Ben ıskalayacağım atışları yapmam Maral."

Yalancı tebessüm dudaklarında yer edinince, başıyla onayladı Maral. "Çok iddialısınız."

Gözleri ne kadar iddialı olduğunu bağırırken, o sadece tespitini dile getirmeye çalışıyordu. Yoksa bu tespit içerikli konuşmayı dahi yapamayacak durumdaydı. Hele ki Arkın bu kadar yakınında ve temiz kokarken imkânsızdı.

Gözlerini ondan hariç her yerde gezdirmeye başladığında, arkadaşlarının masasına gelen Serhat'ın masadan başparmağını ona doğru salladığını gördü ve kaşlarını çatarak kızgınlıkla dil çıkarmadan edemedi. Her zamanki Maral Serhat ikilisiydi onlar. Tabii bunu kollarında olduğu adam bilmiyordu ama bu onları görmediği anlamına da gelmiyordu.

Arkın, Maral'ın bel çukuruna parmaklarını sertçe bastırırken canını yaktığının farkında değildi, belki de bilinçli bir şekilde bunu yapıyordu. Arkın neden rahatsız olduğunu bilmiyordu ama bu durum feci halde canını sıkmıştı.

Maral hissettiği baskıyla titreyen göz bebeklerini adamın gözlerine diktiğinde, konuşmaya fırsat bulamadan tıslamıştı Arkın.

"Benim yanımda, hatta kollarımdaki hiçbir kadın, başka bir adama dikkatini veremez! O diline de, gözlerine de sahip çık doktor."

"Senin sıfatın ne be adam? Ne babam, ne sevgilim, ne de kocamsın. Haddini bil! Senin kollarında sadece son beş dakikadır bulunuyorum. O da dans için, hatta erkek arkadaşım olay çıkarmasın diye!"

Maral, başını onu görmek için geri atmak zorunda kalırken "Şimdi izninle, bulunduğum kollar hayli rahatsızlık vermeye başladı." diyerek dişlerinin arasından tısladı.

Arkın'ın az önce boş bakan gözleri, şimdi farklı bir anlam taşıyordu. Gözleri öyle bir hâl almıştı ki, sanki Maral birkaç kelime daha söylese dilini kopartacak kadar tehlike arz ediyordu. Her zaman sivri dilli olduğunu, laflarını

esirgemediğini söylerlerdi ama hiç tanımadığı bir adama fazla yüklenmiş olabilir miydi?

"Neden rahatsız oldun kollarımdan doktor, gözlerinden geçen hayalleri gerçekleştirmediğim için mi? Yoksa erkek arkadaşının veremediklerini verdiğim, hissettirdiğim için mi?"

Maral, hâlâ pervasızca konuşan adamın boynuna tırnaklarını hırsla bastırdığında dudaklarını birbirine bastıran Arkın'la nezaketi bir yana bıraktı.

"Hayatıma alacak olduğum en son adam bile değilsin."

Karşısındaki adamın kasılan çenesi ve boynunda sinirle atan damarı görmezden gelirken, ileri gittiğini düşündüğü için kendine kızıyordu. Kimse onunla onu tanımadan bu üslupla konuşamaz, hakaret etmeye cüret edemezdi.

Az önce onu sarmalayan kollar bedenini bir anda bıraktığında hissettiği boşluk içini sızlatsa da hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp giden öfkeli adamın arkasından şaşkınlıkla bakakaldı. Her kadına böyle mi davranıyordu, yoksa ona mı özeldi bu tavırları, kafası karışmıştı.

Bırakıldığı pistte hâlâ Avarel gibi arkasından bakarken, kendini toplayıp ellerini yumruk yaptı ve ayaklarını yere vura vura masaya döndü.

Arkın'dan...

Çelişkilerim, onu canla başla hayat kurtarmak için uğraşırken gördüğümden beri devam ediyordu. Korunmaya muhtaç bir çocuk gibi dudaklarını bükerek gözyaşı dökmesi, ilgi beklemesi, kendini acındırmak için yaptığı numaralardan biri olmalıydı. Hayat kurtaran bu kadının gerçekte nasıl bir canavar olduğunu bilmesem, onu o an kolları arasına alacak tek adamdım.

Kulüpte sergilediği oyun başarı ile sonlandıktan sonra,

herkes kendi eğlencesine hiçbir olay olmamış gibi devam ediyordu. Bir şahini aratmayan gözlerim, kulübün içinde dolaşırken, az ilerideki özel locada arkadaşları ile tatlı sohbetine dönen kadına gelince durdu. Ona yakınlaşma, etkim altına alma yollarını düşünüyordum.

Bir nefes uzağında olursam ancak o zaman kendi ayakları ile bana gelirdi. Kırmızı deri koltuktan kalkarak ayaklandığında gideceğini düşünürken, geldiğinden beri sürekli yanında olan geri zekâlıyla piste çıktılar. İşte buydu! Dans...

Aklımdan geçen düşünceleri uygulamaya geçemeden pistte dans ettiği zibidinin sürekli ona sürtünmesi, kulağına bir şeyler söyleyip onu güldürmesi, boynuna dokunmasına daha fazla dayanamamama neden oldu. Elimdeki bardağı dikleyip barmene uzattım ve *'Neden?'* dedim, *'neden dokunmuyorum?'* Yanlarına vardığımda o kadar birbirlerine dalmışlardı ki, geldiğimi dahi fark etmemişlerdi.

"Bu kadar yeter!"

Sesim istediğimden de sert çıkmıştı. Maral fark etse de, yanındaki Japon yapıştırıcısı etkilenmiş görünmüyordu. Bu kadını sorunsuz kollarımın arasına alırsam bu gece çocuk sevindirecektim.

"Sadece dans Serhat." dedi ikna kokan yumuşak sesi, kelimeleri olabildiğince özenle seçiyordu. Daha çok izin alıyormuş gibi görünüyordu. Yılışık herifi ensesinden tuttuğum gibi dışarı atmasını da, yanından uzaklaştırmasını da bilirdim de... Altında koca bir işte vardı.

Bedenini kendime çektiğimde dans etmek değildi niyetim, zaten dans etmeyi sevmezdim. Olduğumuz yerde sallanırken, kendine ve kişiliğine zıt gelen soruyu sormaktan çekinmiyordum. Çünkü Maral, itaat etmeyi seven bir yapıya sahip değildi gördüğüm ve tanıdığım kadarıyla.

Verdiği cevap da en az bakışları kadar dikti. Nefes ka-

dar yakın olan mesafeyi kapatmak için narin bedeni kendime yasladım.

Heyecanlandın demek doktor ha? İnan ben de sana yapacaklarım için çok heyecanlıyım.

Aklımdan geçirdiğim o arsız temasları ortaya sermemek için kendimi sıkıyordum.

"Hayatıma alacak olduğum en son adam bile değilsin."

Üzerine bilerek gitmiştim. Bile bile lades dediğim halde, lafını esirgemeden verdiği cevap duymak istediğimin en sonuncusu bile değildi. Değilsin kelimesinden sonra, onu boğup ellerimin arasında kuş gibi çırpınışlarını görmemek için kendimi sıkarken, bir anda vücudundaki ellerimi çözdüm.

Biraz daha o şekilde kalsaydık eğer, hiç iyi şeyler olmayacaktı. Ya dudaklarına kapanacak ya da boğazına parmaklarımı dolayacaktım. Her ikisi için de daha çok erkendi. Doktor biraz sürünmeli, usul usul gelmeliydi kurduğum ağın ortasına.

Sonra durdum, ofise çıkmadan önce öylece yerimde dikildim. Bedenimi saran sıcaklığın yok olması şimdi beni niye sinirlendiriyordu? Böyle düşünerek çıldırmış olmalıydım. Avucuma alıp nefesini tüketeceğim kadının hareketleri beni baştan çıkarıyor, ergenler gibi tepki vermemi sağlıyordu. Bakışları, konuşması, ürkek dokunuşları... Ah! Nefret ediyorum. Neden? Vücudundan yayılan müge kokusu burnumdan gitmiyordu. Neden, neden, neden?

Bardaki karşılaşmada planladığım gibi önünü kesmişken, lanet olası kokusu sinmiş, beline kadar uzanan, balköpüğü rengi, dalgalı saçlarına neden dokunmak için bahaneler üretiyordum? Saçlarının arasında parmaklarımı gezdirip, müge kokusunun yayıldığı gerdanında dudaklarımın izini bırakmak istiyorum. Kendinden emin duruşu, rengini çözemediğim o gözleri, anlamlı bakışlarının anlatmak istedikleri, her zaman uzaktan görüp boynunu kır-

mak istediğim bu kadın, bugün beni niye bu kadar etkisi altına almıştı?

Yanında durduğum her saniye bana tehlike yaratan kadını bir anda bırakıp ofisime geçmek için hareketlendim. Lanet olasıca kadını aklımdan atmak için bu gece olanların muhasebesini Sinan'la yapmamız en doğru olandı. Telefonu kulağıma götürüp, "Ofise gel." diyerek kapattım.

Ofise dingonun ahırına dalar gibi dalan patavatsız arkadaşım Sinan'a bakıp "Yavaş gel." dedim, dedim de kime dedim acaba? Sanki ona söylememişim gibi deri koltuğa kendini bıraktı.

"Olanları gördün, değil mi, adam gerçekten ölüyordu."

"Peki, bu kimin hatası Sinan? Bir paket dolusu tozu o piç kurusunun avucuna bırakan aptal kim? Senin dikkatsizliğin yüzünden siktiğimin piçi, bütün planı alt üst ediyordu."

"Ben o süzme orospu çocuğuna ödül niyetine verdim o paketi, nereden bilirdim hepsini çekeceğini?"

Masaya yumruğumu vurunca yerinde dikleşen Sinan, yutkunarak bana baktı.

"Anasını bacısını karıştırma. Yaptığına da kılıf bulma Sinan. Bunun hesabını sonra soracağım ona, eğer o kendi eceli ile ölmezse ölümü benim elimden olacak."

"Sen merak etme, ben onun takibinde olacağım."

"Merak etmiyorum zaten Sinan. Hastaneden çıktığı anda kaldırın." deyip ayağa kalktım. Sinan da arkamdan kalkıp benimle birlikte ofisten çıkmak için hareketlendiğinde ters ters bakıp kapı koluna asıldım.

Cebinde titreyen telefonu çıkarırken Sinan'ı, "Sen git." deyip gönderdim ve ekranda beliren tanımadığım numaraya kaşlarımı çatarak baktım. Bir süre açıp açmama arasında gidip gelsem de, önemli olabileceğini düşünerek aramayı yanıtladım.

"Evet?"

Karşı taraftan gelen hırıltılı solukların ardından ağır şivesi ile bana seslenen adamın yirmi altı yıl önceki görüntüsü gözlerimin önüne geldi.

"Yeğenim... Benim, Derviş amcan."

Oysaki yaptıkları adıyla örtüşmüyordu.

"Kardeşimi bırakacaksın Reyhan. Duydun mu, bırakacaksın! Yoksa piçini de seni de öldürürüm!"

"Benim amcam yok!"

Telefonu kulağımdan çektiğimde kapatmak üzereydim.

"Deden ölüyor yeğenim." dediğini duyunca durdum.

"Çok bile yaşadı, boş yaşadığı halde."

"Yeğenim, o senin atan, saygısızlık etme!"

Atam nasıl bir ataysa, ortalığı yangın yerine çevirdi. Yumruklarımı sıkarken, amcam olduğunu iddia eden adamı dinlemeye devam ettim.

"Yeğenim, aşiretin başına gelmen gerekiyor! Deden ağalığı sana bırakıyor."

"Yedi yaşında kafasına silah dayadığın, piç dediğin bir çocuğa aşiret mi teslim edeceksin? Anasına orospu dediğin çocuğa?"

O gün annemin döktüğü gözyaşları şimdi bile yüreğimi yakarken, telefondan mümkün olsaydı çoktan gırtlağını sıkıp atmıştım.

"Babana çok dedim, dinlemedi. Yasak o dedim, aldı koynuna!"

"Babam sevdi Derviş Bey, koynuna almadı, sevdi! Sizin koynu dediğiniz, babanım gönlü!"

Susan adamın beni dinledikçe sıklaşan nefesleri kulağıma doluyordu.

"Mardin'e gelip aşiretin başına geçeceksin!"

"Benim ne anam kaldı ne de babam. Başına geçeceğim bir aşiret de ağalık yapacağım kimse de yok!"

"Aslan gibisin yeğenim. Aynı baban gibi kafanın dikine gidiyorsun."

"Yarı kanlın sayılırım Derviş Bey, bana nasıl aileni emanet edeceksin?"

"Kan davası, sen buraya gelirsen bitecek. Seni kızımla evlendireceğim!"

"Bana bak adam... Seni de kızını da üst üste koydurma bana!"

"Dikkatli konuş yeğenim."

"Merzan Aşireti'nin kanını taşıyan bir çocuğa mı kızını vereceksin? Babamı kanlımızın kızı o deyip de yaşadığı şehirden sürdüğün, ölümü göze alıp kaçan iki âşık insanı acımadan ayırdığın, kendi öz kardeşinin sevdiği kadına göz koyan adam olarak bana mı kız vereceksin?"

Yüzüm öfkeden kararmaya anbean devam ederken, duygularım ve sakladıklarım çoktan harekete geçmişti.

"Anneme gitsem babasız, babama gelsem annesiz kalan, hem öksüz hem yetim bıraktığın bana? Kanlım dediğin kadına, benim anneme, babamın uğruna her şeyi bıraktığı kadına gözlerimin önünde sahip olmaya kalktın sen adam! Annemi benimle tehdit ettin. Şimdi şu siktiğimin telefonunu kapat! Anneme verdiğim yemini bozdurma bana. Ağa da değilim, paşa da!"

Duvara çarptığım telefonun parçaları ayaklarımın önüne düşerken, ofisin içinde aşağı yukarı yürümeye başladım.

Gömleğimin birkaç düğmesini daha açıp daralan nefesimi kontrol altına almak için uğraşıyordum.

"Siktiğimin amcasıymış, topunuzu bir çukurda yakmak lazım. Kızını verecekmiş, ağa olacakmışım. Lan, ağalığı alsam, ilk işim seni infaz etmek olacak zaten!"

Sakinleşemiyordum. Bir türlü olmuyordu!

"Ah baba, ah! Ah babaaa... Kime kızayım? Korkudan susan anneme mi, yoksa bizim için susan sana mı?"

Duvarlar üstüme üstüme gelirken yerimde duramıyordum. Görünmez eller boğazımı sıkmaktan öte yüreğimi

pençesi altına almışken daha fazla duramadım ofiste. Kendimi dört duvardan dışarı atarken, hırsımı alacağım bedeni bulmak için ortalığı kolaçan etmeye karar verdim.

"Bakalım ortalığı boş bıraktığımdan bu yana neler yaptın doktor?"

Ağır adımlarla dar koridorda yürüyerek merdivenlere yanaştım. Burada durup ortamın her halini görebilecekken, ben daha yakına gitmek ve kendinden geçerek dans edenleri görmek istiyordum. DJ kabininde çalan şarkıya eşlik eden kalabalığa karışıp içlerinden geçtim.

Maral denen kadının gözlerine değmeliydi gözlerim. Bakışlarında takılı kalmalıydı bakışlarım. Her göz süzüşünde o küçük ağzının aralanışını, dişleri arasında ezilen dudaklarının aldığı şekli görmeliydim.

İyi yerlere gitmeyen düşüncelerimi de kendimle birlikte aşağıya sürükledim. Bar kısmına gelince eski yerime konumlandım ve bekledim. Barmen attığım bakışı yakalayınca anlamıştı isteğimi; her zamanki gibi sek, tek buzlu viskim önüme konmuştu bile.

Elime bardağı alıp dudaklarıma götürdüm. Karşımdaki manzarayı izlerken bir kadının ölüme kendini bu kadar çabuk yaklaştırabileceğini ummazdım. Benim elimden olacak bir ölüm...

Kristal bardağı geri uzatıp sırtımı yasladığım bardan ayrıldım. Hedefim belliydi, bu gece sinirimi çıkaracağım kişi de aynı kişiydi. Oturduğu locaya geldiğimde, yumruk yaptığım elimi çözdüm. Boynunu yana yatırdığında açılan beyaz teninde dolaşan parmakları kırmak isterken, kolundan tuttuğum gibi oturduğu koltuktan kaldırıp dudaklarına kapandım.

Şaşkınlıktan açılan ağzından dilimi içeri ittiğimde, bundan etkilenmemem gerekiyordu. Lanet olsun, dili dilimle buluştuğunda hiçbir şey hissetmemeliydim.

3. Bölüm

Boynundaki elimi sırtına kaydırmak, onu kendime daha çok çekmek istememeliydim. Bu kadını istememeliydim! Ne kulüpten yükselen müzik sesi, ne masadaki bağrışmalar... Hiçbiri değildi kendime gelmeme sebep olan. Kulağıma gelen, yalnızca iki dudağımın arasından boğazıma kadar inen o küçük iniltiydi. Onu ensesinden kendime çekerken, bir anda geri itip uzaklaştım. Kıpkırmızı olan yanakları, elini kolunu nereye koyacağını bilememenin vermiş olduğu telaşı artarken, mahmurlaşmış yeşil harelerine baktım. Bir adamın yaşamına son verdirecek kadar güzeldi. Çok güzel...

"Tadın da senin gibi zehirli doktor!"

Konuşmasına fırsat vermeden, onu masanın başında bırakıp çıkışa yöneldim. Arkama bakarsam gidemezdim. Maral'ın olduğu masaya dönseydim onu da almadan çıkmazdım.

"Arabamı getirin!"

Cengiz koşarak otoparka gitti. Ellerim cebimde girişte arabamı beklerken gideceğim, gidebileceğim en uygun yeri, dert ortağımın yanını düşündüm. Önümde duran arabaya doğru yürüdüm. Cengiz'in açtığı kapıdan içeri girip kemeri bağladım. Kulüpten son gaz uzaklaştım. Dikiz aynasından geriye baktığımda, kapıya koşarak çıkan ve sarı saçlarını sağa sola savuran Maral'ı gördüm. Uzaklaştığım halde onu düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bir kere zehri kanıma işlemişti.

Araba durduğunda geldiğim yeri iki günde ne çok özlediğimi düşündüm. Etrafı taşlarla örülü o büyük alanın önüne geldiğimde, iki kanatlı büyük demir kapıdan içeri

girerek nemli toprağa adım attım. Ezbere bildiğim yolu, ayağımın altındaki toprağı eze eze yürüdüm, ta ki onu görene kadar. Her zamanki gibi yine omuzlarım düşük, yine suçlu, yanına varıp önünde diz çöktüm.

"Ben geldim."

Cevap vermeyeceğini bildiğim halde sessizliğini cevap olarak dinledim.

"Bir kadın var. İnsanın aklını başından alacak kadar güzel. Güzel demek yetersiz kalıyor aslında. Aslında onu nasıl tarif edeceğimi de bilemiyorum ama dilim döndüğünce bendeki etkisini aktarabilirim ancak."

Hayalini önüme getirdim kısa bir an, hiç gitmeyen hayalini. Çatık kaşlarım istemsizce gevşedi.

"Dik başlı, bakışları hüzünlü ama belli etmiyor. Sonra balköpüğü rengi saçları beline kadar dalgalar halinde uzanıyor. Gözleri mesela; bir orduyu bile durduracak güçteki o yeşil gözleri, inadına karışan bir mağrurlukla bakıyor. Ya da saatlerce hiç kapanmasın dediğin ağzı... O iki dudağının arasından tek kelime çıkarsın diye baktığın o dolgun dudakları..."

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Hâlâ dudaklarımda bıraktığı tat dururken, haylaz bir gülüş peyda oldu dudaklarımda.

"O kadını sen de tanıyorsun. Ne doğduğunda parmağımı sıkan güçsüz elleri var artık ne de üç yaşında peşimden koşan o tatlı kız. Uzaktan görmeye benzemiyormuş baba. Uzaktan izlemeye benzemiyormuş, kokusunu duyumsamak. Sarılmak, dokunmak çok başkaymış. Çok sevdiğin öğrencin, hazinem dediğin o küçük kız yoktu baba. Onunla günah vardı. Alınacak intikamın vardı ama o yoktu. Bir kere konuş be baba, arkasına sığınacak sebep arıyorum. Beni durduracak sebep arıyorum. *'Benim babamı nasıl öldürdün?'* demek için fırsat kollarken, dilime düğüm atıyorum."

Mezar taşını severken adının baş harfinde dolaştırdım parmaklarımı.

Aslan Demirok.

Kanıma sızan öfke usulca ilerledi. Kaşlarımı çatarak toprağı avuçladım.

"Arya'yı buraya getirdim. Kardeşim de senin gibi kalp hastası baba. Kaya amca kesin bir dille emretti. *'Gelecek dedim, o kadar!'* dedi. Kardeşimi kızına emanet edecekmiş baba. Kardeşimi, seni benden alan kızına emanet edebilirmiş ancak! Ya kardeşimi de alırsa benden? Ya o işe yaramaz elleri onu da alırsa baba?"

Uzun zaman önce bırakmıştım ağlamayı. Annem, kollarımda babamı sayıklayarak öldüğünde!

İlk önce Maral'dan alacaktım intikamımı; sadece tatillerde gördüğüm, babalığını yaşayamadığım adamın, babamın, intikamını. Sonra da annemi babamdan ayıran, gözlerimin önünde anneme acı çektiren adamdan, yani amcamdan.

Kalkmaya yeltendiğimde sırtıma ok misali saplanan dürtüyle başımı çevirdim. Karanlıkta kimseyi görmem mümkün olmasa da belli belirsiz izlenilmişlik hissiyle iyice doğruldum. Nefesimle havaya karışan buharı takip ettim. Babama veda etmek için tekrar döndüğümde ağaçların arasından gelen çıtırtılara aniden döndüm.

"Kim var orada?"

Baykuşun sesi kulağıma dolduğunda, başımı sallayıp mezar taşına eğildim. Taşı öperken gözlerimi kapattığımda babamın yorgun gözleri belirdi zihnimde. Uyuduğumu kontrol etmeye geldiğinde eğilip saçlarımı öptüğü gibiydi aynı. Yanında kaldığım günler kısıtlıyken, giderken anneme kokusunu gönderdiği gibiydi.

"Reyhan'ımı öp olur mu babam." dediği gibi.

Burnumu çekip gözlerimi açtım.

"Ben yine gelirim baba."

Ben gelirim babam. Hep ben geldim, yine gelirim.

Geldiğim yoldan geri dönerken, yarının hesabını çoktan yapmaya başlamıştım. İlk önce o doktor gelecekti ayağıma, kendi ayaklarıyla. Aşka gelir gibi cehenneme gelecekti.

Maral'dan...

"Seni, seni... Adi pislik!"

Ne olduğunu anlamama fırsat vermeden öpen ve hiçbir şey yokmuş gibi arkasına bakmadan giden adamın arkasından elim ağzımda kapıya bakakaldım. Elimin tersiyle ağzımı silmek istediğimde dudaklarımın yandığını hissettim. Aynı boynumdan yüzüme kadar yandığımı hissettiğim gibi.

Az önce ne olmuştu öyle? Ne olmuştu da kalbim bedenimden bağımsız ağzımda atıyordu? Yanaklarımın kızardığına emin olurken, bir anda gelen ağlama hissiyle tepkilerimi şaşkınlıkla izleyen arkadaşlarıma döndüm.

"Eğer, eğer biriniz ağzını açarsa çıngar çıkarırım!"

İki yanımda yumruk yaptığım ellerimi sıkarak yontulmamış ham odunun peşinden çıkışa yöneldim. Terbiyesiz herif, izinsizce yaptığına bir cevap vermeliydi.

'Tabii haklısın sen de, öpüyorum seni hazırlan demeliydi adam dimi?'

İç sesime lanet okuyup kapıya çıktım. Benim çıkmamla tozu dumana katarak kulüpten ayrılan arabanın arkasından yetişemediğime öfkelenirken kapıdaki görevliye döndüm. Ne yapacağıma karar verene kadar valeye, "Arabamı getirin lütfen, Audi R8!" diye bağırmıştım bile, tekrar uzaklaşan arabaya baktığımda ise yerinde yeller estiğini gördüm. Nasıl bulacaktım onu?

Kollarımı bedenime sararak önümde duran arabamı getiren valeye yaklaştım.

"Nereye?"

Serhat elinde çantam ve telefonumla bana doğru geliyordu.

"Az önceki terbiyesizi bulmaya."

Açık kapıdan içeri girerken Serhat da kendini yan koltuğa attı.

"E, ne bekliyorsun? Gidip bulalım bakalım."

"Sen nereye?"

Çalışan araba öne atılmadan önce arkasına yaslandı. "Seninle geliyorum."

Vitesi yükselttikçe gayet rahat tavırlarla CD çalara uzanan Serhat'ın eline vurdum.

"Sen niye bu kadar rahatsın?"

Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Sen niye bu kadar gerginsin, niye delirdin bu kadar? Adam seni öperken itiraz etmiş olsaydın senden önce yumruğumun tadına bakardı. Ama..."

Önüme dökülen açık sözlere şaşırarak bakakaldım.

"Ama ne be? Ne âmâsı? Adam orada beni vakumladı, üstüne bir de paket etti."

"Oh, ne güzel işte, uzun ömürlü olursun. Kolay kolay da bozulmazsın."

Dikiz aynasından yolu kontrol edip aniden frene bastım.

"İn arabadan!"

Üzerinden uzanıp kapıyı açtığımda, kapıyı kapatıp bana döndü.

"Eve sür şu arabayı! Psikopatların arasında geze geze dağıttın iyice. Şu neydi adı?"

Düşünüyormuş gibi yapıp göz kırptı. Bir tane akıllı yok zaten yanımda, sen de normal olaydın ya!

"Ada! Hah Ada! Onun gibi davranıyorsun farkında mısın?"

"Ada'yı karıştırma Serhat! Benim normal halim bu! Pardon ama ne bekliyorsun? Ay, ne iyi ettin de beni öptün be adam! İyi ki öptün de feleğimi şaşırttın mı deseydim?"

Serhat içinde tuttuğu kahkahasını bıraktığında dişlerimi sıktım. Komik olan ne söyledim ben şimdi?

"Feleğinin şaştığını kabul ediyorsun yani?"

Adam katıla katıla gülüyordu yahu!

"Serhat, ne olur abicim, eve gideyim yatacağım, tamam."

"Tamam, sustum." diyordu ama gülmeye devam ediyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı. Şişen yanakları yüzünden ve kendini kastığı için kıpkırmızı olmuştu. Yola tekrar devam ettiğimde yanımda kimse yokmuş gibi davranmaya başladım. Susarsam konuşamazdı en azından. Eve varıncaya kadar ağzını bile açmadan yolu izleyen Serhat, yerinde kıpırdandı. Sessizliğimizi bölen CD çalarda çalan Fransız şarkıcı Enrico Macias'ın Solenzara* şarkısıydı. Direksiyonda ritim tutmaya başladığımda Serhat'a yan gözle baktım.

"Sence... Şarkıda anlattığı gibi biz de, yani ben de o aşkı bulabilir miyim dersin Serhat? Ayak izlerimin yanında bir ayak izi daha görür müyüm?"

"Benim bu gönül işlerine ne kadar yabancı olduğumu biliyorsun Dağ Ceylanı. Ama biliyorum ki sen en güzelini yaşayacaksın."

Gülerek başımı salladım. Şarkı son nakarata geçtiğinde, gecenin başından beri görmeyi reddettiğim ne varsa şimdi hayalimdeydi.

Sırtıma bir ok gibi saplanan o bakışları, o ses tonu ve tınısı. Lütfenli başlamayan ama kelimeler üzerindeki hâkimiyetiyle yaptırımları. Kokusu ve dudakları, huzurlu

---

* Kumsaldaki İzler

limanı andıran kolları güven hissi yaşatıyordu. Keskin gözleri çok tanıdık gelse de, anlamını çözemediğim o soğukluk beni tedirgin ediyordu.

Sessizliği ve düşüncelerimi bölen telefon sesiyle Serhat'a işaret verdim. Telefonu bana uzatırken şarkının sesini kıstım. Ekranda koca harflerle 'BABAM' yazısını görünce gülerek ekranı kaydırdım.

"Babacım."

Babamın derin nefesleri kulağıma dolduğunda hızımı düşürdüm.

"Maral, neredesin babam?"

Sesine hapsettiği korku garip bir şekilde konuya girmek için çırpınırken, "Arabadayım babam, Serhat var yanımda, eve gidiyorum." diye cevap verdim.

"Misafirimiz geldi güneşim. Aslan amcanın küçük kızı yanımda, fakat bir durum var ki!"

Küçük kızın babama iyi gelmediği her halinden belli oluyordu. Can kardeşinin, mesai arkadaşının evladını görmek ona hiçbir vakit iyi gelmezdi. Aslan amcamı hatırladığı her an, büyük bir hüznün misafir olduğu gözleri çıkış kapısını bulamazdı.

Aslan amcam... En büyük korkum! Tek başarısızlığım. Ellerim titreyemeye başlayınca, durumumu fark eden Serhat direksiyona yapıştı hemen.

"Kızım."

Babamın endişeli seslenişini duyunca sertçe yutkundum. Alttan gelen aramaya baktığımda hastaneden olduğunu gördüm. Acil bir durum olmasa beni aramazlardı. "Buradayım babam, altta arama var. Ben seni tekrar ararım."

Telefonu kapatıp diğer aramayı cevapladım.

"Evet."

"Hocam göğüs ağrısı vakası ile gelen bir hastamız var."

"Yaş, bilindik bir rahatsızlık var mı, tahliller yapıldı mı, EKG çekildi mi?"

Hastane yoluna saptığımda vakayı sorgulamaya başladım.

"Yaş on sekiz hocam, daha önce kalp krizi geçirmiş."

Dudaklarımı sıkıntıyla birbirine bastırdım.

"Kardiyoloji servisinden Mahir Hoca'yı çağırdınız mı?"

"Mahir Hoca, hastayı anjiyoya aldı. Sizi bilgilendirmemi istedi."

"En geç on dakikaya orada olurum."

Boğazımdaki yumruyu göndermek için yutkunuşlarım devam etse de bir faydası olmuyordu.

"Ne olmuş?"

Telefonu kapattığımda bana merakla bakan bir çift göz olduğunu biliyordum.

"Ufaklık İstanbul'daymış ve acil bir hasta gelmiş, hastaneye gidiyoruz." Yoldan gözümü ayırmıyordum.

Serhat, benim abim, arkadaşım, kardeşim, dostum en büyük destekçimdi. Yanında en rahat olduğum, bir bakışıyla çeşmelerimi açtığım iki insandan biriydi. O yüzden ona dönmek istemedim. Halimi, hatta bir anda dağılışımı göstermek istemiyordum.

"Onu duydum. Küçüğün nesi varmış?"

Umursamaz tavırla konuşması beni de güldürmüştü. En azından nasıl aklımı dağıtacağını biliyordu.

"Hastam olacak Serhat. Aslan amcamın minik kızı, onu yaşatamayan bu ellerimin altında olacak. Hastaneye gidiyoruz."

Hayıflandım. *Ya* diyordum, *ya onu da*?

"Hadi bakalım nur topu gibi bir derdin daha oldu. Hasta, Aslan hocanın kızı mı?"

Ben onu sormamıştım. Babamı da tam dinleyememiştim. Hem derdim bir değildi ki bir yenisi daha eklensin! Şerit değiştirirken yandan gülüşle Serhat'a baktım.

"Tek derdim hastalarım ve kurtaracağım hayatlar, Sapık Doktor. Bilmiyorum. Babamın konuşmasını beğenmedim. Her ihtimale karşı önlem almak istediği belli... Küçük kızın durumu kötü olsa bu kadar sakin konuşamazdı."

Yan aynaları kontrol edip ilerideki trafik ışıklarından sola dönmek için şerit değiştirirken yola bakmaya devam ettim.

"Aslan Hoca'nın kızını biliyorsun da oğlunu hatırlıyor musun Dağ Ceylanı?"

Oğlu... Hatırlayamıyordum. Silik bir hatıraydı. Eski resimden fazlası değildi.

"Cık! Hatırlamıyorum. Çok fazla gelmezdi ki Aslan amcamın yanına. İki elin parmağını geçmezdi gelmesi. Ben de toplasan ya bir ya da iki defa görmüşümdür."

Dudak bükerek verdiğim cevaba güldü.

"Şimdi görsen ne yaparsın?"

Ne yapacaktım acaba elin adamını?

"Ne yapmamı bekliyorsun Serhat? Adamın adını bile zor hatırlıyorum. Arcan mıydı, arsa mıydı ne bileyim ya? Babasının cenazesine bile gelmeyen adamla benim konuşacak bir şeyim olamaz!"

Serhat of çekip yönünü cama çevirdi. Sıkıldığı ve benden sakladığı ne vardı bu çocuğun? O anlatana kadar üstüne gidemezdim. Anlatmazdı.

Hastanenin sokağına dönerken ve henüz sinyal bile veremeden, bizi hızla sollayarak yanımızdan geçen araç yüzünden arabada küçük bir sarsıntı yaşadık.

"Şerefsiz! Kasaptan mı aldın ehliyeti hıyar?"

Rahatını hiç bozmayan Serhat, gözlerini belerterek bana bakmaya başladı.

"Diyorum sana o psikopata benzedin diye." dediğinde ona cevap vermeden acilin kapısında duran aracın arkasına park edip aşağıya indim. İçerideki hödük hâlâ dışarı çıkmamıştı.

"Hey! Çık dışarı, bu ne biçim araba kullanış? Çıksana! Sağır mısın be?"

Arabanın camına avuç içimle vururken açılan kapıyla geriye savruldum.

"Söyle... "

"Yavaş o-"

Yarım kalan cümlemle ağzım açık, kapıdan çıkan adama baktım. Bir de benim arabamın içinde bizi izleyen Serhat'a. Bu durumda ne denirdi?

Oha!

Çüş!

Yok artık!

Yoksa en kaba tabirle koca koca siktir miydi? Kendime gelip arabaya geri koştum. Kapıyı açıp içeri başımı uzattım.

"Serhat... Hadi ben yanlış görüyor olayım, sen ne görüyorsun? Benim hastanemin kapısının önündeki adamın o adam olmadığını söyle! Hadi söyle, söyle hadi, söyle!"

"O adam... Seni yamultan hani! Ama yavrum burası umumi bir alan! Herkesin gelmesi normal değil mi?"

Parmağımı Serhat'a uzatıp yüzüne tükürdüm.

"Tüh Allah seni emi!"

Kapıyı geri kapatıp gökte ararken hastanemin önünde bulduğum adiye geri koştum.

"Senin var ya!"

Elimi vurmak için kaldırdığımda bileğime dolanan parmakları etime geçti. Şimdi göz gözeydik.

"Ne olmuş bana?"

Yamuk gülüşünü düzeltmek için bir yumruk yeter miydi? Bileğimi çekmek istesem de beni kendine daha çok çekmeye başladı.

"Söylesene Doktor, bana ne yaparsın?"

Tam cevap verecektim ki elimi itip arkasına bile bakmadan içeri koşan adamın arkasından bakakaldım.

Serhat da arabadan çıkıp, "Boş ver hadi." dedi ve beni hastaneye çekiştirdi. Kolumdan çekiştiren Serhat'a bakıp kapıdaki güvenliğe döndüm.

"Mehmet, aracın çekilmesi için biraz önce içeri girmiş olan adamın kim olduğunu öğren, haber ver." Yaptığım doğru değildi, biliyordum.

"Kardeşim nerede? Benim onayımı almadan nasıl müdahale edersiniz? Ne demek doktoru bekliyoruz?"

Acile girdiğimde koridoru inleten sese doğru ilerlemeden önce danışma görevlisine yaklaştım.

"Neler oluyor? Ne bu ses?"

Uykusuzluktan gözleri şişen acil nöbetçisi Asistan Hekim Barış, müdahale odasından çıktı.

"Hastası için endişeleniyor hocam."

"Hastası kim?"

"Mahir Hoca'nın anjiyoya aldığı genç hanım."

Barış'ın omzuna dokunup arkası dönük olan adama yaklaştım.

"Biraz sakin olur musunuz beyefendi?"

Ilımlı yaklaşımım ne kadar etkili oldu bilmiyorum ama omzunun üstünden bana dönüşü o kadar da etkili olmadığını gösteriyordu.

"Sen?"

"Beklenen doktor sen misin, kardeşim nerede?"

4. Bölüm

Arkın'dan...

"Beklenen doktor sen misin? Kardeşim nerede?"

"Benim." dediğinde omzumun üstünden bakmayı sonlandırdım ve yanına vardım. Yakasına yapıştığım gibi kendime çektim.

"Kardeşim nerede diye sordum Doktor?"

Yüzüne doğru bağırdığımda yutkundu.

"Anjiyo için alındı."

Aceleyle söylediklerine karşı tutuşumu sıkılaştırdım. "Benim hastama, benden izin almadan böyle bir işlemi yapmak için kimden izin aldınız?"

Göz bebekleri titrerken, "Maral Hanım!" diyen güvenlik görevlisine bakışlarımı diktim.

"Tamam, sorun yok." dedi, dedi de gözleri beni yeniden buldu.

"Sakinleş lütfen..."

Ne sakinleşmesinden bahsediyordu bu kadın?

"Kardeşime en ufak zararınızda hastanenizi başınıza yıkarım."

Yüzüne acımasızca bağırışlarım durmazken, şimdi gözleriyle birlikte çenesi de titremeye başlamıştı. Yakasını tutan elimi itmek için bileklerime sardı ince parmaklarını.

"Arkın."

Bundan önce birçok ağızdan ve kadından duyduğum adımı ondan duymak, hem de canı yanıyormuşçasına dudakları arasından fırlayarak... Adım, şimdi anlam kazanmıştı.

"Kardeşine bir şey olmasına izin vermeyeceğim." deyip dişlerini sıktı.

"Kızımı daha ne kadar sallayacaksın evlat?"

Kaya Altuğ'un davudi sesi acilde yankılanınca kendime geldim. Yakasını tuttuğum kadını ittiğimde, Serhat'ın hemen tutup kendine çekmesiyle hırıltılı nefeslerim eşliğinde sesin geldiği yöne döndüm.

"Kaya amca... Kardeşim? Sen mi vardın yanında, nasıl oldu?"

Sorularımı bir bir sıralayınca yanıma geldi. Bana kızgın bakışlarını yollarken, yanımdan geçerek kızını kolları arasına aldı.

"Güneşim, iyi misin babam?"

Yüzünü elleri arasına aldığında daha çok öfkeliydim. Kızını babasından kıskanıyor olamazdım, değil mi? Onun tenine kimsenin dokunmasını istemeyecek kadar öfkelenecek başka bir sebep olmalıydı.

"İ-iyiyim babam, hasta... Aslan amcamın kızı mı?" Maral babasına titrek nefesiyle sorduğunda, yan gözle bana baktı. Benim hâlâ ne için burada olduğumu anlayamadı mı yani?

"Evet babam, Aslan'ın minik kızı."

Kızının başını kendine bastıran Kaya amca, bana kaldırdığı kaşlarının altından baktı.

"Hava alanında fenalaştı. Alana indiğinde rengi sararmaya başlamıştı. Ne olduğunu sorduğumda uçağın birçok defa türbülansa girdiğini söyledi."

Nefeslenip dudaklarını tekrar araladı.

"Korkmuş olduğunu düşünmüştüm. Sakinleşmeye ihtiyaç duyduğunu düşünüp babanla olan uçak anılarımızı anlattım. Daha sonra nefesleri sıklaştı, yutkunmada zorluk çekmeye başladı. *'Kolumda ağrı var!'* dediğinde buraya getirdim. Maral'ı aradım ama konuşamadık. Böyle bir durumda ben de Arya'nın yakını oluyorum evlat. O çocuk

bana emanetse ki öyle, sağlığı için kimseden izin alamam."

Cümlelerini bitirdiğinde kızına tekrar döndü ve başını yasladığı göğsünden kaldırdı.

"Aslan'ın oğlu Arkın, güneşim, tanıdın mı?"

Başıyla beni işaret ettiğinde, Maral dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra alt dudağını dişleri arasında ezerek bana baktı. *İşkence misin kadın sen bana?* Tedirginlikle sık kirpiklerinin altından bana bakınca, al al olan yanaklarını gözlerimin önüne sundu.

"Tanımıyorum babam. O kadar az geldi ki, yolda görsem tanımazdım. En önemlisi babasının cenazesine bile teşrif etmediği için kim olduğunu şimdi öğrendim." dedi acımasızca. Yılan zehrini akıtırken, öylece başımı yana yatırıp dudaklarının hareketlerini izledim.

"Doğru söylüyorsun Doktor Hanım, belki zamanında burada olsaydım... Babam ölmeden, daha doğrusu sen..."

Bana zerk ettiği zehri kendine iade etmek için öne atıldığımda beni izleyen Serhat, hemen öne atıldı.

"Dağ Ceylanı, Mahir Hoca geliyor!" deyip gözlerime baktı. Babasının avucunu öpen Maral, yanımızdan ayrılarak Mahir dedikleri doktora doğru gitti.

"Kızımdan uzak dur evlat!"

Kaya Altuğ karşıma dikildiğinde, birbirinin aynı olan gözlerimiz çakıştı. Ondan birkaç santim uzun olmam önemsiz kalıyordu. Yarım ağız güldüğümde, "Uzak dur!" diyerek lafını yeniledi.

"Kızın umurumda değil amca. Düşündüğüm senin kızın değil, kardeşim!"

Kızınla işim bittiğinde, bu kadar sakin olamayacaksın amca, o yanarken benim ipimde bile olmayacak!

Maral'dan

Yakamdan çek elini! Ya da buna benzer hiçbir cümle kuramamam kimin suçuydu? Adam beni elma ağacı gibi sallarken, iki kelime kurmaktan aciz hissediyordum. Bedeninden yayılan o saf erkeksi koku, istemeden üstümde kurduğu o hâkimiyet sarhoş olmama neden oluyordu.

Hele ki babamın ortaya bomba gibi düşen o emredici sesi... Daha sonra öğrendiğim diğer bir gerçekle yüzleşmemi sağladı. Beni günah çemberinin içinde döndüren adam, Aslan amcamın oğluydu. Arkasından sürekli atıp tuttuğum, kızdığım oğluydu.

Küçük yaşımda arkasından koştuğum, peşinden ayrılmadığım, kızdığım için giysilerini kesip havuza attığım oğluydu. Ben paytak paytak arkasında ona laf yetiştirirken, o yukardan bakar hiç konuşmazdı. Sadece sarı saçlarımı sever, o merak edip parmaklarımı soktuğum çukurlarını gösterirdi.

"Piişşşt... Bak baya! Baya baksaya. Oydakiler neley? Koyuşsaya beyimle!"

Önüme çöktüğünde çukurlarına parmaklarımı sokmuş, bastırmıştım.

"Beyde de vay! Buydan. Gülünce çıkıyo!"

O yaşıma göre benden büyük olan parmaklarını saçlarımdan kaydırıp gülümserdi.

"Çok çirkinsin ufaklık!" dediğinde, saçlarımdaki elini ağzıma doğru getirip parmağını ısırdığım anı hâlâ yerli yerinde kalsa da, ne kadar uzak olduğunu hatırlıyorum.

Beni çirkin bulduğu için ağladığım o çocuk, şimdi beni ateşlerde yakacak kadar büyük adam olmuştu. Titreyen bacaklarımı Mahir Hoca'ya doğru sürüdüm.

"Mahir Hoca'm."

Elimi sıkan Mahir, odasına gitmek için hareketlendiğimizde babamı görünce durdu.

"Kaya Bey," diye seslendiğinde, babam bizden tarafa bakıp Arkın'la konuşmasına son verdi ve onu da bize doğru çekiştirdi.

"Arya nasıl Mahir?"

Babamın hastanesinin doktorları, hep eski öğrencileri olduğu için konuşma ya da hitap sıkıntısı çekmiyordu.

"Kaya Hoca'm genel durum iyi, bu gece kontrol altında tutulacağı için arkadaşlar yoğun bakıma çıkardı. İsterseniz görebilirsiniz. Yalnız, kalabalık olmasın."

Sonra bana döndü. "Maral Hoca'm, konuşabilir miyiz? Görmenizi istediğim şeyler var!"

"Tabii." Endişemi gördüğünde devam etti. "Merak etmeyin, dediğim gibi tansiyon ve kalp grafikleri kontrol amaçlı biliyorsunuz. Genel durumu iyi, ben de sizinle bu konu hakkında görüşeceğim."

"Gidelim."

Birlikte odasına girdiğimizde oturmam için yönlendirdiği koltuğa doğru yürüyüp bekledim. Masasındaki laptopu alıp yanıma geldi.

Sistemden görüntüyü açarken koltukta kayarak sehpaya uzandı. Görüntü üzerinde daire çizerken konuşmaya başladı.

"Arya Demirok, on sekiz yaşında, kalp hastası. Daha önce bir kez kriz geçirmiş ve damarlar stent yoluyla açılmış. Yalnız yine şikâyetleri devam etmiş. Hocam, biz anjiyo esnasında gerekli müdahaleyi yaptık. Aort yetmezliği başladığı için bence ameliyat olmalı. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Geç kalmadan kalbe gerekli görülen müdahale yapılmalı. Bütün tetkikler yapılsın, anestezi doktoruyla görüşelim, bir engel görmezse hemen ameliyata alırız."

Koltuktan kalktığımda, Mahir de benimle birlikte kalktı.

Mahir bana yol verdikten sonra odasından çıktık. Has-

tasını görecek ve detaylı bilgiyi hasta yakınlarıyla paylaşarak ameliyatın gerekliliğini anlatmaya çalışacaktı.

Yoğun bakıma giderken asansörde de konuşmamız devam etmişti. Küçük Arya'yı görmek istiyordum. Aslan amcamı Arkın'a bakınca şimdilerde görsem de, ufaklıkta da görmeyi umuyordum.

Babam yoğun bakım ünitesinin kapısında beklerken, temastan kaçınarak kardeşinin başında oturmuş, küçükle uğraşan ve onu güldürmeye çalışan Arkın'a baktığımda şefkatli bir baba olacağı belli oluyordu. Kardeşinin turuncu saçlarını incitmekten, canını yakmaktan korkarak sevmesi, gözlerinin içine bakması beni duygulandırmıştı.

Babamla gözlerimiz kesişince, yüzümün aldığı şekli görünce buruk bir tebessüm yerleşti dudaklarına. Yaslandığı duvardan sırtını ayıran babam duruşunu düzeltip "Gelin bakalım." diyerek bizi karşıladı. Hareketlerimizi duyan Arkın, kardeşinin başının tepesine öpücüğünü kondurdu ve yanımıza geldi.

"Durum ne Mahir, neye karar verdiniz?"

Babamın meraklı sorusunu Arkın devam ettirdi.

"Bir sorun kalmadı sanırım, eski sağlığına kavuşacak mı?"

Mahir bana bakarak konuşmaya başladı.

"Kaya Hoca'm, Arkın Bey..."

Babam her cümle sonunda başını sallarken, Arkın çatık kaşlarının altından adamı öldürecekmiş gibi bakıyordu. Mahir Hoca konuşmasını bitirdiğinde, elini omzuma götürüp hafifçe okşadı ve geri çekti. Arkın ve babam, Mahir Hoca'nın elini takip edip bana döndüler.

"Önerdiğiniz bir cerrah var mı Doktor Bey?"

O kadar konuşma sonrası, Arkın'ın sorduğu soruya kaşlarımı kaldırdım.

"Önereceğim tek isim; az önce de dediğim gibi Maral Hoca'mdır."

Mahir, üçümüzün üzerinde bakışlarını gezdirip Ar-

kın'da durdu.

"Başka cerrah yok mu, işinin en iyisini diyorum ben Doktor Bey?"

Ağzımı açıp cevap verecekken babamın gözlerini takip ettim. Yanında tuttuğu elini kaldırdı. *Niye durduruyorsun baba? İstediği cevabı vermeme neden müsaade etmiyorsun?*

"Evlat; kızım olduğu için değil ama Maral babanın öğrencisi ve hata yapacak bir cerrah da değil."

Baba lafını duyduğunda Arkın, sanki çok önemli bir detay atlamış gibi, gözlerini açarak karalarını bana çevirdi. Gözleriyle küçümsedikçe tedirgin oldum. Ağzını açıp konuşmasına gerek yoktu, gözlerine bakınca gömülüyordum.

"En iyisini bulana kadar bekleme taraftarıyım amca, ben kardeşimin ameliyat olmasını istemiyorum. Şu an için!"

"Arkın..."

Elini kaldırdığında kati bir emir gibi konuşmamı engelledi.

"Düşünmek istiyorum." deyip odadan çıktığında, onu ikna etmek için arkasından ben de çıktım. Güvensizliğinin sebebini öğrenmek istiyordum.

"Arkın, bekle lütfen!"

Koridorda sesim yankılanırken durdu. Yumruklarını sıkarak bana döndüğünde konuşmasına fırsat vermeden atıldım.

"Lütfen izin ver, ben gireyim ameliyata. O benim de kardeşim sayılır. Aslan amcam da böyle isterdi."

Üzerime doğru gelip bir nefeslik mesafede karşıma dikildi. Dudaklarını araladığında yüzüme vuran nefesiyle gözlerimi kapadım, ta ki kurşun gibi keskin sözlerini duyana kadar.

"Ben kardeşimin yaşamasını istiyorum Maral, ölmesini değil!"

5. Bölüm

"Ne demek istiyorsun? Ölmesini istemiyorum derken?"

Gözleri alnımda delikler açmaya devam ederken, keskin koyu kahvelerini gözlerime sabitledi. Ne demek istediğini anlamadım, anlayamadım. Yoğun bakım ünitesinden uzaklaşmamız hayrımıza olmuştu. Zira söylediği cümle boğazıma takılmıştı.

"Ameliyatta başarı oranınız kaç Doktor Hanım?"

Üzerime geldikçe kısık sesle sorduğu soruyu duyamaz oldum. Boğazımdaki yumru büyüdükçe büyüdü.

"Arkın, bu şüphelerinde haklısın. Ama şartlar böyleyken hastamı bırakamam. Sana başarı oranımın yüzdesini veremem, kimse veremez. Zor bir ameliyat olacak. Kalp ameliyatı bu, her an gelişebilecek komplikasyonlar olacak."

"Doktor! Bu kadar kendinden eminsin ya hani, sen hiç hastalarından birini masada bıraktın mı? Bu kaybı hiç yaşadın mı?"

Kelimeleri ardı ardına vurmaya devam ettiğinde elim ayağım birbirine girmişti. Rengimin nasıl olduğunu bilmiyordum ama iyi olmadığım kesindi. Titreyen ellerimi saklamak için arkama aldığımda, sırtımı duvara yasladım. Yıllar öncesine geçiş yapmama neden olmuş, beni can evimden vurmuştu.

"Aslan amca... Hayır! Hayır, hayır yapma bana bunu, yalvarırım kalk! Kalk amcam."

"İlan et Maral. Ölüm saatini ilan et!"

Selim Hoca kulağımın dibinde bağırdıkça, ben başımı koyduğum göğsünü dövmeye devam ediyordum.

"Ölüm saatini ilan et!"

"İyi misin?"

Kötü olduğumu gördüğü halde sadistçe zevk aldığı sorunun cevabını duymak istedi.

"E-evet. İyiyim, soruna gelirsek eğer, hayır hiçbir hastamı kaybetmedim."

"Tebrik ederim o halde seni. Herkes senin gibi başarılı olamıyor. Muhakkak talihsiz olaylar yaşayan doktorlarımız var. Biliyor olmalısın, babamın da aynı rahatsızlığı vardı. O yüzden herhangi birine kardeşimi emanet edemem. Eğer Selim Hoca'nın ömrü vefa etseydi kardeşimi ona emanet ederdim."

"İzninle lütfen."

Kaçıyordum. Evet, kaçıyordum çünkü suçlayıcı sözleri sanki bana hedefti. Ayaklarımın dermanı kalmamıştı adım atmaya. Her adımda titreyen bacaklarım beni taşımıyor, duvara tutunmak zorunda kalıyordum.

Bu alandan bir çıksam da nefes alsam! Ben kendimi yeterince suçlamışken, acısını ta kalbimin içinde hissetmişken, bu imalı sözlerin ne anlamı vardı? *Sen yaptın,* der gibi sessizce yüzüme bağırması onu çok mu güçlü yapmıştı? Kudretine kudret mi katmıştı?

"Dağ Ceylanı?"

Önüme dikilen Serhat kollarımı kavradı. Yüzüne bakmak için başımı geriye attığımda, akmaya hazır yaşlarımı görünce beni kendine çekti.

"Neyin var senin? Küçük kız çok mu kötü, ona mı bu kadar üzüldün?"

Arkası arkasına sıraladığı soruların hangi birine cevap vereceğimi bilemedim.

"Hava almaya ihtiyacım var Serhat!"

Kollarından çıktığımda arkamda bıraktığım Arkın'a takıldı gözüm, elleri yanında yumruk olmuş, çatılan kaşlarının altından sanki bakışları yapabilse öldürecekmiş gibi bakıyordu. Koluma giren Serhat'ın omzuna başımı dayayıp yürüdüm.

Arkın'dan...

Yalan, koca bir yalan... Nasıl bir kadınsın ki hâlâ gözlerimin içine bakıp yalan söyleyebiliyorsun? Nasıl bir kadınsın sen Maral Altuğ, nasıl? Ne hissettiğini anlayamadığım melek yüzünün arkasında nasıl bir şeytan saklıyorsun?

Sen bu masum yüzünle herkesi kandırabilirsin ama beni asla kandıramayacaksın! Gerçek yüzünü ortaya çıkardığımda da öyle bakabilecek misin bakalım? Yanımdan izin isteyip giderkenki halinin sebebi ne kadın? Ne ağır geldi, hangi sözüme takıldın bu kadar da rengin attı?

Bu kadar konuşmamın ardından niye gittin Doktor, niye kaçtın? Gözlerim seni suçlarken, kelimelerim bir başkasını suçlarken, sen niye kaçtın? Korkun ne için, sığındığın adam ne olarak teselli edecek seni? Korktuğun da ben olacağım, sığınacağın liman da!

"Ben kendi kayıplarımın bilincindeyim Doktor, ya sen? Neler kaybedeceğinin farkında bile değilsin. Gün gün, saat saat alacağım senden benden aldıklarının diyetini. Şimdi aldığın nefese o zaman şükredeceksin. Sana bir can verdim Doktor. Bir ikincisi olmayacak. Bundan sonra giden, sadece senin canın olacak."

Kapıya ilerleyişini boş gözlerle izlerken duvara tutunduğunu gördüğümde *'fazla mı ileri gittim?'* diye düşündüm.

O kadına yardım elimi uzatmaktansa, öylece gözlerimin önünde eriyip bitmesini zevkle izleyecekken, kalbim benden önce atıldı.

'Koş!' dedi kalbim, *'Sadece koş!'*

Yanına gitmek istediğimde benden önce kollarını tutan adamla olduğum yerde kaldım. Yine nereden çıkmıştı bu herif? Maral'ın ne dediğini duyamıyordum ama bedenini kendine çeken herif ne olduğunu soruyor olmalıydı.

Sahtekâr kadın, yanındaki adamın omzuna başını da-

yadığında, ince boynunu ellerimin ardına alıp sıkmak istedim. *'Sahte dram gösterini başka bir yerde yap, herkesi kandırabilirsin ama beni değil!'* demek, sarsmak istedim. Benim babam, kardeşim için üzülüyorsa o zaman, omzuna başını dayadığı da ben olmalıydım. Niye kızdığımı bilmeden burnumdan solumam neye işaretti onu da bilmiyordum.

Koridorda kayboldukları anda, kardeşimin yanına gitmek için geri döndüm. Kapıya geldiğimde Kaya amca yanında duruyordu. Kararsızlıkla gerisin geriye dışarı çıktım. Yoğun bakım koridorunu aşıp kendimi dışarı attığımda merdivenlere yöneldim.

Acil koridoruna geldiğimde çevreyi gözledim. Maral'ın burada olmadığını anlayınca danışmadaki görevliye yaklaşıp bankoda öne doğru eğildim.

"Maral Hanım nerede, bilginiz var mı?" diye sorduğumda görevli boş boş yüzüme bakmaya başladı.

"Hanımefendi beni duyuyor musunuz?"

Biraz daha eğildiğimde, işaret parmağıyla kapıyı gösterdi.

"D-dışarı çıktılar."

Gülümseyerek arkamı döndüm. Kaşlarımı çatarak dışarı çıktığımda Serhat'ın banka oturmuş Maral'ın önünde çömeldiğini gördüm, ellerini tutuyordu. Yanlarına giderken kendime sürekli *'Sakin ol Arkın.'* demek zorunda kaldım. Aksi halde bu kadının karşısında sakin falan olamıyordum. Yoksa o narin ve ince boynunu kırmak içten değildi.

"Sana ant olsun Doktor, son nefesin benim olacak!"

Onları basamakta birkaç dakika durup izledim. Serhat Maral'ın yanağına dokunduğunda basamakları koşarak indim.

* * *

Maral, kendini kliniğin dışına zor attığında, yanında

abi saydığı Serhat olmasa o boğucu koridorda yığılıp kalması an meselesiydi. Ayakta durmak gittikçe zorlaşırken, Serhat Hızır gibi yetişmişti.

Arkın, *"Babamın da aynı hastalıktan öldüğünü biliyor olmalısın."* dediğinde çığlık çığlığa bağırmak *'Ben de oradaydım! Benim kollarımda öldü, Kurtaramadım!'* dememek için kendini zor tutmuştu.

'Sen öldü diyorsun! Ben hâlâ alışamadım öldüğüne!' demek, bağırmak istemişti. *'En acı kaybım, hayatla barışmamın en imkânsızı!'* demek istedi. Lanet olsun! *'Sadece en iyi cerrahı asiste ettiğim bir ameliyattı.'* demek istedi. Küçüldükçe küçüldü. Eridi, aktı içinin yağları. Konuşamadıkça tükendi.

Acilden geçip çıkışa ilerleyerek yan bahçeye doğru yürüdüler. Koluna giren Serhat'a sıkı sıkı tutunan Maral, titriyordu. Banka dikkatle oturmasına yardım eden Serhat, endişeyle yüreği güzel kadına baktı.

"İyi misin biraz daha?"

Biliyordu ki Arkın'ın olduğu hiçbir yerde iyi olamazdı Maral. Bu gereksiz soruyu sorduğu için kendine kızarken önüne çömeldi. Elinin tersiyle yanağını okşayıp sevgiyle yüzüne baktı. Maral, başını yanağındaki ele yaslayarak gülümsemek istedi. Ama yapamadı.

"İyi olacağım Serhat! Herkesin unuttuğunu ben de unuttuğum gün, gittiğine inandığım gün iyi olacağım." dedi kırık bir sesle. Serhat, her şeyi dilinde olan bu cadıyı, öz kardeşi kadar çok seviyordu. Ne kadar yıkıldığını, hayattan ne kadar soyutlandığını, *'doktor olmak istemiyorum artık!'* diye ne kadar isyan ettiğini biliyordu.

"Tutamam, bir daha neşter tutmaz bu eller. Kimseyi iyileştiremez artık!" diye kendini paralayan bu kadının yıkılışına da yeniden ayağa kalkışına da şahitti.

"Bana anlatmayacak mısın ne olduğunu?"

Serhat'ın sorusuyla, kuruyan göz pınarları akmak için izin isterken dudaklarını araladı. Arkın'ın tavırları ona da

zor geliyordu. Daha bu akşam tanıdığı adam, birden hayatının merkezine yerleşmişti.

Kim olduğu belli olmayan bir adam, hayranı olduğu amcasının oğlu çıkıyordu ve Maral sanki rüyadaymış gibi her olan biteni uzaktan izliyordu.

'Arkın.' dedi içinden *'Arkın...'*

Sonbahardı o adam. Kuru ayazları estiren soğuk bir sonbahar akşamı gibiydi.

"Doktor Maral!"

Arkın'ın sesini duyduğunda oturuşuna çekidüzen verip önünde duran Serhat'a endişeyle baktı Maral. Bir ara farkında olmadan, Serhat'ın yanağındaki elini itip geri kaçtı bankta.

Arkın ve Serhat, Maral'ın bu tavrı karşısında şaşırdılar. Arkın Maral'ı belki iyi tanımıyor olabilirdi ama Serhat çok iyi biliyordu ki bu haller iyiye işaret değildi. Belki de bir felaketin habercisiydi. Arkın dakikalarca izlediği ikiliye adım adım yaklaşırken, Maral'ın bu hali karşısında bıyık altından gülmeye başladı.

Doktor Maral'ın kendisinden korktuğunu düşünen Arkın, aklına gelen diğer ihtimalle kaşlarını çattı bu defa. Korkuyordu bu kadın ondan. En büyük düşmanı, ondan korkuyordu. Oysa korkması değil, deli divane âşık olması gerekiyordu.

Yanındaki zibidiyle olduğu gibi rahat olmalıydı. Kedi gibi sokulmalıydı ona da. Serhat'ın Maral'ın tenine dokunan elini geri çevirmemek için sert bir ton kullanmıştı, oysaki öfkesini sesine yansıtmıştı. Adımları bastığı zemini sarsarken karşılarına dikildi. Ellerini cebine sokarak omuzlarını kaldırdı.

"Düşüneceğim Doktor. Düşünüp sana haber vereceğim." dedi kendine heyecanla bakan kadına.

"Teşekkür ederim!" diyerek ayağa kalkan Maral, ellerini birbirine kenetleyip yerinde sevinçten zıplamak istedi-

ğinde hevesi yine kursağında kaldı.

"Beni ikna et Doktor! Sana güvenebilmem için beni ikna et!"

Bu kadarı da fazla, diye düşünen Maral, önce Serhat'a, ardından da kaşlarını kaldırarak Arkın'a döndü. İkna etmeyecek, bu ameliyatı yapacaktı. Öne atıldığında kendilerine doğru gelen kadını fark ederek durdu.

Arkın, Maral'ın değişen ifadesini gördüğünde beklediği tepkiyi nihayet alacağını düşündü. Bir kavganın içinde kendini bulacağını zannederken, umduğu gibi olmadı. Maral'ın dikkatle baktığı yöne döndüğünde, gelecek günlerde çok pişman olacağı bir harekete müsaade etti.

"Arkın, sevgilim."

İnce topuklu ayakkabısıyla koşarak yanına gelen kadın dudaklarına kapandığında, olayın şokunu atlatamadan boynuna dolanan kollara, bir de dolu gözlerini kendine dikmiş, yumruklarını sıkan Maral'a baktı.

Hayal kırıklığıyla geriye adım atan kadına gitmek istediğinde önüne dikilen Serhat iğrenerek yüzüne bakıp, "Tek bir yanlışın Arkın, tek bir yanlışında alacağın nefes son nefesin olur." dedi ve Maral'ın ardından koşarak içeri girdi.

"Eve git, beni bekle." dedi Arkın kollarını kendinden uzaklaştırdığı kadına.

Kadın, "Ama?" dediğinde sertçe "Eve git!" dedi ve arkasına bakmadan az önce Serhat'ın gittiği yöne doğru ilerledi.

Belki kaybedeceği bir oyundu başladığı, ama son elini göstermeden oyun bitmeyecekti.

6. Bölüm

Ant içmişti kara gözlü şövalye, peki andını yerine getirebilecek miydi? Yerinde olmadığını ifade ettiği yüreği buna izin verecek miydi? Kıyabilecek miydi orman gözlü Karaca'sına?

Karalarında fırtınalara şahit olduğu, bütün hükmünü gözleri ile veren sert adamın arkasından sadece bakmakla yetinebildi Maral. Oysaki sadece giderken omzunun üzerinden bakmıştı. O gözler ona ölümü de vadediyordu, yaşamayı da. Cenneti de yaşatıyordu, cehennemi de ama en çok cehennem ateşi yanıyordu siyah harelerde.

Sıkıntılı bir soluk alıp masasından kalkarak odasının penceresine yaklaştı. Bulunduğu konumdan gökyüzü net gözükmese de, parlayan yıldızları izlemek rahatlamasına neden oluyordu. Kayan bir yıldız, kopkoyu gökyüzüne ışık saçıp kaybolmuştu. Dile getirmek istemese de, bu gece hayatın ne kadar kısa ve ucuz olduğunu bir kere daha anlamıştı Maral.

Açılan kapıya omzunun üzerinden bakmış, gelenin Serhat olduğunu görünce eski haline dönmüştü.

"Güzelim."

"Hımm..."

"Babanın yanına gideceğini düşünmüştüm?"

Gitmeyi ilk başta düşünse de sonradan vazgeçmişti.

"Düşünmeye çalışıyorum Serhat."

"Ne hakkında düşünmeye çalışıyorsun güzelim?"

Sıkıntıyla aldığı nefesi verip başını tekrar cama çevirdi Maral. Sahi neyi düşünüyordu? Kalbini avucunun arasına alan bir el vardı sadece ve aralıksız sıkıyordu.

"Çok küçük, Serhat... Küçük olması bir yana, kalp yetmezliği var." dedi konuyu dağıtarak.

"Seni üzen gerçek sebep ne güzelim? Senin daha önce de küçük hastaların oldu. Seni etkileyen nedir, onu söyle bana?"

Sorusu boşlukta sallanırken susmaya devam eden Maral'ın yanına gelen Serhat, omuzlarından tutarak onu kendine çevirdi. Yeşil gözlerindeki tedirginliği görebiliyordu ama başka bir şey daha vardı, emindi bundan.

"Söyle güzelim, ne oldu?"

"Arkın..."

Derin bir nefes alınca, Serhat'ın kaşlarını kaldırdığını gördü.

"Bakma öyle Serhat, bana hiçbir hastamı kaybedip kaybetmediğimi sordu. Sen de duydun dışarıda, bu ameliyatı istiyorsam onu ikna etmemi de istedi. Anlamıyorum, neden bu şekilde davranıyor? Gözlerinde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Belki bana öyle geldi, bilmiyorum ama ben ilk defa korkuyorum."

Farklı bir göz istiyordu, dışarıdan bir gözün görmesini, anlatmasını istiyordu. Daha fazlasını söylemeye dili varmıyordu. *"O adam beni öptü. Birkaç saat önce dudaklarımın üzerindeki dudakları şimdi başka bir tende."* diyemiyordu. Gerçi bu olaya neden bu kadar takıldığını da bilmiyordu ya neyse! Belki adamın sevgilisiydi? *'Yakın biri olmasa öyle bir anda gelip vakumlamazdı Arkın'ı.'* diye düşündü.

"O olay senin hatan değildi, biliyorsun değil mi? Aslan Hoca senin hastan bile değildi. Sadece senin ellerine ve babana benzeyen yüreğine güvendiği için senin de o ameliyatta bulunmanı istedi."

"Biliyorum. Öyle ama bu benim girdiğim bir operasyonun ilk başarısızlığı olmuştu."

"Hadi artık, bunları daha sonra tekrar konuşuruz. Bu gecelik eski anılar bu kadar yeter. Sabah olmak üzere, hem

daha önümüzde koca bir gün ve mesai var. Biraz dinlen, ben de dinleneyim. Bu yorgunlukla hastalarımla nasıl ilgilenmemi bekliyorsun Dağ Ceylanı?"

"Zevzeksin falan ama iyi ki benim arkadaşımsın Sapık Doktor."

"Sen de yavrum, sen de." diyerek Maral'ı kollarının arasına alan Serhat kızın alnını öperken, aniden açılan kapı ile ikisi de ne olduğunu anlamamışlardı. Hemen dönüp kapıya baktıklarında gözlerinin büyümesini engelleyememişti Maral.

"Yok artık ya!"

Ağzının içinde yuvarladığı kelimeler Arkın'ın kulağına gittiğinde, ilk olarak kıs kıs gülen Serhat'a çevirdi bakışlarını Arkın. Onun bakışlarıyla yüz şekli değişen Serhat, hemen oturuşunu düzeltti. Maral'ın omzundaki elini çekince Arkın'ın bakışları kızın omuzlarından boynuna, oradan da yutkunarak gözlerine çıktı.

'Gözleri yeterince konuşuyor,' diye düşündü Maral. *'Biçimli dudaklarını aralamasına dahi gerek yok!'* dedi içinden.

Arkın'ı içini çekerek süzmeyi bitirdiğinde, aklına gelen gerçekle kaşlarını çattı. Adi herifin dışarıda sevgilisi vardı ve o burada durmuş onu izlediği yetmiyormuş gibi bir de odasına izinsiz girmişti.

Arkın'dan...

"Doktor Hanım!"

Lan, bu adamı ne zaman görsem kadına vantuz gibi yapışık oluyor. Rahatsız ettim diyeceğim ama inanın hiç rahatsızlık duymadım.

"Arkın?" diyerek kaşlarını kaldırdı Maral. Varlığımdan rahatsız bir hali vardı.

"Rahatsız olmayın diyeceğim ama oldunuz artık..."

Karşımda, gözleri şaşkınlıktan açılan kadının bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmüyordum.

"Bir şey mi vardı?"

Sesini o âna kadar çıkarmayan vantuz herif, alayla sırıtıp, "İzninle ben çıkayım güzelim." der demez ağzını dümdüz etmek vardı ama... Sakinim ben, sakin! Kimseye bir şey yapmak yok.

"Aklıma takılanları sormak için gelmiştim. Ama yanlış zamanlama!"

Hırsla konuşurken odada yarattığım huzursuzluğu hissetmek ayrı bir keyiflenmemi sağlıyordu.

"Zaman yanlış değildi. Arkadaşımla konuşuyorduk sadece."

"Sarılarak mı?"

"Sana ne bundan Arkın?"

"Bana bak Doktor, bu zamana kadar ben izin verdiğim için benimle bu kadar cüretkâr konuştun. Kimin kızı olduğun beni ırgalamaz, o havaya kaldırdığın minik burnunu ve narin boynunu kırdırma bana!"

"Sen, sen..."

"Evet, ben?"

"Odamı terk et... Hemen!"

Üzerine doğru attığım adımla, o da geri gitmişti. Adım adım ilerleyip onu masa ile arama aldığımda, burnunun ucuna kadar girip kendimi kaybetmeme sebep olacak müge kokusunu tüm genzimde hissettim.

"N-ne yapıyorsun?"

Heyecandan inip kalkan göğüsleri bana hiç yardımcı olmuyordu, kasıklarımdaki sızıyı da görmezden gelip biraz daha sokuldum.

"Maral, ben istemediğim sürece kimse beni bir yerden çıkaramaz. Hele ki sen hiç çıkaramazsın."

Gözlerim diliyle ıslatmak için araladığı dudaklarına kaydığında yutkunmamı engelleyememiştim.

"Çık dışarı! Seni ego yığ-"

Kendimi durdurma çabasına girmeden tadına vararak kırmızı dolgunluklara asılmış, yaptığım aptallığın farkına varıp onu odada o halde bırakıp, çıkıp gitmiştim.

Maral'dan..

Piç herif! Beni öptü. Benden izinsiz beni öptü.

İnanmıyorum şu halime, ben niye karşı çıkmadım? Niye beni öpmesini istedim? Onun erkeksi kokusunu alınca niye ona sarılmak istedim? Peki, niye heyecanlandım?

Yine ve yine elimin tersiyle ağzımı silmek istediğimde, dudaklarımın ikinci defa yandığını hissettim. Bir değil, tam iki kere beni aynı şekilde bırakıp gitmişti. Arkasına bile bakmadan hem de.

Nedensizce titreyen bedenimle, çıkıp gittiği kapıya bakmaya devam ediyordum. Dokunuşu ve kokusu bütün vücudumu talan ederken hareket dahi edemiyordum. Çalışmalıydım, evet çalışmalıydım ama nasıl?

Odamın penceresine doğru yürüdüm. Odayı sarmalayan keskin kokusundan bir an önce kurtulmak istiyordum. Çelişkilerim amansız devam ederken, ayaklarım benden bağımsız harekete geçti. Kendimi odadan attığımda, babama evime geçtiğime dair kısa da olsa mesaj attım. Niyetim evime gitmek değildi.

Otoparka çekilen arabama giderken, bana faydası dokunacak akla ve farklı bir göze ihtiyacım vardı. Kim olabileceği hakkında fikrim bile yokken, hatta daha birkaç saat önce kim olduğunu öğrendiğim bir adamın bana yaptığı manevi baskıyı nasıl anlatacaktım? Bir gecede beni tepetaklak eden adamı nasıl ifade edecektim?

Arabanın kapısına geldiğimde başlayan yağmura ba-

şımı kaldırdım. İnce ince alıştıran yağmur, gittikçe hızlanıyordu. Sürücü koltuğuna oturduğumda kapıyı çekip kapattım. İçeriyi bir anda dolduran toprak kokusuyla adresim belli olmuştu.

Toprak kokuyordu, ölümün soğuğu vuruyordu yüzüme.

Camı kapatıp aynadan yolu kontrol ettim ve sinyal verdim. Şerit değiştirirken boş yolda hızla ilerledim. Ne kadar zaman olmuştu, cesaret edemeyişim? Af dilemek için değil, aman dilemek için bile gitmek zorken böyle karşısına çıkacak olmam dokunuyordu.

Yağmurla beraber ağaçlardan akan polenlerin tozu, beyaz duvarları kirletmişti. Çamur karışımı sarı tozlar ağır ağır akarken, iki kanatlı kapının önünde durup eski taş yolu izledim. Mevsimler durmadan geçerken, kabristan hep kıştı. Buralara hiç yaz gelmiyordu. Hep yaprak dökümüydü. Hep sonbahar...

Dörtlüleri yakıp arabadan çıktım. Ayağım yerdeki su birikintileriyle ıslanırken en büyük korkuma adım attım. Ölüm değildi korkum. Korkum, bunca yıl adım dahi atmadığım toprağaydı. Selam vermekten korktuğum, üzerinde koca harflerle yazılı mezar taşıydı.

"Geldim ya, nasıl diye sorma! Sana getiren sebepleri sorgulama. Geldim sonunda! Son defa öpemediğim ellerini, kucaklayamadığım başını koyduğun mezarı görmeye geldim. Benim yapmaktan korktuklarımı yapan, seni saran toprağı şimdi kucaklamaya geldim."

Taşlara düşen yağmur damlaları, benliğimde ayağa kalkan gümbürtüleri sustururken, *ASLAN DEMİROK* yazan taşın önünde durdum. İkici adımımı tereddütle de olsa attım. Tam önünde eğildiğimde titreyen dudaklarımı isminin üzerine bastırdım.

"Ben geldim amcam. Ben geldim, küçük kızın geldi. Hayırsız Sarı Cadı'n geldi. Seni burada görmek istemediği için kaçan kızın geldi. Ölümü yakıştıramadığı amcasının önünde ağlamaktan korkan kızın geldi. Canını soğuk masada ellerine teslim ettiğin kızın geldi."

Üşüyordum. Üşüyordum ama içim alev alev yanıyordu. Bedenim buz kesmişti. Yağan yağmur mezar taşını yıkarken, isminin üzerinde parmaklarımı dolaştırdım.

"Ne kadar çok ihtiyacım var sana, bir bilsen amcam. Gözlerime baktığında *'Odama,'* diyen sesine de, kaş çatışlarına da öyle özlem doluyum ki nasıl anlatayım bendeki eksikliğini? Uzun uzun konuşmalarımızı; bir benden, bir senden dem vurmalarımızı... *'Olsun be, bu da böyle olsun'* demelerimizi, ağlarken gülmelerimizi... Her şeyi çok özledim."

Yağmur yağdıkça gözyaşlarımı silip süpürmüş, geriye bir şey bırakmamıştı, benden başka. Karanlık mezarlıkta belirli bölgelere vuran ışığa baktım. Sonra diğer kabirlerde dolaştırdım gözlerimi. Korkmuyordum burada olmaktan, bu kadar mezar taşının içinde oturmaktan, neden öldüklerini düşünmekten korkmuyordum. Her ağacın bir gölge olmasından korkmuyordum.

"Ne zordu bir bilsen Aslan amcam. Yokluğuna alışmak, artık olmadığını idrak etmek, karşılıklı kapılarımızın ardında olmadığını bilmek çok zordu. Gelmek istedim, çok istedim ama yapamadım. Ben yaşarken, senin burada olmanı hazmedemedim. Ellerime her bakışımda gözlerinin hiç açılmayacak olduğunu düşünmek, geri döndürmek için işe yaramadıklarını bilmek canımı çok yaktı. Yaktı da geçti amcam."

Elimin tersiyle ağzımı yüzümü silip acı acı gülümsedim. Derman kimdeydi? Yüreğimdeki bu büyük acının ilacı kimdi? Bu yaraya kim merhem olacaktı? Dizlerime indirdiğim ellerimi üst üste koydum. Tırnaklarım etime

batarken, hiçbir şey hissetmiyordum.

"Ben ne yapacağımı bilmiyorum Aslan amcam. Sıpa oğlum diye sevdiğin oğlun, sıpalıktan çıkmış amcam. Adam eşek olmuş, hatta büyük bir terfiiyle katır olmuş. Çok sevimli, bir görsen... İnsanın baktıkça kulaklarını çekiştiresi, olmadı tutup gırtlağını sıkası geliyor. Bendeki etkisi bu kadar büyük yani anlayacağın..."

Başımı önüme eğip neşeden oldukça uzak bir şekilde güldüm.

Enseme vuran ılık nefesle bir anda başımı kaldırdım. Ensemden sırtıma dağılan ılıklık ve ense köküme değen soğukluk, kalbimin bedenimden çıkacak gibi atmasına neden olurken, kulağımı yalayıp geçen nefes ellerimi titretti.

"Sendeki etkimi bilmek güzel. Hım, benden bu kadar etkilendiğini bilmiyordum Doktor."

Dudakları kulağıma değerken, sırtımda hissettiğim kalp atışlarına odaklanarak yüzümü ona döndüm.

Yağmurun ıslattığı beyaz gömlek bedenine yapışmıştı ve saçlarından akan damlalar yüzünü yalayıp geçiyordu. Aslında öyle olmadığını söylemek için dudaklarımı araladığımda, parmaklarını dudaklarıma bastırıp diğer elinin işaret parmağını kendi dudaklarına götürdü.

"Şşştt, çok konuşma Doktor. Seni yeterince dinledim. Şimdi sen beni dinle."

Hangi birini dinleyeyim adam? Bu havada beynimde çaktırdığın şimşekleri mi, yoksa alev alan dudaklarımın imdat çağrısını mı? Şaşkınlıkla araladığım gözlerim gece karası gözlerde kaybolup giderken, ağzının hareketine odaklandım.

"Çok mu istiyorsun, o zaman istediğini sana vereceğim ama bir şartım var?"

Kalbimin sesini duyduğunu biliyordum. Çünkü böyle amansızca atan, benden başkasının kalbi olamazdı. Zira karşımdaki adamda bulunmayan bir organın atmasını da bekleyemezdim.

"Yarın akşam hazır olacaksın. Benimle bir akşam yemeği yiyecek ve beni ikna edeceksin. Aksi halde katır nasıl olurmuş bizzat göstermekten çekinmem."

7. Bölüm

Maral, uğuldayan kulaklarının neredeyse ateş aldığını düşünüyordu. Kalbi göğüs kafesini döverken, tenine nefesini bırakıp öylece, hiçbir şey olmamış gibi giden adamın arkasından bakmakla yetindi.

"Görüyorsun değil mi Aslan amcam, yani gördüğünü düşünerek sordum."

Saçmalamaya başladığında arkasına döndü ve mezarın yanına yeniden çömelip taşına dokundu.

"Saçmalıyorum dimi? Beni burada böyle bırakacağına, senin yanına o da gelebilir, *kardeşimi aile dostumuz olan bu doktor kızcağıza emanet edeceğim* diyebilirdi."

Sonra kendi kendine gülmeye başladı. Adamın daha önce içten bir şekilde gülümsediğini görmediğini hatırladı. *Ona öylesi bir gülümseme ne kadar çok yakışırdı,* diye düşündü.

"Ben gidiyorum amcam. Yine geleceğim."

Avuçlarını açarak duasını okudu. Bitirdikten sonra avuçlarını yüzüne sürerken ayağa kalktı. Geldiği yolu geri döndü. Küçük adımları büyüdü hızlandığında ve arabasına binerek mezarlıktan uzaklaştı.

Kendini evine attığında ne kadar çok yorulduğunu düşünüyordu. Gecelerce aldığı nöbetler, uykusuz ayakta durma çabalarında bile bu kadar bitkin düşmemişti bedeni. Belki de bedeni değildi yorgun olan, gönlü yorulmuştu. Çok yorulmuştu; dışı mutluluk saçarken, içinin günden güne çürümüş olma ihtimalini göz ardı ederken.

Yirmi sekiz yaşına gelmiş bir kadındı Maral. Hayatı hep hastane koridorlarında geçmiş, özel hayatı sadece babası olan bir kadın. Tabii ki gezmesi, eğlencesi vardı. Ama be-

lirli günler, o da zorla. Zorla tanıştığı talipleri, birkaç günlük deneme süresi olan arkadaşlıklar... Hepsi bu kadardı.

Şimdiye kadar görüştüğü kimsede, Arkın'da hissettiklerini hissetmemişti. Elleri titrememiş ya da aklı çalışmayı bırakmamıştı. Kalbi ağzında hiç atmamıştı mesela, heyecandan hiç ateş basmamıştı.

Duşunu alıp da kendini yatağa bıraktığında, parmakları sanki o dakikaları hatırlatmak istercesine dudaklarına gitti ve gözlerini kapadı. Sanki baskı hâlâ oradaydı ve yine aynı ateşle yakıyordu.

"Neden?" dedi gözleri kapalı. "Neden bunu bana yapıyorsun?"

Nedenleri sorgulamaya başladığında, Arkın'ı düşünmenin başının ağrıttığını fark etti. O adam kendisini şimdiden yoruyordu ve daha çok görüşecek olmalarını hesaba katarsa ondan uzak durmaya çalışmalıydı.

Göz kapakları ağırlaştığında yatağa biraz daha gömüldü. Nasıl olsa bunları düşünecek çok zamanı olacaktı, değil mi? Şimdiden düşünüp de kendine dert etmesine gerek yoktu. Gerektiğinde görüşürlerdi, olur biterdi.

El yordamıyla komodine uzanıp, otomasyon kumandasını aldı ve evin aydınlatmalarını kapattı. Yarın akşamki yemekte başına neler geleceğinden habersiz planlar yaparken, belki de en huzurlu uykusuna daldı.

Bahar sabahına gözlerini açar gibi alarmını cıvıldayan kuş seslerine ayarlayan Maral, göz kapakları oynamaya başladığında yatakta ters döndü. Aynı anda çalmaya başlayan telefonun sesi, alarmın sesini bastırdığında gülümseyerek yeşil gözlerini araladı.

"Güzel bir gün olsun..."

Boğuk sesiyle mırıldandıktan sonra telefonu cevapladı.

"Günaydın Nazlı."

Karşıdan gelen sık nefeslerle başını yastığa biraz daha bastırdı.

"Hocam, hastanız Mükerrem Hanım'ın randevu saati yaklaştı. Ve siz poliklinikte değilsiniz."

"Hımm, saat kaç Nazlı?"

Yorganı üzerinden atarak yataktan kalktı.

"Saat 9:45 hocam, randevu 10:00'da!"

"Tamam Nazlı, sen Mükerrem teyzeyi geldiğinde bekleme salonuna al. Ben on dakika sonra oradayım."

Telefonu kapatıp ayağa kalktı. Şifonyere telefonu bırakıp banyoya geçti. Elini yüzünü yıkadı ve odaya döndü. Gardıroptan kıyafetlerini seçerek yatağa bıraktı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki eli ayağına dolaşıyordu.

"Benden başka hangi akıllı zaten alarmının sesini kuş sesi yapar? Sanki monoton bir hayatım var da kuş sesiyle güne başlayacağım! Rock müzik yapmalıyım en kısa zamanda, en azından yüksek gürültüye gözlerimi açmam daha kolay olur."

Hem söyleniyor, hem giyiniyordu.

Saçına başına tam şekil vermeden kendini evden dışarı attı. Garaja park ettiği arabasına atlayıp yola çıktı. Saatini kontrol ederken kendi hızıyla gururlanıyordu. Beş dakika sürmemişti evden çıkması.

Dediği saati birkaç dakika geçe kliniğe geldiğinde, arabasından aynı hızla çıkıp koşarak içeri girdi. Koridorda önüne çıkanlara, "Günaydın." diyerek odasının olduğu kata geldi ve sekreterine doğru ilerledi. Geldiğini gören sekreteri ve bekleme için ayrılan alanda kendini bekleyen tontiş hastası, boncuk boncuk yüzüne bakıp ayağa kalktılar.

"Hoş geldin Mükerrem teyzem. Nasılsın? Gel bakalım, odama geçelim."

Koluna girip hastasını odasına doğru çekerken, başını çevirip sekreterine baktı.

"Bana sade bir kahve al Nazlı." diyerek başörtüsünü düzelten hastasının omzuna doladı kollarını.

"Kalbimden fokur fokur sesler geliyormuş doktor kızım, benim kızlar öyle dedi. Şu geçen gönderdiğin psikolog oğlanın verdiği hap dokunmuş olmasın?"

Gülerek derdini anlatmaya çalışan kadına döndü Maral.

"Bakacağız kalbin nasılmış teyzem, sakin ol. İlaçların yanında, dimi?"

Başını sallayan kadını odadan içeri aldığında, kolundan tutarak koltuğa oturttu. Kontrollerini sohbet ederken bitiren Maral, en son hastasının çıkan test sonuçlarından sonra kullandığı ilaçlara göz gezdirdi. Daha önce verdiği reçeteyi yenilediğinde, dozlarını biraz düşürdü. Psikoloğun verdiği ilaçları almasını şimdilik uygun görmedi.

İlk hastasının ardından bir hasta daha alıp yatan hastalarını viziteye çıktı. Öğleden sonra ise ameliyata girdi. Yoğun geçen bir günü daha bitmek üzereyken bandanasını çıkarıp odasından içeri girdi. Saate bakmak aklına yeni geldiğinde gözleri telaşla büyüdü. Saat akşam yedi olmuştu.

Arkın ameliyata girmeden önce arayıp yemek saatini söylediğinde sinirden gözleri dönmüştü. Telefon numarasını nereden bulduğuna takılmayıp yemek saatine kafayı takan Maral, bağırarak telefonu yüzüne kapatmıştı. Şimdi o anları hatırladığında gözü yeniden seğirdi. Yani akşam yemeğine bir saatten az bir zaman kalmıştı.

Klinikten ayrılacağını belirttiğinde çoktan çıkışa yürümeye başlamıştı. Kendine soluklanma fırsatı tanımadan yeniden yola düştü. Sabahkiyle aynı tempoda çıktığı eve girip hızla odasına girdi. Kısa bir duşun ardından akşam için hazırlanma çabası içine girdi. Ne giyeceğini düşünürken geçen ay çok beğenerek aldığı saks mavisi, tek omuzdan işlemeli ve tül detaylı elbiseyi giymeye karar verdi. Ona uygun göz makyajı ve dağınık topuz ile fena sayılmayacağını düşünerek hazırlanmaya başladı.

Siyah bilekten çapraz bantlı yüksek topuklu stiletto ayakkabılarıyla birlikte siyah portföy çantasını da alınca tamamen hazırdı.

Gözü odasının duvarındaki saate takıldığında haylaz bir gülümsemeyle aynada kendine göz kırptı. "Aferin kızıma!" deyip kahkaha atarken, elinde çevirdiği çantayla birlikte kapıya yürüdü.

* * *

Bu gece ya başlangıç olacak ya son...

Bu gece, bir galibiyet olacak yakıcı, yananı şimdiden belli olan. Yakmak isterken yanacak olan yürek, kendini bilmeden planlar kurarken ateşi çoktan yaktığını, kor alevlerde kavrulacağını bilmeden adım adım yaklaştı. Yürek yangınına, sızısına...

Arkın'dan...

İki saat önce arayıp yemek saatini bildirdiğim bir kadının hazırlanma hızını merak etmiyor değildim. Telefonda köpürdüğüne şahit olmuşken hem de. *"Sen benimle dalga mı geçiyorsun be adam!"*

Yüz yüze geleceğimiz ânı sabırsızlıkla bekliyordum. Yaşadığı yere geldiğimde, konuşmaların yarısına şahit olduğum kısa anılar gözlerimin önünden birer birer geçti.

"Aslan; benim kızım sizin gibi mesleğine âşık doktor olmayacak. Kaya ile sen uğraşmaktan vazgeçin artık."

"Hadi ama Güneş, senin kızının damarlarında Kaya'nın kanı akıyor. Biz istemesek dahi o doktor olmak isteyecek."

"Aslan, uğraşma artık benim güneşimle, olmayacak diyorsa olmayacaktır."

"Kaya..."

"Güneş'im... Kızma gül goncam, eğer kızımız isterse engel tabii ki olmayacağız. Aslan ve ben onu yetiştirmek için elimizden geleni yapacağız."

Evet, yetiştirdiğiniz kızınız babamın hayatını aldı. Bakalım onu benim elimden kim alacak Kaya amca?

Düşünce ve anıları bir kenara bırakıp arabadan çıkarak Maral'ı beklemeye başladım. Ellerimi göğsüme bağladığım sırada kapıdan çıkan kadına, tabiri caizse afete, bakakaldım. İşte bunu beklemiyordum. En sevdiğim renk ve bu kadın... Bu gece gerçekten zor olacaktı ikimiz için de, yanıma geldiği sıra onun güzelliğine bakmaktan lâl olmuştum sanki.

"Selam."

"Arabaya geçelim. Daha yolumuz var."

Gözlerinin içinde kıvılcımlar çaktı bir an. Ona çok güzel, hatta çok çok güzel olduğunu söylememi beklemiyordu herhalde. Onu gördüğüm anda yapmak istediğim şeyleri yapsam, tepkisi ne olurdu acaba? O tadını hâlâ aldığım, unutamadığım dudaklarına yapmak istediklerimi bir bilsen Doktor...

Ona bakmadan arabaya geçip oturdum. Ayaklarını zemine sertçe vurup yanımdaki yerini aldıktan sonra ikimiz için kapattırdığım restorana gitmek için arabayı çalıştırdım.

Yolu ikimiz de sessizlik içinde tamamlayıp, konuşma çabasına bile girmeden ve yerlerimizde kıpırdanarak bitirmiştik. Restorana gelince arabayı görevliye teslim edip kapıya yürüdüm ve Maral'ı bekledim.

Ah... Bu kadın kızgın hallerinin bile beni bu kadar etkilediğini bilse belki de hiç kızmazdı. Ayağını yere sertçe vurup tekrar yanıma geldi. Yolu gösterme amacıyla elimi beline götürürken vücudundan yayılan ısıyı görmez-

den gelmek zor olmuştu. Alt bölgemdeki hareketlenmeyi unutmaya çalışıp masaya ilerledim.

Bu yapacağım harekete ve kurduğum cümlelere sonradan pişman olacağımı bilsem yapmazdım. Ancak durdurulması zor olan ok, yaydan çıkmıştı bir kere.

Bakalım en büyük acınla seni imtihanım nasıl olacak Maral Altuğ?

8. Bölüm

Çift kendileri için hazırlanan masaya doğru ilerlerken, Arkın sanki hep oraya aitmiş gibi hissettiği elini Maral'ın belinden çekmemişti. Bedeninden yayılan sıcaklığa tutulmuştu.

Masaya yaklaştıkça, Maral kimsenin olmadığı restoranın içinde gözlerini gezdirdi. Bu kadar özene ne gerek vardı, diye düşünürken sandalyesini çekip oturmasına yardımcı olan adama küçük bir tebessümle teşekkür etti. Arkın avını dikkatle süzerken, kendi sandalyesini de çekip Maral'ın karşısındaki yerini aldı.

Kendisine dikkatle bakan adamdan gözlerini kaçırmak istedi Maral. Öyle bir bakıyordu ki, kendini çıplak hissettiriyordu bakışları. Yerinde huzursuzca kıpırdandı. Yanakları yanmaya başladığında avuçlarını yanaklarına bastırdı.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sorduğunda, kaşlarını kaldıran adam arsız bir gülüşle seyirlik gamzelerini Maral'a bahşetti. Maral o iki kusura bakarken sebepsizce gülümsedi.

"Bu kadar güzel olmamalısın..."

Ne diyeceğini bilemeden önündeki mönüyü aldığı gibi yüzüne tutan Maral, Arkın'ın ne çok eğlendiğini göremiyordu. Neden utanmıştı ki? İlk defa iltifat almıyordu oysaki!

Elleri arasından alınan mönüye şaşkınlıkla baktı.

"Ters tutuyorsun."

Bariton ses Maral'ın kulaklarına ulaştığında, gülmesini bastırmaya çalışan Arkın listeyi düzeltip eline geri tutuşturdu. Elindeki listeyi masaya bırakan Maral sinirle ağzını açtı.

"Seni..."

Elinde başka bir mönüyle yanlarında biten garsonla, diyeceği ne varsa içinde kaldı. Kısa bir an garsona bakıp sertçe yutkundu ve Arkın'a döndü. Arkın listeye hiç bakmadan, "Elli üç numara, Corvus Cruturk" diyerek gelen garsonu geri gönderdi. Maral restoranın sahibi gibi davranan adama daha fazla şaşıramazdı, değil mi?

Giden garsonun ardından Arkın, Maral'a döndü.

"Fark ettim de, benimle konuşurken kurduğun her cümle *'Sen'* ile başlıyor fakat devamı gelmiyor."

Arkın dediğinden keyif alırken, birbirlerine bakmaya başladılar. Aslında ikisi de nereden başlayacağını, ne konuşacağını bilmiyordu. Öylesine bir yemekti; lafta, öylesine yenilecek olan bir yemek, ama içinde ikna edilecek bir beyin vardı Maral'a göre. Arkın içinse, attığı okun hedefi tam on ikiden vuracak olmasıydı. Akıllarından farklı şeyler geçse de kalplerinden geçenler tam olarak bunlar değildi.

Biri, *kadın* diyordu, *kadın*... Öyle bir kadın ki gözleriyle konuşan, kör eden, lâl eden bir kadın. Tehlikenin gizli kalmış diğer adı...

Diğeri ise *güven* diyordu heybetine. *Güç* diyordu varlığına, hiçbir zaman yıkılması mümkün olmayan güç. Birbirine uzak iki yürek kararsızlıkla birbirine bakınca, ilk konuşan Arkın oldu.

"Bana kendini anlat Doktor."

"Aslında anlatılacak bir hayatım yok."

Yoktu evet, anlatılacak hiçbir şeyi yoktu. Ona göre herkes gibiydi.

"Bence var?"

Gizemli sese kaşlarını kaldırdı Maral. Ardından ne geleceğini bilmiyordu.

"Mesela ne gibi?" dediğinde, devam etmek istedi ama ondan önce davranan Arkın, hemen müdahale edip sus-

turdu.

"Dur! Ben sorayım. Mesela katil bir babanın kızı olmak nasıl bir duygu Doktor?"

Konuşmak istiyor fakat *'kuracağım hiçbir cümle bu soruyu yanıtlamaya yetmez'* diye düşünüyordu.

"Ne?"

Boğazının bir anda kuruduğunu hisseden Maral, ardı ardına yutkundu.

"Ne dediğimi iyi duyduğunu varsayıyorum. Ama istersen tekrar ede-"

"SUS!"

Kimse ama kimse babasının mabet saydığı en büyük acısını, öylece ayaklarının altına alamazdı. Nefes nefese kaldığında titreyen bedeninin girdiği çıkmazdan çıkmayacağını hissediyordu.

"Niye, gerçek bu değil mi?"

Arkın, acımasızca saldırmaya devam ediyordu, karşısında ne hale geldiğini görmediği kadına. Gözlerini öyle bir hırs bürümüştü ki, nefesi gitgide sıklaşan kadını bile göremiyordu.

"Sana... Sus... Dedim... Sus! Benim babam katil değil!"

Susmalıydı, susmalıydı çünkü onun babası katil olamayacak kadar âşık bir adamdı.

"Senin baban anneni öldürmedi mi Doktor?"

"Öldürmedi. Anladın mı? Öldürmedi! Sen ne biliyorsun benim hayatım hakkında ha? Ne biliyorsun? Ne yaşadığımı nereden biliyorsun? Benim annem, babamın elleri arasında öldü, kabul. Ama ne oldu nereden biliyorsun? O ameliyatı kim yönetiyordu nereden biliyorsun?"

"Doğru, bilmiyorum. Ama ne var biliyor musun, belki sen de bir katilsindir. Ha Doktor, olamaz mı?"

Avuçlarını masaya dayayıp hışımla yerinden kalkan Maral'ın Arkın'ın yüzüne attığı tokat, restoranın içinde çınladı. Hiçbir şeyden değil ama yana düşmüş başını kal-

dıran adamın gözlerinde gördüğü fırtınalardan korkmuştu genç kız. Az önceki histerik halinden eser kalmamıştı.

"Bu gece burada bitmiştir." diyen Maral yutkundu. Yutkunmak işkence gibi gelse de denedi. Mengene gibi sıkan eli umursamadan kolunu çekiştirdi.

"Otur yerine!"

"Seni çok bile dinledim."

"Sana yerine otur, dedim!"

"Hayır!"

"Sana otur dedim kadın!"

"Ben de sana hayır dedim. Neyini anlamıyorsun ha, neyini? Seni kendini bilmez! Seni, seni egosu kendinden büyük piç herif!"

"Kes lan! Kes! Sen kesmezsen ben senin o dilini keseceğim. Söyle! Söyle bana Doktor, seni öldürmememem için tek bir neden söyle hadi!"

Gözlerinin döndüğünün bile farkında değildi Arkın, farkında olmadan da maneviyatını çökertmeye devam ediyordu karşısında kuş gibi çırpınan kadının.

"Sen mi beni öldüreceksin?"

"Evet, ben!"

"Sen? Ben senin gibilere pabuç bıraksaydım cerrah olamazdım. Senin gibilerden korksaydım eğer-"

Bu kez o Maral'ın lafını kesmişti. Burnunun ucuna kadar girip, "Ee... Benim gibi kaç tane adam tanıdın Doktor?" diye sorduğunda Arkın, başka adamların olmayan varlığını duyduğunda bile çileden çıkmaya devam ediyordu.

"Sen gibi değil ama birçok adam tanıdım, adam gibi adam olanlardan. Senin gibilerin bir adı yok maalesef!"

Adamlar dediği aile eşrafından olsa da onlara da tahammülü yoktu. Maral kimseyi değerli kılamazdı onun yanında.

"Diyorsun ki sen adam değilsin, öyle mi Doktor? Peki,

adam gibi adam nasıl oluyor bir anlatsana."

Elini kaldırarak Maral'ı bileğinden yakalayıp tekrar kendine çekti.

"O bir kez olur!" dediğinde, nefesi bütün yüzünü yalayıp geçiyordu.

"Bana bulaşma Arkın Demirok!"

Alayla kıvırdığı dudakları tehlikeli bir hal aldığında Maral'ın kulağına eğilen Arkın, kokusunu içine çekerken tenine doğru fısıldadı.

"Ne yaparsın?" diye sorduğunda, duymak istediği cevap gecikmedi.

"Canını yakarım!" diyen Maral kızgınlıkla soluduğunda, Arkın elini kızın saçlarına daldırıp hızla kendine çekti. Saç köklerini koparırcasına çekerken dudaklarına kapanması gecikmemişti. Hırsla canını yakarak örselediği dudaklardan cevap gelmeyince ısırıp geri çekildi.

"Karşılık ver!" deyip tekrar kızın dudaklarına kapanınca Arkın'ın bir kez daha, kanatırcasına ısırdığı dudaklar yine cevap vermedi. Öfkeleniyordu Arkın ve gözü hiçbir şey görmüyordu.

Maral ağzına gelen kan tadından kurtulmak ve nefes almak için dudaklarını araladığında, fırsatı değerlendirip arsız dilini ağzının içine itti Arkın. Maral'ın dilini, diliyle buluşturduğu anda ağzının içinde kaybolan boğuk inlemesini ikisi de duymuştu.

Bütün hırsı öfkesi bitmiş gibiydi Arkın'ın. Saçlarında olan eli yer değiştirip önce Maral'ın göğsüne oradan da kalçalarına inmişti. Arkın o dakikalarda ne yaptığını bilemeyecek haldeydi. *'Hiçbir kadın...'* dedi içinden *'Hiçbir kadında yok bu tat.'*

Arkın Maral'ı kendine bastırdığında, genç kız hissettiği sertlikle bir an irkildi. Genç adam kollarında kasılan kadını fark edince geri çekildi.

"Şimdi... Gece asıl burada bitmiştir."

Maral, vebalıymışçasına yüzünü buruşturarak uzaklaşan adama hayal kırıklığıyla bakmayı sürdürdü.

Maral'dan...

Ben kendime gelmek ve şaşkınlığımı üzerimden atmak için gözlerimi kırpıştırırken, o arkasını dönerek uzaklaştı. Olduğum yerde sallanıyordum sanki. Az önce ne olduğunu anlayamıyordum. Az önce birbirimizi boğacak gibi kavga ettiğimiz boş restoranın içinde dolaştırdım gözlerimi. Suskunluk ikimize de yoldaş olurken, o konuşmak için gecikmedi.

"Gidebilirsin!"

Arkın boğazı gören pencerelere yaklaşıp denizi izlerken, ben yumruk yaptığım ellerimi o yakışıklı yüzünün ortasına patlatmak istedim. Akmak için savaş veren yağmur damlalarımı geri göndermek ve aşağılanmışlık hissini unutmak için usulca masadan çantamı alıp çıkışa ilerledim.

Ağlamamalı ve kendimi daha fazla bu duygusuz hayvanın karşısında küçük düşürmemeliydim. *Seni serseri herif, sana hayvan demek o ağzı dili konuşmayan canlılara hakaret olurdu.*

"Sana bu yaptığını ödetmezsem, bana da Maral demesinler."

İçimden yeminler ederek restorandan çıkarken, kapıdaki görevliye taksi çağırmasını söyledim ve gelecek taksiyi beklemeye başladım. Beklerken kollarımı bedenime doladığımda, hazırda bekleyen yaşları daha fazla tutamadım. Gelen taksinin içine kendimi atınca, artık ağlamam şiddetlenmiş, omuzlarım sarsıla sarsıla haykırmaya başlamıştım.

Zoraki verdiğim evimin adresinden sonra, gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak arkama yaslandım. Ama bu his geçmiyordu. Bana bir fahişe gibi davranması yetmemiş,

üstüne bir de kovmuştu. Evin önünde duran taksiye ücreti ödeyip indim. Titreyen parmaklarımla anahtarı çantamda bulmak zor olsa da, bulup kapıyı açtım ve içeri girdim. Bedenimi daha fazla taşımayan ayaklarımla kapının hemen arkasına çöküp ağlamaya devam ettim.

Titreyen parmaklarımla telefonumu bulup, tuşlara zoraki basıp Serhat'ı aradım. Serhat'tan hiçbir zaman utanmamıştım fakat bugün yaşadığım durumu değil anlatmak, düşünmek bile nedense yüzümü kızartıyordu.

"Güzelim?"

Belki çok adam tanımamıştım. Belki cahil, belki tecrübesizdim karşı cinse karşı ama yine de bunları hak edecek bir şey yapmamıştım. Baba sevgisine doymuştum ve ruhum onda ne aramıştı, hiçbir fikrim yoktu.

"S-Serhat. Gel!"

Gelirdi biliyorum, o hep gelirdi başım sıkıştığında. Ağladığımda, güldüğümde, tüm hırçınlığımda yanı başımda olan tek adam hep gelirdi.

"Maral, ne oldu?"

"Ar-Arkın, k-katilsin, dedi."

"Neredesin sen? O siktiğimin adamı ile ne zaman görüştün?"

Benim yanımda nadiren küfreden Serhat'ın gözlerinin nasıl döndüğünü düşünmeme gerek dahi yoktu.

"E-evdeyim..."

"Geliyorum!"

Gelmesinden çok, yaşadığım anları nasıl anlatacağımın derdindeydim.

Arkın'dan..

Arkamı dönüp pencereye yanaştım. Kendime ve Sarı Cadı'ya lanetler yağdırırken, pantolonumun önündeki şişkinliği görünce halime gülmek istedim. Sarı Cadı'nın

kadınsı kıvrımları, vişne tadı aldığım o dolgun dudakları ve heyecandan inip kalkarken bedenime değen göğüsleri bana hiç yardımcı olmamıştı.

Ergene dönen hormonlarıma sağlam bir küfür gönderirken, başımı omuzları çökmüş halde kapıdan çıkan kadına çevirdim. Maral'ın gidişini izlemek bana zevk vermesi gerektiği yerde, neden içimde azap dolu bir yangın olmuştu?

Onu ezmiştim. Hatta küçümsemekle kalmamış, en büyük acısı ile vurmak istemiştim. Yoksa ben Kaya Altuğ'un nasıl bir baba olduğunu da, nasıl başarılı bir cerrah olduğunu çok iyi biliyordum. Babamın biricik arkadaşı, kan kardeşi... Ama bu kızının yaptığı hatayı ne değiştiriyor, ne de affettiriyordu.

Telefonuma gelen mesajla düşüncelerimden sıyrılıp gerçeğe dönüş yaptım.

"Evine girdi. Yalnız yanına şu kadın doğumcu arkadaşı geldi."

Yok, bu kadının ölümü benim elimden olacaktı. Başka bir açıklaması olamazdı. Vantuz kılıklı herifle bu saatte ne işi vardı? Ne vardı bu adamda anasını satayım? *Derman mı arıyorsun, dert mi arıyorsun kadın?* Kapıya doğru ilerleyip bu geceyi sonlandırmaya karar vermiştim.

İçimde yanan bir ateş, öyle böyle değil. Alazlar sardı her yanımı, çıkışı göremeyecek kadar kör olduğum.

9. Bölüm

Maral'dan...

Haftalar hızla geçerken, Arkın ile geçirmiş olduğum kötü akşam sonrası birkaç kere yüz yüze gelmiş ama birbirimize selam dahi vermemiştik. Bu davranış beni ne kadar üzse de, katlanmaya çalışıyordum. O akşam Serhat eve gelmiş, benim o halimi görünce bağırıp çağırmış, kapıyı vurup çıkmıştı. Sabaha karşı geri geldiğinde barut misali, kalan öfkesini de bana kusmuştu.

"Bu saatten sonra, o şerefsiz herifin adını anmak yok, bir araya gelmek yok, Âşık olmak hiç yok. Anladın mı?"

Başımı salladığımda, sesini bir kez daha yükseltmişti.

"Anladın mı?"

"Anladım. Hiçbir şey yok. Görmek yok, duymak yok, âşık olmak hiç yok."

Neler olduğunu bana anlatmamış, sadece öfkeyle bağırıp çağırmıştı. Ben korkudan titremeye başlayınca, acı bir inleme dudakları arasından firar etti.

"Yapma güzelim. Özür dilerim, korkutmak istememiştim. Sadece, sadece üzülmeni istemiyorum. Bu adam sana zarar verecek." dediğinde, beni kendine çekip göğsüne sıkıca yaslamıştı. Göğsüne gömdüğüm başımı kaldırmadığım için sesim boğuk çıkmış ama yine de konuşmaya devam etmiştim.

"Bilmiyorum Serhat. Bana neler olduğunu bilmiyorum. Arkın'ı görünce neden heyecanlandığımı, nefesimin neden kesildiğini, kalbîmin ağzımda neden bu kadar hızlı attığını bilmiyorum."

Serhat derin bir iç çekmiş, başımı elleri arasına alıp gözyaşlarımı silmişti; bense içimdeki tüm birikmişi dökmeye devam etmiştim.

"Bilmiyorum. Ona karşı neden kayıtsız kalmadığımı bilmiyorum. Bilmediğim bu hisler, bu duygu yoğunlukları beni çok rahatsız ediyor, ama ona çekilmekten kendimi alıkoyamıyorum."

"Yapma!"

Acıyla tekrar inleyen Serhat, dudaklarını alnıma bastırmıştı.

"Kızma bana ne olur. Bilmem ben bu duyguları. Ben aşkı, sevdayı, anne ve babamdan dinledim. Ben aşkı, Aslan amcamın imkânsız aşkı Reyhan'ı dinlerken öğrendim. Ama ben bilmem. Onu görünce gözlerinde kaybolmak istemem, karalarının yalnızca beni görmesini istemem, arsız gülüşünü görmek için çabalara girmem niye anlamıyorum? Ben anlamıyorum, yardım et bana."

"Ah be yavrum... Seni engellemek boşuna, sen zaten çoktan vurulmuşsun. Nasıl korurum ben seni bu saatten sonra? Bütün endişem senin üzülmen, dileğim fazla acı çekmemen."

Serhat'ın düşünceli hali beni tedirgin etse de sesimi çıkarmamış, benimle konuşacağı zamanı beklemeye karar vermiştim. Bu arada evim hiç boş kalmamış, benim bu ağlak hallerimi dağıtmaya çalışan arkadaşlarım yalnızlığımı doldurmuşlardı.

Bir akşam Serhat'ın yeni gözdesi Eda, diğer akşam Aysun ve gözdesi Kaan, sağ olsun beni intiharın eşiğine sürüklemeye ant içmişlerdi sanki. Onların o yeni filizlenen vıcık vıcık aşklarıyla artık *"ıggkkkk"* moduna girmiştim.

"Aysun sen bu Kaan'ı nasıl buldun?" dediğimde verdiği cevap evlere şenlikti.

"Nereden bulacağım ay? KBB Semih'e randevu vermeye gitmiştim orada karşılaştık. Yeni asistanı."

Yok, yahu bu kadın aynı Serhat'ın kadın versiyonuydu. Yok, yani fazla bunlar bana, bir haftanız boş geçsin. Zaten ikisinin sevgililik macerası da bu yüzden bitti. Anlaşamadılar.

Arkın'dan

Buğra'dan gelen mesajla restorandan nasıl çıktım, hangi ara Maral'ın evinin önünde aldım soluğu bilmiyordum. Direksiyonu sıkmaktan parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. Evin karşısında izlemede olan Buğra'nın işaretimle yanıma gelmesini sağladıktan sonra sorularıma başladım.

"Ne zaman geldi?"

"Yeni geldi sayılır abi."

Ben Buğra ile konuşurken apartmandan çıkan, kızgın boğalar gibi üstüme gelen adama başımı çevirdim.

"Lan, piç!" deyip çeneme indirdiği yumrukları karşılıksız bırakmazken, Serhat söylenmeye de vurmaya da devam ediyordu.

"Lan ibne herif, ben sana Maral'dan uzak dur demedim mi? Maral'a zarar ver diye mi izin verdim yüzleşmene? Onu kır, incit diye mi yaklaşmana göz yumdum?"

"Sen bu işe karışma Serhat! O kadın yaptıklarının bedelini ödeyecek."

"Şerefsiz herif, sen ne ödemesinden bahsediyorsun? Kime neden hesap ödetiriyorsun? Ben sana anlatmadım mı? Onun bir suçu yok, Maral o operasyonun başında bile değildi. Babanın isteği üzerine yanında oldu. Maral'ın ne çektiğini ben biliyorum. Onunla yaşadım her şeyi, mesleğinin başında olmasına rağmen vazgeçişini gördüm. Sen ne gördün?"

"Kes! Sana karışma dedim Serhat. Bir daha Maral'ın bir metre yakınında dahi görmeyeceğim seni."

"Ne yaparsın Demirok? Beni de mi katil olmakla suçlarsın, ne yaparsın? Bu sana son uyarım, Maral'dan uzak dur!"

"Durmazsam?"

"Sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın. Eski Serhat'ı geri döndürme Arkın. Yıllardır uzaktan sevdiğin, aşkından öldüğün kadına bu eziyeti yapıp harabeye çevirme. İntikamını almak için onun en zayıf noktasını kullanma. Ben, tüm gerçekleri ondan dinle diye bu kadar yardım ettim sana. Bitti lan, bitti!"

Söylediği her cümle beni etkisiz hale getirmişti. *Yıllardır sevdiğim, Karaca'm.*

"Bir daha asıl ben seni Maral'ın biraz yakınında görürsem o zaman olacaklardan sorumlu değilim. Bu saatten sonra sen onun yanına yaklaşmıyorsun eski dostum."

Serhat, içindeki tüm öfkeyi teker teker yumruklarıyla yüzüme vurup gitmişti. Sinirini dağıtmaya ihtiyacı olduğunu en iyi ben bilirdim. Geri dönecekti biliyordum.

* * *

"Bugün bir ay doluyor. Arkın artık bir cevap vermeli."

Maral, babasının kahvesini bitirmesini bekledi. Kaya Altuğ, sakinlik içinde kahvesini yudumlarken Maral, elindeki kalemi sabırsızca çevirmeye başladı. Niye babası bu kadar sakindi? Aksine bu soruyu babasının sorması ve bu düşünceyle odada dolanıyor olması gerekiyordu.

"İstediğin cevabı al o zaman yavrum."

Çevirdiği kalem parmakları arasından kayıp masanın üzerine düştüğünde, yarı açık ağzıyla babasına baktı. Kaya Altuğ, kızının ani reaksiyon gösteren bedenine bıyık altından güldü.

"Hadi ama baba, adam neredeyse katır kadar inatçı! Sana vermediği cevabı bana mı verecek?"

"Katır? O ne biçim söz çocuğum? Çok ayıp çok! Hiç yakıştıramadım senin gibi hanım hanımcık kıza."

Şaka yapıyordu dimi babası, şaka? Ameliyatı daha fazla erteleyemezdi, niye anlamak istemiyorlardı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun baba? Ya o adamı ikna et ya da kurulu toplarım ve gerekli izni alabilmek için diğer aile fertlerine tek tek ulaşırım."

Kızının bu gereksiz fevriliğine anlam veremeyen adam, dediğini yapacağını iyi biliyordu.

"O zaman sen bu davranışın için cevap almak değil, vermek zorunda kalırsın benim inatçı kızım."

"Sen niye bu kadar sakinsin sayın babacığım, ben elin adamına ameliyat için yalvaracak konuma gelmişim, sen hiçbir şey olmamış gibi kahveni yudumlayıp duruyorsun."

Elin adamı dediği adamın adını duyduğunda eli ayağına dolaşan kızını tanımasa, belki bu düşmanca tavrını anlayabilirdi. Ama anlamıyordu işte.

"Ara bakalım elin adamını da bir konuş, belki bu kez cevap verir."

Maral'ın masanın üzerindeki telefonuna uzanıp önüne itti. Arkın'la dün konuştuğunda *'Biz hazırız amca, yalnız Doktor Hanım arayıp sormadı.'* demişti. Bu rahatlığının sebebi de bundan geliyordu. Arkın çoktan ikna olmuştu ama inat kızı bunu bilmiyordu.

Maral, heyecanını gizlemek için elinden geleni yapsa da başarılı olamıyordu. Zira titreyen parmakları Arkın'ın adından başka her şeyi yazıyordu. Dikkatle Maral'ın hareketlerini süzen Kaya Bey, içinden, *'Kızımı bir üzersen işkencelerin en âlâsına maruz kalırsın çocuk.'* diye geçiriyordu.

Telefonu kulağına götürmeden hoparlöre alıp masaya geri bıraktı Maral. Kaşlarını kaldırıp babasına baktığında hınzırca gülümsedi.

"Şahitlik yaparsın ihtiyacım olduğunda artık babacım.

Çünkü az sonra bir adet sinir harbi geçiren beni göreceksin."

"Evet!"

Uzun uzun çalan telefon kapanmak üzereydi açıldığında ve tek bir evet geldi karşı taraftan; o nefes nefese gelen evetle masanın altından bacaklarını birbirine bastırdı Maral.

'Lanet olsun sana odun herif' diye geçirdi içinden, kızaran yanaklarına avuçlarını bastırıp babasından gizlemek istedi.

"Arkın, benim Maral." dediğinde, karşısındaki adamın telefonunda ne olarak kayıtlı olduğunu bilmiyordu bile. Arkın, Maral'ın aradığını gördüğünde salonda ağırlık çalışıyordu. Hemen açmak için acele etmesine rağmen geç kalmıştı ve sesi o yüzden nefes nefeseydi.

"Biliyorum Doktor, adın Sarı Cadı diye kayıtlı."

Maral duyduklarıyla yumruklarını sıkınca, Kaya Altuğ kaşlarını çattı.

"Neyse ne Arkın, ben sana camış katırı diyor muyum? Önemli değil. Seni aradım çünkü bana vereceğin bir cevap vardı."

Kaya Altuğ, eğer kızgın yeşilleri görmeseydi çoktan kahkahasını basmıştı. Arkın'ın kesilen sesini ve hızla aldığı solukları işittiğinde keyfine diyecek yoktu. Demek ki kızı yandığı kadar yakmıştı da.

"Hımm... Ben de beni özlediğini düşünmüştüm. Meğer konu işinle alakalıymış."

"Seni niye özleyeyim be adam? Ver şu cevabını, kapat telefonu."

Arkın'ın hoparlörden taşan kahkahasını duyduğunda, *"Bu adam kalbime zarar, gülme sen gülme!"* diye mırıldandı. Kalbi, ağzında atmaya başladığında kaçacak yer arıyordu.

"Cevabım..."

Konuşmasına fırsat vermeyen başka bir ses, Maral'ın düşündüğü iyi ne varsa sildi süpürdü.

"Arkın, hadi ama sevgilim, seni bekliyorum!"

Maral tekrar tekrar düşündü.

"Sevgilim, seni bekliyorum."

Bu iki kelime beyninde döndükçe telefonunu, hoparlörden sesini duyduğu adam karşısında olsa ağzına zevkle sokacağına hayal etti. Yüzü ilk önce kıpkırmızı oldu. Sonra gözlerinden deyim yerindeyse alevler çıkmaya başladı. Sustu. Birkaç dakika sadece sustu. Yanındaki babasının da, telefondaki adamın da sessizliğini ve nefes alışlarını dinledi.

"Allah cezanı versin!" deyip telefonu kapatarak duvara fırlattığında, böyle bir harekette bulunmaya hakkı olmadığına yanıyordu.

Kimiydi ki o adam?

Nesiydi?

Niye kızıyordu?

Duvarda parçalara ayrılıp zemine düşen ve çıkardığı sesle baba kızın birbirine bakmasını sağlayan telefon, iş göremez hale gelmişti. Maral bir anlık kızgınlıkla yaptığı hareketin sonucunu şimdi görüyordu. Babası anlamıştı anlayacağını işte. Kızının aptal âşık olduğunu görmüştü. Hem de kendine pul kadar değer vermeyen bir adam için.

"Zaten çok donuyordu. Değiştirme zamanım gelmişti."

Hiçbir şey olmamış gibi yerinden kalkıp kapıya yürüdü. Parçaların önüne çöktüğünde sim kartını çıkardı ve cebine attı. Geri koltuğuna oturduğunda ellerini birbirine bağlayıp babasına bakmayı başardı.

"Cevabını duymak kısmet değilmiş." diyerek dudak büktü. Aslında niyeti dudaklarını bükmek değil, büktüğü dudaklarını dişleriyle kanayana kadar ezmekti. Kaya Altuğ kızının halini gördüğünde, Arkın'a hiç olmadığı kadar öfke duymuştu. *"Madem yanında kadın var telefonu ne açar-*

sın adi herif!" diye saydırmaya çoktan başlamıştı.

"Kızım..." dedi üzüntüyle, bu tarz bir olaya şahitlik yapmak istemiyor bile olsa, elinden gelen bir şey yoktu.

"Sorun yok babam. Bizi ilgilendirmez hem. Çıkalım mı, ben acıktım."

Bekârdı sonuçta, değil mi? İstediğini yapmakta özgürdü. Kendi kendine gelin güvey olmakla olmuyordu bu işler. Zaten öyle ortada verilen bir söz, yaşanmışlık yoktu. Öyle uzaktan uzağa bakışmalar da kâr etmiyordu. Maral kendini gömdükçe gömdü.

"O zaman yarın akşam eve davet edelim yemeğe, orada alırsın cevabını. Tabii ilk önce kendi bir cevap versin de bana!"

"Ha? Olur tabii, tabii yemek olur."

* * *

"Allah cezanı versin!"

Kapanan telefonun ardından avucunda sıktığı kendi telefonuna bakmayı kesip ona seslenen kadına hışımla döndü Arkın. Lanet olsun, Sarışın'ı yanlış anlamıştı!

"Sana konuşmanı kim söyledi kadın?"

Kaşları inadına birbirine girerken sakin olamıyordu. *'Allah cezanı versin Arkın!'* diyerek tekrar etti. Karaca'sının dediği gibi aynı tonları vurguladı.

Acı çekercesine yuttu küçük bedduasını. *'Cezam sensin kadın.'* diyemedi. Oysa ekranda *'Karaca'm'* yazısını görünce yaptığı onca spor boşa gitmiş, saatlerdir bir kere bile almakta zorlanmadığı nefesleri, telefonu açınca sıklaşmıştı. Hele o adını ağzından duyması yok muydu?

"Sıkıldığını düşündüm."

"Sana bunu hissettiren ne kadın? Sıkılsam kendim kapatırım, sana ne oluyor? Kaybol gözümün önünden. Bir çuval inciri berbat ettin."

Ayaklarını yere vura vura giden kadının ardından yüzünü buruşturup telefona baktı. Arasa olur muydu ki? Hem ne diyecekti? Az önce cevabımı vermedim şimdi veriyorum mu diyecekti?

"Doktor ameliyatı istiyorsa kendi aralamalı." deyip dambılların önüne telefonu bırakarak çalışmasına geri döndü. Bir saatin sonunda telefonu bıraktığı yerden aldı. Aklı Karaca'sındayken çalışamıyordu zaten. Ne arama, ne başka bir şey vardı. Ekranda sadece Kaya Altuğ'un gönderdiği mesaj vardı.

"Yarın akşam sekizde evde ol!"

Sert üslubu *yarın akşam* diye yineledi.

"Yarın akşam kızını alacağım senden Kaya Altuğ. Yarın akşam ben evet derken, siz de bana evet diyeceksiniz."

10. Bölüm

Aşk, iki ucu ateşle yanan bir ok gibiydi. O kızgın ok; hem yayı çekeni, hem de isabet edeni cayır cayır yakıyordu.

Araftaydı Arkın. Bir yanı intikam diye ne kadar tuttursa da, bir yanı deli gibi sevdiği kadının suçsuz olduğunu haykırıyordu. Kalbi; *'Suçsuz olduğuna inan.'* diye kanat çırparken, diğer yanı da; *'O katil!'* diyordu. Arkın'da istiyordu onun suçsuz olmasını, nasıl istemesin? Yıllardır uzaktan uzağa sevdiği, her bir adımını ezbere bildiği kadının, Karaca'sının suçsuz olmasını nasıl istemezdi?

En büyük düşmanı değil miydi öfkesi; aşkını, sevdasını intikam diye diye körelten?

Haftalardır görmüyordu Sarı Cadı'sını, birkaç kez kız kardeşi için bir araya gelmiş ama birbirlerine bakmamışlardı. Eskisi gibi uzaktan olsa sabredebilir, kayıtsız kalabilirdi. Dudaklarının tadını, teninin müge kokusunu almışken nasıl olur da uzak durabilirdi? Gözlerindeki puslu bakışlarını görüp, nefesini nefesine katmışken nasıl gidebilirdi?

Bir çaresi olmalıydı ki hem intikamını alsın, hem Karaca'sına sahip olsun. Aslında vardı bir çaresi; nasıl olsa Sarı Cadı ondan cevap beklemiyor muydu, bu sayede onu *Demirok* yapabilirdi. Planı yolunda giderse, her iki isteğine de ulaşabilirdi. Evet, Karaca'sı onundu. Yirmi yıl önce de onundu, şimdi de.

Hele ki nefesi nefesine, gözü gözüne değdikten sonra... Diline başka söz, gözüne başka göz haram olmuştu.

Mesajı tekrar tekrar okuyup başını salladı. Şans ondan yanaydı. Hiç zorlanmayacaktı. Maral da tahminlerine göre

kendisine karşı bir şeyler hissediyordu.

Mekik masasının üzerine attığı havluyu alan Arkın, boynuna asarak kapıya doğru yürüdü. Çıplak vücudundan süzülen ter damlacıkları rahatsız etmeye başladığında koşarak odasına çıktı. Eşofman altını çıkarıp duşa girdi ve suyu ayarladı. Fıskiyeden akan ılık su bedenini mayıştırırken bir an gözlerini kapadı.

'Kapatmaz olaydım!' diye düşündüğünde, hemen gözlerini açtı. Maral'ın uçsuz bucaksız ormanları, karşısında belirmişti. Bakışlarıyla bile vücudunu yakan kadının şu an yanında olmasını istedi. Zira soğuğa ayarladığı su bile vücudunun yangınını gidermiyordu. Alt bölgesindeki hareketlenmeye küfür savunurken aceleyle duştan çıkıp havluyu beline sardı.

Şimdi yarın akşam için hazırlanmalı, planını tekrar gözden geçirmeliydi.

Aşk; bir çocuğun gözünden bakıldığında çıkar olmadan en saf duygularla sevmek ve sevilmekti. Aşk; kalbinin en derininde hissedip ilmek ilmek içine işlemek, değil miydi? Geceye gözünü onun varlığını hissederek kapatıp, güne onunla uyanmak, değil miydi?

Maral birazdan gireceği ameliyata ne kadar yoğunlaşmak istese de, aklındaki düşüncelere mâni olamıyordu. Vakayı birçok kez araştırmasına rağmen odaklanamıyordu. Derken çalan telefon bütün düşüncelerine son vermiş, rahatsız edici zil sesi kurtarıcısı olmuştu.

"Babam!" dedi neşeli çıkmasına özen gösterdiği sesiyle. Akşam yemeğini birlikte yemiş olmalarına rağmen babasının neden aradığını merak ediyordu.

"Meleğim... Benim minik cadım."

"Ah, yapma ama yakışıklım."

"Beni ihmal ediyorsun prensesim."

"Biliyorum babacım. Affet olur mu?"

"Ben sana kızabilir miyim hiç? Maral, bu akşam misafirlerimiz gelecek biliyorsun. Fazla geç kalma, tam vaktinde burada olman gerekiyor."

"Peki babacım, belki bu sayede dün yemek yediğim yakışıklıma kendimi affettirebilirim."

"Seni hınzır kız! Sanki baban sana gönül koyabiliyor da böyle konuşuyorsun. Dün dünde kaldı, bugün yine özledim."

"Canım babam seni çok çok seviyorum, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum meleğim, biliyorum. Ben de seni çok seviyorum güzeller güzelim. Hadi işinin başına, geç kalma akşam, bozuşuruz."

"Tamam babacım. Öpüyorum."

"Ben de seni meleğim."

Maral, babasının sesinin böyle iyi gelmesiyle bile mutlu olduğunu hissetti. Onunla konuşmak o kadar iyi gelmişti ki, aklını kurcalayan ne kadar sinir bozucu düşünce varsa hepsi kaybolup gitmişti. Masasından düşüncelerini kenara bırakıp kalktı ve ameliyathaneye doğru harekete geçti.

Birkaç saat sonra

Zor geçen bir operasyonun daha iyi bitmesine sevinmiş, odasındaki deri koltuğa kendini hızlıca bırakıvermişti ki genç kız, odasına "Ben geldim! Maral Hoca'm!" diyerek dalan minik mandalinaya bakakaldı. Bu kızın enerjisine hayran olmamak elde değildi.

"Hoş geldim değil mi?" deyip gözlerini büyük bir sevimlilikle kırpıştırırken o kadar tatlıydı ki, Maral karşılık-

sız bırakmadan gülümsemeyi ihmal etmemişti.

"Evet, evet çok hoş geldin minik Arya" deyip kahkaha attığında, kendine sinirle bakan kıza göz kırpmıştı.

"Of... Sen de mi? Maral Hoca'm siz yapmayın bari."

"Maral Hoca'n tedavi edecek seni." diye atılan Maral, yersiz esprisine sevimsizce inlerken suratının aldığı şekle Arya gülmeye başladı.

"Vaktini almıyorum, değil mi Maral abla?"

"Hayır tatlım, almıyorsun. İşim bitmişti zaten, birazdan çıkacaktım. Bu akşam davetli olduğunuz eve, yani babama gidecektim."

Akşamı beklemeye ne gerek var, diye düşünen Maral, hâlâ ayakta dikilen kızın yanına yaklaştı.

"Arya, acil bir işin yoksa akşamı beklemeden sen de benimle gelir misin?"

"İşim yok."

"Tamam o halde, çıkalım."

"Çıkalım hocam!"

Kendisine asker selamı veren Arya'ya gülerek baktı Maral.

"Çantamı alayım da çıkalım asker!" diyen Maral, masasına döndü. Her şeyini topladığında çıkabileceklerini haber vermiş, eline aldığı çantasıyla küçük kızın omuzlarından tutarak kapıya sürüklemişti.

Hastaneden çıktıklarında otoparka doğru yürümeye başlamışlardı. Arabanın yanına geldiklerinde Maral sürücü tarafına geçerken kapıyı açtı ve kendini içeri attı. Koltuğa kurulduğunda, hemen yanında yerini alan Arya'ya yeni taktığı gözlüklerinin altından baktı.

"Kemeri tak!" uyarısını yaptığı sırada, yanaklarını şişirip kemerini oflayarak takan küçüğe dişlerini göstererek gülüp arabayı çalıştırdı. El frenini indirdiği sırada konuşmaya başlayan kız, hâlâ takamadığı kemerle boğuşuyordu.

"Aynı abim gibisin. O da, sen de kontrol manyağısınız. Hayır, anlamıyorum taksam ne, takmasam ne? Ama yok, illa dediğiniz olacak ve yapılmalı! Aslında çok iyi bir ikili olursunuz. Sizin neden anlaşamadığınızı da bilmiyorum. Bence siz sevgili olun, yok yok bence evlenin siz. Yengem ol sen."

'Şuna bak sen!' diye düşündü Maral, *'İki günde nerede tanımış acaba beni de, kontrol manyağı yaftasını takmış?'* diye söylenmeye devam ederken, kızın son kurduğu cümleyle ağzı açık bir şekilde Arya'ya dönüp ayağını gazdan çekti.

"Ha?" nidası dudaklarından dökülürken, Arya susmamak için yemin etmiş gibi hâlâ devam ediyordu. Hayır, utançtan kızaran yanaklarını saklamak için uğraşıyor ama susmuyordu.

"Hayır, yani geçen gün şarjım bitti, abimden seni arayayım dedim. Ara ara senin numaran yok! Sonra son rakamları aklıma geldi baktım kayıtlı olan numara senin, bir de ne yazıyor; KARACA'M!

Ayy, inanabiliyor musun? Evet, ben de anlamadım. Zaten sordum. *'Sen çocuksun.'* dedi. Allah Allah ya, dediği lafa bak, çocukmuşum! Yoksa siz birbirinizden hoşlanıyor musunuz?"

Bu kızı boğma isteği her dakika artarken Maral, sıkı sıkıya tutunduğu direksiyona tırnaklarını geçirip geri bıraktı.

"Nefes al canım, ha."

Arya'nın burnuna kadar girip tıslադığında, korkarak gözlerini açan Arya yutkundu.

"Ay! Maral abla ödümü kopardın ama ya."

Bakışlarıyla her şeyi anlattığını varsayarak önüne dönüp yola odaklandı Maral. Arabayı yeniden çalıştırıp sonunda yola çıkabilmişlerdi.

"Tamam, sustum ama sonra konuşmam için çok yalvarırsan, tek kelime alamazsın benden." diyen Arya bir de ta-

vır yapınca, Maral kafa atacak yer aramaya başlamıştı. Yapacaklarından vazgeçeceğe benzemeyen Arya, sırf Maral'ı deli etmek için radyo istasyonlarını sürekli değiştirmeye başlamıştı. Parmağını bir kez daha ekrana götürdüğünde artık çıldırmamın eşiğine gelen Maral çığlık attı.

"Ay! Ay yeter! Dur artık bir kanalda, çıldırdım. Atacağım şimdi seni arabadan."

"İyi ya ne kızıyorsun, al kapattım."

Radyoyu kapatınca kollarını göğsüne bağlayıp kafasını cama çeviren Arya, Maral'a olan tüm ilgisini kesti. Maral onun bu çocukça tavırlarına gülüp yola yeniden odaklandı. Baba evinin sokağına girdiklerinde, Arya'nın merakla dışarıyı izlemesi ve yerinde kıpırdanmasına başını salladı.

"Burada mı oturuyorsunuz?"

Sesindeki şaşırmış tını çok dikkat çekiciydi. Belki hoşuna gitmiştir, diyerek sadece başını sallamakla yetinmişti Maral.

Arabayı girişe park edip indi. Arya da hemen onu takip etti. Maral evdekilere geldiğini bildirmek için ardı ardına zile basarken, Arya başını sağa sola salladı. Evin çalışanı Hikmet Hanım, içeriden "Geldim geldim!" diye söylenerek kapıyı açtı.

"Ben geldim Hikmoş'um." diyen Maral boynuna sarılınca, kollarını ona dolayan kadın iç çekti.

"Hoş geldin sarı kuzum. Evimizin gökkuşağı, orman gözlüm..."

Gözleri dolu dolu olmuş bakarken Maral'ın arkasına gözü takılınca, Arya'nın varlığını bir an unuttuğunu hatırlayan Maral, küçük kızı öne çekti.

"A, bak Hikmoş'um, misafirimiz var."

Hikmet Hanım, "Hımm... Çilli Cadı da gelmiş. Sen nereden çıktın minik şeytan?" deyince Maral şaşkınlıktan açılan ağzını toparlayıp, "Misafir o!" demeye kalktı ama bu sırada Arya burnunu havaya kaldırıp her zamanki pa-

tavatsız halleriyle çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Söylerdim Hikmet teyzoş ama senin daha iyisini bildiğini varsayaraktan şimdi açıklamam ayıp kaçar."

Arya'nın koşarak içeri girdiğini gören Maral, Hikmoş'unun haline gülmemek için dudaklarını kemirirken, yaşlı kadının sinirden sadece; "Seni terbiyesiz velet!" dediğini duymuştu. Bu tanışma olayını sonraya bırakan Maral, gülümseyerek içeri girdi ve babasının olduğu salona ilerledi.

"Ben geldim babacım."

"Hoş geldin meleğim."

Kızına sıkıca sarılan Kaya Bey, kucaklaşmanın karşılıksız kalmamasıyla tüm özlemini gidermişti. Evlattı işte; bir gün değil, bir saat görmeden, sesini duymadan yapamazdın.

Kaya Bey kolları arasındaki kızını yitirdiğini fark ettiğinde geri çekildi. Maral ise sırtı kendisine dönük olan adama gözlerini dikmiş bakıyordu. Kalbi yine alabora olmuştu. *'Gelmiş demek!'* diye düşündü Maral. Oysa bu yemeği ekeceğine adı gibi emindi.

Kollarını dolamak istediği boyna; "Abicim!" diyen Arya'nın koşarak sarılmasına içerlemiş, hatta biraz da kıskanmıştı. Yanaklarının bu halini ele vermediğini umarak her zamanki maskesini yüzüne taktı yeniden Maral. Uzun zaman olmuştu duygularını gizlemeyi öğreneli.

Kaya Bey, kızının mimiklerinin anbean nasıl değiştiğini izlerken olaya el atma zamanının geldiğini anladı.

"Meleğim, Arkın bizi kırmayıp yemek davetimizi kabul etti." demesi Maral'ın dengesini alt üst etmiş, kalp atışlarını kontrol edemez hale getirmişti. Arkın sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi tehlikeli bir tebessümle yaklaşıp elini uzattı.

"Maral, nasılsın?"

"İ-iyiyim, sen nasılsın?"

Ah, kekeleme nereden çıkmıştı? Şimdi olacak iş miydi? İlk defa hoşlandığı erkeğin karşına çıkan kızlar gibi çekimser davranıyor olması, kendisini öldürme istediğini artırıyordu. *'Ah, seni odun seni, ben sana sorarım. Bana dediğin her şeyi sana yutturmazsam!'* diyerek mırıldandı.

"Operatör olmuşsun sanırım. Ben senin branşının uzmanlık olduğunu zannediyordum."

"Ha?"

Şaşkınlıktan artık tamamen konuşmaz hale gelmişti genç kız. Branşını soruyordu demek,

'Sana şimdi branşımı da, ne operatörü olduğumu da söyleyeceğim, bekle sen bekle...' Ağzının içinde geveledikleri bittiğinde hınzır gülüşünü fark eden Arkın, gözleriyle yapacağı atağı bekliyordu.

"Hı, tabii ya atlamış olmalısın muhakkak, kepçe operatörüyüm ben."

"Maral!"

Babasının uyarı dolu sesini duymazdan gelirken devam etti. Arkın'ın kasılan çenesine baktıkça yutkundu. O yutkundukça *'Lanet olası adam yutkunma!'* diye geçirdi içinden. Âdemelmasının o seri hareketine gözü takılsa da durmadı.

"Nerede kalmıştık? Hah, kepçe operatörlüğünde! Evet, kazılacak bir yer varsa hemen kazabilirim?"

Arkın'ın saniyelik değişen yüz ifadesiyle doğru yolda olduğunu anladı. Kızdırabilmişti onu demek?

Son golünü atmaya hazırlandı, büyük bir karşılaşmaya çıkar gibi. Boynunu yana yatırdığında o kadar masum bakmıştı ki, Arkın ölmek istedi. Alnını omzuna dayayıp saatlerce burnunu o boyunda bırakmak istedi.

"Evet, nasıl yardımcı olabilirim size? Hımm, belki mezarınızı kazabilirim ha, ne dersiniz? Hani sizin tabirinizle katilim ya ben."

11. Bölüm

Arkın'dan...

"Hani sizin tabirinizle, katilim ya ben."

Ağzından çıkacak her şeyi beklerdim de, beni kendi silahımla vuracağını beklemezdim. Ben bir şeyler söylemek için ağzımı açmışken, Maral'ın yüzünü buruşturarak başını çevirmesini şaşkınlıktan çok kızgınlıkla izlemeye koyuldum.

Zafer kazanmışçasına omuzlarını dikleştirirken, "İzninizle, midem bulandı, lavaboya gitmeliyim." deyip arkasını döndüğünde bilerek yaptığını anlamış, koşarak üst kata çıkmasını engellemek adına öne atılmıştım. Beni soktuğu bu durumun hesabını sormak istiyordum. Soracaktım da...

Bana engel olmak istercesine önüme dikilen Kaya Altuğ'a ilk önce açıklamam gerekenler vardı.

"Bu ne demek oluyor evlat?"

Kaya Altuğ bir atmaca gibi önümde belirdiğinde, bürünmüş olduğum derebeyliği maskesini anında yıkıvermişti.

"Amca... Biz Maral ile normal konulardan konuşurken, konu birden şu aralar gündemde olan mevzuya denk gelince beni yanlış anladı. Şimdi izin ver Maral'ı göreyim."

İnanmadığı o kadar belli oluyordu ki, ne kaşlarını indirmişti ne de gözlerinde bariz belli olan öfkeyi silmişti.

"Katil ne demek?"

Anlamamakta ısrarcı olurken yutkunuşlarım yuttuğum kelimeleri daha dibe itmek içindi.

"Anlatacağım ama önce onu görmeliyim."

"Evlat, kızımı üzersen ben de seni üzerim, bilmiş ol!"

İnce ince yaptığı tehdidi boşuna değildi. Kuru gürültüye konuşan bir adam hiç olmamıştı. Bense sadece başımı sallamakla yetinmiş, ardından koşarak üst kata çıkmıştım.

Odasının kapısını araladığımda Maral oradaydı. Gözlerindeki nefretle bana bakıp birkaç damla daha gözyaşı akıttığında; boynunu kırmak isterken, ona yapmak istediklerimin hepsi buhar olmuş uçup gitmişti. Ona yaklaştığımda beni daha da zora sokacak olan hareketi yapmamı engelleyememiştim.

Maral'dan

Merdivenleri koşar adımlarla çıkıp odama girdim. Sinirden titreyen ellerimi yumruk haline getirip iki yanımda sabitledim.

"Seni adi herif!"

Hem bağırıyordum hem de gülüyordum. Bir anda sinirlerimin boşalmasıyla gülmem, ağlamaya dönüşmüştü.

Yetmiyordu, ne yapsam o akşamın intikamını alamıyordum. Babamın karşısında küçük düşmektense, kabaca verdiğim cevabın ardına sığınmıştım. Bu adi adam, *'Seni de beni de katil olmakla suçladı. Şimdi de gelmiş iyi adam rolü yapıp yüzüne gülüyor!'* diyemezdim. Nasıl derdim ki, *'Bu adam ne yaparsa yapsın, senin bu aptal âşık kızın tek bir gülümsemeye kanıveriyor.'* diye.

Ben odamın içini adımlarken akan gözyaşlarımı durdurmak gibi bir çabam olmamış, ağlamam daha da şiddetlenmişti. Bu sırada odamın kapısı büyük bir gürültüyle açılınca gelenin kim olduğunu tahmin etmek benim için zor olmadı. Çünkü kimse benim odama bu şekilde saygısızca giremezdi. Sinirden sesimin tonunu ayarlayamadı-

ğımdan yüksek çıkmasını engelleyememiştim.

"Çık dışarı!"

Kapı aynı gürültüyle kapandığında, Arkın'ın üzerime gelmesi bir oldu.

"Sana odamdan çık, dedim!"

Her kelimeye ayrı vurgu yaparak dişlerimin arasından tısladığımda bilerek durmadı. Ve ben, sırtımın hızla duvara çarpmasıyla ağzımdan çıkan inlemeyi tutamadım. Arkın bütün vücudunu bana yaslayıp üzerime eğildiğinde, kaçmak istedim.

"Sen bana emir veremezsin." dediğinde, kollarını başımın iki yanına dayadı. Kolları arasında kaldığımda kapana kısılmış gibi hissettim. Gözleri her hareketimi takip ederken başını bana yaklaştırdı. Kalbim yerinden çıkmak için kafesinde çırpınırken, nefesim kesilmeye başladı. Bu yakınlık çok, çok fazla ve tehlikeliydi.

Ayaklarımı onu itmek için hareket ettirdiğimde, bedenini bana yasladı. Şimdi tamamen kıskacı altındaydım. Dudaklarım üzerine bıraktığı nane ve viski kokan nefesi, tenimde dalga dalga yayıldı. Sık aldığı nefesleri yüzümde gezinirken, gözlerimi kapatmamak için büyük bir mücadeleye girdim. Eğer gözlerimi kapatırsam oynadığı oyunu kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

Ben kendimle çelişirken, onun tüm sertliğiyle kendini bana bastırması son gücümü de alıp götürmüştü. Kendimi sıkmayı bıraktığımda; bu seferki acıdan değildi. Kulağıma çalınan ses, acı bir inleme olamazdı. Bu, bu karşımdaki adamın şahı yenmesi gibiydi. Ağzımdan kaçan o küçük inleme arzuydu. Ona duyduğum arzudan başka bir şey değildi. Dudaklarıma kapanmadan hemen önce söyledikleriyse zaferiyle övünüşüydü.

"Söyle şimdi Sarı Cadı, senin o çatallı diline ne yapayım?"

"Seni..."

Ben itiraz bile edemeden dudaklarım üzerinde yine tüm hâkimiyetini kurmaya başladı. Utanmaz adam arsız dilini devreye sokunca, kendimi ona tamamen teslim ettim ve pelte haline gelen ayaklarımın üzerinde duramaz oldum. Dizlerim titrerken, dermansız kalan bedenimi ona daha çok sokulurken buldum. Tutmasa düşeceğimin korkusuyla boynuna sarıldım.

"Karaca..."

Boynuna doladığım kollarımı daha da sıkılaştırırken, beni kucağına alması bir oldu. Dudaklarındaki hırs gitmiş, yerine ruhuma dokunmaya başlayan şefkati gelmişti. Üst dudağına dişlerimi geçirip çekiştirdiğimde kesinlikle kendimde değildim.

Benim küçük bulduğum hareketim, onun ağzıma doğru inleyerek sertliğini hissettirmesine neden olmuştu. Vücutlarımız kıyafetlerin üzerinde neredeyse bir bütün olurken elleri rahat durmuyor, vücudumun her yerinde geziyordu. Yanıyordum, cayır cayır yakıyordu bu adam beni. Bilmediğim bir yerdeydim. Bedenim bu bulunduğu haz denizinde boğulmak üzereydi. Nasıl böyle hissedebilir, kendimi unutacak durumda gelebilirdim?

Belimi duvardan ayırıp kıvırdığımda bluzumun altına giren parmakları göğsüme dokunarak sutyenimi aşağıya çekti. Temasıyla irkilip kucağından inmeye yeltenmiş ama başaramamıştım. Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde, çeneme sürterek kulağımın üzerine getirdi.

"Şşst, sakin ol!" diyerek tekrar boynuma yöneldi ve hassas noktama ıslak dudaklarını bastırdı. Zorlukla nefes aldığımda; "Ya-yapma. Bırak!" diyebilmiştim.

"Neden?"

Boynumdaki başını kaldırıp koyu olan gözlerini gözlerimde sabitlediğinde, kaybolan sesimi bulmak ümidiyle konuşmaya çabaladım.

"Çünkü babam ve kız kardeşin aşağıda, bu hiç doğru değil."

Yüzünde tehlikeli bir sırıtış meydana geldi.

"Madem doğru değil, niye hâlâ kucağımdasın?" dediği anda ne durumda olduğumuzu fark ettim ve kucağından inmeye yeltendim ama başarısız oldum. Boynundaki kollarımı çözüp omzundan ittim ve "Bırak!" diyerek uzaklaşmak istedim.

"Rahat dur. Şimdi değil, şimdi inemezsin."

Boğuk sesi kulağıma dolduğunda, bu sesin vücuduma gönderdiği kötü sinyalleri kesmek istedim. Lanet olsun, adamın sesi bile *seksiyim* diye bağırıyordu.

"Benden ne istiyorsun?"

Konuştuğumdan ya da böyle bir cümle kurduğumdan emin değilken, onun duymuş olması inanılmazdı.

"Seni!"

"Beni?"

Şaşırmalı mıydım? Şaşırmalıydım evet, çünkü bana olan tavırları beni istemekten çok uzaktı. Alnımı şakağına dayandığımda, gözlerimi kapatıp soluklandım.

"Ama ben seni istemiyorum."

Dilim yine benden bağımsız inkâr yoluna gidiyordu. Bana kendini biraz daha bastırıp boynumu iri ellerinin arasına aldı.

"İsteyeceksin; tenin tenimi, nefesin nefesimi isteyecek ve sen beni isteyeceksin. En az benim seni istediğim kadar isteyeceksin çünkü ben seni çok istiyorum." dedi ve beni bırakıp odadan çıktı.

Arkın gittikten sonra, avuçlarımı duvara dayayıp ayakta durmaya çalıştım. Çalıştım diyorum çünkü belimden aşağısını hissetmiyordum. Bütün organlarımın ihanetiyle yüz yüze geldiğimde, kendimden ve zayıflığımdan nefret ettim.

Kendimi zor da olsa toparlayıp elimi yüzümü yıkadık-

tan sonra aşağıya indim. Masadaki yerimi aldıktan sonra babama bakmış, babamın cevap isteyen bakışlarına omuz silkerek cevap vermeye çalışmıştım. Kızaran yüzümdeki dikkati dağıtmak için gülümseyip önümdeki yemeğime döndüm ve oyalanmaya başlayarak tabaktaki parçalara işkence etmeye başladım.

İştah mı? Bugün o bana hiç uğramamıştı ki. Yemek sessizlik içinde devam ederken, Arya'nın çocuksu cıvıltısını gülen gözlerle izliyordum. Yüzümdeki tebessümün bir anda donmasını sağlayan kelimeler sonrasındaysa elimdeki çatalı tabağıma düşürdüm.

"Amca, bu konuyu konuşmamızın yeri değil belki ama eğer izin verirsen Maral'la evlenmek istiyorum."

Ben şaşkın halde bakarken Arya sevinç nidalarıyla boynuma sarılmış; "Yaşasın, yaşasın!" diyerek mutluluk dansı yapmaya başlamıştı. Ben ilk şoku atlatamadan, Arkın konuşmasını sürdürdü.

"Hem babamın isteğini, hem de ona vermiş olduğum sözü yerine getirmek istiyorum. Ve ayrıca kardeşimi; amcam dediğim adamın kızına değil, karımın maharetli ellerine emanet etmek istiyorum."

'Allah'ım bana yardım et! Bu adam ne diyor böyle, ne evlenmesinden, ne sözünden bahsediyor!'

Konuşmak için ayağa kalktığımda babam elini kaldırıp beni durdurdu ve Arkın'a dönerek konuşmaya başladı.

"Evlat... Senin de dediğin gibi, burası bunun yeri değil. Ama madem konuyu açtın, Maral'ın fikri benim için her şeyden önemlidir. O isterse olur, istemezse olmaz."

Madem yeri değil babam, ne diye açık kapı bırakıyorsun ama ya?

"İstemiyorum." diye atıldığımda, babamın uyarı dolu bakışlarına yeniden maruz kaldım ve usulca yerime oturdum. Babam bana kaldırdığı kaşlarının altından bir süre baktı ve Arkın'a döndü.

"Duyduğun gibi, istemiyor."

Konuyu noktalayan babam, düşünceyle tabağına geri döndü. Çatalı tabağındaki parçaya batırdığında, Arkın yumruk yaptığı elini masaya vurup ayağa kalktı. Böyle bir saygısızlığı babama yapmış olmasına sinirlenerek kaşlarımı çattım ve yerimden kalktım.

"İsteyecek amca! Eğer o ameliyatı istiyorsa beni ve teklifimi düşünecek, sonra da isteyecek!"

Arkın son kelimeyi söylediğinde, babam çoktan yerinden kalkmış ve ondan daha önce hiç duymadığım ses tonuyla bağırmıştı.

"Evlat! Kendine gel!"

Evimizde sesler hiçbir zaman yükselmezdi. Kimse birbirlerine emredemezdi. Özellikle babam, annemden sonra hayata ve zamana karşı kapılarını kapatmışken...

Hikmet Teyze, eli kalbinde yemek odasına daldı ve babama doğru adım attı.

"Kaya abi?"

Babam değişik bir hâl içinde sallanırken, ben tutulup kalmıştım. Gözlerim küçük kızı bulduğunda, yanlış bir zamanlama içinde bu konuşmanın gerçekleştiğini anladım. Bünyesi ve kalbi bu tartışmayı kaldıracak kadar güçlü değildi. Kardeşini düşünmeyen adama döndüğümde, sanki konuşan ben değildim.

"Seni neden isteyeyim söyle bana? Hadi, tek bir şey söyle? Kardeşini düşünmeyen bir adamı, ben neden isteyeyim? Beni, babamı, evimi, mabedimizi düşünmeyen bir adamı ben neden isteyim, söyle hadi? Soruyorum neden?"

"Ben... Çünkü ben istiyorum!"

Yüzümü buruşturup gözlerine baktığımda, aslında dediği gibi değildi. Demek istediği bu değildi. Cevap bu cümle değildi.

"Sen istiyorsun? Sen istiyorsun diye, öyle mi? Sen kimsin be, senin kalbinin ederi ne kadar? Evliliği kumar masa-

sına koyar gibi diline alan bir adam, ne kadar sever?"

Babam müdahale etmeden masaya dayadığım ellerime, bir de sinirden kızaran ve zangır zangır titreyen bedenime hâkim olmaya çalıştım. Olası sinir krizim için tetikte beklediğini biliyordum. Biliyordu ki birazdan o masaya deliler gibi vurmaya başlayacak ve avazım çıktığı kadar bağıracaktım.

Kendimi sıkarken dişlerimi dilime geçirdim. Ellerimi masadan ayırdığımda havaya kaldırıp salladım.

"Cevap ver, ne kadar sever?"

Arkın, salladığım elimi tutup avucunun içine aldığında olanca gücüyle sıktı. O ağzını araladıktan sonra herkes sustu. Kelimelerse sessizlik yemini edercesine sustu.

"Ettiği yemini çiğneyecek kadar!"

12. Bölüm

"Ne demek yeminini çiğnemek?"

Maral dili tutulmuş bir halde parmaklarını avucuna hapseden adama bakarken, ateş bütün bedenini sarmıştı. Babasının dedikleri kulaklarında çınlamaya başladığında, elini kurtarmaya çalıştı.

"Yemin?"

Arkın o an fark ediyordu dilinden istemsizce dökülenleri. O kadar çok kızmıştı ki ne dediğini bile duymaz olmuştu. Sarı Cadı her şeyi söyleyebilirdi ama sevmeyi bilmeyen bir adam olduğunu iddia edemezdi.

"İzninle Kaya amca, Doktor Hanım'la konuşmam gerek!"

Arkın, Maral'ın kolunu tutup kendine çekmeye çalıştığında, Maral inatla kendini geri çekti.

"Seninle daha fazla konuşacak konumuz yok Arkın. Seninle tek ortak konumuz kız kardeşin."

Maral, hâlâ inatla kolunu sıkmaya devam eden adamı gözleriyle öldürebilseydi çoktan yapmıştı.

"Biz de tek ortak konumuz neyse onu konuşacağız zaten Doktor. Seni de, beni de ilgilendiren tek konu kardeşim ve hayatı. Şimdi kararını ver! Ameliyatı istiyorsan evet diyeceksin."

"Evlat! Haddini bil. Benim evimde bana saygısızlık yapamazsın. Bu konunun muhatabı benim! Sen benim kızıma ne dayatmaya çalışıyorsun?"

"Amca! Ben, ben."

"Dağ Ceylanı."

Babasıyla Arkın'ın anbean yükselen tansiyonunu Serhat'ın bu gereksiz girişiyle belki toparlayabiliriz, diye dü-

şünen Maral, kendini Arkın'ın sımsıkı tutuşundan kurtarıp, kapıdaki Serhat'a can simidine sarılır gibi sarıldı. O sırada Serhat, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ee... Upss!"

Ne diyeceğini bilmez halde kafasını kaşıyan Serhat, yanına yaklaşıp kollarına tutunan kadına bakıp yan yan sırıttı.

"Çok mu özledin yavrum beni? Oysa daha birkaç saat önce beraberdik."

Serhat'ın bilerek kulağına doğru fısıldadığını anlayan Arkın, bu adamın ağzını burnunu kırmak istedi. Bilerek yapıyordu. Sırf onu kızdırmak için bilerek onun Karaca'sının burnuna kadar giriyordu. Peki, Maral buna nasıl izin veriyordu?

"Hangi rüzgâr attı seni çapkın?" diyerek yanaklarını sıkan Maral, muzır bakışlarla kaşlarını kaldırdı. Serhat gergin bir havanın hâkim olduğu salonda gözlerini gezdirip Maral'ın saçlarını geriye doğru itti.

"Bensiz eğlence olmaz demiştim ama geç kalmışım. Baksana bensiz başlamışsınız. Yemek yok mu yemek, benim karnım aç."

Karnını ovarak masaya kuruldu ve başını kapıya çevirdi.

"Hikmoş Sultan, ne yaptıysan dolduruver tabağa."

Hikmet Hanım başını sallayıp mutfağa gitti ve raftan servis tabağı alıp arsız doktorun istediklerini yerine getirmeye başladı.

"Serhat, Arkın'ın bir teklifi var. Yemeğin boğazına dizilmeden söyleyeyim mi?"

Maral, gözlerinde hain pırıltılar dolanmaya başladığında babasına baktı. Kaya Bey kızının kendinden emin duruşu karşısında sessiz kalırken, Maral Serhat'ın omzuna yaslandı.

"Benimle evlenmek istiyormuş, babamdan beni istiyor-

du. Ha, bir de başka bir teklifi var tabi." diyerek gülünce, Serhat hiddetle ayağa kalktı.

"Hayır!" diyerek bağırdığında, Arkın yumruklarını sıkarak; "Sana ne lan, sana ne oluyor?" diye kükremeye başladı. Serhat hemen Maral'ı kolları arasına alıp dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"Bana bak, ne bu hal Dağ Ceylanı? Bu ne demek oluyor?" diyerek soludu ve sıkıntıyla Maral'ın kolunu çekti. Gergin olan ortam, daha da geriliyordu. Hâl böyle olunca, Arkın karşısındaki manzaraya tahammül edemez hale geliyordu.

"Serhat, bana Dağ Ceylanı deyip durma."

"Neden, Dağ Ceylanı çok güzel... Ama istemiyorum diyorsan başka buluruz."

"Ne bulacakmışsın?"

"Hımm... Karaca, nasıl?"

"Sakın!"

"Bence de sakın!"

Arkın, Maral'ı hızla Serhat'ın kollarından çekerek yanına aldı. Parmaklarını hiddetle genç kızın etine batırıyor, canını yakıyordu. Kaya Altuğ, kızının kızaran yanaklarından ve buruşturduğu yüzünden canının yandığını anladığında nihayet suskunluğunu bozdu.

"Oturun yerinize! Kızımın kolunu bırak Arkın."

Arkın'ın onu dinlemediğini anladığında sesini daha çok yükseltti.

"Sana bırak dedim Arkın!"

Arya, korkuyla yerinde sıçradı ve elleriyle ağzını kapattı. Kalbi her zamankinden daha şiddetli atıyordu.

"Derdiniz nedir sizin? Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Çocuk oyuncağına çevirdiğiniz bir hayat var. Söz konusu olan kardeşinin hayatıyken neden evlilik diye tutturman?"

Sonra Serhat'a döndü yaşlı adam.

"Sen niye yangına körükle gidiyorsun?"

Tekrar Arkın'a döndüğünde, babasını hiç bu kadar tehditkâr görmediğini hatırladı Maral.

"Beni, elimdeki kozları kullanmaya zorlama evladım. Kardeşinin vekâletini aldığımı unutma! Babanın emanetine ya sen sahip çık ya da ben çıkayım. Benim kızımın da üzerine daha fazla gelme!"

"Baba..."

Arya'ya sarılan Maral, artık olay istemediğini anladı. Belki onlar bu gerginliği kaldırabilirdi ama bu küçük kız kaldıramazdı.

"İyi misin güzelim?"

Arya kendisine yöneltilen soruyla başını salladı ve "Hı hı, iyiyim Maral abla." diyerek, korkuyla irileşen bakışlarını abisine döndürdü. Arkın hırsına yenik düştüğü için ilk defa pişmanlık duyuyordu. Kardeşinin saçlarını öptüğünde sessizce mırıldandı.

"Üzgünüm abicim."

Arya ikisinin arasına girdiğinde gözleri abisiyle Maral'ın üzerinde dolaştı ve Maral'ın kendisine endişeyle bakan gözlerinde durdu.

"E, düğün ne zaman?"

"Hiçbir zaman!"

Maral'ın cevabıyla başını çeviren Arkın, çıkış yolu aramaya başladı. Bir şeyler bulmalıydı ama ne?

"Kaya abi, engel olmaya çalıştım ama!"

Hikmet Hanım, telaşla odaya daldı ve arkasından çıkan iki kişiyle olduğu yerde kalakaldı Arkın. Bir tek kendisi değil, geniş salonda bulunan herkes aynı durumdaydı.

"Senin benim evimde ne işin var?"

Kaya Altuğ, hırsla öne atıldı ve karşısındaki arsız adama vurmak için elini kaldırdı.

"Yeğenimin burada olduğunu öğrendim, geldim."

Adamın rahatlıkla sarf ettiği kelimelere kızan yalnızca

Kaya Bey değildi. Onu öldürmek için an kollayan Arkın'ı kimse hesaba katmıyordu.

"Hemen burayı terk etmezsen olacaklardan ben sorumlu olmayacağım!"

Arkın, burnuna kadar giren adama keskin bir sesle konuştuğunda, adam hiç üstüne alınmadan geriledi.

"Telefonlarıma çıkmıyorsun. Ben de sana ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Beni gelmeye sen mecbur ettin. Sana kızımı getirdim."

Arkın yakasına yapıştığı amcasını sararken kendini tutmakta zorlanmaya başladı.

"Seninle de, kızınla da işim yok! Şimdi defol git buradan!"

Maral ikilinin diyaloğunu dinlerken midesi acıyla burkuldu. *'Neler dönüyor burada?'* demekten kendini alamıyordu.

Kaya Bey Arkın'ı uzaklaştırıp, az önce Arkın'ın boş bıraktığı adamın yakasına yapıştı. Kardeşim dediği adam geliyordu gözünün önüne bu adama bakarken. Reyhan'ın iki büklüm olmuş, ağlayan görüntüsü geliyordu.

"Derviş... Seni buradan sağ çıkarmam bilesin! Şimdi gitmezsen bir daha çıkacak hâlin kalmayacak bu kapıdan."

"Baba ne oluyor? Kim bunlar?"

Maral, Arkın ve babasına baktığında ikisinin de kendini zor tuttuğunu gördü. Sahi, kimdi bu insanlar? Bu adam ve arkasındaki ürkek kız kimdi?

"Ben cevap vereyim güzel kız."

"Ağzını topla lan! Sen kime güzel diyorsun?"

Arkın, yumruğunu kaldırdığında Derviş Bey kirli sakalını sıvazladı.

"Ben Derviş Demirok, bu da kızım Elvan. Arkın'ın amcasıyım, kızım da karısı olacak! Anladığın gibi akrabayız."

Maral kalbine giren sancıyla dengesini kaybettiğinde, Arkın kaldırdığı yumruğu indiremeden Karaca'sına koş-

tu. Düşmeden yakaladığı kadını sıkı sıkı tutup kendine çektiğinde derin derin soluklar almaya başlamıştı.

"Ne yeğeninim, ne de kızınla evleneceğim! O töreni de, babanı da al... Bitti, bu kadar. Sabrım bu kadar! Anneme verdiğim sözün miladı bu kadar!"

Kaya Altuğ'a döndüğünde Arkın'ın gözleri gecenin rengini almış, gri dumanlar estiriyordu.

"Kızı gönder amca, ama bu adamı alacağın yeri biliyorsun!"

"Bırak beni, lanet olsun! Çıkın gidin evimizden!"

Arkın'ın tutuşu sıklaşırken Maral'a döndü. Tek kelime etmeden bekledi. Ve kızı tuttuğu gibi dışarı sürüklemeye başladı.

"Arkın?"

Kaya Altuğ'un kükreyişini duyduğunda durmadı genç adam.

"Biz döndüğümüzde onlar burada olmayacak amca. Kara'yı arıyorum!"

Maral'ın, "Acıyor." diye inlemesi, pek de umurunda görünmüyordu. Hırsla kulağına götürdüğü telefonun açılmasını bekledi Arkın. Beklediği yanıt geldiğinde durmadan, dinlemeden konuşmaya başladı.

"Demirsoylu Aşireti bugün yıkılacak! Mardin'de öyle bir aşiret hiç olmamış olacak Kara. Derviş Demirok İstanbul'da. Paketini Kaya Altuğ'un evinden al ve beni bekle. Diğer hediye paketini de güvenli bir yere yerleştir. Vakit geldi!"

Telefonu cebine sıkıştırdığında hırsı geçmemişti.

"Bileğim acıyor!"

Gece karası gözlerini Maral'ın gözlerine çevirdiğinde, acısını dahi unutan kadın ses etmeden çenesini sıktı. Arkın evden kimseye kulak asmadan çıkmış arabasına ilerlerken, Maral'ı hâlâ bir eşya gibi sürüklemeye devam ediyordu.

Kolunu çekmeye çalışan kadına hiç aldırmadan, hatta

tutumunu hiç bozmadan arabanın kapısını açıp koltuğa fırlatır gibi bıraktı Maral'ı. Suçu olmadığını bildiği halde, acısını ondan çıkarmak ister gibiydi. Kendisi de yerini aldığında; "Kabalaşma!" diyerek sesini yükselten ve rahatsızlığını dile getiren Maral'ı dinlemedi.

Maral özür beklerken adam sadece; "SUS!" dedi. Hem de büyük harflerle.

Maral, *'Ne güzel dünya bu; işine gelince konuş, gelmeyince sus. Karşısında emir eri var sanki'* diye kendi kendine içinden saydırırken çenesini tutmadan yine ağzını açtı.

"Susmazsam?"

Arkın bu kadar hiddetliyken yapmaması gerekeni yapmış, kışkırtma yoluna gitmişti. Yine.

"Susarsın, susarsın. Susmazsan ben seni susturmasını bilirim." diyen Arkın üzerine eğilince, başını hemen yana çevirdi Maral ve kendini toparlamaya fırsat bile bulamadan onun erkeksi, hoş tınılı kahkahasına takılı kaldı.

İçini çekerek *'O hep gülsün.'* dedi ve bu adama gülmeyi çok yakıştırdı. Ama o gülüşünün ardından gene zehir gibi sözleriyle gözlerinin dolmasına engel olamadı. Onu bu kadar ucuz mu görüyordu?

"Bugün ben isteseydim kendini bana teslim edecekken, bu utangaç tavır da ne Doktor?"

"Beni, altına aldığın kevaşelerle karıştırma Demirok. Ben her önüme gelene bacaklarımı ayırmıyorum!"

Lanet olsun, bir nevi doğru söylüyordu. Aklını başından almıştı bu adam.

Arkın'sa, Maral'dan beklemediği cevapla direksiyonu sıkmıştı. Adamın sinirden seğrilen çenesini görünce iyiden iyiye korkan Maral, başını yola çevirse de camdan yansımasını izlemeye devam etti. Az daha sıksa direksiyonu koparacak gibi görünüyordu. Maral'a göre deli deliyi görünce sopasını saklardı. Atalarımız ne de güzel demişti.

"Durdur arabayı!"

Maral, artık ciddi ciddi korkmaya başladığını hissettiğinde sesini yükseltti. Nereye gittiklerini bile bilmiyordu ve yanındaki adam onu dinlemeden yola bakıyordu. Hızında hiçbir değişiklik olmadan arabayı sürmeye devam edince, uzaklaşmak istediğini yeniledi. Kaçmak, gitmek istedi.

"Sana arabayı durdur, dedim!"

Söyledikleri kâr etmeyince, tüm cesaretini toplayıp uzandı ve tüm kuvvetiyle adamın üzerine atlayıp direksiyonu çevirdi. Arkın bu kadar sinirliyken onun yanında kalmak istemiyordu. Kendisine bir şey yapmasından korkup ölmeyi göze almışken, yanağında patlayan tokatla başı sağa savrulan Maral, alnını cama çarptı.

Yolda hızla akıp giden arabanın içinde dengesini kaybeden Maral, çaresizlikle uzanıp kapının kolunu açmaya uğraşırken; "A-aç. Aç kapıyı, dur! İn-ineceğim!" dediğinde, titreyen sesi değil; kalbinin dağılan parçalarıydı. Bir daha bir araya gelmeyecek parçalar sonsuza dek etrafa savrulmuştu. Hıçkırığını ağzının içine hapsettiğinden kesik kesik konuşabiliyordu.

Arkın sinyal verip arabayı sağa çekti ve kendine lanetler yağdırdı. Derin nefesler alarak bir süre gözlerini kapattı. Nihayet gözlerini açtığında, Karaca'sına vuran eline bakıp yumruğunu sıktı. Araba durur durmaz kapıyı açıp dışarı fırlayan ve koşmaya başlayan kadına yetişmek için arabadan atladı ve koşmaya başladı. Elini ağzına kapatarak koşan kadına yetiştiğinde, belinden tutarak onu durdurdu ve sırtından sıkıca sarılarak burnunu boynuna gömdü.

Maral'ın kokusunu içine derin derin çekerken mırıldandığında sesinden ne kadar üzgün olduğu anlaşılıyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim! Affet güzelim."

Maral ondan uzaklaşmak istedikçe, o daha çok sokulup sarılıyordu.

"Bırak! Bırak dedim sana. Uzak dur benden, lanet olasıca!"

Yoldan geçen herhangi bir araç olsun istedi Maral gözleri yoldayken, sırtını göğsüne yaslamış adamı yeniden iterek güçsüz yumruk ve tekmeleriyle uzaklaştırmaya çalıştı. Nihayet tekmelerden biri dizine geldiğinde acısını unuttuğunu hissetti.

"Bırakmam! Affet güzelim, vurmak istememiştim."

Maral, Arkın'ın ona vurduğunu hatırlattığında eli yanağına gitti. Acısı hâlâ tazeydi.

"Seni görmek istemiyorum. Hayatımda olmanı istemiyorum. Gitmeni istiyorum. Karşıma çıkmamanı istiyorum. Söylesene, çok mu şey istiyorum senden? Korkuyorum anlasana! Bu kızgınlığın sebebi ne, onu bile bilmiyorum. Ben sana ne yaptığımı bilmiyorum. Daha dün tanıdığım bir adama ben ne yapmış olabilirim? Söyle Arkın, ne yapmış olabilirim?"

"Seni incitmek istememiştim. Karaca'm, ceylan gözlüm, affet ne olur."

Arkın, şefkatle yaklaşıp yalvardıkça, Maral daha çok ağlıyordu. Bu adam ona zayıflığını hatırlatıyordu.

"Ağlama, lütfen..."

Arkın öldüğünü hissediyordu. Dökülen her damlada ölüyordu. Kırılan sesi acı çeker gibi çıktığında, gözü yalnızca Maral'daydı. Kolları arasında kendine döndürdüğü kadının yüzünde gezindi gözleri. Sonra vurduğu yerde parmaklarını usul usul dolaştırıp öptü. Başparmaklarıyla gözyaşlarını temizledi.

"Kabul et sevgilim, evlen benimle." dedi ve yeniden öptü.

Arkın, ağzından çıkan hiçbir kelimeyi duymuyordu. Kalbi değildi yanan, ciğerleriydi. Sevdiği kadının gözlerinden akan yaşların sebebi olduğunu bilmek bayram etmesini sağlayacakken, yüreği matem eviydi.

"Ben bilmiyorum, emin olamıyorum da... Yani biz seninle birbirimizi tanımıyoruz. Hemen iki günde olacak şey mi evlilik? Sevgi, aşk olmadan nasıl olur? Sırf kardeşinin ameliyatı için istediğini söylüyorsun. Yazık etme bize, insan birine bir şey hissetmeden nasıl dokunur? Nasıl yaşar?"

"Var! Bende de, sende de aşk var. Yoksa bile olacak, yaşayacağız. Kardeşim için değil, kendim için istiyorum seni. Kapıldım, tutuldum sana, anlasana kadın! Divane oldum. Pervane oluyorum etrafında, görmüyor musun? Görmüyorsan bile sana olan aşkımı göstermeme, hissettirmeme izin ver Karaca'm."

Maral melül melül Arkın'ı dinlerken, az önceki kızgınlığı ve öfkesi kaybolup gitmişti sanki. Hani onu görmek istemiyordu? Bir tek dokunuş; şefkatle, aşkla fısıldayış mıydı bu uysallığın sebebi?

"Ben emin değilim. Sen her kızdığında, öfkelendiğinde hırsını benden çıkarırsan, ben daha çok incinirim."

Son kelimeden sonra sarılıp göğsüne sıkıca bastırdı Arkın onu ve saçlarına sayamadığı kadar öpücük kondurdu. Maral söyleyeceklerini bitirmediği için kendini geri çekip başını kaldırdı ve ondan biraz uzaklaşarak sözlerine devam etti.

"Ben aşkı bilmiyorum, böyle bir his daha önce yaşamadım. Öfken ve hırsın beni korkutuyor. Beni bu yeni yeni tanıştığım hislerle sınama Arkın! Eğer bir darbe daha alırsam kendime saygım kalmaz. Bana bu acı tecrübeyi bir kez daha yaşatma!"

Kıza daha da yaklaşıp yanaklarını avuçları içine alan Arkın, başparmaklarıyla masaj yaptığı yanağına burnunu sürttü ve dudaklarını alnına bastırdı.

"Bana son bir şans ver Karaca'm."

Dokunuşuyla kapattığı gözlerini, şans dileyen adamın sözleriyle usulca açtı Maral. Karşısında, gözlerinin içine

yalvarırcasına bakan adama bakmayı sürdürdü. Belki pişman olacaktı ama yaşayacaktı. Onu ve aşkını sonuna kadar yaşayacaktı.

"Eğer bir gün gözlerinde kendimi ve aşkımı değil de sadece nefret ve tiksinti görürsem, benden vazgeçtiğini hissedersem, aldığım nefes bu tepede seninle, senin gözünün önünde son bulsun."

"Söz veriyorum güzelim. Asla pişman olmayacaksın."

Arkın tutamayacağı sözler verirken, Maral'ın ne kadar ciddi olduğunu fark etmemişti. Oysa fark etmiş olsaydı bilirdi ki Maral'ın söylediği her bir kelime gerçeği yansıtıyordu. Pişman olacaktı elbet.

13. Bölüm

Arkın ve Maral uzun süre birbirlerinin gözlerinde kayboldular. İkisi de çekemiyordu bakışlarını. Arkın, Maral'ın yanaklarındaki ellerini çekti ve fazla uzaklaşmadan parmaklarını saçlarına daldırdı. Ensesinden tutup kendine çektiğinde, alnına dayadığı dudaklarını uzunca bastırarak nefesini kızın saçları arasına bıraktı. Sıkıntılıydı Arkın'ın aldığı her nefes. İşin en zor kısmını halletmişti ama ya sonrası, sonrası nasıl olacaktı?

Maral, alnındaki dudakların gerildiğini hissetti. Arkın'ın kasılan bedeninden ve çenesinden bir şeyler düşündüğünü, hatta kızdığını bile anlamıştı ama niçin kızdığını ya da ne düşündüğünü bilmiyordu. İki yanına bıraktığı kollarını kararsızlıkla Arkın'ın beline doğru çıkardı. Temasıyla adamın kasları seğirdi ve sırtı gerildi. Maral da ellerini ateşe değdirmişçesine geri çekti.

"O adam yani amcan, ne demek istedi Arkın, ne istiyor senden? Kızımı getirdim derken, kastettiği neydi?"

Belki bu konuyu açmanın yeri değildi ama Maral aklındaki soru işaretlerinin cevap bulmasını istiyordu. Amcasının adının geçmesiyle, unutmaya çalıştıkları Arkın'ın aklına hücum etti.

"Önemli değil güzelim. Sen bunları düşünme."

"Düşünme demesi ne kadar kolay, öyle değil mi? Oradan bakınca çok mu saf görünüyorum, Arkın? Adam sana ulaşamadığı için benim evime kadar gelmiş, *'Al sana kızımı getirdim.'* diyor, sen kalkmışsın önemli değil diyorsun? Önemli değil madem, sen niye delirdin? Bu olayın Ilgaz'la ne bağlantısı var?"

"Bilmen gerekse söylerdim güzelim."

Daha en başından, aralarında konuşulmayanlar olacağını anlayan Maral, kaşlarını çatarak Arkın'dan uzaklaştı.

"Gidelim."

Maral, arkasını dönüp arabaya yürümeye başladığında, gözlerini kapatarak derin nefes aldı Arkın ve yumruğunu bacağına vurup sevdiği kadının peşine düştü. İki adımda yakaladığı kadını tutup kendine çevirdi ve gözlerinin önüne düşen saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp sağ elinin tersiyle yanağını okşadı.

"Bilmen gereken bir konu olsaydı derken... Seni düşünüyordum güzelim. Senin artık düşünmen gereken tek şey; biz olmalıyız."

"Biz? Bizim aramızdaki uçurum ne denli büyük, sen hiç düşündün mü? Biz, biz değilken, bir olmaya çalışıyoruz. Ama dediğin gibi olsun. Düşünmeyeceğim. Eğer düşünmeye devam edersem verdiğim kararı sorgulamaktan korkuyorum. O yüzden gidelim."

Sakin olmak için kendini teskin etmeye çalışan Arkın gülümsedi. Maral'ın yüzüne doğru eğildi ve alt dudağını dudakları arasına kıstırıp çekiştirerek bıraktı.

"Gidelim güzelim."

Bedenine yasladığı kadınının tüm ağırlığını almış arabaya dönerken, kendinden gözlerini kaçıran kadının çözülmesini bekledi ama *konuş* demedi.

"Arkın?"

"Söyle yavrum."

Maral'a cevap verirken bile az önce yürüdükleri yola bakıyordu.

"Bir şey daha var."

Arkın gözlerini üzerine diktiğinde adımlarını durduran Maral, kirpiklerinin altından yüreğini hoplatan adama baktı. *Allah'ım ne kadar güzel bu adam?* Farklıydı. Gözleri alabildiğine derin ve anlamlıydı; birçok şey anlatırken, hiç anlatmıyor gibi boşlukta sallanıyordu. Karşısında kendini

pul kadar gösteriyordu. Derin derin nefes alarak birbirine bastırdığı dudaklarını yeniden araladı.

"Aslında Aslan amcaya benim de vermiş olduğum bir söz vardı."

"Biliyorum. Bunları konuşacak çok zamanımız olacak, bundan emin olabilirsin."

Maral, Arkın'ın tehlikeli gülüşüne takılı kaldığında, hem bu kadar etkileyici hem de bu kadar uzak olmasına şaşırıyordu.

"Peki." dedi uzatmadan. Devam etmek istese biliyordu ki onu engelleyecek, konuşmasına izin vermeyecekti. Onun için sustu ve bekledi. Arkın sözünün dinlenmesine gülümseyerek, elinin tersiyle Maral'ın yanağını sevdi.

"Şimdi... Aldığımız kararı, babana ve vantuz arkadaşına haber vermeliyiz."

"Ya... Serhat'a vantuz deme, canım o benim, abimden farksızdır."

"Dua etsin ki öyle. Yoksa şansı hiç yoktu."

Acaba ne yapar düşüncesiyle gözlerini devirdiğinde; Arkın, yukarıdan attığı bakışlarla Maral'a takılmaya başladı.

"Ne o, söylediklerim pek hoşuna gitmedi herhalde yavrum?"

"Neler yapabileceğini merak ediyorum sadece?"

Ağzından çıkanın yanlış adama sorulan yanlış bir soru olduğunu anlamıyordu Maral. Eğer ki onun yapacaklarını bilseydi o cümleyi kurma teşebbüsünde bile bulunmazdı.

Arkın cevap vermek yerine, görürsün dercesine başını sallayarak güldü. Eve vardıklarında içeri adım atmalarıyla Maral'ın bir köşeye savrulması bir oldu. Ne oluyor demeye kalmadan Serhat yumruğunu Arkın'a doğru savurdu.

"Oğlum! Sen kimi sürükleyerek bu evden götürüyorsun lan?" diyerek bir tane daha vurdu Serhat. Arkın anın şokunu atlattığında yumruğunu Serhat'ın gözüyle buluşturdu.

"Sen vurmaya iyi alıştın, piç kurusu!" diyen Arkın, küfürle karışık son bir yumruk savurduğunda Serhat sendeleyerek merdivenlerin korkuluklarına tutunmuştu.

"Yeter!"

Kavgayı sesiyle susturan Kaya Bey, kaşından kan akan Serhat'ı yanına çekti ve elmacık kemiğinde kızarıklık olan Arkın'a ters ters baktı.

"Ne bu hâl, ha? Çocuk gibi kavga ediyorsunuz. Bir de arkadaş olacaksınız siz?"

Maral duyduklarından sonra şaşkınlıktan açılan ağzını avuçlarıyla örttü.

"Bilmiyorsun değil mi? Bilmezsin tabii, bu ikisi..." diye eliyle ikisini göstermişti yaşlı adam. "Kan kardeşidir. Sadece Arkın yurt dışında yaşamaya başladığı zaman ayrılmak zorunda kalmışlardı."

Arkın'a dönüp konuşmaya devam etti Kaya Bey. "Şimdi sana gelelim Arkın Efendi, benim kızımı benim evimden, hangi hakla bu şekilde sürükleyerek götürürsün?"

Babasının şaka ile karışık uyarı dolu sözleri, Arkın'ın bir anlık kaş çatmasına ve ardından gülümsemesine neden oldu.

"Amca... Biz evleniyoruz. Karaca'm kabul etti."

Arkın'ın gözlerine ulaşmayan tebessümü Kaya Bey'i düşündürse de, Serhat'ın ani çıkışı yeni bir kavgaya davetiye çıkarmıştı.

"Olmaz. Ben izin vermiyorum."

"Sana ne oluyor lan?"

"Evet, sana ne oluyor oğlum?"

Babasıyla Arkın'ın aynı anda tepki vermesi, Maral'ı güldürmüştü.

"Yani e... Şey Kaya Hoca'm! Ben Maral'ın arkadaşı, hatta abisi sayılırım."

"Serhat!"

Maral uyarı dolu bir ses tonuyla seslendiğinde, görmezden geldi Serhat ve umursamadan devam etti.

"Bir hata yapmasına engel olmaya çalışıyorum."

Bakışlarını Arkın'a çeviren Serhat, mesajını alan Arkın'a baktı ve ikilinin arasında geçen farklı bakışlar, onları izleyen Maral'ı korkuttu. Özellikle Arkın'ın karalarında çakan kıvılcımlar, Serhat'ı hiç etkilemişe benzemiyordu. Onlar aralarında öldürücü bakışlar atarlarken, Kaya Bey sözleriyle son noktayı koydu.

"İlk olarak olanları hallet, o adamı gönder. Nasıl yaparsın ben bilmem evlat, ama işin içine girersem hiç iyi olmaz. Bu kez kendime hâkim olamayabilirim. Evliliğe gelince, bu hafta sonu istemeye gel."

"Senden izin aldım ya amca."

"Bizim de âdetlerimiz var evladım. Hem bizden kız almak, o kadar da kolay değil. Baban ve benim çektiklerimizi bir de sen çek bakalım. Ee, kiminle gelmeyi düşünüyorsun benim kızımı istemeye? Aklında bir isim yoksa benim var?"

Maral kahkaha atmak istedi. Biliyordu aklındaki ismi. Uraz amcasına istetecekti, zira kendine göre alınacak bir intikamı vardı.

"Uraz Karaaslan'la geleceğim amca."

Kaya Bey'in tatminkâr gülüşü, Maral'ın dikkatinden kaçmadı. Serhat da sırıtmaya başladığında Arkın birden Ilgaz'ın anlattıklarını hatırladı.

'Adamı deli etti birader. Eğer az daha uğraşsa benden önce Kaya amca ümüğüne çökecekti. Bu ikili bir daha bir araya gelirse kesin kıyamet kopar!'

"İyi iyi, Uraz olsun bakalım. O yaşlı kurt gelsin bakalım kızımı alabilecek mi?"

Babasının ellerini ovuşturmasıyla Maral iyiden iyiye korkmaya başladığını hissetti. Babası böyleyse, Ada'yı düşünemiyordu. *'Yandım!'* dedi, *'Yandım!'*

"Ne diyorsun amca, vermeyecek misin kızını? Vermezsen kaçırırım ben de, söylemedi deme."

"Höst lan! Sen kimin kızını kaçırıyorsun?"

"Verirsen kaçırmam."

"Sen istemeye gel de, bakarız."

Arkın, tam ağzını açmıştı ki mutfaktan çıkan kardeşini gördü.

"Geldiniz mi abi? O adam gerçekten bizim amcamız mı?"

Arya; Ilgaz abisi geldiğinde, hasta olduğu için sakin olmaya çalışanlara üzgünce bakmıştı. Özellikle Ilgaz çok nazikti. Ama amcası hiç sakin olmamıştı. Sürekli küfür etmiş, bağırıp çağırmıştı.

"O adam bizim hiçbir şeyimiz kardeşim."

Kardeşini kollarına alan Arkın, saçlarına öpücük bırakt ı.

"Anladım..."

Arkın kardeşini kollarından çekmeden Kaya Bey'e döndü.

"Biz artık gidelim amca, geç oldu."

Maral'la yaşadıkları kısa vedalaşmanın ardından evden ayrıldılar.

* * *

Kardeşini alıp eve geçtiklerinden bu yana, Arya'nın sevinçten zıplamaya devam etmesi Arkın'ı hem üzüyor hem sevindiriyordu. Ama yine de kardeşinin bu halleri genelde yüzünde acı bir tebessüme yol açıyordu.

"Abim, çok mutluyum çok. Ne iyi oldu, peki nasıl kabul etti? Peki, siz birbirinize âşık mısınız?"

"Abicim, bir ara ver artık sorularına."

"Abim, sen niye bu kadar mutsuzsun? Senin mutlu olman gerekmiyor mu? Niye bu kadar düşüncelisin?"

Ne diyebilirdi ki, neyi nasıl açıklayabilirdi? Yaralı kalbi, içindeki nefreti kaldırabilir miydi?

"Aşk her şeyi affetmiyor Arya. Aşk bazen oyuncağın olabiliyor." Diyecek ne kalmıştı?

İki kardeş odalarına çekildiğinde, ikisi de ayrı âlemlerdeydi. Arya mutlulukla gözlerini kapatırken, Arkın bilinmezliğini düşünüyordu. Uykunun uğramadığı gözleri telefonun yanıp sönen ışığına kaydığında, sırtını dayadığı yatak başlığından doğruldu.

"Eski hangara gel!"

Ilgaz'dan gelen mesajla toparlanıp kalktı ve aceleyle odasından çıktı. Kapıdaki arabasına bindiğinde durağı, eski hesaplarını kapatacağı hangardı.

14. Bölüm

Eski hangarın kapısına geldiğinde başını sağa sola çevirip çevreyi kontrol eden Arkın, ittiği kapıdan içeri girdi. Çıkan gürültüye depodaki adamların elleri bellerine gitmiş, gelenin yabancı olmadığını görünce eski pozisyonlarına dönmüşlerdi.

Yumrukları sıkılı halde, yapılı vücudunu ağır ağır bağlı olan adama doğru sürükledi. O kadar yavaş hareket ediyordu ki, Derviş Demirok tedirgindi. Karşısında yeğeni değil de kardeşi Aslan vardı sanki. Sanki Reyhan'a yaptıklarını öğrenmiş de hesap sormak için geliyordu. Bir adam babasına bu kadar benzeyebilir miydi? Yürüyüşü, nefes alışı, bakışları, gözleri... Benzerdi. Bu yaşına kadar yaşamadığı bir duygu sarmaladı onu; utanç.

İlk defa utanıyordu yaptıklarından. İlk defa verecek bir cevabı yoktu. İlk defa hesap verecekti. Geçmişte aldıklarının hesabını bu gece verecekti.

"Çözün ellerini ayaklarını. Bu adamla ilgili emin olduğum tek şey yürekli olduğudur. Karşısında düşmanı bile olsa kaçmaz."

Ellerini arkasında birleştirdi ve ayaklarını aralayarak karşısında durdu. Bağlardan kurtulan adam bileklerini ovuşturarak oturduğu sandalyeye iyice yerleşti.

"Şimdi sen karşımdayken ben soracağım, sen cevap vereceksin. Verecek cevabım yok diyorsan şayet, alacak nefesin de kalmamıştır."

Öyle sakin konuşuyordu ki; Ilgaz, Arkın'ı tanımasa kanabilirdi bu sakinliğe. Alp, Ilgaz'ın işaretiyle geriye çekilirken patronunun yanındaki sandalyeye oturup olacakları beklemeye başladı.

"Bildiklerini duymaktan vazgeçmelisin yeğenim. Bunlar eski hikâyeler."

Arkın'ın küçümser bakışı altında ezilen Derviş Demirok, başını salladı.

"Ben hikâye dinlemeyi çok seviyorum Derviş Bey, sen hele bir başla bakalım. Eksik kalan yerleri ben doldururum. Ya da dur, ben sorayım. Sen hiç, aynı anda hem annesiz hem babasız kaldın mı? Sen hiç, iki kapı arasında gidip geldin mi? Sen hiç, kimi daha çok seveceğini şaşırdın mı Derviş Bey?"

"Bu saydıklarının hiçbirini yaşamadım. Ben yalnızca tek bir kadın tarafından sevilmedim. O da..."

"Cümlenin devamını getirirsen en son yapacağımı şimdi yaparım!"

"Kendi kanına ne yapabilirsin?"

'Her şeyi!' diyen şeytanın sesine kulaklarını kapadı Arkın.

"Kanım değil kanlımsın Derviş Bey, bunu bil önce. Ne yapabilirime gelirsek, öğreneceksin."

"Sence ben senden korkuyor muyum yeğenim? Ecelini bekleyen adama ecel olursun ancak, fazlası değil!"

Başını sallayan Arkın, dişlerini yanaklarının içine geçirdi ve "Başla!" dedi. Derviş sıkıntıyla iç çektiğinde eskiyi düşündü.

"İlk ben gördüm Reyhan'ı, ben! Ben sevdim! Ben yandım ona!"

Her kelimede göğsüne vuran adamı, sıkılı dişleri eşliğinde dinlemeye devam etti Arkın.

"Baban olacak adam bıraktı gitti bizi. *Okuyacağım,* dedi. *Töreyle, aşiretle işim olmaz,* dedi. Arkasında kalan anasını, bacısını, babasını düşünmedi. Anam ölene kadar da gelmedi. Anam onun hasretiyle düştü yataklara, iyileşemedi. O şehirde gününü gün ederken, ben vardım ben! Ona diş bileyen babam bile hasret kaldı Aslan'a. Tek oğlu oymuş

gibi, *Kara oğlum* diye ağlardı koca adam. Yetemedim onlara. Aşiretin başına geçtim genç yaşımda, yine de yetemedim. Sonra onu gördüm, anneni..."

Gözleri yavaş yavaş dolan adamı arkasında bırakıp arayı açtı Arkın.

"Yirmi yaşında bile yoktu, daha küçüktü Reyhan. Günlerce, aylarca, yıllarca izledim. Aramızda kan davası vardı. Allem edip kallem edip uzlaşmaya vardırdım. Kendime alacaktım onu. Soyadımı verecek, hanımım yapacaktım. Ama ne oldu biliyor musun, baban olacak adamın, memleketine hiç adım atmayan adamın geleceği tuttu. Aldı onu benden! Duydun mu aldı! Bir haftada aldı.

Benim yüzüme bakmayan o güzel kız, babanın ellerini tutup gitti. Aşk mı şimdi bu? Ben mutlu değilsem onlar da olmayacaktı. Yemin ettim. Benim bin bir güçlükle bitirdiğim davayı onlar yeniden başlattı. Sırf Reyhan'a bir şey olmasın diye berdeli kabul ettim lan ben! Kim daha çok sevmiş? Ama korksun istedim. Kaçsın, gelmesin, kavuşamasınlar istedim. Peşlerine düştüm.

Reyhan'ı okutuyordu çok akıllı baban. Reyhan'ı okul köşelerinde sıkıştırdım. Geçtiği her yolda karşısına çıktım. En sonunda kaçtı babandan. Önceleri Aslan'a zarar gelmesin diye korkarken Reyhan, senin olacağını öğrendikten sonra ona karşı kullanacağım en büyük kozum sen oldun. Annene yine de elimi sürmezdim, sadece yapacağımdan emin olsun istedim. Olsun ki hiç kavuşamasınlar."

Öncesi değildi Arkın'ın gözlerinde canlanan acı hatıralar, annesinin dağılmış saçlarıyla ve yırtılmış kıyafetleriyle karşısındaki adamdan kurtulmaya çalışmasıydı. *'Dokunma anneme!'* diye üzerine atladığı adamın onu da dövmesi gözünün önünden zaten gitmiyordu.

"Senin pis kanınla elimi kirletmeyeceğim Derviş Bey."

Boğuk sesi daha da kısılırken, kastığı bedeniyle amcasına döndü ve gözlerinin içine baktı.

"Dilini kesin, bir daha konuşamasın. Ayaklarını kırın, bir daha kimsenin peşine düşemesin. Parmaklarını kalem tutamaz hale getirin ki annemin adına şiirler yazamadığı gibi, meramını kimseye anlatamasın. Yaşayan ölü nasıl olunurmuş ölmeden yaşasın."

Yapmayın bile demedi, sonunu belirleyen yeğeninin ardından bakan Derviş Bey. Öylece kapıdan çıkıp giden genç adamın ardından gülerek baktı.

Arkın hangarın kapısından çıktığında, yıllarca tuttuğu hayaletlerin uçarak kaybolduğunu görür gibi oldu. Sis bulutu halinde dağılan hayaletler, nihayet geçmişin gölgesi olmaktan vazgeçiyorlardı.

"Bu adamın böyle kolayca ölüme geldiğine inanmıyorsun değil mi dostum?" diye sordu sessizce yanına yanaşan Ilgaz.

"İnanmak mı? Yürekli bir adam olduğuna inanmazken mi? Adamları çoktan depoya girmek için harekete geçmiştir. Hatta birazdan kurtarın diye işaret verecek."

Ilgaz omzuna vurduğu Arkın'ın yanına yaklaşıp sigarasını dudakları arasına kıstırdı. Arkın çakmak arayan Ilgaz'ın sigarasını yakarken gelen gürültüyle gülmeye başladı. Çok beklememişti.

"Boşuna çaba ne kadar kötü, değil mi dostum?"

"Sorma lan en kötüsü."

Dumanı içine çeken Ilgaz tuttuğu nefesi bıraktı ve dağılan gri dumanın ardında arabanın içinden çıkan Erdem'e başını salladı. Derviş'in adamları etkisiz hale getirilmişti.

Arkın, Ilgaz'ın ağzından aldığı sigaradan derin bir nefes çekerken omzuna vurdu ve yürümeye başladı. Arabasına binerken selam veren Arkın direksiyona geçti ve geceye karışırken geri kalan tek hesabını kapatmak için gün saymaya başladı.

Maral'dan

Öyle bir yerdeyim ki günahımla sevabım bir araya gelmiş gibi hissediyorum. Ne susmaya gücüm var ne konuşmaya. Öylece ortada kaldı benliğim. Cennetle cehennemin ortasındayım. Araftayım. *Git*, diyor şeytan, *git! Kaç git!* Mutluluğun esir alması gerektiği bedenimde şeytanın, vesvesesinin ne işi var?

Arkın gideli kaç zaman olmuştu? Sahi, geldiği gibi neden gidivermişti? Pencereden gökyüzünü izlemek beni hep rahatlatırdı, peki şimdi neden yıldızlar arasından kendime yer seçemiyordum? Neden, *'İşte, oradayım'* diyemiyordum? Pencere camından yansımama bakarken, neden çeşitli mimikler yapamıyordum? Mimiklerim üzgün ya da gülen surat neden olmuyordu? Neden yüzümde mutsuz bir ifade yer ediniverdi? Bu durgunluğum ve mutsuzluğum uyusam geçerdi, dimi? Sabaha bir şeyim kalmazdı.

Aşka bir çentik daha atıyorum. Bilinmezliğin adı aşk, eşittir karmaşa. Yatağıma kendimi attığımda; *yeni gün, yeni umutlar* diyerek gözlerimi kapıyorum.

Gerçekten de yeni sabaha mutlu uyanmıştım. Geceki rehavetim kaybolmuş, dudaklarımın kenarında tatlı bir tebessüm oluşmuştu. Hafta sonu çabucak gelmiş, bu iki gün heyecanla dolu dolu geçmişti. Ne giyeceğimin tasası onlara düşmüş gibi, Ayla ve Aysun beni zorla alışverişe sürüklemişler, mağaza mağaza gezerken canımı çıkarmışlardı. Yorgunluktan üçümüzün de ayaklarına kara sular inse de istediğimizi bulmanın sevinci tüm yorgunluğumuzu alıp götürmüştü.

Neymiş efendim zor beğeniyormuşum. Hiç de bile, Arkın'ı hemen beğenmiştim! Zor beğensem onu seçmezdim herhalde!

Şimdi de akşam için mutfakta hazırlık yapan Hikmet Sultan'ı canından bezdiriyordum. Gerçi hiçbir şey yapmı-

yordum, sadece herkes gibi Hikmoş'um da gergindi.

Sadece *'nasıl?', 'Yetişecek mi?', 'Bunlar yeter mi?', 'Az gibi geldi bana!'* gibi soru soruyordum. Ne var yani merak edemez miyim?

"Kızım! En sonunda terliği yiyeceksin, çık mutfağımdan."

Hikmet teyze isyan ederken, ben gülerek umursamaz olmaya karar verdim. Omuz silkip dolaptan aldığım yeşil elmayı dişledim ve babamı aramaya başladım. Salonda yoktu. Kütüphanede yoktu. Tek bir yer kalıyordu onu bulabileceğim, o da çalışma odası. Kapıyı çalmadan girdiğim odaya göz gezdirdim ve pencere önünde elinde kapağı bile açılmamış kitabını tutan, düşünce içindeki babamın yanına ilerledim. Onun bu hali beni üzse de bunu belli etmedim.

"Babacım..."

Boynuna sarılıp saçlarını öptüğümde yıllara meydan okuyan yakışıklı yüzünde belli belirsiz gülümseme belirdi. O gülümsemeyle beni her zamanki gibi kendine hayran bırakmaya devam ediyordu. Kokumu derince içine çekip avucuna hapsettiği ellerimi öptü babam.

"Neyin var benim yakışıklım?"

"Sadece her şeyin bu kadar hızlı olması beni endişelendiriyor. Erken mi karar verdin, verdik acaba?"

Babamın hissettiği kesinlikle kıskançlık değildi. Bu, bambaşka bir şeydi.

"Endişeni tetikleyecek cümleler kurmayacağım ama iyi olacağım babam."

İyi olacaktım, dimi, çok mutlu olacaktım?

"İnşallah meleğim; tüm dileğim bu, gözünden akacak tek inci tanesi bile benim için kıymetli, sen benim yaşama tutunmak için tek nedenimsin. Güneş'imin emaneti, ömrümün geri kalanısın."

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım ve babamın boy-

nuna sarılıp ağlamaya başladım. Ağlamamın babamı ne kadar üzdüğünü bilsem de durduramıyordum.

"Arkın, çok mert bir adam kızım. Seni ne kadar çok sevdiği gözünden belli oluyor. Ama yine de endişe ediyorum. Babayım ben, korkuyorum. Görüyorum ki, sen de ona karşı boş değilsin. Unutma, baban her zaman burada, yanında yamacında."

"Babam; biliyorum korkuyorsun, çok hızlı oldu her şey, ben de farkındayım. İyi veya kötü yaşayarak kendim görmek istiyorum. Ben, sen ve annem gibi aşkı tatmak, mutlu olmak istiyorum."

"Hadi bakalım küçük hanım, misafirlerin gelmesine şurada ne kaldı? Git hazırlan, yoksa Hikmet Sultan gerçekten terliği ile kovalayacak seni."

Dolu dolu gözlerini kaçırırken aklındaki sorulardan da kaçıyordu, biliyordum. Konuyu dağıtmak için uğraşıyordu.

"Tamam tamam, gidiyorum ama kızların gelmesini bekliyorum. Hazırlanmama yardım edecekler." dediğim sırada çalan zil ile "İşte geldiler." diyerek kapıya koştum. Kapının önünde koro halinde; "Biz geldik!" diye bağıran üçlüye gözlerimi devirerek baktım ve geçmeleri için kenara çekildim. Daha adım atar atmaz Aysun'un çılgın planlarını dinlemeye başlamıştık bile.

"Hadi bebek! Hemen seni boyamanın dibine vuralım."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Ayla devreye girdi.

"Ev mi boyuyorsun kızım? Ne boyası? Çıtır doktoru, kıtır damada hazırlayacağız."

Bir de pis pis sırıtmazlar mı? Al birini vur ötekine ne olacak, diğer hazır cevap da gecikmedi. Eda, koca koca açtığı gözlerini kırpıştırarak pis pis sırıttı.

"Ay ne kıtırı, ne çıtırı ayol? İyice çerez yaptınız siz de, bunlar olsa olsa aşk böcüğü olur."

Çıldırmak da parayla değildi ya; canın sıkılsın, hemen delir. Yani işte bunlar da en büyük yardımcılarım!

"Iyygghh! Adamı delirtmeyin ya! Hadi hadi daha hazırlanmama yardım edeceksiniz!" diyerek arkamı döndüm ve koşarak odama çıktım.

Dolaptan siyah, vücuduma tam oturan ve hemen diz hizasında biten, yakasında dantel detayı bulunan elbisemi çıkardım. Alt raftan da bilekten çapraz bantlı, yüksek topuklu stiletto ayakkabılarımı alarak kombini tamamladım ve banyoya geçtim. Hızlıca kısa bir duş alıp elbisemi giymeye başladım. Kıyafetlerim tamamlanınca geriye saçım ve makyajım kalmıştı. Ayla ve Eda saçım ile ilgilenirken, Aysun makyajımı yapıyordu. Oflamalarım ve puflamalarım bitmek bilmedi ve sonunda Aysun'un kafama sertçe vurduğu yeri saçlarımın arasından ovalamakla kaldım.

"Ne vuruyorsun ya?"

"Ne oflayıp pufluyorsun? Bir makyajı yaptırmadın. Rimeli şimdi gözüne sokacağım, o olacak!"

"Rahat dur!" diyen Ayla'ya dil çıkarıp önüme döndüm. İşlerini bitirdikten sonra, yaptıklarından memnun bir halde beni süzen kızlara baktım.

"Nasıl oldu?"

Onların elinden çıkmıştım ve merak ediyor olmam çok doğaldı.

"Biz yaptık yavrum, tabisi çok güzel!"

Göğüsleri gururla kabardığında, göz kırpıp yatağa oturdum ve onların da hazırlanmalarını bekledim. Hepimizin hazırlığı tamamlanınca gülerek salona indik. Babam, dolu dolu olmuş gözleriyle yanıma geldi.

"Çok güzelsin meleğim..."

İltifatına karşılık vereceğim sırada çalan zille heyecanım iyice tavan yapınca, kapıya nasıl varacağımı şaşırdım.

Arkın'dan...

Şu iki gün geçmek bilmemişti. Niye bu kadar heyecanlandım onu da bilmiyorum. Gidecektik, kızı alacaktık işte, nedendi bu sabırsızlık? Kendime bu hallerim için kızsam da bir yanım arsızca sırıtıyordu.

Kız istemeye gideceğimizi Uraz Karaaslan'a söylediğimde, *'Gitmem o adamın evine! İstemem ulan ben kız falan!'* diye bağırıp çağırmıştı. Sebebini az çok biliyordum ve bu beni biraz korkutuyordu. Hazırlıklar için Asya abla yardımcı olurken, diğer dalgacıların istilasıyla evim her gün dolu oluyordu ve nefes dahi alamıyordum.

Şimdi tüm hazırlıkları tamamlamış, mahşerin atlılarını bekliyordum. Beklerken karşıma koca bir ordu çıkacağını adım gibi biliyordum. Çünkü benim bu hallerimi kaçırmayacakları ve ağızlarında sakız edecekleri bariz belliydi. Bu iki gün içinde yeterince malzeme vermiştim ellerine.

Çalan kapı ziliyle koşarak kapıya giden Arya'ya seslendim.

"Koşma."

Kime diyordum ki, beni duymadı bile.

"Geldiler abi, geldiler!"

Sevinçle ellerini çırparken, hoplamayı da ihmal etmiyordu.

"Geldi başımın belaları." diye söylenerek kapıya gittim.

"Ne söyleniyorsun evlat?" diye soran ve hâlâ gençlere taş çıkaran, altmışına merdiven dayayan yaşlı kurda baktım. Yakışıklılık konusunda oğlu ile yarışan eski fırtına Uraz'dı. Ya yanındaki *ömrüm* dediği kadına ne demeli? Güzelliği yedi cihana ün salmıştı.

Anne şefkatiyle beni kolları arasına aldığında, kulağına; "Güzellik..." diye fısıldadım.

"Çek ellerini karımın üzerinden!"

Uraz amcam bariton sesiyle ortalığı inletirken sırıtarak,

"Kıskandı seninki." dediğimde, Asya abla genç kız gibi kıkırdadı. Tam da o anda Uraz amcanın karısını kollarımın arasından çekip alması bir oldu.

"Hadi millet! Geç kalıyoruz." diyen gudubete baktım.

"Bana bak gudubet Alaz, delirtme beni, ne bu acele?"

"Delirirsen ne olur?" diyerek yürüyen felakete döndüm bu kez. *Hiç laf ettirme zaten.*

Ensemin dibine kadar girerek konuşan adama kaşlarımı kaldırdım. "Teker teker gelin be birader. Topunuzu bu bünye zor kaldırır!"

İsyanıma gülen odun, kardeşliğine söylenmeye devam ederken; koca karnı ile kapıda beliren güzel anne adayına baktım.

"Hadi... Gidip alalım kızımızı. Nasıl olsa oğlan da kız da bizim." diyen Ada'ya ters ters bakıp ağzımı açmışken, Ilgaz araya kaynak yaptı.

"Miniğim, yavrum, niye indin arabadan?"

Kahkaha atmaya başladığımda bana doğru eğilen Ada'nın burnuna vurdum ve kendimi tutamadım.

"Ne minik ama, minikliği mi kalmış kardeşim, şu hale bir bak?"

Dilimi ısırdım, ısırdım da kırdığım pot karşısında çok geç kalmıştım. Ada kıstığı mavi gözleri dolu dolu olmuş bir halde bana bakarken biraz abarttığımı anladım ama nasıl olsa bunlara takılacak bir kadın değildi. Değildi, değil mi?

"İçimdeki obur bir doğsun, bu söylediklerine seni bir bir pişman edeceğim."

İnce ince yapmış olduğu tehditle yutkunmamı saklayamadım. Yapardı bu çatlak, emindim bundan.

"Vay seni de mi kaybettik birader?" diyen adama sevgiyle döndüm.

"Kaybolmadım. Daha kendimdeyim."

Enseme inen tokatla Uraz amcaya baktım ve söylenmesini dinlemek zorunda kaldım.

"Kendindeymiş, velede bak sen."

"Sertaç gelmiş!"

İsmini büyük bir heyecanla söyleyip kucağına atlamaya kalkan kız kardeşimi tutup kendime çektim.

"Naber Çillim?"

Bu aitlik kelimesi fazla değil miydi? Sertaç'a ters ters bakınca sorusunu yeniledi ve "Nasılsın abisi?" diye düzeltti. Arya; "Ne abisi be?" diye bağrınca, daha fazla kasılmamak için yönümü Uraz amcaya çevirdim.

"Fırat amcalar nerede?"

"Onlar oraya geçeceklermiş. Sanırım kız tarafı olacaklar. İşimiz zor, hadi hayırlısı."

Amcam kapıdan çıkınca ben de peşinden ilerledim ama o telaşla unuttuğum çiçek ve çikolata için geri dönmek zorunda kaldım.

Sonunda hiçbir eksik olmadan Kaya amcanın evine vardık. Bu arada zile alacaklı gibi sürekli basan Arya'nın kolunu hızla çektim.

"Alacaklı gibi basıp durma şu zile."

"Alacaklı değil miyiz abi? Bir arkadaşa bakıp çıkmayacağız ya?"

Laf ebesi küçük sıpa!

Arkamdaki gönüllü koroya dönünce anında sustular. Elimdeki inci çiçeği buketine bakarken, müge kokuluma yakışan en güzel çiçek olduğunun bilincindeydim.

Düşüncelere dalmışken bakışlarımı kapıya çevirince, karşımdaki güzellikle bir kez daha derinden sarsıldım. Bedenimdeki kan akışının hızlanması iyiye işaret değildi.

"Öhö! Öhö!" diyen münasebetsiz demek istemiyorum, yaşı itibariyle saygım sonsuz olan amcama dönüp, arkadan bana kıs kıs gülen üç silahşörlere bakışlarımı çevir-

dim. Tabii anında sustular, ben de başımı umutsuzca sallayarak içeri adım attım.

Maral'dan...

Koşar adımlarla kapıya ilerledim ve derin bir soluk alıp kapıyı açtım. Açtım da benim içime çektiğim soluk neredeydi? Yok yok, bitmiştim ben. Karşımdaki yakışıklı adamın bu serserivari, kendinden emin duruşu beni bitirmişti. Siyah takım elbisenin içindeki beyaz gömleğin kollarına, pantolonun dışına sarkan etek ucuna ve yaka kısmında belli ki bilerek açık bıraktığı iki düğmeye kadar her şeyi, ölüm fermanımı yazıyordu sanki. Bir adam her haliyle mi tapılası olurdu, Allah'ım?

"Öhö! Öhö!"

Kendini belli eden Uraz amcama koca bir tebessümle "Hoş geldiniz!" diye şakıdım ve sarılıp içeri davet ettim. Kapıyı kapatıp döndüm ve çarptığım sert bir bedenden duyduğum kalp atışlarıyla olduğum yerde kaldım.

"Güzelim..." diyen sese itaat edip başımı kaldırdığımda ilahi sesin sahibini buldu gözlerim. Ne kadar o halde bekledim bilmiyorum ama kendimden geçmiş bir şekilde verdiğim "Ha?" cevabıma kahkahalarla güldü Arkın.

Gözleriyle elindekileri işaret edince, kızaran yanaklarımı saklamak için başımı eğdim, çiçek ve çikolata paketini aldım ve salona doğru birlikte ilerledik.

Karşımdaki yıkılmaz iki yakışıklı kurda bakıp iç çektim. Babamın ve Uraz amcanın gözlerindeki tehlikeli parıltılar, bu gecenin zor geçeceğinin habercisiydi. Sırayla hepsine göz gezdirirken; çocukluğum ve genç kızlığımın bütün yaşanmışlıklarının, bu bir salon dolusu insanın içinde saklı olduğunu bir kez daha anladım.

"Güzellik... Bu adamla evlenmeye niyetli misin?"

Aras hiç vakit kaybetmemişti. Otursaydık be abisi! Ben dudaklarımı büküp dururken, ikinci şutu göremedim.

"Bence yakma kendini."

Ah Alaz! Ada'ya yapamadığı abiliği yapmıştı bana.

"Ben seni alırım, boş ver sen bunu."

Sertaç, sen deme bari kıvırcık.

Arkın, her ağzını açanla daha çok sinirleniyor, bir hindi gibi kabardıkça kabarıyordu. Koltuklara mabadlarını anca koymuşlarken, Serhat Arkın'ın sinirine tuz biber ekti.

"Diyorum da dinleyen kim?"

Serhat'a sen sus işareti yapsam da, arsız... Diyorum, kimse inanmıyor.

"Size ne lan? Ha, size ne?"

Kükreyerek yerinden kalkan Arkın'a, "Adam çıldırdı birader." diyen Ilgaz takılınca; sesi çıkmadan gençleri izleyen Fırat amca kıs kıs güldü.

"Oğlum, uğraşmayın. Daha erken."

Laf yerine ulaştığında, koltuğa sırtını dayayıp "Fırat sen yapma bari." diyen Asya abla kıkırdadı.

"Karnımdaki altı aylık sabi sübyanım da size uydu. Ilgaz, rahat durmuyor oğlun baksana!" diyen Ada'nın haline bakınca kendimi daha fazla tutamayıp bir kahkaha koyuverdim. Yok arkadaş, *bunlar hep mi böyleydi* demek istesem de gerçek buydu.

"Gülme evladım, gülme."

Uraz amcanın çıkışına dudaklarımı ısırırken, başımı öne eğdim ve milletin içinde Arkın'ın boğuk sesi duyuldu.

"Isırma!"

Hırıltılı ses her şeye noktayı koydu ama bu sefer de Ilgaz kahkahasını bastırarak ortaya atladı.

"N'apcan birader, sen mi ısırcan?"

Bunlar kesin benden intikam alıyorlardı, bu hareket ve konuşmaların başka bir nedeni olamazdı. Sırf birkaç ay

önce Ada'nın isteme merasiminde yaptığım ne varsa not etmiş, hırslanmışlardı sanki.

"Yok, burada biraz zor!" dedi Aras.

"Niye zor olsun arkadaş?" diye atıldı Alaz.

"Genç yaşta daha evlenemeden, toprağa girmek istiyorsa kolay dostum." dedi Sertaç ve ipler iyice koptu.

Biri acilen bu duruma müdahale etmeliydi, eğer ki bu şekilde bu konu başını alıp giderse kimseyi durduramazdık. Neyse ki müdahale babamdan geldi ve "Haydi masaya!" uyarısı işe yaradı. Herkes yerinden kalkarken hâlâ atışan adamlara gülerek baktım.

Ada, Ilgaz'ın yanını tercih ederken, diğerleri çocuk gibi yan yana dizilerek masadaki yerlerini almışlardı ve gırgır şamataya devam ediyorlardı.

Ayla'nın Alaz'a bakıp iç çekmesiyle olaya el atmam gerektiğini anlamıştım.

"Alaz?"

İlgiyle bana dönen Alaz, "Söyle güzelim." diyerek elini çenesine yasladı. Göz kırparak, "Seni ne zaman baş göz ediyoruz?" diye sordum. Gözleri masayı tarayarak Ayla'da durdu ve niçin böyle bir soru sorduğumu anlayarak sırıttı. İflah olmazdı bu adam.

"Yok prenses, ben almayayım. Alana da hiç mâni olmam. İşim olmaz benim aşkla meşkle. Günlük takılıyorum ben, iyi böyle. Bir daha mı; tövbe, aşka bakmam ben."

Sanki bakınca görüyordun, manyak ya! Aybike delirip terk ettiğinden beri böyleydi. Ama Ada'nın planlarından haberi yoktu tabii. Ne yapar eder, bir araya getirirdi onları. Alaz'ın *yalnızım* ayakları yapması, Ayla'nın sessizce gülmesini sağladı.

Diğer tarafımdaki oflamaya döndüğümde; Arya'nın, Sertaç'a dudak büzerek baktığını gördüm.

"Ne oluyor Arya?"

Sertaç'ı işaret etti.

"Bana *abisi* dedi. O benim abim değil ki Maral abla." derken, gözlerinde gördüğüm kıvılcımla sarsıldım. Ufaklık Sertaç'a âşık olmuştu. Biliyordum ki çok canı yanacaktı çünkü yanlış sularda yüzüyordu. Yüzüyordu ama görmüyordu, göremezdi de... Açık denizde ne kadar kulaç atsan da faydasızdı.

Diğer tarafta devam eden, Aysun ve Serhat'ın sözlü atışmasına baktım. Bir tane normali yoktu etrafımda diyordum da, çok normaldim ya!

Serhat bana göz kırpınca, Arkın, "Gözlerine sahip çık!" diye uyardı ve ortaya yeni bir bomba daha düşmesine neden oldu. Serhat cevap vermek için ağzını araladığında; babamın, "Hiç başlamayın!" dediğini duydum ve uyarıyla beraber ikisi de sus pus yemeğe döndüler.

Yemek sonrası içilen çay sefası da bitince, kahveleri yapmak için yerimden kalkıp mutfağa geçtim. Kızlar ordusu tabii hemen peşime takıldı. En son karnını tutarak mutfağa giren Ada'nın yanına gidip boynuna sarıldım. O kadar şirindi ki hamileliğin güzelliği iyice oturmuştu üstüne.

"Tuz mu atacaksın?"

Eda'nın sorusuna omuz silktim. Bu kadar basite kaçmak olmazdı, değil mi?

"Cıks."

Yanıma yaklaşan Aysun'a omzumun üzerinden baktım.

"O zaman karabiber at."

Karabiber de sadeye kaçmaz mıydı? Kararsızca kıpırdandığımda; "O ne be?" diyen Ayla'ya göz kırparak Ada'ya döndüm. Aklında yine neler geziniyorsa beni zorlayacağa benziyordu ama ben bunlara takılır mıydım, bir de orası vardı.

"O zaman hepsini atarız."

Yanılmamıştım işte, nasıl da bilirim onun böyle bir öneriyi öne süreceğini. Bana psikopat gibi gülerken, ona aynı gülüşle karşılık verdim.

"Ne o, kocanı şapladığımı ne çabuk unuttun? Başkasına şap içiren kadın, kendi sevdiceğine kıyamaz mı?"

Sevinçle ellerini çırpıp kahveleri yapmaya koyuldu Ada.

"Bazen bu gizli sadistliğini takdir etmiyor değilim."

Hem bana laf yetiştirmeye çalışıyor, hem kahveleri taşırmamaya dikkat ediyordu.

"Dilin değil, elin çalışsın Ada."

Homurdanarak hazır olan kahveleri fincanlara dağıttı, ben de tepsiye dizdiğim fincanlara göz attım. Bu arada kızlar yanımızdan ayrılarak içeri geçtiler ve ben de arkalarından onları takip ettim. Sırayla herkese kahvelerini dağıttıktan sonra, sona bıraktığım fincanı Arkın'a uzatıp almasını bekledim. Gözlerini gözlerimden ayırmadan fincanı aldığında gülümseyerek yerime geçip oturdum. Hepsinin yüzünde sinsi bir gülüş yer edinirken, ben büktüğüm dudaklarımla fincanı dudaklarına götürmek için hazırlanan adama bakıyordum.

Herkes komut verilmiş gibi fincanını kaldırıp birer yudum aldı. Merakla sona kalan Arkın'a ve yavaş yavaş dudaklarına yaklaştırdığı fincana sabırsızlıkla bakmaya başladım. Dudaklarına götürüp bir yudum aldığı kahveyi püskürtmek için kalktığında; "Sakın!" diye hep bir ağızdan bağıranlara şişen yanaklarıyla göz devirdi ve mecburen kahvesini tek seferde içip suyu eline aldı.

O, "Yandım laaan!" derken, ben gözlerimi kapatıp halini görmeyi reddettim. Suyu kana kana içişini duyarken ben de zorlukla yutkundum. Kahkahalar atarak gülenlereyse kızmak istedim fakat yapamadım. Göz ucuyla ona baktığımda, sulanan gözlerine inat gülümsemeye çalışmasına takıldı gözlerim.

Uraz amca; "Oldu bu oldu, hadi bakalım." diyerek dizlerini ovuşturdu ve babama döndü. Sanırım her şey şimdi başlıyordu.

"Efendim, sebebi ziyaretimiz belli."

"Nedir sebebi ziyaretimiz efendim?"

Uraz amcamın babama tersçe bakarak ses tonunu ayarlamaya çalışması ve buna karşılık babamın muzır bakışları gözümden kaçmıyordu. Nasıl da oturmuş içine meğer Ada'yı isterken çektiği işkence gibi gelen saatler...

"Efendim, gençler birbirlerini görmüş beğenmiş."

"Ee, beğendiyse ne olmuş?"

Uraz amca, babama çattığı kaşlarının altından baktı.

"Kaya beni delirtme!" diye kükrediğinde, Fırat amca yerinden kalkıp, "Beyler, sakin olun!" diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. Uraz amca başını yukarı kaldırıp sabır diler gibi yaparak babama geri döndü.

"Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızını oğlumuza istiyoruz."

"Oğlumuz ne işle meşgul?"

Babamın rahatça sorduğu soruyla, o âna kadar susan Asya abla kahkahasını basmış, Uraz amca "Yok artık!" diyerek kükremişti. Arabulucu Fırat amca ise, "Davulcu." demişti. Arabulucu mu demiştim? Kesinlikle danışıklı dövüştü bu!

Ilgaz, "Zurnacı." derken, Aras, "Verme kızı..." diye atılıp tekerlemenin devam etmesini sağladı. Bu atağı bekleyen Sertaç hiç nefeslenmeden, "Vermezsen ya davulcuya ya zurnacıya kaçar." dediğinde, kızlar gülmekten ağrıyan karınlarını tutuyordu.

Onlar eğlenirken, ben stresten dudaklarımın etini koparıyordum. Her atışı sakin bir şekilde savuşturan Arkın, artık delirmiş bir halde koltuktan kalktı.

"İsteyin artık! İsteyin yahu! Alamıyorsanız da ben alıp götüreceğim şimdi. Yetti be, yetti!" dediğinde, bu kez Serhat aynı hiddetle ayağa kalktı.

"Ne o lan, mahalle arası bakkalından sakız mı alıyorsun piç?"

Olası kavgaya mâni olmak için ayaklanan abiler Arkın'ın koluna yapışınca, söylenmeye devam etti Arkın ama dediklerine takmadan yerine oturttular. Tekrar sakinliğe bürünen Uraz amca, kaldığı yerden devam etti.

"Efendim, oğlumuz aile şirketimizin ortaklarından olup kendine ait bir de gece kulübü vardır. Kızınıza en iyi şekilde bakacağının garantisini veririm." dedi ve son noktayı koydu.

Babamın, "Biz biraz düşünelim." cümlesine hep bir ağızdan hayret nidaları başladı. Bense köşede tüm olanları çaresizlikle izliyordum. Babamın bana dönen bakışları ve sorduğu soruyla kalakaldım.

"Sen razı mısın kızım?"

Artık bendeki ipler tamamen kopmuş, Arkın'la aramızdakileri bilmiyormuş gibi sorduğu soruyla tüm çıkar yollarım kapanmıştı. Soruya herkesin tahmin edemeyeceği bir cevapla karşılık verdim.

"Sen nasıl uygun görürsen babacım."

Kimsenin benden böyle bir çıkış beklemediğini bildiğim için odadakilere bakmıyordum. Bakarsam olacakları az çok biliyor ve bakışlarımı hepsinden kaçırıyordum.

"Beyler... Karar bana bırakıldığına göre kızımı oğlunuza vermiyorum."

"Ne?"

Uraz amca ve Arkın'ın ani kalkışıyla babam gülmeye başladı.

"Hadi hadi, bu kadar süründürme yeter, verdim gitti." dediğinde babam, odadaki herkes mutlulukla gülümsedi ve avuç içleri acıyana kadar bizi alkışladı.

Arkın cebinden çıkardığı siyah kadife kutuyla yanıma gelip kutuyu açtı ve içinden inci çiçeği modelinde, ortasında pırlanta olan yüzüğü parmağıma taktı. Parmak boğumlarımı öpüp başını kaldırdığında kalbim delicesine atıyordu.

"Aldığın nefes olacağım inci çiçeğim." dedi ve dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Aldığım nefes sen olacaksın. Ben de senin gözlerindeki ateş, kalbindeki kor olacağım. Nefesin nasıl yakıyorsa beni, nefesim öyle yakacak seni."

Bana söylediklerine benzer cümlelerle ona iki küçük buse verip geri çekildim.

15. Bölüm

"Maral bırak!"

"Bırakmam hocam. Kaç dakika?"

"Dört dakika kırk beş saniye!"

Elimle yaptığım masaj fayda etmiyordu. Ne yaptıysam geri getiremiyordum.

"Cevap yok" diyen Ayla'ya anlık döndüm ve avuçlarımın altındaki göğüs kafesine yoğunlaştım. Çaresizlik vücudumu bir mengene gibi sararken, ne yapacağımı tamamen şaşırmış durumdaydım.

"Aslan amca, yapma bunu bana! Hadi!"

Aralıksız masaja devam ederken, kendi kendime mırıldanmalarım da devam ediyordu.

"Cevap yok!"

Ayla bir kez daha titrek sesiyle bağırdığında, halkadan kopmak üzere olan sinir sistemim iyiden iyiye yıpranmıştı. "Kes sesini artık! Hadi! Hadi!" diye sesimi yükselttiğimde, ameliyathane duvarlarına çarparak geri dönen haykırışım beni vurdu.

"Maral bırak artık. Bırak!"

"Bırakmam!"

Bırakamazdım. Söz vermiştim. Aslan amcam kalbini bana emanet etmişti.

"İlan et!"

"Hayır! Ölemez!"

"Sana ilan et dedim Maral!"

"Katilsin sen, katil!"

"Katil değilim ben!"

Karanlık bir odada ellerim ve ayaklarım bağlıydı ve yüzünü seçemediğim bir adam tarafından işkenceye uğruyordum. Elindeki metalin ışıltısı gözlerime vururken; soğuk ucu, saçlarımın çekilmesiyle boğazıma, oradan da kalbimin üzerine inmişti. Kalbime batan soğuk metal ucu etime battıkça, göğsümden akan ılık sıvı bedenimde usulca yol alıyordu.

"Ben de senin kalbini yerinden sökeceğim!"

"Ah! Katil değilim ben. Değilim. Katil değilim!"

Ter içinde bağırarak uyandığımda gözlerim hâlâ kapalıydı fakat kan kokusu burnumdan gitmiyordu. Neredeydim ben?

Avuçlarım arasına topladığım yatak örtüsünü sıkarak başımı salladım. Korkarak gözlerimi araladığımda hâlâ kalbimdeki ve boğazımdaki acıyı hissedebiliyordum. Kapı gürültüyle açılıp babam içeri girdi ve koşarak yanıma ulaşır ulaşmaz beni kolları arasına aldı.

"Geçti kızım. Geçti babam, geçti. Sadece kâbustu! Değilsin babam, katil değilsin!"

Gözyaşlarım benden bağımsız akmaya devam ediyor, babamsa saçlarımı okşuyor ve alnıma sayısız öpücük bırakıyordu. Sakinleşmem için elinden geleni yapıyordu ama hiçbirinin faydası olmuyordu. Gördüklerim aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Titreyen parmaklarımı boğazıma sardığımda, bıçağın ucunun battığı bölgeyi ovalayarak silmeye başladım.

"Kan kokuyor baba. Baksana akıyor, durduramıyorum."

Babam beni tutup kendine çekti ve boğazımdaki ellerimin üzerine ellerini koydu.

"Tertemiz boynun, sen de öylesin."

İç çekişlerim devam ederken başımı salladım, daha fazla meraklanmasını istemedim. Gözlerime iyi olduğumu

anlayabilmek için dikkatle baktı. Biraz daha iyi olduğumu anlayınca alnımı tekrar öptü ve odadan çıktı.

Gün aydınlanacaktı neredeyse ama gözüme bir gram uyku girmemişti. Sabaha kadar yatakta dönüp durmuş ya da pencere önünde aynı şeyleri yaşamamak için nöbet tutmuştum. Daha fazla dayanacağımı anlayınca sabahın ilk ışıklarıyla hemen yataktan kalkmış ve üzerime eşofmanlarımı giyip evden çıkmıştım.

Bu kâbusların geri gelmesi hiç iyi olmamıştı. Artık bu kâbuslarla yaşayacak gücü kendimde bulamıyordum. Düşünmeliydim ya da düşünmekten vazgeçip her şeyi unutmalıydım.

Temiz hava yüzüme çarptığında sabahın ayazını iliklerime kadar hissettim. Kendimi biraz dinlemek ve salim kafayla düşünmek adına yürümeye devam ettiğimde, adımlarım beni sahile yönlendirdi. Üzerimde bulunan kötü elektriği atıp kendime gelmek amacıyla yaptığım bu yürüyüşün bana iyi gelmesini bekliyordum. Gelmeliydi.

Uzun bir yürüyüşün ardından boş banklardan birinde oturup hiçbir amaç gütmeksizin uzayıp giden ufka bakmaya başladım. O kadar dalmışım ki yanağıma konan küçük bir buseyle bir anda yerimden sıçradım.

"Güzelim."

Benim bu saatte burada ne aradığımı merak eden adama, ben de aynı ifadeyle baktım.

"Günaydın."

Gözlerime ulaşmayan gülümseme ve kuru bir *'Günaydın'*la yetinmiştim çünkü hâlâ gecenin anılarının yükünü sırtımda taşıyordum. Ben buradaydım ve haklı sebeplerim vardı ama o niye buradaydı merak ettim.

"Burada ne işin var Alaz?"

"Seni evden çıkarken gördüm. Sadece bakmak istedim. Şimdi sen söyle, neyin var prenses?"

"Prenses?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ağır ağır başımı oynattım.

"Küçük bir kızken de bana aynı şekilde hitap ederdin?"

"Çünkü sen hâlâ benim küçücük, minicik, prensesimsin."

"Alaz?"

Ayakkabılarımın burnunu zemine sürterken avuçlarımı sıktım. Kararsızlıkla başımı kaldırdığımda ilgiyle bana bakan adama boynumu yana yatırarak baktım.

"Söyle abicim. Neyin var senin?"

Anlatmalı mıydım?

Yardım edebilir miydi?

Alabilir miydi korkularımı?

"Korkuyorum, hem de hiç korkmadığım kadar çok korkuyorum bu defa. Çünkü kâbuslarım geri döndü!"

"O ne demek Maral?"

Derin bir nefes aldım ve gördüğüm rüyadan başlayarak Arkın'la yaptığımız tartışmaya varıncaya kadar, her şeyi anlattım. Ben anlattıkça yakışıklı yüzü anbean kararda ve sinirle yerinden kalkıp duymak istemeyeceğim sözleri söylemek için dudaklarını araladı.

"Bu evlilikten hemen vazgeçiyorsun Maral!"

"Ama neden?"

Kaşları daha çatılabilecekmiş gibi iyice birleşti.

"Arkın..."

* * *

Bir saat sonra, buraya geldiğimden daha da kötü ve yıkılmış bir vaziyette oturduğum banktan kalktım. Alaz ardımdan seslense de duymuyordum. Bu olabilir miydi? Bir adam bu kadar alçalabilir miydi? Yüzümü dönmeden, Alaz'a durması için elimi kaldırdım. Titreyen dizlerimle yürüyerek yola çıktım ve taksi çevirip bindim.

Babamın beni bu halde görmesini istemediğim için kendi evime geçtim. Eve varıp kapıyı açarken parmağımdaki yüzük dikkatimi çekti. Pişmanlık içimi yakmaya devam ederken, ne kadar kör olduğumu düşündüm. Oysa parmağıma girişini büyük bir heyecanla beklediğim bu yüzüğün, idam sehpasında boynuma geçirilen bir urgandan farkı olmadığını görememişim.

Ruhsuzlaşan bedenimi banyoya sürükleyip soğuk suyu ayarladım. Niye kalbim bu kadar çok acıyordu peki? Niye buradaydım, niye direkt karşısına çıkmıyordum? Niye lanetler yağdırmıyordum? Niye dünyasını başına yıkmıyordum?

Soğuk su bedenimden akarken hiçbir his barındırmıyordum. Duştan sonra giyinip evden çıktım ve kliniğe geçtim. Odama yeni girmiştim ki ifadesiz bakışlarım çalan telefon ekranına sabitlendi. Ses tonumu ayarlayıp çalan telefonu cevaplarken neden aradığını düşünüyordum.

"Sevgilim."

"Karaca'm... Güzelim... Seni almaya geliyorum."

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sadece birlikte kahvaltı eder, sonra da nikâh tarihini alırız diye düşünmüştüm."

Her ne kadar aç olsam da mideme girecek her şeyi çıkaracak durumdaydım. Zaten yemek yiyemeyecek kadar toktum. Öyle ki sabah duyduklarım yeterince doyurmuştu.

"Aç değilim. Ayrıca ne bu acele Arkın, yangından mal kaçırmıyoruz."

"Artık yanımda ol. Gün seninle başlasın istiyorum sevgilim."

Varlığına inandığım en iyi yalancıydı. Bu kadar gerçekçi nasıl oynayabiliyordu?

"Tamam. Hazırım ben, yeni gelmiştim zaten, çıkarım şimdi."

"İki dakikaya kapıdayım güzelim!"

Zaten yolda olduğu motor sesinden belli oluyordu. Sekreterime acil işimin çıktığını ve randevularımı Selçuk Hoca'ya yönlendirmesini söyleyip telefonu kapattım. Sonra Selçuk'a kısa bir mesaj atıp durumu açıkladım. Çantamı alıp az önce girdiğim kapıdan tekrar çıktım.

Binadan çıkmıştım ki, Arkın da arabasını önümde durdurdu. Aracından inerken siyah gözlüklerini çıkarıp bana gülümsedi ve uzanıp kapıyı açtı. Aynı gülümsemeyle ben de açtığı kapıdan içeri süzülüp yanındaki yerimi aldım. Ben daha elimi uzatıp kemere ulaşamadan, o çoktan üzerime eğilip emniyet kemerimi takmıştı.

Başını kaldırdığı an dudaklarıma bakıp yutkunduğunu gördüm ve heyecanlanıp alt dudağımı dişlerimin arasında ezdim. Bedenimi hangi organım yönetiyordu, lanet olsun? Beynim ve mantığım *'tehlike!'* diye bağırırken, niye kalbim deli gibi çarpıyordu?

"Yapma şu hareketi!" diyen Arkın, başparmağını dudağıma bastırdı, daha sonra parmağının yerini sıcak ve ıslak dudakları aldı. Dudaklarımı aralayınca dilini dilimle buluşturdu.

Hırıltı nefeslerinin ardından yavaşça çekildi. Kendine gelmek için soluklandı ve bana tekrar baktı. Dudaklarını yalayıp göz kırptıktan sonra arabayı çalıştırarak yola çıktı. Yol boyunca hiç konuşmadı, hatta yüzüme bile bakmadı ve ilk durağımız nikâh dairesi oldu. Memuru ayarlayıp nikâh gününü öne çektirdi ve on gün sonraya aldırdı.

O işlemleri hallederken, sanki yedek oyuncu gibi sıram gelir mi diye kulübemde bekliyordum. Beklerken de sadece Arkın'ı izlemekle yetiniyordum. Çok heyecanlı görünüyordu. Gerçekten heyecanlı mıydı? Sanki gerçekten öyle hissediyormuş, aşk evliliği yapıyormuş gibi hareket ediyordu. Eline belgeleri alıp yanıma geldiğinde, elimi tutup beni ayağa kaldırdı.

"Kahvaltı edelim. Nereye gitmek istersin?"

"Telefonda da söyledim. Aç değilim, bu iş için ertelediğim randevularım var, kliniğe gitmek istiyorum."

Neyim olduğunu sormamış başını sallayıp, "Peki." demekle yetinmişti.

Arabasını kliniğin önünde durdurdu ve uzun uzun yüzüme baktı. Dudaklarıma eğilip öptüğünde bir an önce inmek istiyordum. Tam da kapıyı açıp çıkacağım an tekrar bana dokundu ve kolumdan tutup parmaklarıyla dirseğimde daireler çizmeye başladı.

"On gün sonra Karaca'm, on gün sonra tamamen benimsin!"

Başımı sallayarak sahte bir gülümseme bahşettim ve arabadan indim. Anında gaza basıp uzaklaşan arabanın ardından bir süre baktım ve olduğum yerde zaman mevhumu olmadan kaldım.

Azrail'im ölüme doymuyordu. Aldıkça daha fazlası için uğraşıyordu. Gönül gözü gerçeklere kapanmışken, nasıl görürdü gözünün önündekileri? Nasıl dururdu?

Ben değil miydim zaten Azrail'imle gizli bir anlaşma içinde olan?

16. Bölüm

Hızlandırılmış bir şekilde hazırladığımız düğün organizasyonu tam gaz devam ediyordu. Tam bir koşuşturmaca içinde geçen haftamız, sona bıraktığımız gelinlik maceramla son bulmuştu. Günlerce istediğim gelinliği bulmak için gezmedik yer bırakmamıştık. En son ümitsizce girdiğimiz butikteyse olay kopmuştu.

Ada, koca karnını tuta tuta çantasından çıkardığı silahı mağaza yetkilisinin kafasına dayayıp tehdit edince her şey hallolmuştu.

"Lan! Karnımdaki velet sabırsızlıktan tekmelenmedik yer bırakmıyor, bir de bu hamile halimle üzerine basmaktan patlıcan gibi olan ayaklarımın hesabını kim verecek? Delirdim be, delirdim! Hayır, yakışıklı kocam telefonuna cevap verse bu kadar kızmazdım ama şansınıza küsün hanımlar. Size iki gün süre, iki gün içinde istediğim model evimde olmazsa gerisini şu kapıda gördüğünüz yarmaya anlatırsınız."

Estirdiği terör sonrası kadınların oradan oraya telaşla koşturmasına gülecek halim dahi kalmamıştı. Ama gülmek bir yana, üzülmedim dersem yalan olur. Bu deli kızı gerçekten çok özlemiştim. Onun yanında geçirdiğim tüm zamanımı özlemiştim. Aynı yaşta olmamıza rağmen, korumacılık duygusu hep ön plandaydı ve yeri geldiğinde bana ablalık bile yapıyordu.

Aradan geçen iki günde; gelinliğim eve tam da istediğim bir modelde teslim edilmişti.

"Hazır mısın?"

Elimde tuttuğum telefonun ekranında beliren mesaj balonuyla gelinlikten bakışlarımı çektim.

"Bir saate hazır olurum."

Mesajı gönderdikten sonra narin Fransız dantelinin üzerinde parmak uçlarımı gezdirdim. Gelinliğimin ne için olduğunu çözmeye çalışıyordum. Hangi görevi üstlenmişti bu beyaz kumaş? Neye hizmet edecekti? Sanırım bunu zamanla öğrenecektim.

Askıdan çıkardığım gelinliğe bir süre baktım ve yeniden askıya takıp dolaba kaldırdım. Zamanı gelinceye kadar kapalı kapıların ardında kalmalıydı.

Daha önce hazırladığım kıyafetlerime uzanarak yüzümü buruşturdum. Yorgunluğumu evimde uzanıp atmak isterken, Arkın'ın asker arkadaşına davet edilmiştik. Ne kadar gönülsüz olsam da o çok istediği için kıramamıştım.

Aslında düşünecek çok konu vardı. Mesela her şey neden bu kadar hızlı gelişmişti? Neden tam olarak ne hissettiğimden emin olamıyordum? Neden son günlerde beni korkutan kâbuslarım geri dönmüştü? Benim gerçekte korktuğum neydi? Bilinmezliği en dipte yaşarken, bu kâbusların beni beş yıl geriye götürüyor olması ne demekti?

Aslan amcamın vefatından sonra kabuğuma çekilip acımı kaldıramaz hale geldiğimde İstanbul'u terk ederek Fransa'ya, Ada'nın yanına kendimi cezalandırmaya gitmiştim. Günlerce kendimi aç susuz odaya kilitleyip, kimseyi görmek istememiştim. Serhat ve Sertaç, kapının önünden bir dakika ayrılmamışlar, benimle sürekli iletişim kurmaya çalışmışlardı. En son hatırladığım, o kalın kapının kırılma sesiydi. Benden cevap alamayınca çözümü kapıyı kırmakta bulan iki adam, beni yarı ölü bir halde bulduklarından bahsederken bugün bile, hâlâ o günkü gibi deli olurlar.

Benim kendime ettiğim, başlı başına işkenceydi, sorum-

lu aramıyordum ki... O iki hafta sonunda, böbreklerim susuzluktan bitmiş, vücudum iflas etmişti ve götürdükleri hastanede uzun bir tedavi sürecinden geçmek zorunda kalmıştım.

'Kayıplarımı hiç unutmadım ki ben, bu korkum niye?' diye düşünsem de hiçbir sonuca varamadım. Yine kendi içime kapanmış, geçmişin muhasebesini yaparken acı acı çalan telefon sesi bugüne dönmemi sağladı.

"Hakan?"

"Hocam... Acil gelmeniz gerek?"

"Ne oldu?"

"Silahlı saldırı hocam! Vehbi Hoca, vakayı sizin de görmeniz gerektiğini düşünüyor."

"Geliyorum!"

İşim her zaman her şeyden önce gelirdi. Çünkü insan hayatı, basite alınmayacak kadar değerliydi. Elimdeki telefonu hiç bırakmadan Arkın'ı aradım.

"Güzelim." diyen endişeli sesine takıldım bir süre, onun gibi soğukkanlı bir adamın bu endişesini yadırgadım.

"Neyin var senin? Sesin kötü geliyor."

"Arkadaşım yaralanmış. Onun yanına gidiyorum. Seninle sonra konuşuruz."

Telefonu kapatarak kulağımdan çektim ve ekrana bakarak kapadım. Fazla oyalanmadan hazırlanıp arabaya atladığım gibi beş dakikalık mesafede olan kliniğe geçtim. Hastane otoparkına ani bir manevra ile giriş yaparak durdum ve hiç beklemeden araçtan çıkarak acile koştum.

"Hakan! Hasta ne durumda?"

"Hocam, geldiğinde hemoglobin on beşti, şimdi ona düştü."

"Ameliyathaneyi hazırlasınlar, hemen! Vehbi Hoca nerede? Tetkikleri ver."

"Ameliyat için hazırlanıyor hocam, sizi de odasında bekliyor!"

Vehbi Hoca'nın odasına kapısını çalmadan girdiğimde, elindeki bandanayı başına geçiriyordu.

"Vehbi?"

"Maral, hemen hazırlanabilir misin? Senin de olman iyi olur."

Elimdeki tetkikleri havaya kaldırdığımda, zaten kabul ettiğimi göstermiş oldum. Yapılan tetkiklerde Hakan'ın daha önce uyguladığı USG ile yoğun kanama olan bölge tespit edilmişti. Hemen ameliyata alıp müdahale ettik. Sol yanından göğüs kafesine giren kurşun, kalbin zarını parçalayıp ana damara bir mm kala durmuştu. Kalbin zarını parçalayarak sağ kulakçık ve sağ karıncık olan bölgeye saplanmış olan kurşunu üç buçuk saat süren bir operasyonla çıkartmıştık. Yaranın onarma işlemini tamamlayıp hastayı yoğun bakıma aldığımızda rahatça nefes almıştık.

Başarımız kendini ameliyathaneden çıkmadan gösterdiğinde bizden mutlusu yoktu. Biten zorlu ameliyat sonrası yorgun bedenimi yoğun bakım ünitesinden dışarıya sürüyerek çıktım. Pembe bandanamı çıkardığım sırada, karşıma dikilen bedene başımı kaldırarak baktım. O ise bir anda burnumun ucuna kadar girdi.

"Kurtardın mı o şerefsizi?"

Kükreyerek bana yaklaşan ayı kılıklı herife, burnumu havaya kaldırarak baktım.

"Kurtardım! Bu benim görevim beyefendi!"

"O adam ölmeyi hak ederken sen onu kurtardın, öyle mi doktor?"

Belindeki silahı çıkarıp başıma dayarken, gözlerimi sinirle yumdum. Çünkü gerçekten sinirlenmeye başlıyordum. İnsanların bu pervasızlığından artık bıkmıştım.

"Ne o, mafyacılık mı oynayacaksınız? Siz kendinizi ne zannediyorsunuz? Bu benim görevim diyorum size! Ben, bana gelen hastayı, sebep göstermeksizin kurtarmak için yemin ettim."

"Peki, ben Zeyna'yım diyen doktor, seni benim elimden kim kurtaracak?"

Koşarak bize doğru gelen güvenlik görevlileriyle polis memurlarını el işaretimle durdurdum. Yorgunluğum gözlerimden okunurken, hiç mi anlayışı olmazdı bu nankör insanoğlunun? Hiç mi hayat kurtarana saygısı olmazdı? Doktorlar onlar için neydi?

"Bana bak şehir ayısı! Beni mi vuracaksın? İyi bak, sence ben ölümden korkuyor muyum? Hadi vur! Ne duruyorsun, vursana!"

Bağırdığımda bir an elleri titredi adamın. Yaptığından pişman olmuş gibi bir hali olmasa da belli ki bu çıkışı beklememişti. Susmadım.

"Eline silah alan kendini Allah sanıyor! Siz kimsiniz ha, kimsiniz? Görev başında gece gündüz mesai harcayan, mesleğini en iyi şekilde yerine getirmeye çalışan bir doktoru vurunca adam mı oluyorsunuz? Haklı mı oluyorsunuz? Haklı mısın sen şimdi? Ben bana gelen hastanın kim olduğuna, neci olduğuna, ne yaptığına bakmam. Bana silah çeken sen bile, yaralı veya değil, karşıma gelsen kurtarmaya çalışırım! Şimdi çek o silahı, yoksa benim elimden bir kaza çıkacak!"

Silahın kabzasını daha sıkı kavradı dağ ayısı ve alt dudağını ağzının içinde yuvarlayarak geri çekti.

"Doktor Hanım?"

Silahlarını çeken polis memurları şikâyetimi beklerken başımı salladım. Uğraşmayacaktım.

"Sorun yok Memur Bey..."

Burnundan dumanlar çıkan adam silahı beline yerleştirirken sol işaret parmağını bana salladı ve üzerine atlamak için harekete geçen güvenlikleri itekleyerek çıkışa yöneldi.

"A-abim nasıl Doktor Hanım?"

Ağlamaktan sesi çatallaşsa da yirmili yaşların daha ba-

şında olduğu belli olan esmer güzeli, naif sesli kıza bakarak tebessüm ettim ve yanına yaklaştım.

"Şimdi daha iyi, kurşunu çıkardık. Önümüzdeki kırk sekiz saati atlatırsak, tehlikeyi de atlattı sayılır."

Ben usulca küçük kızı sakinleştirmeye çalışırken kolum koparılırcasına geriye çekildi. Kafamı çevirdiğimde burnumun ucuna kadar girmiş, saf öfkenin hâkim olduğu üzüm karası gözlerle bana bakan esmer kadına bakakaldım.

"Yaşayacak mı?"

Gözlerindeki öfke sesine de yansımıştı ama ses tonu daha çok acı çeker gibiydi.

"Siz?"

"Karısıyım."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, ağzından çıkan tek kelimeyle sustum. Benden cevap bekleyen gözleri sabırsızlığını belli ediyordu.

"Çok şanslı bir adammış. Eğer kurşun bir mm daha ilerleseydi, hayatını kaybedebilirdi."

Karşımda öylece durdu ve bakmaya devam etti.

"Beni öldürdükten sonra, ne anlamı var ki..."

Ağzının içinde geveleddiklerini duyduğumu anladığında, omuzlarını dikleştirdi. Hiç duymamdan rahatsız olan bir hali yoktu. Kolumu tutuşundan kurtarıp bir adım geri çekildiğimde, elinde kahve bardağıyla bize doğru gelen Arkın'a şaşkınlıkla bakakaldım.

"A-arkın?"

O da aynı şaşkınlıkla bana baktı ve elindeki kahve bardağını esmer kadına uzatıp bana döndü.

"Sen mi girdin ameliyata?"

Hesap sorar gibi çelişkili sorusuna kayıtsız kalamadım. Niye önüme çıkan herkes, hatta bu evleneceğim adam bile olsa, aynı tepkiyi veriyordu? Niye sorgulanıyordum?

"Giremez miyim?"

Çatılan kaşları sorumla yay gibi gerildi.

"O-ondan sormadım. Ateş'in durumu nasıl? Arkadaşım, hani sana bahsettiğim, kaza geçiren oydu!"

Kekelemesini ve kendini düzeltme çabalarını boş gözlerle izleyip cevap istediği soruyu yanıtladım.

"Kırk sekiz saat önemli, atlatırsa iyi olacak."

Anladığını belli edercesine başını salladı ve elimden tutup hasta yakınlarının yanına doğru çekiştirdi.

"Gel, seni tanıştırayım. Deva, Ateş'in karısı!"

Önüne getirdiği kadını tanıttıktan sonra, adının Melda olduğunu söylediği küçük kızın kardeşi olduğunu öğrendim. Hatta bu akşam davetli olduğumuz evin onlara ait olduğunu da açıkladı.

Yoğun bakımda canı için savaş veren adamın ailesini, bilhassa karşımda durmuş boş gözlerle etrafı izleyen kadını tanıdıktan sonra, bu olayın sadece basit bir yaralama olmadığını daha net görüyordum. Kasten işlenmiş bir saldırıya benziyordu. Aklımı daha fazla kurcalamasına izin vermeden, müsaade isteyerek yanlarından ayrılıp odama geçtim.

Odama girdikten sonra su ısıtıcısına su doldurup ısınmasını bekledim. Hazır olduktan sonra fincana boşalttığım kahvenin üzerine su koydum. Elimde fincanla masama yaklaşırken hafif aralanmış olan kapıya döndüm.

"Bana yok mu?"

Hiçbir şey olmamış gibi davranan Arkın'ın sahte bulduğum bu tavrına kaşlarımı çattım.

"Bana neden sürekli katilmişim gibi davranıyorsun?"

Bu kez kaş çatma sırası ondaydı.

"Bu da ne demek?"

Sergilediği tavırları fark etmesem karşımdaki adamı boşu boşuna suçladığımı düşünecektim.

"Bilmem, onu sana sormak lazım. Neden bana cerrahlı-

ğımı sorguluyormuşsun gibi geliyor?"

Gece karası gözleri tehlikeli parıltılarla doldu ve ben ağzını açtığı anda bu kadar kırılacağımı hesap edemedim. Bir insan, hatta bu adam bile bu kadar acımasız olmamalıydı.

17. Bölüm

Bir adam, birine her yönden acı çektirmek için bu kadar uğraş verir miydi?

Niye ağzını her açtığında o dilinden zehir akıtıyordu?

Yine o anlardan birisini yaşamak üzere olduğumu anlamıştım çünkü tehlikeli gülüşü bunu ispatlıyordu.

"Sen en iyisi misin?"

Hayır, bozdur bozdur harca kurduğu cümleyi.

"Nasıl yani? Bu nereden çıktı?"

"Cevap ver bana Maral! Sen en iyisi misin?"

"Evet. Ben en iyisiyim."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Son yaşadıklarımdan sonra artık sabrım kalmamışken, karşımdaki adam da sınırlarımı zorluyordu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Bakışlarım ellerimi bulduğunda gururla gülümsedim.

"İnancımdan ve ellerimden biliyorum."

Evet, inancım olmasa yapamazdım. Yeteneğime ne kadar güvenirsem güveneyim, başaracağıma inanmasam yapamazdım.

"Peki, o ellerini bir daha hayat kurtarmak için kullanamayacağını söylesem?"

Koşmayı yeni öğrenmiş bir çocuğu *'Koşamazsın!'* diye kilit altına almaya kalkarsan ne yapar, nasıl hareket ederdi? Ya da yaşamayı çok seven insana *'Bir günlük ömrün kaldı.'* nasıl denirdi? Denirdi işte, gerisi yoktu.

"Ne? Nasıl yani? Ne demek bu?"

"Evlendikten sonra doktorculuk oynamak yok demek."

Doktorculuk... Evcilik mi oynuyorduk biz?

"Sen... Sen aklını kaçırmışsın?"

"Gayet aklım yerinde yavrum!"

"O halde ne dediğini bilmiyorsun. Sen böyle bir şeyi benden nasıl istersin?"

"İstemiyorum güzelim. Emrediyorum, yapacaksın!"

"Ben ne senin emredeceğin kölenim ne de kapındaki maaşlı adam. Kendine gel! Sen... Ne hakla, ne sıfatla beni mesleğimden men etmeye kalkarsın?"

"Ben, senin nişanlın ve yakında kocan olacak olmamın hakkıyla bunu emrediyorum. Bu yüzden karım olacaksan cerrahlığı bırakacaksın. Yoksa..."

"Yoksa?"

"Bu iş biter!"

Bu kadar basit miydi yani her şeyi bitirmek? Bitti deyince bitiyor muydu? Beni bu kadar zavallı görüp her istediğini yaptırabileceğini mi zannediyordu? Hayallerim bu kadar basite indirgenebilir miydi? Ben hiçbir zaman haksızlığa göz yummadım ki şimdi buna göz yumayım.

"Sen beni, mesleğimle senin aranda bir seçim yapmaya mı zorluyorsun? Kusura bakma ama benim mesleğim benim gözümde her şeyden önemli. Sırf senin egonu tatmin etmek için, sen istiyorsun diye cerrahlığı bırakacak değilim. Benimle bu yüzden evlenmeyeceksen ben de seni istemiyorum."

"Cevabın bu yani?"

"Cevabım bu, evet. Bana ve mesleğime saygı duymayan bir adamla ne evlenirim, ne de aynı yastığı paylaşırım. Sen istiyorsun diye ne hastalarımı bırakırım, ne mesleğimi. Ben Aslan amcama ve anneme söz verdim."

"Söz bu kadar önemli mi?"

Adam duygusuzlukta çığır açtı.

"Seni bilmem ama ben sözlerime sadık kalırım. Doktor olmayı neden bu kadar çok istedim biliyor musun? Tabii bilmiyorsun, nereden bileceksin? Aslan amcam gibi olmak için. O benim tek idolümdü. Onun gibi olmak istediğim

tek profesördü. Annemin beynindeki tümör tehlikeli bir hale geldiğinde; ikisinin, yani babam ve Aslan amcamın girdiği ameliyatta hayatını kaybetmesi, beni her şeyden soyutladı. Doğumumu, bebekliğimi, çocukluğumu o masada bıraktım ben. Kalp ve damar cerrahı olmayı seçtim, yılmadan çalıştım gece gündüz. Beni amcamın ve babamın sevgisi ayağa kaldırdı. Sen şimdi diyorsun ki *ben olacaksam mesleğin olmayacak.* Sen gelirken, benim ayakta kalmak için tutunduğum tek dal gidecekse... Kusura bakma Arkın, senin hayatında benim yerim yoksa benim hayatımda da sana yer yok."

"Maral, beni..."

Onu konuşturmadan elimi kaldırdım.

"İzninle, zor bir operasyondu ve yorgunum."

"Güzelim..."

Elimle kapıyı işaret ettim ve arkasını dönüp odadan çıkan adamın kapattığı kapıya bakmakla yetinebildim.

İki gün...

İki gün varken düğünümüze, bu yaşadıklarımız da neydi?

Ne yapmak istiyordu bu adam, zehir gibi çalışan ve hayran kaldığım aklından neler geçiyordu?

Ben, kimse için kişiliğimden ödün vermeden bu zamana kadar gelmiştim ve eğer bir şeyler öğrenmişsem bu iş burada bitmemişti.

Her ne yapmaya çalışıyorsa ben kazanacaktım, benim istediğim olacaktı. Ve hem mesleğimi yapmaya devam edecektim, hem de senin karın olacaktım Arkın.

Arkın'dan...

Seni çatal dilli Sarı Cadı!

Seni inatçı keçi!

Bu kadın beni deli etmek için dünyaya gelmiş, artık tamamen emin oldum. Beni sevdiğini ve ne kadar çok istediğini gözlerinden okurken hâlâ kuyruğu dik tutup bana; *'Ben bilirim, benim istediğim!'* diyor. Ben sana bu yaptığını tek tek soracağım. Avcumun içine bir gir sen, o zaman gerçek Arkın'ı sana zevkle tanıtacağım benim güzel Karaca'm.

Yaptığım blöf tutmamıştı. Mesleğini bana tercih edip bir de beni odasından kovmuştu. Düşünüyorum da; hemen kabul etseydi daha mı çok sevinecektim? Zannetmiyorum. Beni ona çeken tek şey; bu inadı ve güçlü görünüşü değil miydi zaten? Her kadından farklı oluşu değil miydi?

Kendimi kurmaya devam ederken biraz önce arkama bakmadan çıktığım kapının önünde buldum kendimi.

Her yol sana çıkıyor Sarı Cadı'm. Ama sen bilmiyorsun, belki de bunu hiçbir zaman bilmeyeceksin.

Kovulmanın vermiş olduğu hırs da dâhil olunca da hışımla açtığım kapıyı aynı gürültüyle kapatıp iki adımda masanın arkasına geçtim. Karaca'm daha ne olduğunu bile anlayamadan, dudaklarımı o müptelası olduğum dolgunluklara bastırdım. Dilimin gerisinde vişne tadını alırken, ağzını aralayıp dilime geçiş izni verdi ve inlememe engel olamadım.

Bu kadın beni mahvediyordu, hem de her haliyle. Alt dudağını emerek ısırdım ve geri çekildim. Gözleri mahmurlaşmış bir halde bakınca, bir kere daha sahip oldum dolgunluklara. Yavaşça ondan uzaklaştım ve yüzünü ellerimin arasına alıp, alnımı alnına dayadım.

"Benim güzel sevgilim. Beni yanlış anladın, yoğun bakım kapısının önünde yaşanabilecekleri sen de biliyorsun. Tek korkum sana zarar gelmesi, birinin sana zarar verecek olma düşüncesi bile beni esir alıyor. O yüzden evlenince bırak demiştim."

"Bu şekilde anlatmak yerine beni zorlamaya, dediklerini emrederek dayatmaya kalktın."

"Karaca'm... Sana nasıl bu kötülüğü yaparım? İki gün sonra düğünümüz var ve ben sabırsızlıkla o günü beklerken nasıl bırakırım seni?"

Tabii bırakmak yoktu. Bu kadar yaklaşmışken hem de, imkânsızdı. Söylediklerime tepkisiz kalmıştı. Sadece inanmak için gözlerimin içine bakıyor, parmakları kol kaslarımda küçük daireler çiziyordu. Tekrar dudaklarına küçük bir öpücük bırakıp yanından uzaklaştım.

"İki gün Maral Altuğ! Sadece iki gün... Sonra benimsin." dedim ve kapıya yanaşıp kulpu tutarak aşağıya indirdim.

Odadan ayrılınca yoğun bakım odasına doğru koridorda ilerledim. Hastaneden ayrılmadan önce Ateş'in ailesini görmek istiyordum. Kapının önünde bekleyen iki kadına baktım, birbirinden çok uzaklardı. Deva elinde buruşturduğu kâğıt parçasını sıkı sıkıya kavramışken, Melda sırtı dönük bir halde iç çekerek camdan abisini izliyordu.

"Deva?"

Yaşlarla dolu yüzünü kaldırdı.

"Siz biliyor muydunuz Arkın Bey?"

Neyden bahsettiğini anlamıyordum. Kaşlarımı kaldırdığımda yarısı kanla kaplı kâğıdı uzattı.

"Bunu?"

Murat'ın mektubu olduğunu anladığımda yutkundum. Bunu nereden bulmuştu?

"Kafanız mı karıştı? Yoksa nereden bulduğumu mu düşünüyorsunuz? Ben söyleyeyim, ameliyata alınırken çıkan kıyafetlerinin içinde buldum."

"İyi. Artık görmeyi reddettiğin adamı görürsün Deva Hanım!"

Çok bile susmuştum bu zamana kadar. Ağlayan kadına sırtımı dönerek Melda'ya yaklaştım.

"Bir şey olursa beni ara, olur mu güzelim?"

"Ararım Arkın abi."

Hiç suçu olmadığı halde cezalandırılmıştı Ateş. Aşk uğruna pisipisine kendini feda etmişti.

Hastaneden çıktım ve otoparktaki arabama doğru yürürken cebimden çıkardığım paketten tek dal sigarayı dudaklarım arasına kıstırıp yaktım. Ciğerlerime çektiğim dumanı serbest bırakırken, başımı kaldırıp tamamlanmasına iki gün kalan aya baktım.

İki gün vardı tamamlanmamıza. Tamı tamına iki gün.

Dolunay olduğunda koynumda olacaktı Karaca. Ben kurt adam olurken, amansızca çırpınan ceylanı keskin dişlerim ve tırnaklarım arasında parçalayacaktım.

18. Bölüm

Hastanedeki konuşmamızdan sonra, Arkın'la iki gün boyunca yan yana gelmedik ama kısa süren telefon görüşmeleri yapıyorduk ve o, hep işi olduğunu öne sürerek konuşmayı bir şekilde sonlandırıyordu.

O gece otoparkta başını gökyüzüne çevirip ağzındaki dumanı havaya üflerken, kıpırdayan dudaklarına bakan gözüm başka hiçbir şey göremez olmuştu. Sigaradan çektiği dumanı ciğerlerine gönderirken içine çöken yanakları ve dağılan gri dumanı dudakları arasından bırakırkenki görüntüsü oldukça izlenesi gelmişti. Başını önüne eğerek arabasına doğru yürümüş ve arabasına binerek geceye karışmıştı. Onun arkasından bakarken; bizi, beni nelerin beklediğini düşünmek istememiş ve içeri geçip işlerimin başına dönmüştüm.

Oturduğum kuaför koltuğu sırtıma batmaya başladığında, düşüncelerime son vermek için yerimde kıpırdandım. Şükür ki yanımda dost diyebileceğim insanlar vardı. Bu iki günde kızlar beni bir an bile yalnız bırakmadığı gibi, Asya abla da hep yanımdaydı. Annemin bugün yanımda olmasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki anlatamam, ama beni izlediğini bilmek bu buruk hislerimi biraz hafifletiyordu. Kimse annem gibi olamazdı belki ama Asya abla anne edasıyla etrafımda pervane olmakla kalmıyor, her istediğimi itiraz etmeden yerine getiriyordu. Ve ben bu kadına o kadar çok minnettardım ki anlatamam.

"Rahat dur."

Ağrıyan kalçalarımı biraz koltuktan kaldırıp kuaförüme baktım. Evet, evde kuaförüm ve ekibi vardı.

"Bitmedi mi daha, sıkıldım ama ya!"

Gözlerimi kırpıştırdım ve başımı oynatıp ona döndüm.

"Dur ayol, yaptığım şaheseri bozacaksın!"

Şahesermiş! Bir de ben göreydim o eseri.

"Off, bitsin artık!"

Manikür yapan kız parmağımı sıkı sıkı tutmuş tırnaklarımın kenarındaki eti almaya çalışırken, makası derine batırmaktan belli ki korkuyordu. Ona gergince gülümsedim. Önemli olay yaşayacak olmasam çoktan önlerinden kalkmıştım.

Mücadelemi sürdürürken, odaya elinde beyaz paketlerle giren ikiliye dikkat kesildim. Anne kızın ikisinde de aynı ifade vardı ve bana baktıklarında attıkları bakışları hiç beğenmedim. Sanki altından bir şey çıkacaktı ama ne? Hadi hayırlısı...

"Hayırdır? Niye öyle bakıyorsunuz?"

"Nasıl kuzum?" diyen Asya ablaya elimle işaret edip kaşlarımı kaldırdım.

"Böyle işte! Hiç beğenmedim ben sizin bu bakışlarınızı?"

"Emin ol beğeneceksin."

Ada'ya tek kaşımı kaldırmaya çalıştım. Çalıştım diyorum çünkü yapabildiğim söylenemez ama en azından denedim.

"Bana kaş kaldırma kuzu, zaten beceremiyorsun."

Elindeki paketi açtı ki keşke açmaz olaydı.

"Bu ne be? Giymem ben bunları!" dedim ama sırıtarak beni bastırdılar.

"Giyeceksin bebeğim."

"Hayır!"

"Evet!" diyen Asya ablaydı ve diğer paketi de açtığında gördüklerimle öksürmeye başladım. Kadın elindeki gelin bandını çevire çevire salladı.

"Ah hayır, giymem!"

"Giyeceksin ve hatta ileri bile gideceksin. Bunu üzerin-

de gördüğü zaman kocişini bir düşün tatlım. Sen inanılmaz olacaksın, adam çıldıracak."

Sahalardaki sapık Ada'ya dil çıkarıp Ergun'a döndüm.

"Bitmedi mi ya?"

"Kız bir sus, dır dır! Ne çene var ayol sende? Sen bu çeneyle adamı gömersin vallahi."

Kahkaha atan kuaförüme baktım. Kuaför de çatlaktı. Kendi dediğine kendi güldükten sonra işine geri döndü. Allah'ım sırayla gelsinler ya!

Aradan geçen bir saatte tüm hazırlığım bitmiş, kuaförü bolca bahşişle göndermiştik. Ayla ile Aysun da gelince, gelinliğimi giymek için yan odaya geçtim. Arkamdan paldır küldür odaya dalan Ada'ya *'ne yapıyorsun?'* bakışı atıp gelinliğe bakmaya devam ettim. Arkasından çıkardıklarıyla niye geldiği belli oldu.

"Giy bunları Yürekçi! Yoksa oğlum üzülür, üzülmesini istemiyorsan tabii."

"Pardon ama doğmamış çocuğu ne karıştırıyorsun? Hem oğlun ne alaka?"

Karnını sevip göz kırptı Ada.

"Birlikte seçtik teyzesi."

Elindeki jartiyeri zorla giydirdi ve gelinliği giymeme yardım etti Ada. Asya abla da elindeki bandı tek bacağıma takıp ellerimi avucunun içine aldı ve hüzünlü gözlerle bana baktı.

"Hep mutlu ol, olur mu bebeğim? Eminim Güneş bugünü görseydi aynı benim gibi hisseder, aynı dileklerde bulunurdu. Bizim sahip olduğumuz adamlar hep zordur kızım. Senin olan adam da çok zor. Onun için yılmadan, yorulmadan savaş, vazgeçme. Aşkına, yuvana ve ailene sahip çıkan sen ol kuzum." dedikten sora yanaklarımdan öpen kadına baktım.

Gözleri dolu doluydu. Benim de gözlerime dolan yaş-

lar, inatla geçiş izni istiyordu. Halimi gördüğünde, yüzümü elleri arasına aldı.

"Sakın! Sakın ağlama kuzum! Ağlaman için demedim ben onca sözü. Hem makyajın akacak."

Gözyaşlarımı sildi.

"A-ağlamaya mı geldik? Hadi, hadi."

Yanımıza ne zaman geldiklerini bilmediğim ama ortamı neşelendiren kızlara bakıp güldüm. Benim hazırlığım bitince, onlar da hazırlanmak için diğer odalara dağıldılar. Koridora çıktığımda; hemen ardımdan diğer kapılar da açılmış, kızlar yanıma gelmişlerdi. Hepimiz hazırdık. Merdivenlere yöneldiğim sırada aşağıdaki sabırsız gruptan ayrı bir ses duyuldu.

"Miniğiiiim!"

Ada adım atmaktan vazgeçip kollarını iki yanına açtı ve önümü kesti.

"Vakit mi geldi Karam?"

Ne vakti yahu?

"Karam diyen dillerini kadın! Geldi yavrum geldi, sen başla!"

Neler oluyordu?

"Ben de seni adam! Ay Karam ya, olan var olmayan var, ayıp ayıp!"

Kahkaha atarak söylediklerine itirazlar yükselince, olayları anlamadan Ada'ya döndüm. Dönmekle kalmadım aslında, kollarının altından geçmeye çalıştım.

"Geri bas Yürekçi."

"O niyeymiş?"

Güldü, hem de öyle böyle bir gülüş değildi dudaklarının kenarında beliren.

"Hiç gelmeyecek zannettin, değil mi Yürekçi? Benim sıramın geleceğini hiç düşünmedin. İşe bak, daha senesi dolmadan kucağıma düştün."

Kendim ettim, kendim buldum türküsü çığırmaya başlasam vazgeçer miydi?

"Küfür edebilir miyim?"

Masum soruma kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Bakayım... Olmaz kuzum, rujlu ağzına hiç yakışmaz. Hadi, en acısız olanını seç."

"Seçmesem?"

"Seç, seç!"

"İyi madem, en popüler hangisiyse o olsun. Bu aralar revaçta olan var mı?"

Dudaklarını bükerek düşünüyormuş gibi yaptı.

"Karam, gelin aşağı inmiyor!"

"Ne demek inmiyor? Bırakın lan beni? Tutmasanıza oğlum?"

Arkın, Ilgaz'ın yerine cevap verdiğinde geri adım attım. Aşağıdan sesler yükselmeye başladığında merdivenlerden gelen gürültüyle kalakaldım. Arkın, arkasında Ilgazlarla merdivenin başında göründüğünde ben donmuş bir halde karşımdaki heybeti ve yakışıklılığıyla benliğimi unuttturan yeraltı tanrısına bakıyordum. Azrail'im vücut bulmuş, beni almaya gelmişti sanki.

O, karşımda tüm ihtişamıyla dururken göz göze geldik. Bana, benim ona baktığım gibi bakıyordu. Kimse kalmamıştı etrafımda, tüm sesler kesilmişti.

Sadece o ve ben...

Arkın'dan

İki gün ve gece uykular haram olmuş, bugünü düşünmüştüm. Sadece bugün, bu gece her şeyi bir kenara bırakıp unutmak istiyordum. Bu gece Karaca'mı yaşamak ve onunla ölüp tekrar nefes almak istiyordum. Bu geceyi

onunla milat saymak istiyordum. Sadece bu gece...

Bütün gün hazırlıklarla uğraşmaktan onu aramaya fırsatım dahi olmamıştı. Damat tıraşı olmaya gittiğimde, daha doğrusu zorla götürüldüğümde, Ilgaz'ın çenesini dinliyordum.

"Ne biçim damatsın lan sen? Bekârlığa veda bile edemeden giriyorsun dünya evine?"

Lafı edene bakın hele? Sanki kendisi günlerce veda etmiş gibi nasıl da konuşuyor!

"He, Ada'nın Karası he! Sen niye veda etmedin onu söyle de bilelim?"

"Beni karıştırma birader. Sen, ben olamazsın. Ben vuslatı beklerken kurudum, sen ne yaptın?"

"Bizim de beklediğimiz vardır herhalde."

Tek kaşını kaldırırken söylediklerimi çözmeye çalışır gibi baktı.

"Ne kadar seviyorsun Arkın? Senin Karaca'na duyduğun duygunun adı ne?"

Sorusuyla beni köşeye sıkıştırdığında rahat olmaya çalıştım, çünkü bu adam havadan bile nem kapardı.

"Senin Ada'ya duyduğunun aynısı."

Kaşlarımı çatarak verdiğim cevaba yüzünü buruşturdu.

"Aynısı? Ben Miniğime, karıma bakarken nerede olduğumu unutuyorum kardeşim. Ada'nın tek bakışıyla elimde olsa iklimleri değiştirmek istiyorum. Kirpiklerinin her bir teline ömrümü adamışken, karıma duyduğum hisler ne kadardır sence?"

Beni düşüncelerimle bir başıma bırakıp ayağa kalktı Ilgaz ve cebinden çıkardığı sigara paketinden tek dal çekti.

"Bak, yine aklıma düştü. Orhan! Çabuk bitir şu herifin tıraşını!"

Yaktığı sigaradan uzunca bir nefes çekti ve hiç acelesi yokmuş gibi aheste aheste geri bıraktı.

"Damat tıraşı var dediler, geldik abiler!"

Sertaç en önde kapıdan girerken, arkadan gelenler söylediğine gülüyorlardı.

"Geleceğe yatırım yapmaya geldik. Bugün damat tıraşı, birkaç yıla kalmaz evlilik."

Aras, Sertaç'ın saçlarını karıştırdığında kaçmaya çalışan haline güldüm.

"Orhan, sen bunlara tam damat tıraşı yap birader. Evlenecekleri güne kadar yolunmuş kaz gibi gezsinler."

"Oradan bakınca yolunacak kaz gibi mi görünüyoruz Alaz?"

Aras'ın soruyla Alaz dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu benim bakış açım birader, kadınlar nasıl görür bilemiyorum. Sertaç, var mı senin bu konuyla alakalı fikrin?"

"Bize ucuz adam muamelesi yapıyorsun gibi geldi. Size de öyle gelmedi mi?"

Konu yine yanlış yönlere gidiyordu ve birazdan atışmaya başlayacaklardı.

"Bitti."

Orhan yüzümü yıkamak için başımı lavaboya eğdiğinde itirazlar yükseldi. Neymiş, kirli sakallı damat olur muymuş? Olurdu tabi, olmaz mıydı? Hepsine tek tek baktım. Bir de bana diyorlardı! Hepsinin kirli sakalı vardı ama laf ettikleri sadece bendim.

Körler sağırlar modunda berberden çıktığımızda, el şakaları yapmaktan da geri kalmamıştık. Hepimiz belli bir yaşta olsak da, içimizde bir türlü büyütemediğimiz çocuklar vardı ve onları durduramıyorduk.

Kavga dövüş eve girdiğimizde direkt odaya attım kendimi. Yatağın üzerinde hazır halde beni bekleyen damatlığı elime aldım.

İlk defa bayramı gören çocuklar gibi şendi gönlüm. Bu sevinci neye bağlayacağımı tam olarak kestiremiyordum. Neyin sevinciydi bu? İntikama bir adım yaklaşmama mı, yoksa Karaca'ma kavuşacak olmama mı seviniyordum?

Hangisiydi beni bu denli mutluluğa boğan?

Tutarsız düşüncelerim baş gösterdiğinde kol düğmelerimi takmıştım. Ayakkabılarımı giyip bağcıklarını bağladım ve aynadaki görüntüme takılı kaldım. Gülüyordu gözlerim...

"Abi!"

Arya odaya daldığında sakince kapıya döndüm.

"Efendim abicim?"

Arya düşen çenesini toplayarak yanıma yaklaştı ve ellerimi küçük avuçlarına sığdırmaya çalıştı.

"Çok yakışıklı olmuşsun."

Başını kalbimin üzerine koyarak kirpiklerinin altından gözlerime baktı.

"Bazı masalların sonu kötü bitiyor ama senin masalın bitmesin. En güzelini yaşa abi."

'Bu masal mecbur kötü bitecek!' diyemedim. Küçük kardeşime cevabımı sadece sıkıca sarılarak verdim.

Uraz Karaaslan da geldiğinde kadro tamamdı. Kız almaya gidiyorduk. Evden çıktığımızda aracım, konvoy oluşturan araçların en önündeydi. Yola çıktığımızda, berberdekinin aksine kimse konuşmuyordu. Sessizce yol alırken hepimizin ayrı düşünceleri olduğu belliydi. Yoksa bu aracın içi bu kadar sessiz olmazdı. Hiç olmadı benimle uğraşırlar, yine de susmazlardı.

Kaya amcanın evinin önüne geldiğimizde, kendimi duran arabadan sabırsızca dışarı attım. Arkamdan "Ben size demiştim, çok bile dayandı!" diyenlere omzumun üzerinden bakıp kapının ziline art arda bastım. Hikmet Hanım kapıyı açtığında gülüyordu.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk Hikmet. Hazır mısınız?"

Uraz amcanın sorusuna, Kaya amca cevap verdi.

"Hazırlar. Aşağıya inmelerini bekliyoruz biz de."

Ilgaz omzuma elini koyduğunda, gülmemek için ken-

dini kastığını sıktığı parmaklarından anlayabiliyordum ama neden olduğunu bilmiyordum.

"E, hazırsanız çıkalım o zaman?"

Aceleci tavrıma bakıp güldüklerinde kaşlarımı çattım. Burada ne dönüyordu? Tam arkamı dönmüştüm ki, Ilgaz yukarı doğru seslendi. Merakla Uraz amcaya döndüm.

"Ne oluyor?"

"Bekle evlat, anlarsın."

Neyi demeye kalmadan Kara Cadı'dan cevap geldi. Yukarıya çıkmaya yeltenerek, omuzlarımı tutup asılan adamları itmeye çalıştım.

"Gelin aşağıya inmiyor!"

O nasıl oluyormuş? Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişim, ne demek aşağı gelmiyor?

"Ne demek inmiyor? Bırakın lan beni! Tutmasanıza oğlum!"

Ellerinden kurtulduğumda soluğu merdivenlerde aldım. Koşarak çıktığım merdivenlerin başında Ada'nın arkasında kalan kadınla ayaklarım zemine yapışıp kaldı.

Beyaz... Beyaz bir kadına bu kadar yakışabilir miydi? Şeytan; melek kılığında karşımdaydı işte ve ben ona bile bile kanıyordum.

Herkes susmuştu, sanki sadece ikimiz vardık. O ve ben, benim güzel Karaca'm... Nasıl da güzel ve masum görünüyordu.

Bu gece; onu kendime ait kılacak, bütün masumiyetini alacaktım. Sonsuza kadar her şeyiyle benim olacaktı.

Beynimdeki tüm kan, bu düşünceyle yer değiştirip belaltı bölgemde toplanınca, yerimde huzursuzca kıpırdandım. Ne ara yanıma geldiğini anlamadığım Ilgaz, kulağıma yaklaştı ve benimle uğraşmaya devam etti.

"Birader, aile var. Az daha dayan."

Ilgaz bu sözden sonra, ensesine Uraz amcanın tokadını yedi tabi.

"Sana da ceza verelim o zaman oğul, sen de eskileri yâd edersin. Ha hergele, olur mu?"

Ohh, bir de üstüne ceza yemişti.

"Ilgaz, ben senin o dilini var ya!" diye cırlayan Ada'ya dönen Uraz amca; "Küfür yok!" diye bağrınca ortalık yine bayram yerine döndü.

Bizimkiler abi edasıyla Maral'a yaklaşıp hem sarılıyor hem de öpüyorlardı. Kendini sona bırakan Alaz, Maral'ın yanına ilerledi ve yüzünü elleri arasına alıp alnını öptü.

"Emin misin meleğim?"

Alaz'ın sorusuna dikkat kesildim ama gelen cevapla aklım iyice karıştı.

"Eminim Alaz."

Ne vardı ikisinin arasında ve Maral neyden emindi, bunu zamanla öğrenebileceğimi umdum. Alaz'a dolu dolu olan gözbebekleriyle gülümsedi Maral ve başını salladı.

Sonra Kaya amca, kızının karşısına geçti. O dakikaya kadar tuttuğu gözyaşlarını bir bir akıtmaya başlayan Karaca'm, babasına sıkı sıkı sarıldı.

"Bu ânı Aslan ve Güneş'imin görmesini ne kadar çok isterdim, bilemezsin meleğim. Ne mutlu bana ki, Allah senin gibi bir evlat verdi bana. Mutlu ol meleğim, birbirinizi hep koruyun, sevin. Sahip olduğunuz bu sevginiz her zorluğu alt etsin. Aşkınız ayakta tutsun ikinizi de."

Sonra bana döndü.

"Kızımın gözünden akan tek bir damla, inci tanesi dahi olsa kim olduğun, benim için ne anlama geldiğin umurumda olmaz evlat. Kızımın gözyaşında boğarım seni."

Dediklerinin arkasından dışarı yönelen Kaya amcanın arkasından bakakaldım. Hemen arkasından Uraz amca sonra da bizimkiler dışarı çıktılar. En son Serhat kalmıştı. O da dışarı çıkarken omzuma dokundu ve "İyi düşün abi?" diyerek gitti.

İkimiz için tanınan vakitti bu yalnızca. O karşımdayken

her şey yok olmuştu. Maral, en baş döndürücü halindeydi ve ben dünü unutmak istedim. Kalbimin çırpınışlarına kulak vererek gitmek istediği yere doğru atıldım.

Ayaklarımı zar zor hareket ettirip ömrümü yoluna serdiğim, aldığı tek bir nefese gün gün muhtaç olduğum kadına ilerledim. Kuğu gibi güzelliği ve ormanları andıran yeşil gözleriyle başını yana eğip baktı ya; *'ruhunu şimdi teslim et'* dese, ederdim.

Usulca yanına yaklaşıp ellerini avuçlarıma aldım ve avuç içlerini koklayarak uzunca öptüm. Başımı kaldırıp gözleriyle karşı karşıya gelince dudaklarını ısırıp bıraktı. Başparmağımı dudaklarına götürüp hafifçe okşadım.

"Karaca'm... Yapma... Bana bu işkenceyi şimdi yapma." dediğimde, pembeleşen yanaklarını utançtan saklamaya çalışıp başını eğdi. Çenesinden tutarak başını kaldırdım.

"Karşındaki ben dahi olsam, hiçbir zaman başını eğme Karaca'm."

Sabırsız kalabalığı bekletmemek adına dudaklarına küçük bir öpücük bırakıp çekildim. Elinden tuttum ve birlikte kapıdan çıktık.

Maral'dan...

Heyecandan zor yürüyordum ve dizlerim tutmuyordu. Arkın'a sıkı sıkı tutunmasam çoktan düşerdim. Çok heyecanlı olduğumu anlamış olacaktı ki avucundaki elimi sıktı ve gülümsedi. O her güldüğünde tekleyen kalbim, kanımca şu an hiç atmıyordu.

Bizi bekleyen arabada sadece Sertaç ve Arya vardı. Arkın arka kapıyı açıp oturmam için yardım ettikten sonra yanımdaki yerini aldı. Sevinçle cıvıldayan Arya dışında arabanın içinde hiç ses yoktu. Sertaç arabayı hareket ettirdiğinden beri hiç konuşmamıştı.

Araba durup başımı camdan dışarı çevirdiğimde; tüm ihtişamı ile Uraz amcanın Asya abla için yaptırdığı, boğazdaki lüks otelin kapısında olduğumuzu anladım. Kapı açılınca Arkın'ın uzattığı eline elimi teslim ettim. Merdivenlerden aşağıya inerken her yerin beyaz zambaklarla bezenmiş olduğunu görmek, gözlerimin kamaşmasına neden oldu.

Bize özel hazırlanan masaya yaklaşırken, havuzun içinde yüzen zambaklar gördüm. Masaların üzerine lila karışımı kumaş serilmiş ve beyaz zambaklarla göz kamaştıran bir sunum hazırlanmıştı. Hepsi adeta beni benden aldı.

Masamıza geldiğimizde de durum değişmedi. Çardağın ve masanın etrafının da tamamen zambaklarla donatıldığını gördüm. Çardağın tavanı ışıklarla donatılmış, kolonlar tüllerle gizlenmişti ve harika görünüyordu.

Masaya geçip koltuklara oturduk ve nikâhımızı kıyacak olan belediye başkanını beklemeye başladık. Az sonra başkan da geldiğinde, kendi için ayrılan koltuğa oturup şahitlerimizi çağırdı.

Benim şahidim Serhat'tı, Arkın'ın şahidi ise şu an hastanede yatan ve yoğun bakımdan henüz bugün çıkan arkadaşı Ateş Karadağlı'ydı. O gelemeyeceği için Ilgaz şahit olacaktı.

Nikâh seremonisine geçildiğinde kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Arkın belediye başkanının sorduğu soruya evet dedikten sonra sıra bana gelmiş, bana sorulan soruya cevap vermem herkes tarafından beklenmeye başlanmıştı ki ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Bu sırada belediye başkanı sorusunu bir kez daha tekrar etti.

"Maral Altuğ, Arkın Demirok ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

19. Bölüm

"Maral Altuğ, Arkın Demirok ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Başkanın sorusu karşısında yutkunup başımı Alaz'a çevirdim. Kucağımda birleştirdiğim parmaklarımla oynarken omuzlarımı dikleştirdim. O bana başını hayır anlamında sallarken, yanımda huzursuzlanan adama döndüm. Arkın'ın gözlerinin içine bakmaya devam ederken cevabımı bulmuştum.

"Ölüm dahi olsa, ateş olup yansam da, kül olup dağılsam da, evet!"

Verdiğim mesaj çok açıktı. *Seninle hazır*ım, diyordum. *Hazırım her şeye...*

Cevabım sonrası herkes ayağa kalkmış alkışlarken, benim gözüm yalnızca cellâdımdaydı. O, en öldürücü gülüşünü bana sunarken, kendimi çoktan teslim etmiştim.

Serhat ve Alaz başlarını öne eğdiler. İmzalar atıldıktan sonra içim ağlama isteğiyle doldu taştı. Hayır, hayır pişmanlık değildi bu. Bu farklıydı. Bile bile lades dediğim bu oyunda, çekilmiş ve kırılmış tavuk kemikleri yoktu sadece.

Arkın tuttuğu nefesi verdi ve belediye başkanının; "Gelini öpebilirsiniz." demesiyle birlikte kalkarak beni de ayağa kaldırdı. Titreyen elleri omuzlarımı buldu ve sıkıca kavrayıp kendine yaklaştırdı. Dudaklarımın üzerine doğru nefesini bıraktıktan sonra, alnıma uzanarak öptü ve "Karaca'm..." diye mırıldandı. Dudaklarından üflediği nefes tenimi cayır cayır yakmıştı.

Geri çekildiğinde, parmaklarını parmaklarıma kenetleyip piste ilerledi.

Ben onun büyüsüne kapılıp gitmişken, fonda "Sarah

McLachlan - In The Arms Of An Angel" çalmaya başlamıştı. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı ve şarkının sözlerini gözlerime bakarak tekrarladı.

İkinci parçada eşler değişti. Sırayla babam, Serhat, Sertaç, Ilgaz ve Alaz'la dans ettim. Alaz'ın kollarında dönerken, yakışıklı yüzüne bakıyordum ve o benim mutluluğumla mutlu olması gerekirken çok mutsuz görünüyordu."Yapma ama Alaz?" dediğimde çenesini sıkan adama dikkatle baktım. "Sana onun oynadığı oyunu anlattığımda vazgeçeceğini umuyordum. Sen ne yaptığının farkında mısın? Onunla evlendin Maral. O adam benim arkadaşım olabilir ama sen benim için her şeysin. Aşk dedin, ona da eyvallah ama bu başka."

Sustuğumda çenemden tutarak başımı kaldırdı.

"Arkın yaralı bir aslandan farksız, prenses! Yaralı bir aslan ne kadar tehlikeli olabilir hiç düşündün mü? Canı yanarken hiç seni öldürebileceğini düşünebilir mi?"

"Artık onun karısıyım Alaz."

İkimiz de susarak dansımıza devam ettik. İlerleyen saatlerde herkes yavaş yavaş veda edip dağıldı ve biz de bizim için hazırlanan balayı süitine çıktık. Korkudan titremeye devam ediyorken, odanın balon ve kırmızı güllerle hazırlanmış olduğunu gördüm ve bu heyecanıma iyi gelmedi. Yatağın hemen karşısındaki jakuzinin içi gül yapraklarıyla doldurulmuş, yatağın üzeri balon ve gül yapraklarıyla donatılmıştı.

Arkın yanıma yaklaşarak yüzümü elleri arasına aldı ve alnımı tekrar öptü. Bu daha mahrem bir andı. Nikâh sonrası öpücüğünden çok daha yakıcıydı. Biz bize, sadece birbirimizleydik.

Sonra yanağıma sürttü dudaklarını, tenimi koklayarak dudaklarıma kadar geldi ve yakıcı bir öpücük bırakıp gözlerime baktı. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp nefesini yüzüme üfleyerek fısıldadı.

"Korkuyor musun Karaca'm?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Korkmak ne kelime, ölüyorum korkudan.

Arkın'dan..

Korkmuyorum dese de korkuyordu, titremesinden bunu anlayabiliyordum. Daha fazla dayanabileceğimi ise zannetmiyordum. O karşımdayken her şey çok zordu, kendimi tutmam çok zor oluyordu. Çok beklemeden dudakları üzerinde hükmümü sürmeye başladım ve yavaşça duvağını saçlarından çıkartıp gelinliğin düğmelerini açmaya başladım.

Gelinlik üzerinden süzülürken gördüklerimden memnun bir şekilde derin derin nefes aldım. Daha aşağılara indim ve bacağında gördüğüm bantla tüm iradem yerle bir oldu. Hırıltılarıma engel olamadım. Süt beyazı teninde dantel işlemeli bant ve jartiyer beni benden almaya devam etti.

Güzelliğinde kaybolmamak, onu şu an, şu dakika kendime ait kılmamak adına içimdeki hayvani dürtülerimi dizginlemek için uğraş veriyordum. Korkmasını istemediğim için yavaş hareket ediyordum. Ona hemen şimdi sahip olabilirdim ama sabretmeli ve hazırlamalıydım. Karaca'mın sıcağında ve kuytularında kaybolurken, nefesini nefesime katarak usul usul yol almalıydım. Üzerindekilere bakıp aklımı kaybetme zamanı değildi şu an.

Zorlukla dudaklarımı aralayarak bir adım daha yaklaştım.

"Karaca'm..."

"Arkın..."

Sesi titrerken önünde eğildim. Göğsünün altından gö-

beğine kadar dudaklarımı sürterek geçtim. İç çamaşırının üzerine burnumu dayadığımda kokusuyla sarhoş olmak üzereydim.

"Korkma güzelim, benden korkma."

Korkma desem de; içimde özgür kalmayı bekleyen hayvandan ben bile korkuyordum. Yeniden ayağa kalktım ve onu geriye doğru iterek yatağın yanına götürüp uzanmasını sağladım. Başak tarlalarını andıran saçları yastığa dağıldığında, görüntüne iç çekerek baktım.

Yatakta şu an uzanan kadın, benim gerçekte neyimdi? Onun için atan kalbim ne diyordu? O, yıllardır uzaktan uzağa sevdiğim, gözümün nuru, ilk aşkım, ömrümü yoluna sereceğimdi.

'Babanı senden almadan önce...'

Aklım oyun oynamaya başladığında, gözlerimi kapattım. Bu gece babam olmamalıydı aramızda. Bu gece düğün gecemizdi. Artık benim kadınımdı Maral, artık her şeyiyle benimdi. Odamda, yatağımdaydı. Bir zamanlar ona yalnızca rüyalarımda sahip olurken, hayal olarak görürken, gerçek olduğuna inanamıyorken şu an ve istediğim sürece artık benimdi. Ve ben bu gece ve istediğim her an onun mis kokan teninde yavaş yavaş kaybolacaktım. Yaşam suyunu kana kana içip tadını alacak, sonsuza dek kendime ait kılacaktım.

Üzerine eğildiğimde titreyen ellerini omzuma koydu. Omzumdaki ellerinin boynuma dolanmasını sağlayıp üzerine yerleşirken onun vişne tadını aldığım dudaklarını esir aldım. Sert olmak istemiyordum ama başka türlüsü elimden gelmiyordu. Bu tat nasıl bir şeydi? Tadıyla onun daha fazla esiri oluyordum.

Dudaklarının dolgun ve yumuşak dokusuyla kendimden geçerken, zorla da olsa geriye çekilip ona baktım. Gözleri kapalıydı, nedense beni, bizi görmesini istedim. Ona

duyduğum saf tutkuyu sadece teniyle değil gözleriyle de hissetmeliydi.

"Aç gözlerini."

Boğuk ve titrek bir sesle mırıldandı.

"Hayır."

"Aç gözlerini Karaca'm... Gözlerini görmeliyim."

Nefes nefese yeniden talebimi tekrarladım. Nihayet hafifçe araladığı gözlerini görünce, yeşillerin siyaha bulandığına şahit olarak sarsıldım. Puslu gözleri titrerken dudakları aralandı. Susuzluğumu gidermek için o güzel dudaklarını dudaklarımla tekrar buluşturdum. Dilim diliyle buluşunca titreyen Karaca'm, mümkünmüş gibi beni kendine daha çok çekti.

Dudakları arasından çıkan inleme ağzımın içinde kaybolurken, kasıklarımdaki sertliğimi ona doğru bastırdım. Bu kadın tek bir sesle bile beni bu hale getirirken sabretmek zordu, hem de çok zor. Ellerim vücudunun her noktasında arsızca dolaşırken, bedenim benim olan kadın için çıldırıyordu. Onun için yanıyordum.

Üzerindeki jartiyeri kendimden beklenmedik bir yavaşlıkla çıkarırken, elimin değdiği her yeri öperek geçiyordum. Bacağındaki bandı dişlerimle hırlayarak çıkardım ve tekrar üzerine uzandım. Dudaklarını dudaklarımla buluşturuyor, sonra yeniden boynuna ve müge kokusunun dağıldığı gerdanında geziyordum. İçimdeki yangın, beni her dakika küle çevirip dağıtıyordu.

"Eşit değiliz."

Eşit değildik, haklıydı. Sözleriyle hemen doğrulup üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Sadece baksırım kaldığında, dişleri arasına kıstırdığı dudağını içine çekti. Karşısında duran bedenime bakarak yutkunduğunu gördüm. Son kalan parçayı da çıkardığımda artık beni dizginleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Karım karşımda sanat eseri gibi uzanırken, ben tüm

benliğimi yitirmiştim. Geçmiş aklımın ucuna bile gelmezken, şu ânımda sadece müge kokulu karım vardı. Çıplak teninin ısısını kendi tenimde hissetmek, kavurucuydu.

Üzerinde kayarak göbeğine kadar geldim. Dilimi göbek deliğinin etrafında gezdirdiğimde titredi. Bu tepkisine gülümseyerek kasıklarına doğru indim ve meraklı, heyecanlı gözlerine baktım. Gözlerimizi ayırmadan klitorisini dişlerimin arasına alıp ısırarak emdim, bıraktığımda gözlerini kısarak kalçalarını havaya kaldırdı. Ağzını nefessiz kalmış gibi araladığında durmadım, dilimi çekmeden vajinasına kadar sürükledim.

Kadınlığı gözlerimin önünde, dilimin ucundayken, hislerimin ve aldığım zevkin tarifi yoktu. Sakallarımı kadınlığına sürterek ıslaklığını dağıttım. Son bir kez daha emerek geri çekildiğimde, acı çeker gibi inledi ve bana baktı. Bakışları beni çağırırken artık yapılacak son bir şey kalmıştı. Artık bana ait olmalıydı, kuytularına, sıcaklığına kavuşmalıydım.

Doğruldum ve uyluklarını dizlerimle ayırıp sıcaklığının girişine kendimi dayadım. Geri dönüşüm yoktu bu saatten sonra, ikimiz de biliyorduk.

Yavaşça kadınlığının girişinde dururken, yine bana bakmasını bekledim ama ısrarla bana bakmıyor, kızaran yanaklarıyla gözlerini kaçırmaya çalışıyor, benden başka her yere bakıyordu. Dudaklarına uzanıp öpmeye başlarken; "Özür dilerim." diye fısıldadım ve daha fazla dayanamayıp kalçalarını tutarak kendimi ittim.

Acı çığlığını dudaklarımla hapsedip bekledim. Bana, bize alışmasını istedim. Çok geçmeden bacaklarını belime dolayıp kalçalarını kaldırdığında gözlerine baktım. Yaşlarla dolu gözleri gülümsüyordu. Alnını kokusunu içime hapsedercesine öpüp içinde hareket etmeye başladığımda sanki cennetimdeydim.

Sertliğimi sıkı sıkıya kavrayan sıcak kadınlığı, her

vuruşumda kasılıyor daha fazlası için çıldırmamı sağlıyordu. İçine her girişimde küçük iniltilerini duyarak ve adımı seslenişlerini yutarak hızımı daha da arttırdım. Kızarmış yanakları, zevkten buğulanmış kısık gözleri adeta görsel bir şölen gibiydi.

Başımı göğüs tepeciklerine yaklaştırıp birini dudaklarımın arasına aldım. Ucunu ısırmamla sesli inlemesi bir oldu. İçine her girişimde beni karşılıyor, aynı anda kalçalarını kaldırıyordu. Elleri omuzlarımda, kollarımda gezerken, tırnaklarını sertçe etime batırıyor ve çiziyordu. Temasıyla başımı geriye atıp inliyor, kuytularına daha sert dalıyordum.

Sona gelmek üzere olduğunu kasılan ve gevşeyen kadınlığı ele verirken, onunla aynı anda yükselmeye başladım. Bu, bu çok farklıydı. Onunla bir olmak çok farklıydı.

"Benimle Karaca'm."

Son hamleyle içine akarken, o da adımı inleyerek söyledi ve omzumdaki başını geriye atarak kendini bıraktı. Hızla inip kalkan göğsüne içinden çıkmadan başımı dayadım ve soluklandım. Parmakları terden ıslanmış saçlarımın arasında gezerken mırıldanmaya başlamıştı.

"Canımı yakmadığın için teşekkür ederim sevgilim."

Artık benimdi Karaca'm, benim. Bedenimi yana attım ve onu kollarımın arasına alarak kendime daha çok çektim.

Sabaha kadar kuytularında hüküm sürdüğüm, tekrar tekrar kendime kattığım ve yanımda masum bir şekilde yatan kadına baktım. Dudakları öpülmekten şişmişti. Bedenindeki bana ait izlere iç geçirerek göz atıp doğruldum.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte bedeni yorgun düşmüş, uyuyup kalmıştı kucağımda. Bir kere daha onu almamak için kendimi tutarak yataktan kalkıp hemen banyoya ilerledim. Duş almam gerekiyordu ve belki bu sayede tavan yapan hormonlarıma sabah seksini unutturabilirdim.

Duş başlığından akan soğuk su bile karım aklıma gelince yanan bedenimi daha çok kavurmaya başladı. Yeterince uzun kaldığımı fark ederek belime havluyu doladım ve aynaya baktım. Omuzlarımdaki tırnak izlerine sadistçe gülümserken, bende bıraktığı bu izleri sevmeye başladığımı hissettim.

Parmaklarım derin çizikler üzerinde dolaşırken, ereksiyonumdaki hareketliliğe başımı eğdim. Acınacak haldeydim! Kesinlikle acınacak bir haldeydim. Bedenim, sanki yıllardır mahrumiyette yaşamış gibi tepki veriyordu. Kendime kızmaya başladığımı hissettiğimde kaşlarımı çatarak aynaya baktım. Gözlerimdeki aşkı kaybetmek için tüm hırs ve öfkemi yüzümde toplayıp banyodan çıktım.

Belimdeki havluyu kavradığımda yataktaki hareketliliğe başımı çevirdim. Maral başını yastıktan kaldırdığında uyku mahmuru gözleri ve güneşi dahi kıskandıracak gülümsemesiyle bana elini uzattı.

"Sevgilim..."

O eli tutmamak için kendimle savaşırken kararttığım gözlerimi güzel yüzünde sabitledim ve en soğuk sesimle seslendim.

"Kalk hazırlan, dönüyoruz!"

20. Bölüm

"Kalk hazırlan, dönüyoruz!"

Yüzündeki ifade söylediğim şeyi anlayamadığının göstergesiydi. Gözlerindeki ışık yavaş yavaş solarken bana bakmaya devam etti.

"Çabuk ol!" dedim bir kez daha ve akmaya hazır gözyaşları içinde yataktan kalktı. Gözlerindeki umutsuzluğu görmemek için üzerimi hemen giyinip odadan kendimi dışarı attım.

Kapıyı kapatır kapatmaz sırtımı kapıya yaslayıp başımı geri attım. Gözlerimi kapattığımda karşımda hayali canlandı. Yok etmek istediğim görüntüler yerli yerinde dururken, hırsla kendimi öne itip duvara ardı ardına birkaç yumruk attım.

Alnımı duvara dayayıp bekledim. Derin soluklar alıp veriyordum. Göğsüm sıkışmaya başladığında, *"Yapmalıyım!"* diye içimden tekrar ederek lobiye indim. Erken ayrılacağımızı bildirip odaya geri döndüğümde yatağa ilişti gözüm. İşte dün gecenin kanıtı tam da önümdeydi. Görüntüler ve sesler bir bir akarken zihnimden, birbirine geçmiş inleme seslerini ve bedenlerimizin dansını silmek, yok etmek istedim. Hırsla çarşafı çekip aldığımda odada göremediğim kadını aradı gözlerim. Banyodan sesler geldiğine göre duş alıyor olmalıydı. Su sesi kesilince kapı açıldı. Islak saçlarından ve bedeninden akıp havlunun içine süzülen o su damlalarının yerinde olmak istedim. Sesli bir yutkunmayla arkamı döndüm.

Maral'dan...

Uyandığımda elimi ondan tarafa atmış, boşluğu fark edince yatakta doğrulmuştum. Aslında yanımdan kalktığı an yokluğunu hissetmiştim. Sanki sol yanımın da hep boşluk olacağını hissedermiş gibi.

Odadaki yoğun tutku kokusunu içime çekerek gözlerimi odanın içinde dolaştırdım. Yerlere saçılmış kıyafetlerin arasında boylu boyunca yatan gelinliğim, üzerimden çıkarken saf aşkı simgeliyordu, şimdi ne olarak karşıma çıkacaktı acaba? Neyi simgeleyecekti?

Banyo kapısının açılmasıyla Arkın'ın buharla karışık erkeksi kokusu odaya dağıldı ve bakışlarım bulunduğu yöne döndü. Duştan çıkmıştı ve belindeki havluyu sıkı sıkıya kavramıştı. Islak saçlarından akan su damlaları boynuna, oradan da kasıklarına doğru yol alıyordu. Bu muhteşem görüntüye yutkunmadan edemedim. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Bu adam benim kocamdı ve utanmam artık gereksizdi. Hele ki o tüm benliğimi zapt etmişken inkârın ne faydası vardı?

Gözlerindeki fırtınadan ve kararan yüz ifadesinden her şeyin başladığını anlamıştım ama yine de elimi uzatıp gülümsedim.

"Sevgilim..."

Yanılt beni sevgilim. Şimdi değil de, sonra öldürsün beni kara kahvelerin...

"Kalk hazırlan, dönüyoruz!"

Zehir... Onun dilinden akan zehir bedenime dağılırken, öylece seyrederek bekledim. Acının hissizleştireceği ânı sabırla bekledim. Güneşin doğumunu beklediğim gibi, karanlığın aydınlığa umutsuzca tutkun olduğu gibi bekledim.

"Çabuk ol!"

Bu kadar çabuk özüne dönmesini değil de, birkaç gün daha âşık bir adam gibi davranmasını bekliyordum. Mutlu olduğunu görmek, aynı mutluluğu birkaç gün de olsa yaşatmasını umutsuzca bekliyordum işte.

Duygusuzca kurduğu her cümle, yüreğime saplanan ok gibiydi. Dolan gözlerimi saklamak için başımı eğdim, hızla üzerini giydiği çıkardığı seslerden çok, sık sık aldığı nefeslerden belli oluyordu. Sonra da kapıyı çarparak odadan çıktı.

Kasıklarımdaki şiddetli ağrıyı görmezden gelip yataktan kalkmaya çalışırken, ayakta dahi duramadım ve kalktığım anda dizlerimin üzerine yığılıp kaldım. Zorla yataktan destek alıp doğrularak, yavaş adımlarla banyoya gidip duşa girdim. Akan suya gözyaşlarım karışırken, vücudumdaki izleri silmek için uğraşıyordum. Suyu kapatıp dolaptan beyaz renkli bir havlu aldım ve bedenimi sararak banyodan çıktım.

Karşımda yutkunan bir Arkın görmeyi tabii ki beklemiyordum. O hemen arkasını dönünce gözlerim istem dışı dün gece defalarca onun olduğum yatağa kaydı. Çarşaf sökülüp kenara atılmıştı. Başımı önüme çevirip gardıroba yaklaştım. Aynı yavaşlıkla kapağı açıp Asya ablanın benim için hazırlayıp buraya bıraktığı çantadan ihtiyacım olan giysileri çıkardım.

Her şeyimi siyah olarak seçip giyinmeye başladım. Bugün benim için yas günüydü. Matem günümdü bugün. Giyinirken üzerimdeki bakışların yoğunluğunu hissediyordum. Onu hiç umursamadan sessizce gözyaşlarımı içime akıtıp toparlandım. Çantayı elime almış kapıya ilerlerken benden önce davranıp çantamı alarak kapıdan çıktı. Arkasından yetişmek gibi bir derdim yoktu. Otelden aynı yavaşlıkla çıkıp arabasına yaslanmış ve ellerini göğsünde bağlamış beni bekleyen Arkın'a baktım. Kocama... Kalbim

ne kadar teklese de bu bizim savaşımızdı, ya ölümüm olacaktı ya ölümü olacaktım.

Beni görünce yüzünde şeytani bir gülüş peyda oldu. O gülüşüne bile içimden ağlamak geliyordu. Ağlamak istiyordum çünkü bu derdin bir çaresi yoktu.

'Aşkın hangi halini yaşıyorsun?' diye sorsalar, sanırım *'En acı halini yaşıyorum.'* derdim.

Kendini öne doğru iterek doğruldu ve kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdu. Ben de yanındaki yerimi aldıktan sonra beklemeden arabayı çalıştırdı.

"Kemerini tak!"

Sertçe yaptığı uyarıyla başımı çevirip gözlerine baktım. Dişlerini sıkarak önüne döndü ve parmakları kabaca vitesi kavradı. Araba süratle ilerlerken bile bir daha benden tarafa bakmadı.

İkimiz de sessizliğimizi korurken, ara sıra ona bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Kaşlarını çatmış, dudaklarının iç kısmını kemiriyordu ve direksiyonu saran parmaklarının boğumları bembeyazdı. Ne düşünüyordu acaba?

Aklıma yan profilinin güzelliğini ve her yutkunuşta hareket eden Âdemelmasının görüntüsünü kazırken, arabayı ani bir frenle durdurarak yüzüme baktı. Yakalanmanın vermiş olduğu tedirginlikle gözlerimi çektim ama sert sesi kulaklarıma doldu.

"Gördüklerinden memnun kaldın mı?"

Alaylı sorusuna kaşlarımı çattığımda dediğini anlamaya çalışıyordum. Niçin memnun olmam gerekiyordu?

"Ha?"

Kahkaha attığında yumruklarımı sıktım. Bu adam benimle resmen dalga geçiyordu. Yüzündeki gülüş bir anda silinerek kaybolurken, anlık değişen ifadelerini çözmeye çalışıyordum.

"Hazır mısın?"

Soru cevap mı oynuyorduk lanet olasıca?

"Neye hazır mıyım?"

Sessizce sorusunu karşıladığımda, çenesiyle camdan dışarıyı gösterdi. Gösterdiği yerin neresi olduğunu gördüğümde, sabahtan bu vakte kadar korumaya çalıştığım güven duygum altüst olmuştu. Bedenimin inatla savaştığı direncim demek ki buraya kadardı.

"A-ama... Bu-burası?"

"Evet. Burası?"

Bu çok fazlaydı. Benim için bile bu çok, çok fazlaydı. Bu kadarını kaldıramazdım. Başımı salladığımda yüzüme doğru bağırdı.

"İn!"

Korkumun nedeni Arkın'ın bu halleri değildi. Asıl korkum; güçlükle kazandığım, kaybolan inancımı savaş vererek geri aldığım, yeniden ayağa kalkışım olarak addettiğim yaşam sevincimin elden gitmesiydi.

Yeşilköy Sahili'ndeki bu iki katlı villayı görmek, kapısının önünde durmak, hatta içine girecek olmak bile benim için başlı başına ölümdü. Gizlediğim kâbuslarımın bilinmeyen sebebiydi. Burası, bu ev bilinçaltımdan atamadığım görüntüler, hayallerdi. Bu ev Aslan amcamın sığınağı olan tek yerdi. Her yer onun anılarıyla doluyken burada kalamazdım. Yapamazdım. Bu kadar güçlü değildim henüz.

Ne zaman arabadan çıktığını bilmediğim adam kapımı açtığında, içeri dolan ılık havayla bile üşüdüğümü hissettim. Nefret o kadar yoğundu ki, açık bulduğu kapıdan habersizce içeri süzülüyordu ve mâni olamıyordunuz. Titreyen dizlerimi oynatıp sağ ayağımı aşağı sarkıttım. *'Bir adım daha!'* diyen iç sesime uyup diğer ayağımı da sarkıttım ve yerinde sabırsızlanan adamı duymadan ayakta durmaya çalıştım. Olduğum yerde adım dahi atmadan eve bakmaya devam ederken Arkın'ın sert sesi duyuldu.

"Acele et!"

Hayır!" diyerek inledim. "Hayır."

Kaçmak istiyordum, kaçıp gitmek ve dün geceyi hatta daha öncesini hiç yaşanmamış saymak... Olabilir miydi? Her şeyi kaldırırdım ama manevi baskıya dayanabileceğimi sanmıyordum.

"O niye? Ne demek hayır?"

"Olmaz! Burası olmaz!"

"Olur! Olur, daha ileri bile gider. Yürü!"

Arkasını dönüp kapıya ilerledi Arkın ve beni beklemeden kapıyı açıp içeri girdi. Korkarak bir adım atmıştım ki kulağımda, *"Hazinem..."* diyen Aslan amcanın sesi yankılanınca olduğum yerde dizlerimin üzerine çöküp omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Kolumda hissettiğim baskıyla başımı kaldırdım bir an. Arkın'ın ateşler çıkan gözlerinden ziyade, ağzından çıkan lav gibi sözlerle gözyaşlarım daha da artmıştı.

"Kalk! Kalk dedim sana!"

"Hayır!"

"Kalk lan!"

"Arkın... Burası olmaz. Olmaz, lütfen!"

Hıçkırıklarım kesilmezken sarsılan omuzlarımı silkmeye çalışarak başımı salladım. Elimden başka bir şey gelmiyordu. Ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

"Lanet kadın! Kalksana!"

Arkın kolumu kopartırcasına çekip beni yerden kaldırdığında, elleri arasında kuş gibi çırpındım ama faydası olmadı. Beni içeri sürükleyerek götürdü. Kolumu ne kadar kurtarmaya çalışsam da, gücü karşında çaresiz kaldım ve kendimi kurtarma çabalarım kâr etmedi. Aynı sertlikle içeri girip holden geçtik ve merdivenlerden de sürüklenerek çıkarıldım.

Gözlerim kapalı olduğu için hangi kapıdan girdiğimizi görmedim ama eski mobilya kokusu artmıştı. Girdiğimiz odanın ortasına beni bırakıp başımda dikildi.

"Artık odan burası!"

Başımı kaldırıp gözlerimi yavaşça açtım. Karşımda elleri belinde duran Arkın, sıktığı çenesiyle bana bakıyordu. Ona, böyle bir nefrete gözlerimi açmamış olmayı dileyerek baktım. Bulunduğum odanın kime ait olduğunu anladığımdaysa kör olmayı diledim. Şaşkınlığım gitgide artarken yerden kalkmaya çalıştım ve bağırmaya başladım.

"Olmaz! Olmaz! Aslan amcamın odası olmaz! Kalamam, kalamam!"

Ellerine uzanmak istediğimde ellerini havaya kaldırıp benden uzaklaştı. Ne gözyaşlarıma ne de feryatlarıma kulak asıyordu.

"Kalacaksın Karaca!" dedikten sonra arkasını dönerek kapıyı açıp çıktı.

21. Bölüm

Gitti...

Bu odanın içinde yalnızlığımla beni baş başa bırakıp gitti. Korkularımla bir başıma bırakıp gitti.

'Gitme, bırakma' dediğim halde gitti. Karnıma sardığım kollarımı çözüp ahşap parkelerin üzerine avuçlarımı bastırdım ve çöktüğüm zeminden toparlanmaya çalıştım.

Bunları hak edecek ne yapmıştım?

Ne yaşatmıştım bu adama?

Nasıl bir suç işlemiş olabilirdim?

Sevgimle iyileştirmek istemem mi suçtu?

Masum olduğumu anlatmak istemem mi suçtu?

Yoksa konuşarak çözmeyi düşünmem mi suçtu?

Madem ona göre her yaptığım suçtu, o zaman hak etmediği sevgimi ona vermem de suçtu. Onun aşkına inanmam da benim suçumdu. Bu kadar kötü olmayacağını düşünmem, onunla evlenmem, ona kendimi vermem... Her şey ama her şey benim suçumdu. Alaz'ı dinlememem ise en büyük hatamdı. Dinlemek istememesse işlediğim suçların kefaretiydi.

"Arkın intikam istiyor. Arkın babasının ölümünden seni sorumlu tutuyor prenses. Onun için, babasının intikamını almak için geri döndü. Evet, kardeşi gerçekten hasta ama yurt dışında bu ameliyatı yapacak birçok profesör var. Hali hazırda küçük kızın tedavisini üstlenen zaten bir cerrah var. Belki kardeşini kullanmıyor ama onun üzerinden yürüyor sana. Hadi onu da geçtim, hiç mi fark etmiyorsun bakışlarını? Âşık bir adam bu kadar hoyrat bakar mı?"

"Böyle bir şey mümkün olabilir mi?"

"Arkın annesinin intikamı için kendi kanını harcadı. Koca bir aşireti yok etti, seni mi affedecek abim? Yapma kurban olayım, vazgeç. Yol yakınken vazgeç. Söz veriyorum, seni alır giderim buralardan."

"Vazgeçmeyeceğim Alaz. Beni tüketene kadar sabredeceğim. Savaşacağım. Elbet duracak. Dinleyecek, anlayacak suçsuz olduğumu. Devam ederse şayet, ben biterken o da bitecek. Gözlerimden düşerken sahip çıkamayacak aşkına."

İkna çabalarını göremezden geldiğim adama sırtımı çevirdiğim için bu odadaydım şimdi. Acıyan gözlerime avuçlarımı bastırıp ovaladım. Yaşadıklarım göz damarlarımda birikmişti sanki. Yerden kalkamayacağımı anladığımda boylu boyunca zemine uzandım. Yan dönerek kollarımı bacaklarımın arasına kıstırıp gözlerimi kapadım.

"Hazinem."

Bu bana beynimin bir oyunu olmalıydı, yoksa onu duymam imkânsızdı, biliyordum. İmkânsızdı, değil mi? Gözlerimi yavaşça araladığımda gün ışığının vurduğu oda biraz daha aydınlanmış gibiydi.

"Aslan amcam... Babam, hocam, dert ortağım... Korkuyorum. Bu odadan, bu odada kalmaktan, her şeyden korkuyorum amcam. Dayanamam!"

Ellerim arasından kayıp giden dünümdü Aslan amcam.

"Hazinem."

Aslan amcamın sesini tekrar duymamla başımı yerden kaldırıp odanın içinde gözlerimi dolandırmam bir oldu. Oradaydı işte, ışıkların arasındaydı. Bana gülümseyen yakışıklı yüzünü görünce ellerimi yüzüme siper edip ağlamaya devam ettim.

"Ağlama hazinem. Sadece sabret. Oğlum doğru yolu bulacak,

sen güçlü bir kız ol meleğim. Güçlü ol ki senin yıkıldığına şahit olmasın."

Ellerimi yüzümden çekip ona doğru baktım. Belli belirsiz görüntüsü ile hâlâ gülümseyerek bakıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan boynuma doğru yol alırken ben de ona gülümsedim.

"Seni çok özledim amca!"

"Ben hep senin yanındayım hazinem." dedikten sonra kayboldu. Aslan amcam buradaydı, benim yanımda.

Yüzümü yıkayan yaşları elimle temizleyip doğruldum. Gücüm sanki ondaymış gibi, kaybolan görüntünün ardından toparlanıp ayağa kalktım ve odanın içinde gözlerimi gezdirmeye devam ettim. Odası hâlâ aynı düzendeydi. Tek bir iğnesi dahi yerinden oynatılmamıştı. Lacivert tonların hâkim olduğu oda onu anımsatıyordu. Kütüphanesi bile hâlâ aynıydı. Tozlanmış raflardaki kitapları sararmaya yüz tutmuştu sadece.

Pencere kenarındaki berjere oturdum, başımı ellerimin arasına alarak dirseklerimi dizlerime yasladım ve öne doğru eğildim.

Yorgundum, hem de çok yorgun. En başta gönlüm yorgundu. Kaldırmıyordu artık beynim. Kuşanamıyordu kalkanlarını, bu galeyana gelmiş düşüncelerin, hoyratlaşmaya başlayan temasların açtığı savaşları bitiremiyordu tek hamlede. Hep yeniktim hayata karşı. Uykum vardı, çok uykum vardı. Uyusam kalktığımda aynı yerden devam eder miydi hayat, yoksa yeni sürprizlere mi gebe kalırdı?

Hâkî rengin sarmaladığı berjerde geriye doğru kayarak dizlerimi kendime çektim. Başımdaki ağrı yine kendini gösterirken her zaman canımı yakan ağrıya bu defa tahammül etmeye çalıştım. Gözlerim kapanırken ruhumun usulca bedenimi terk edişini hissediyordum. Ebedi bir uyku değildi belki daldığım ama huzurun, rehavetin çöktüğü bir uykuydu.

* * *

'Gözlerini gördün mü? Gitme diye yalvaran, yapma bunu bize diyen gözlerini?'

İçindeki pişmanlık, pusu kurmuş düşüncelerini çevrelerken kaçmak istedi Arkın. Görmek istemedi güçsüzlüğün baş gösterdiği gözleri.

'Alınacak intikamım var!' dedi kendine, fısıldar gibi. *'O yaptı, o aldı!'* ve devam etti; *'Toprak altında yatanım var!'*

Sonra hemen kaçtı vazgeçmekten korkarcasına anıların üstüne üstüne geldiği odadan ve dışarıya attı kendini.

Arkın, Karaca'sını odaya bırakıp çıktıktan sonra yumruklarını ısırarak indi merdivenlerden. Kapıya geldiğinde mermerin üzerindeki haykırış doldu kulaklarına, avuçları kulaklarını kapattı ve nefessiz kalmış ciğerleri havayı içine çekmek istedi. Boşa çabası sürerken yeşil çimleri ezerek geçti.

Niye sevinç naraları atmıyordu kalbi?

Niye lanetlenmiş gibi güçsüzdü?

Beyni alkış tutmak yerine, neden intikamının üzerine balyozlar indiriyordu?

Hani mutlu olacaktı?

Şimdi neden yas vardı Karaca'nın olduğu yerde?

Bahçe kapısına tutunduğunda yolun karşısında bekleyen araca elini kaldırdı. Arabadan çıkan adam koşarak patronunun yanına geldi.

"Buyur abi?"

Emrini bekleyen adama kalbini emanet etmek için dudaklarını araladı Arkın ve başını çevirerek gözlerini karanlığın çökmüş olduğu pencereye çevirdi. Bir süre sonra karşısındaki delikanlıya dönerek emirlerini sıralamaya başladı.

"Yengen içeride Cengiz! Ne isteği olursa hemen yerine getirin. Ben kısa bir süre olmayacağım. Ben dönene kadar bu kapıdan ayrılmayacaksın. Aradığımda tek çalışta açıl-

mazsa o telefon, kendine kaçacak delik ara!"

"Yengem baş tacımdır abi. Kendi canımdan kıymetlidir."

Omzunu sıvazladığı adamı arkasında bırakıp devam etti yoluna ve park halindeki arabasına bindi Arkın, karşısındaki eve bir kere daha bakmayı reddederek arabasını çalıştırdı ve süratle uzaklaştı.

Cengiz, boş yolda kaybolup giden arabanın arkasından uzunca baktı. Buraya nasıl geldiklerini kendi gözleriyle görmüştü. Doktor Hanım'ın çığlıklarını kulakları istemese de duymuştu. Patronunun beklediği gün değil miydi bugün? O zaman niye kaçarcasına gitmişti evden? Niye adım atarken dizleri titriyordu?

Sorularına mantıklı cevaplar alamayacağını fark ederek boş yola bakmaktan vazgeçti Cengiz ve eve döndü. İçerideki kadını yıllardır takip ediyor; attığı adımdan tut da, içtiği çayın şekerine kadar hepsini biliyordu.

"Aşk buysa aman kalsın!" diyerek yürüdü kapıya doğru, evde yalnız kalan kadına burada olduğunu bildirmeliydi. Bildirmeliydi ki, yalnız olduğunu hissetmesin.

Daha iki gün önce temizlettiği eve doğru yürürken, değişen mobilyaların neden eskileriyle aynı olduğunu merak etti. Mutfaktaki araç gereçlerin sıfırdan alındığına aldırmamıştı. *'Abimin bir bildiği vardır. Yeni evli olacak sonuçta...'* deyip geçmişti ama şimdi ertelediği düşüncelerin önünde durduğunu görüyordu. Her şey, bu kadın için hazırlanmıştı. Yeni olduklarını bilmeden yaşamaya zorlanacaktı.

Kapıya geldi ve elini zile doğru uzattı. Parmağını taç modelli butona değdirerek sesin içeri ulaşmasını bekledi. Beklediği cevap gelmeyince tekrar bastı. Tekrar tekrar denedi, açılmayınca bu kez aslan başlı tokmağı çalmaya başladı. Kadının başına bir şey geldiği korkusu bedenini esir alırken, daha gideli beş dakika bile olmayan patronunu aramaya korktu.

"Maral Hanım, Maral Hanıiiim! Yengeeeeee!"

Artık vurma eylemini sonlandırıp işi tekmelere dökmüştü ki elini cebine attığı sırada açılan kapıyla derin derin nefes aldı. Doktor Hanım'ın yanlış anlamayacağını bilse sarılırdı da.

"Yengem, neredesin ama sen?"

Maral derin uykusundan büyük gürültülerle uyanmak zorunda kalmış, çok sonra kapının çaldığını anlamıştı. Kıvrıldığı koltuktan boynu tutarak kalktığında sersemliğini üzerinden atmaya çalışıyordu. Bir an kapıda Arkın'ın olduğunu düşünüp aşağı kata koşmuş, korkuyla girişe ulaşarak bir eli kalbinde kapıyı açmıştı. Karşısındaki yabancı adamı süzerken dili tutulmuş gibiydi. *Yengem* mi demişti o adam?

"Sizi tanıyor muyum?"

"Ha? Yok yengem tanışmıyoruz. Ben Cengiz. Abim gitti de, onu haber vereyim dedim. Ben buralardayım. Yani şu kapıda olurum. Bir isteğin olursa..."

Maral, beden dilini kullanarak kendini anlatmaya çalışan adamı sessizce dinlemeye devam etti. Ta ki abim gitti kısmına kadar. Gitmiş miydi?

"Yok, hiçbir isteğim yok, yalnız kalmaktan başka. Kapatayım mı kapıyı artık?"

Sessizce mırıldandıklarına içerleyen Cengiz, ağlamanın eşiğindeki kadına başını hafifçe eğdi ve ona alttan bakmaya çalıştı.

"Öhö öhö... Yengem, emin misin? Yani hiç mi bir isteğin yok?"

Çok mu şey istiyordu, lanet olsun? Sadece yalnız kalmak istiyordu. Bunu anlamak neden bu kadar zordu.

"Telefonun var, değil mi?"

"Var yengem, işte burada."

Cebinden çıkardığı telefonu ona gösteren Cengiz kendini kanıtlamaya çalışıyordu.

"Ver."

Cengiz telefonunu cebine atarak Maral'a başını salladı. İşte bunu yapamazdı. Abisi duyarsa onu öldürürdü.

"Kusura bakma yenge ama veremem. Bir şey lazımsa bana söyle, ben hallederim."

Maral ağrıyan başını kapıya dayadığında ayakta durmaya bile zorlanmaya başlamıştı.

"Sen sormadın mı bir isteğin var mı diye? Sordun. Var işte isteğim, ver telefonu! Telefonu vermiyorsan git buradan! Git nerede bekliyorsan bekle? Git hadi. Git getir Aslan amcamı, mutluluğumu getir, gülüşlerimi getir. Ne duruyorsun gitsene?"

Cengiz'in yüzüne kapıyı kapattığında kapının ardında yere çöktü Maral, yeni bir sinir krizinin eşiğinde olduğunu biliyordu. Ellerini yere vurarak ağlamaya başladığında kaderine lanet ediyordu. Bugün ikinci günüydü evliliğinin, kahretsin ikinci günüydü!

Kapı tekrar çaldığında avuçlarını kapıya vurup, "Git şuradan!" diye bağırdı. Cengiz sesi kararan kadın için ne yapabileceğini düşünerek telefonu çıkardı ve kimi arayacağını numaralar arasında bulmaya çalıştı. Kimdi en yakını bu kadının? Kiminle konuşurdu? Aradığı ismi bulduğunda beklemeden ekrana dokundu. Üç çalışta açılan telefona cevap beklemeden konuştu.

"Alaz abi, Yeşilköy Sahili'ndeki eve bir gelsen?"

"Ne oldu Cengiz?"

Alaz yattığı yataktan toparlandığında bu adamın neden bu saatte aradığını düşünüyordu.

"Abi sen gel!"

Bir kez daha aynı ses tonunu kullandığında Cengiz, aklındaki tek isimle attı kendini yataktan Alaz.

Maral.

Yolda giyinmeye başlayan Alaz, soluğu arabasında alırken; yirmi dakikalık yolu yarı yarıya indirmiş, gaz pedalından ayağını hiç çekmemişti. Aklı çıkıyordu şahit olmak

istemediği bir görüntüyle karşı karşıya gelecek olmaktan dolayı. Nihayet eve geldiğinde frene sertçe basarak arabasını durdurdu. Beklemeden aşağı inerek girişe yönlendi.

"Cengiz?"

Cengiz, Alaz'ı aradığından beri kapının önünde oturuyordu. Ara ara konuşmaya çalıştığı kadından ses duyamadığında sinir etmek ve cevap almak için kapıyı çalıyordu. Alaz'ın sesini duyduğunda oturduğu yerden toparlanıp kalktı.

"Abi! Yengem cevap vermiyor. Kapının arkasında ama cevap vermiyor işte!"

"Ne yengesi lan!" diyerek kapıya yanaştı Alaz. Aklına gelen ihtimalle kapıya atıldı ve ellerini dayayarak sessizce fısıldadı.

"Prenses?"

Ses gelmeyince ellerinin arasına alnını dayayıp kapıya doğru tekrar seslendi.

"Prenses, ben geldim. Aç abicim hadi kapıyı."Kapı usulca açıldığında boynuna sarılan kadınla yumruklarını sıktı Alaz. Dişlerinin ezdiği dudaklarını ağzının içinde yuvarladığında çenesi gerildi.

"Alaz, Alaz, Alaaaz kurtar beni!"

Cengiz ikiliyi yalnız bırakıp bahçeden çıktığında hâlâ kadının sesi kulaklarında çınlıyordu. O nasıl bir feryat, nasıl bir kurtar deme şekliydi? *'Ah be abi ah!'* diye üzgünce söylendi, ayağının altında ezdiği otları eşelerken.

Arkın, arkasına bakmadan çıkıp gittiği evden sonra soluğu eski evinde aldı. Kapıyı kırarcasına açıp içeri girdiğinde ne var yoksa dağıttı. En özel içki şişelerini duvarla buluşturdu. Küçük bir servet ödediği bar köşesini dağıttı, kırdı, parçaladı.

"Acıma ulan acıma! Yanma bu kadar! Yanma ulaaan!"

Kalbinin üzerine her vuruşunda, çektiği acıyı dindirmek istedi. Göğsünü dövdükçe ona geri dönmek istedi.

22. Bölüm

Görünmeyen ateşler içinde kavruluyordu Arkın. Yanıyordu da yine etrafını çevreliyordu kendi yaktığı ateş. Sönmüyordu, söndüremiyordu.

'Niye her yerde bu lanet kadın?'

Başını elleri arasına alarak, yumruklarını şakaklarına vurmaya başladı.

"Çık buradan lanet olasıca, çık! Olmaman gerekiyor, çık!"

Sık nefesler alırken, gözünden firar eden tek damla yaşla aktı yüreği. Nefes alamaz olduğunda kendini banyoya attı. Granit fayansların üzerine vura vura yürüdü. Kapitone siyah duvar karolarıyla yumruklarını ardı ardına buluşturdu. Aynadaki aksini gördü sonra. Bitmiş olan Arkın, gülüyordu ona. Dayanamadı, katlanamadı o aksine. Havaya kaldırdığı yumruğunu indirdiğinde tuzla buz olan ayna, ayaklarının önüne düştü.

"Arkın sevgilim? Aa, ne olmuş burada?"

İçeriden duyduğu sesle vicdan muhasebesine son verip koştu salona. Karşısında ağzını burnunu yamultan kadının yanına aynı hiddetle yaklaştı.

"Senin ne işin var lan benim evimde?"

Kollarını boynuna dolayan kadınla gerginliği hat safhaya ulaşırken, kollarını kopartırcasına boynundan çekti Arkın ve kadının tırnaklarının boynunu çizdiğini bile hissetmedi.

"Ama sevgilim sana geldim ben?"

Koca eliyle kadının ağzını kapattığında duymak istemedi o kelimeyi. Kimsenin sevgilisi değildi o! Hiç kimsenin değildi.

"Ne aması lan, ne aması? Çık git bu evden!"

Kapıyı açtığı gibi kapının önüne koyduğu kadını dinlemeyi reddetti. Kapıyı kırarcasına çarptığında çıkan gürültüyle titreyen kadın, koşarak evden uzaklaştı.

Gönderdiği kadının arkasından füme rengi koltukları tekmeleyen Arkın, soluk soluğa yığıldı az önce tüm gücünü parçalamak için tükettiği koltuğun üzerine. Kollarını yana açarak koltuğun kenarına dayadı ve başını geriye attı.

Bir şey yapmalıydı, yapmalıydı ama ne? Sonuçta Karaca artık onundu. Evet, onun olmasına onundu ama daha can yakıcı bir şey olmalıydı. Maral'ı tüketmesi gerekiyordu. Saçının teline zarar vermezdi ama manevi olarak öldürebilirdi. Bir kadın neyi kaldıramazdı? En çok ne yıkardı kalelerini? Ne güçsüz kılardı?

Gözlerini açarak tavana baktı bir süre. Geçmişe ve annesiyle geçirdiği zamanlara gitti. Annesinin elinde telefon, dizlerinin üzerine çöküşünü hatırladı. Dilinden dökülen tek kelimeyle tarumar oluşuna tanıklığı bugün de onunlaydı.

"Evlenmiş!"

Tek kelimeydi duvarların yıkılışı. Bedenindeki serzenişin sebebiydi bu ihanet. Biliyordu ki babası asla ihanet etmemişti annesine. Seven adam, bedenine başka bir koku alır mıydı? Babası da almamıştı. Sıkıntıyla nefes aldığında elleri yüzünü örttü. Ne yapmalıydı? Ne?

"İhanet!"

Şeytan beyninin içinde yerini aldığında, nefes aldırmadan tekrar etmeye başladı bu kelimeyi. Düşüncelerini kemiren vesveseyle ellerini dizlerine dayayarak koltuktan kalktı. Sıkıntıyla elleri ensesine gitti. Ense kökündeki saçlarını çektiğinde derin bir of çekti. Salonda tek tur döndü ve evden dışarı attı kendini. Şu an doğru düzgün düşünemiyordu ve avunacak, arkasına sığınacak sebepler arıyordu. Ne olursa, kim olursa fark etmezdi onun için.

Arabasına kurulduğunda sıkıntıyla çenesi gerildi. Dişlerini sıkarak direksiyonu kavradığı gibi tekerleklere yön verdi. Yola çıktığında eve gitmek istediyse de, geldiği yer Karaca'nın ilk tadını aldığı mekândı. Yine aynı masa yanındaydı işte, aynı sahneye bakıyordu. Ama bu defa tek bir eksik vardı gerçekleştirdiği eylemlerde. O eksik, hiç dolmayacak kadar büyüktü.

O yoktu. Sarı Cadı'sı, Karaca'sı yoktu.

Bara geçip oturduğunda saatin kaç olduğunu umursamadı. "Tek buzlu, sek!" dedi isteğini bildirirken. Barmen, patronunun kendi kadar sesinin de kış mevsimini andırdığını fark etti ve arkasını dönüp viskiyi hazırladı. Kristal kadehi el çabukluğuyla tezgâha bırakarak işinin başına döndü.

Arkın, parmaklarını kadehe sardı ama gözlerinin önüne gelen görüntülerle iki yudumluk viski bitmek bilmedi. İlk yudumla uçsuz bucaksız ormanları, ikinci yudumda titreyen göz bebeklerinin pınarlarını gördü. Maral'ın gözyaşları gitmek bilmedi gözlerinin önünden, viskisine yüreğindeki sızıyı katık ederek içti. Yudumlar arttığında gelip giden, tazelenen kadehleri sayamaz oldu. Ne kadar içtiyse o kadar kadınla doldu. Yapamazdı ki, ihanet edemezdi Karaca'sına, başka ten haramdı ona.

1 hafta sonra...

Kaç gün olmuştu sahi Arkın bu bar taburesinin tepesinde oturmaya başlayalı? Kaç gün geçmişti girdiği savaşı kaybetmeye başlayalı? Aramak, sormak istemezken Karaca'sını, eli sürekli telefona yapışalı kaç gün olmuştu? *"Resimlerini çek Cengiz!"* diyeli kaç gün, kaç saat, kaç dakika olmuştu?

Uzayan sakallarını sıvazlayarak başını bardan ve önündeki bardaktan çevirip ortalığı kontrol etmek amacıyla geri attı.

Amaçsızca neyin savaşını veriyordu? Kalbi inan diye aklına hükmetmeye çalışırken, bu neyin savaşıydı? Kalbinin kör düğümle bağlandığına mantığı niye burun kıvırıyor, olmaz diye bağırıyordu? Kabul etmek neden bu kadar zordu?

Düşünceleri günlük görevini yerine getirip boğmaya başladığında tabureden kalktı. Dairesine gidip dinlense fena olmayacaktı.

Düşüncelerinden yanına yaklaşan bedenle süzüldü.

"Yine ne var Tülay? Ne zaman vazgeçeceksin beni takip etmekten?"

Kadını arkasında bırakıp yorgun bedenini kapıya doğru sürürken, her gün aynı saatte gelen mesaj bildirim sesiyle olduğu yerde durdu. Avucunun içindeki telefonun ekranını aydınlatan hüzünlü gözler beynine kazınırken, diğerlerini görmek için ekranı kaydırdı. Avuçları gözlerine kapanmış, bükülen dudaklar ve rüzgârın uçurduğu sarı tutamlar, usta bir el yardımıyla kalbinin tam orta yerine çizilirken aldığı nefes ciğerlerini yaktı.

Parmakları bağımsızlığını ilan ederek iradesini yıktı geçti. Tuşların üzerinde seri bir şekilde hareket eden parmakları numarayı girdi. Avucundaki telefonu kulağına dayadığında, özlediği sesi uzaktan da olsa duymak istedi.

"Nasıl?"

Gelecek küçük bir cevaba muhtaç gibi sorduğu soruyla afalladı. Ne duymak istiyordu? Kötü olduğunu duysa mutlu mu olacaktı? Ya da iyi olduğunu duyduğunda kötü mü olacaktı?

Cengiz başını kaşıyarak, arkasını döndüğü bahçe duvarına sırtını yasladı. Abisi gerçekten duygusuz muydu, yoksa taklit mi yapıyordu? Bir haftadır özellikle üzgün

resimleri gönderiyordu ve sonuç hep, *'Gözünü üstünden ayırma!'* oluyordu. Lan adam çıkıp geleyim de, kendi gözlerimle göreyim demiyordu ya!

Karşısındaki kadının nadir güldüğü anlardan birini yaşıyorlardı yine. Ve yine karşısındaki adam, sanki o bir tek gülüş için yaşıyor gibiydi. Bu bir haftadır, dışarıya adım dahi atmak istemeyen kadını neredeyse silah zoruyla çıkarıyordu. Kapıyı tekmeliyor, zile basıp kaçan çocuklar gibi dakikalarca zilden elini çekmiyor veya pencerenin altına geçip; *'Yengeeeaaa! Dışarı çıkmazsan silahı ateşlemek zorunda kalırım, sonra uğraş dur polisle!'* diye tehdit ediyordu. Karşılığı ise her seferinde pencereden atılan porselen kupalar oluyordu.

Zayıflamıştı kadın, gözlerinin altında oluşmaya başlayan kahverengi halkalar gün geçtikçe çoğalıyordu. Şimdi *'Nasıl?'* diye soran abisine bunlardan bahsetse neye yarardı? Koşarak gelir miydi? Açtığı, açmaya çalıştığı yaraları kendi elleriyle sarar mıydı?

Alaz abisinin zorla ağzına tıkmaya çalıştığı ekmek dilimine gözlerini koca koca açan kadına üzgünce bakmayı sürdürdü Cengiz. İyi ki Alaz'ı aramıştı o gün. Eğer o olmasaydı onunla nasıl başa çıkardı? Her gün kısa süre de olsa gelerek Maral'la ilgileniyordu. Zorla yemek yedirip konuşturmaya çalışarak dertleşip gidiyordu.

"Cevap versene Cengiz, nasıl?"

Cengiz gözlerinden ışık çıktığını hissettiğinde haince sırıttı. Ee, bu adamı da iyi tanıyordu hani. Biricik yengesine özür dileyerek baktı, yedikleri birazdan boğazına dizilecekti ama değerdi.

"Nasıl olsun abi? Üzgün, kırgın, kanadı kırık kuş gibi. Yemek yemiyor biliyor musun abi? Ağzına tek lokma koymadan, öylece evden dışarı çıkmadan pencere önünde oturuyor. Bir de zayıfladı abi, bir görsen. Gözleri böyle boş

boş, donuk bakıyor. Yengemin gamzeleri vardı ya hani abi, işte onlar artık yok! Çünkü gülmüyor, hep ağlıyor."

Hattın ucundaki Arkın'ın soluk alışverişlerinin sıklaştığını duyduğunda, yumruklarını gülmemek için ağzına kapattı ve dişleriyle ısırdı.

"Allah'tan Alaz abim her gün geliyor da, iki lokma geçiyor kursağından. Gülmeyen yüzü birkaç dakika da olsa gülüyor. Alaz abim de yeni geldi sayılır, yengeme zorla bir şeyler yedirmeye çalışıyor şimdi. Görsen bir komik oluyor ağzına zorla yemek tıkılınca. Neyse bizde durum böyle, sen nasılsın?"

İki büklüm olan Cengiz'in kendini zorlamaktan çene kasları gerilmişti. Abisi deli danalar gibi burnundan soluyordu ve aldığı hırıltılı nefesler buradan bile yakıp yıkıyordu.

"Yengene de, sana da, o Alaz itine de soracağım ben. Ne işi var lan o herifin benim evimde? Nasıl gülüyor? Nasıl yemek yediriyor? Ölümünüze mi susadınız lan siz? Sen ne bok yemeğe oradasın o zaman it? Geliyorum lan, geliyorum az daha sabredin, gülmek nasıl olur göstereceğim size!"

'Fazla mı abarttım lan? Kaçsam bulur mu beni?'

Başta telaşa kapılsa da yaptığından gram pişmanlık duymayan Cengiz, boşluğa doğru elini salladı. Çardağın altında atışan ikiliye doğru yürüdü.

"Yengem nasılsın? Doydu mu karnın? İstediğin başka bir şey var mı?"

Ağzına tıkıştırılan lokmayı zorla yuttuktan sonra yaşaran gözlerini Cengiz'e çeviren Maral, önündeki suyu içip kaşlarını çattı.

"Var baş belası, kendinle birlikte iş birlikçini de al git. Çünkü ikinizden de bıktım."

Cengiz ağzını açtığı anda Maral'ın çenesi aşağı çekilmiş ağzına yeniden yemek tıkılmıştı. Ellerini Alaz'a vurmaya

başlayan Maral boğulma tehlikesi atlatırken, karşındaki adamlar onun bu haliyle çok eğleniyorlardı.

"Abiye iş birlikçi denmez prenses, çok ayıp. Ben burada yemeyip yedireyim, giymeyip giydireyim, saçımı süpürge edeyim senin dediğine bak, dimi lan Cengiz?"

"He abim, doğru diyorsun valla, alnını örten saçların döküldü."

Elindeki çatalı Cengiz'e atan Alaz bıyık altından güldü. Prensesi yine küçük de olsa gamzelerini göstermişti işte. Kollarını açtığında küçücük kalan kadını sıkı sıkı sardı.

Maral hissettiği bu yoğun sevginin altında ezilmeye başlamıştı. Bir haftadır dinmeyen yaşları şimdi yine firar etmek üzereydi. Kendini küçük bir kız çocuğu gibi sevgiye ve şefkate aç hissediyordu. Babası tarafından şımartılmayı bekleyen küçük bir kız çocuğu gibi... Babasını da özlemişti hem. Kimse burada olduklarını bilmiyordu, değil mi? Bilmiyorlardı tabii. Bilselerdi dururlar mıydı hiç?

Bu iki adam olmasa çoktan aklını kaçırırdı, biliyordu. Yalnızlık çoğu zaman kurtarıcısı olsa bile uzun süreli yalnızlıkları sevmiyordu.

O gün Alaz'ı kapıda gördüğünde sıkı sıkı sarılmıştı gitmesinden korkarcasına. *'Gitti'* demişti *'gitti, bıraktı beni. Acımadı, ne bana, ne gözyaşlarıma. Acımadan sevgimin üstüne basıp da gitti. Ezdi beni Alaz, korkularımı kullandı'* diye bağıra bağıra ağlamıştı.

Günlerce karanlık odada oturmuş, gelmesi için dua etmişti. Sokağa giren her araba farında yüreği ağzında evin önünde duracak mı diye bekliyordu. Ne zaman ki beklediği gelmiyordu, yine yüreği parça parça oluyordu. Özlemişti... İnsan kendi celladını özler miydi? O özlemişti.

"Aldığım nefes kadar muhtacım sana gel..." diye sayıklamıştı gecelerce. Sayıklaya sayıklaya uyumuş, yastığını ıslatan gözyaşlarıyla uyanmıştı lanet ettiği her yeni güne.

Düşüncelerinden sıyrılmasının nedeni, aniden Alaz'ın

kollarından çekilip alınmasıydı. Arkın, nefesini nasıl hoyratça bıraktıysa, Maral hepsini derin derin içine çekti. Gelmişti.

"Ne işin var lan senin benim karımın yanında?"

Arkın'ın kaçtığı bu eve gelme nedeni, yapacaklarını ertelerken yaptığı bir telefon konuşmasıydı. Nasıl kapatmıştı o telefonu, nasıl uçarak gelmişti arabayla bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı; bu kadın onsuz gülüyordu.

Ondan kaçırdığı gülüşleri, başkalarına cömertçe sergilemesiydi Arkın'ı çılgına çeviren. Heybetli vücudu bahçede göründüğünde; *'benim'* diye bağıran sesini duymuştu Maral ve titrek nefeslerden sonra dudaklarının kenarındaki belli belirsiz gülüşü silmişti.

"Arkın?" dedi ne diyeceğini bilemeden. *'Geldin ya nefesim,'* diyemedi. Yerinden kalkıp boynuna dolayamadı kollarını. Özlemi dolup taştı da, konuşamadı. Yüzü acıyla kasıldığında, üzerlerine uçan bir adam kaldı geriye. İlk yumruğu Cengiz yedi burnuna, sırf kendini öne attığı için. Sıra Alaz'a geldiğinde, karısına doladığı kollarını parçalamak istercesine asıldı Arkın. Alaz, oturduğu sandalyeden çekilerek kaldırıldığında sırıtarak cevap verdi.

"Niye zoruna gidiyor birader? Boşluğunu dolduruyorum ya işte."

Arkın, bu yamuk gülüşlü adamın dişlerini kırmak istedi ve yaptı da. Çenesine indirdiği her yumrukta sövmeyi de ihmal etmedi.

"Sana mı kaldı lan benim boşluğumu doldurmak?"

"Alaz! Arkın!"

Maral korkuyla soluduğunda, Alaz kanayan dudağına aldırmadan gülümsedi.

"İyiyim güzelim merak etme." dese de yeni bir yumrukla sarsıldı.

"Sen karışma, sıra sana da gelecek!" derken Arkın, altındaki adama yumruğunu yeniden kaldırdı.

"Kimsenin güzeli değil lan benim karım, duydun mu kimsenin değil!"

Alaz beklediği zamanın geldiğini anladığında, dizini Arkın'ın karnına geçirdi ve adamı devirip üzerine çıktı.

"Kimin lan o zaman?"

Arkın başını kaldırıp Alaz'a kafa atarken haykırdı.

"Benim lan benim!"

"Niye yoksun o zaman lan, niye yoksun? Neredesin? Varlığın neden hissedilmiyor?"

Sırtı çimlerle buluşan Alaz gelecek darbeyi beklerken, üzerine kapanan kadınla dondu. Aynı zamanda Arkın'ın yumruğu da havada asılı kalmıştı.

"Vurma artık vurma, canını yakıyorsun!"

Ağlıyor muydu bu kadın? Hem de Alaz için? *'Ya benim canım?'* dedi sinirle, *'Ya benim canım ne kadar yandı kadın? Sen o adama sarılırken benim canım ne kadar yandı?'*

Kalbi başka, dili başka kelam ettiğinde durdu Arkın.

"Çekil kadın!"

Arkın dişlerini sıksa da Alaz, "İyiyim ben abicim, bir şeyim yok." dedikten sonra göğsüne dağılan saçları sevip başını geri attı. Arkın Maral'ı tutup çekti ve gözlerinde parlayan yaşlarla bakan kadını yok etmek istedi. Hissettirdiklerini yok etmek istediği gibi, onu da yok etmek istedi.

Maral titreyen elini kocasının dudağının kenarından akan kana uzattı ama bileğine dolanan parmaklarla durdu. Ne kadar yaksa da o parmaklar canını vazgeçmedi. Canı yanarken değdirdi parmağını Arkın'ın çenesine. Tenine dokunurken canını yakmaktan korktu. "Acıdı mı?"

Ölmek istedi Arkın, gelen soruyla yok olmak istedi.

'Senin kadar acıtmıyor Karaca'm.' dememek için ağzını açmadı adam, öylece baktı. Gözlerini dolaştırdı kadınının minik yüzünde. Her soluklandığında yeniden başladı hasreti

"Acımasın..." diyen kadın, kollarını adamın boynuna

dolayıp kendine çekti. "Acımasın dayanamam!"

Adamı yaktığını bilmeden kurmuştu bu cümleleri, dayanamadı Arkın. Daha fazla dayanamadan sardı Maral'ı. Viski kokan nefesini bıraktı bahar kokan saçların arasına. Bıraktığı nefesten daha fazlasını çekti ciğerlerine, yaktığını bile bile ama bırakmadı.

'Benden aldıklarından daha çok acıtıyorsun!' diyemedi. Çenesine dayanan dudakların sıcaklığıyla aklını kaybetme sınırına geldi. Düşünmeyi reddetse de, *'Nasıl?'* diye sordu. *'Nasıl merhem olur bu koku, bu sevgiyle dokunuş? Tüm bunlar nasıl aldıklarını geri verir? Neye kandı da bu kadar bağlandı kalbim?'*

Neden sonra dağılan yüreğinin parçalarını toplayıp boynundaki kolları çekti adam. Yüreği ağzında atarken ceylan gözlere baktı. *"Kanmayacağım!"* dedi. *"Kanmayacağım ne kokuna, ne sıcaklığına, ne de nefesinin titreyişine ama benim nefesim sana hem azap hem hayat verecek."*

"Dayanamadığından fazlasını yaşayacaksın Maral."

Arkın, zehirli sözler dudakları arasından çıkarken ona seslenen Tülay'ın sesiyle başını kapıya çevirdi. Yüzünde daha önce görülmemiş bir gülümsemeyle dudaklarını aralanmıştı.

"Sevgilim hoş geldin!"

23. Bölüm

Yıldırımlar düştüğünde bedenine, bin parça etti her bir zerresini. Yaktı, yıktı, geriye bir şey kalmayıncaya kadar da durmadı. Artçı depremlerle sarsıldı yüreği. Kolları yana düştüğünde bileklerini tutan adamın tutuşundan zor da olsa kurtuldu. Bağırmak istedi, lanet okumak istedi ama yapamadı. Çıkmadı, acıyla içine çektiği nefes ciğerlerini kezzaba bulasa da çıkaramadı o ahı dilinden.

Çimlerin üzerine düştüğünde, bedenini çuval gibi bıraktı boşluğa. Özlemek mi zordu, yoksa gözlerine baka baka ölmek mi? Hangisi daha çok can yakıyordu? Karar vermek zor geldi bir an. *'Özlemek'* dedi, sonra *'özlemek de ölmek de aynı. Özlediğin seni gözlerine baka baka öldürür de kılın kıpırdamaz.'*

'Sevgilim hoş geldin!' Tekrar tekrar aynı kelimeler döndü dilinden. Cengiz, şaşkınlığını gizleyemeden bakıyordu abim dediği adama. Ne bir adım atıp alabiliyordu kadını çöktüğü yerden ne de geri gidebiliyordu. Gözleri bahçede acizce dolanırken hep aynı noktada duruyordu. Maral'ın bitkin vücudunda...

"Bir daha tekrar etsene ne dedin duyamadım? Neyindi bu kadın senin?" Alaz ayağa kalktığında Maral'ın hemen önünde duran adamın tepesine dikildi. Sesi de kendi gibiydi. Adı gibi hem yakıyor hem üşütüyordu. Ölüm kadar soğuktu bakışları.

"Sevgilim." dedi Arkın bakışlarından etkilenmezken.

"Bir daha de?"

Alaz kükrediğinde Arkın gülümsedi ve "Sevgilim gel seni karımla tanıştırayım!" dedi yeniden. Alaz yırtıcı kuş gibi kollarını açıp üzerine saldırdığında ve Arkın'a vurmak

için elini kaldırdığında yumruk yaptığı eli; "Git!" diye üç harflik isyanla havada kalakaldı.

"Git buradan, git!"

Kimsenin yüzüne bakmadan, avuçları arasındaki çimleri ezerek mırıldanmaya devam etti Maral. Herkes yabancıydı ona, kendi sesi bile yabancılaşmaya başladığında kopardığı çimlerle birlikte yumruklarını toprağa vurdu.

"Git buradan, git, git, git, git! Hepiniz gidin! Sen de git! Sevgilini al, defol git buradan!"

Başını kaldırmasa da Maral, üzerine gelmeye çalışan adamı hissederek durdurmak için elini kaldırdı.

"Prenses?"

"Yaklaşma Alaz, kimse yaklaşmasın! Gidin dedim."

Eğdiği başını kaldırdığında, akıtamadığı yaşlar gözlerinde parlıyordu. Çatık kaşlarına ve yaşaran gözlerine lanet etti genç kadın bu kez ve dizleri üzerine yükselerek Arkın'a yaklaştı. Onun yaralı çenesini parmakları arasına alıp sıktı.

"Buraya." dedi elini kalbinin üzerine vurarak, "Buraya girmeden evvel sorsaydın ya?"

Arkın karşısındaki, bir nefes uzağındaki kadına hareketsiz bakarken gözlerini bile kırpmıyordu. Maral'ın gözleri kısa bir an Arkın'ın boynuna kaydı ve derin tırnak izlerine takıldı. Yüzünü buruşturarak başını çenesinden geri itti.

Eve doğru attığı sarsak adımları onu yormaya başladığında; "Yalnız kalmak istiyorum." diyerek yürümeye devam etti. Kapıyı açıp eve girdi ve kapıyı kapatıp bekledi. Dışarıda çıkan hır gür bile ilgisini çekmiyordu artık; kimin kimi dövdüğü, yaraladığı, umurunda değildi. Şu an sadece yanan canını, közün içinde kurum olmaya başlamış yüreğinin sızısını hissediyordu.

Titreyen ellerini yumruk yaptı ve ritmi yavaşlayan kalbinin üzerine bıraktı. Bekledi, neyi beklediğini bilmeden

bekledi. Ne hissediyordu gönlü? Ne diyordu? Boş salonda gözlerini dolaştırmaya başladığında kulağında aynı cümle yankılandı.

'Sevgilim hoş geldin!'

Etini delip geçmek istercesine batırdı tırnaklarını tenine, parmaklarının altında atan kalbini sökmek istedi.

"Hızlanma organ! Hızlanma! Sesi bütün bedeninde yankılansa da sen dur, hızlanma! Her şeyin suçlusu sensin, hızlanma! Hızlanma, hızlanma! Dur artık!"

Kalbinin üzerine vurmaya başladığında çaresizdi. Biçareydi gönlü. *Git* diyordu şeytan, *al başını git! Gelme, kimse görmesin, bulamasın seni.* Bir anlık gelen delilikle sert bir şekilde kapattığı kapıya yürüdü ve açtı. Bahçede çimlerin üzerinde birbirine vurarak yuvarlanan adamları görmezden gelip onları ayırmaya çalışan Cengiz'in az ilerisine durdu.

"Anahtarları ve telefonu ver Cengiz!"

Cengiz kendine seslenen kadını duyduğunda ayağına gelen tekmenin acısını unutup yanına koştu soluk soluğa.

"Bir yere mi gidiyoruz yengem?" dedi endişeyle.

Maral, yüzüne bile bakmadığı adama elini uzatıp avucunu açtı.

"Gidiyorum. Şimdi anahtar ve telefon!"

Cengiz bir adım geri çıktığında, "Ver şu lanet anahtarı!" diye bağırdı Maral. Onun sesiyle kavgayı bırakan adamlar toparlanarak kalkmaya çalıştığında, Cengiz'in elinden telefon ve arabanın anahtarlarını alıp dış kapıya koştu genç kadın. Ne kapıda duran kadının önünde durup bekledi, ne arkasından seslenenlere kulak asıp durdu.

Kendini arabaya attı ve hiç beklemeden motoru çalıştırıp yola çıktı. Bağırmadı ya da çığlık atmadı bu sefer Maral, usulca süzülen gözyaşlarını sildi sadece. Tek eliyle direksiyonu sabitleyip diğer eliyle numaraları çevirmeye başladı bu kez ve birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

"Arkın'ın itaatkâr yamağı hayırdır?" diyen Ada'nın sesini duyduğunda ağlamanın gözüne vurmak istediyse de sesini düz tuttu Maral.

"Dövmecinin adresini söyle!"

"Ne oluyor lan? Ne dövmecisi? Lan Yürekçi, senin telefonun niye kapalı, niye Cengiz'den arıyorsun? O hırt kocan nerede?"

Dişlerini sıkıp sorusunu yeniledi Maral.

"Tattoo Murat'ın adresini söyle?"

Ada inatla onu konuşturmaya çalışıyordu.

"Hayırdır Yürekçi, dövülmek istiyorsan beş kuruş almam senden, gönüllüyüm anlayacağın?"

"Yürek mi kaldı lan bende, sıçtılar 250 gramlık organın ağzına ver şu dövmecinin adresini! Vermezsen ben bulurum! Yetti, duydun mu yetti! Hepinizle ayrı ayrı uğraşmak yetti!"

"Beni delirtme kadın! Ne bu histerik halin, konuş!"

"Bağırma bana, bana bağırma duydun mu?"

Ada ses tonunu düşürerek, ikna edemediği kadına mecburen, "Cihangir." diyerek adresi vermiş, dakikasına da diğer telefona yapışmıştı ve peşinden ekip göndermişti. Daha sonra da abisini arayıp durumu anlatmıştı.

Ada'nın yaptıklarından haberi olmayan Maral ise, sinyal verip şerit değiştirdi ve dikiz aynasından gördüğü peşindeki iki arabaya izini kaybettirmek için gaza biraz daha yüklendi.

"Neden bu kadar ağır Aslan amcam, neden? Neden bu gönül ağrısı bu kadar ağır?"

Sessizce mırıldandığını fark ettiğinde yok olmak istedi Maral ve aracı hızlandırmaya devam etti. İzini kaybettirdiğinde, Cihangir'e çoktan girmişti. Dövme stüdyosunun önünde arabayı durdurdu ve camdaki yazılara, figürlere uzun uzun baktı. Dövmeyi sevse de yaptırmayı hiç istememişti, şimdiye dek. Hem *'Yaptırdığın dövmenin hep bir*

anlamı olmalı.' diye düşünüyordu. Estetik durmalı ve taşıyabilmeliydin.

Bugünün de anlamını taşıyan, onu anlatan bir dövme olmalıydı, değil mi? Yaşadığı acıyı silemezdi belki ama canını bile isteye o küçük iğnelerle yakabilirdi. Yaşadıkları kalbinin içindeyken, o acıyı oraya sabitleyebilirdi. Canını yakarak hafifletmeliydi acısını. Yoksa çıkmayacaktı ne aklının, ne gözlerinin şahit olduğu görüntüler içinden. Bugünü kazımalıydı kalbinin üzerine...

* * *

"Yüreği çürümüş piç, ne yapıyorsun lan sen?"

Maral, içeri girdikten sonra üzerine atlayan Alaz'la kendini yeniden yerde bulan Arkın, şaşkınlığını atarak ona karşılık vermeye başladı.

"Beni bu hale getiren kim lan kim?"

Bahaneler ardına sığınıp emin olmak istiyordu Arkın. Günah keçisi belliydi de, yine de onaylatmaktı derdi. Kavga ettiği adamın hızına ve öfkesineyse yetişemiyordu. Alaz her yumruğunda, "Alacağım onu, götüreceğim!" diyordu.

"Kimi alıyorsun lan sen?" diyerek karşılık vermekte geri kalmıyordu Arkın. Kolunu kaldıracak dermanı kalmadığında, bahçedeki ses ve hareketliliğe başını çevirip baktı. Alaz'ın onu itip ayağa kalmaya çalışması ve Cengiz'e seslenmesiyle ne yapacağını bilemedi.

"Cengiz koş, koş, koş!"

Alaz ayağa kalktı giden arabayı durdurmak için ama koşsa da yetişmedi. Yoldaki taşlara tekme savurarak bahçeye geri döndüğünde Arkın'a bir yumruk daha attı.

"Ona bir şey olursa beni bekleme lan, ölmek için beni bekleme!"

Arkın dizlerinin üzerinden zorlukla kalkarak arabasına koştu. Varlığını unuttuğu kadın peşine takıldığında, geri dönüp koluna yapıştı. Etini öyle bir sıkıyordu ki Tülay

koptuğunu hissediyordu. Korkuyla ardı ardına yutkundu ama konuşmadı.

"Karımın saçının teline zarar gelirse senin yüzünden, öldürürüm kadın seni! Duydun mu öldürürüm?"

Tülay başını sallayarak; "Ama sen sevgilim dedin?" dedi fısıltıdan farksız sesiyle. Arkın kadını geriye itekledi ve tiksinir gibi baktı aciz ama âşık bakan kadına.

Tülay "Sen evlendin mi?" diye sorduğunda, bu kez çıldıracaktı Arkın. Dişlerini sıkarak, "Bütün İstanbul biliyor be kadın, sen nerede yaşıyorsun?" diye azarladı ve yanından geçerek arabasının kapısını açtı. Alaz'ın peşine takıldığında nereye gittiğiyle alakalı bir bilgisi yoktu, sadece gidiyordu.

Korku muydu hissettiği?

Neydi bu içindeki sıkıntı?

Bildiği tek şey, karısı olacak kadını bulduğunda bunun hesabını soracağıydı.

* * *

Maral, iğnenin derisi üzerine bıraktığı sızıyla kendini sıktı ve başını koltuğa geri yaslayarak, "Bitti mi?" diye sordu. Dövmesini yaptırdığı adam, karşısındaki güzel kadına ve yaptığı dövmeye baktı.

"Bitti." diyerek geri çekildi ve devam etti. "Göğüs bölgesi yumuşak bir deri olduğu için acıması normal ama bu kadar ağlamanı gerektirecek bir sızı da değil. Ağlamanın asıl sebebi iğne mi, yoksa bu dövmeyi yaptırma sebebin mi?"

Maral kapattığı gözlerini açarak, üstüne vazife olmayan şeyler hakkında soru soran adama kaşlarını çattı.

"Vazife mi edindin? Ücreti söyle, bir de bu acıdığında ne yapacağım?"

"Ücretin ödendi. Antibiyotik krem kullanırsan hem

mikrop kapmaz, hem iyileşme sürecini kısaltır."

Koltuktan kalktı Maral ve aynada bedenine baktı. Derisindeki kırmızılığın altından, siyah mürekkebin görüntüsünü izledi.

Dışarı çıktığında, bedenindeki sızılar birbirine girmişti sanki. Hangisinin daha çok acıttığını seçemedi.

Arabaya doğru yürüdüğünde ise sokağa giren arabalarla olduğu yerde durdu. Arabadan çıkarak üstüne koşan adamlardan kaçmak istese de yapamamıştı.

"Maral!" diye bağıran Alaz'ı gördüğünde, yüzünün haline dudaklarını büktü genç kadın. Bu ne berbat bir gündü böyle? Hayat onu dibe doğru çekiliyordu ama elinden hiçbir halt gelmiyordu. Gülmek istedi sonra, onun için telaşlanan adama. İyiyim demek istedi ama diyemedi. Bir de şu kumral vardı değil mi? Cengiz...

"Seni lanet Sarı Cadı, sen ne yaptığını zannediyorsun?"

Koluna yapışan kocasına baktığında, dudakları aynı acıyla büküldü Maral'ın. Kahretsin bu acı daha başkaydı ve hâlâ çok acıtıyordu.

"Eve gitmek istiyorum."

Kolunu çekmeye çalıştığında adamın da tutuşu sertleşti ve dövmesi acımaya başladı. Maral'ın yüzü kasıldığında, Arkın ellerini ateşe değmiş gibi geri çekmişti.

Bakışları sokağa kaydı adamın, karısının burada ne işi olduğuna bir anlam veremedi. Tekrar Maral'a döndü ve bıraktığı koluna sertçe asılarak çekiştirdi.

"Yürü gidiyoruz!"

Çekiştirmesine izin veren Maral, önüne geçmek isteyen Alaz'a başını salladı. Tek bir hareketle duran Alaz'a minnetle bakıp önüne döndü.

"Arabayı al Cengiz!"

Cengiz diğer arabaya koştuğunda, Alaz da kendi arabasına geçti. Arkın kapıyı açıp Maral'ı yolcu koltuğuna ittiğinde, yine sesini çıkarmadı.

Eve kadar konuşmayan Arkın, bütün sinirini direksiyondan çıkarıyordu. Parmak boğumları bembeyaz kesilirken kendini sıkıyordu. Bunun yanı sıra çokça kendine hâkim olmaya çalışıyor gibi bir hâl sergiliyordu. Maral bir kere bile ondan tarafa dönmemiş, yol boyunca başını cama çevirmişti. Uyku bastırdığında, kendinden geçmemek için gözlerini açık tutmaya çalışmıştı.

Araba durduğunda kapıyı açtığı gibi kendini dışarı attı genç kadın. Arkın'la konuşmak ya da temas etmek istemiyordu. Mümkün olduğunca uzak durmalıydı ondan.

"Buraya gel!"

Arkın'ı dinlemeden eve doğru ilerledi Maral ve kapıya uzandığı esnada kolundan tutan kocasının elinden iğrenerek kurtuldu.

"Çek ellerini üzerimden!"

Yeniden kapıya uzandığında yine aynı engelle karşılaştı. Kolunu silkeleyip Arkın'ın gözlerinin içine bakarak tısladı.

"O pis ellerini üzerimden çek dedim sana!"

Gözlerini kısan adam çenesini sıksa da Maral geldikleri duruma aldırmadan kapıyı açıp içeri girdi. Hiç beklemeden üst kata çıkarken, arkasından gelen adamın sert adımlarını duyuyordu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen kadın? Bana böyle arkanı dönemezsin!"

Maral odasına girerken, hiç beklemeden banyoya yöneldi. Elini tokmağa uzatmasıyla, geri çekilmesi bir oldu. Aynı anda ağzından acı bir inleme döküldü. Yanına gelen Arkın şaşkın bakışlarla karısına baktı ve omuzlarının öne doğru eğildiğini gördü.

"Ne yaptın sen?"

Susmaya devam eden kadını sarstı ve inlemelerinin artarak devam etmesini ya da yaşlı gözlerini umursamadan sırtını duvara çarptı.

"Kendine ne yaptın dedim sana?"

Dar kesim beyaz gömleğin üzerine çıkan kırmızı lekeleri gördü ve gömleği delirmiş gibi yakalarından tutarak ikiye ayırdı. Kumaşın yırtılma sesiyle birlikte düğmeler etrafa saçıldı ve gördükleriyle şok oldu. Nefesi kesildiğinde, ciğerleri çoktan imdat çağrısı vermeye başlamıştı Rengi anbean atarken, kaybolan kelimeleri toparlamaya çalışarak mırıldandı Arkın.

"B-Bu ne? Neden yaptın?"

Ceza mıydı bu? Hangisi için yapılmıştı? Ömür boyu kalacak bu iz, kime cezaydı?

"Bu; yaşamla ölüm arasındaki tek mesafe, bu kadarız aslında. Bu mesafede... Yaşamak da, yaşatmak da sadece iki dudağımızın arasında! Bu kalp senin iki dudağının arasından çıkan sözlerle durdu!"

Maral ince parmağını tarihin üstüne bastırarak; "Asla!" dedi, "Bugünü asla unutmayacağım."

24. Bölüm

Karaca'nın gözlerindeki ifadede, idam sehpasındaki kendini gördü Arkın. Son sözlerinden sonra sessizliğini koruyan karısına bakmaya çekinmiyor olsa bile ölüm fermanının okunmasını bekler gibi bekledi. Ne zaman ki kalbi mantığının önüne geçmeye çalıştı, o zaman korkuları dile geldi.

'İndir beni o sehpadan kadın! Çek al o boynumdaki urganı. Eğer kırparsan gözünü, korkarım düşmekten.'

Uzun bakışmaları devam ederken, ipi kimin çekeceği belli değildi. Maral da yeni bir konuşmaya hazır hissetmiyordu kendini. Sırtını duvardan ayırarak kocasının göğsünde duran elini geri itti.

"Yalnız kalmak istiyorum."

Kafasını çeşmenin altına sokarak, buz gibi suyun beynini uyuşturmasını ve birkaç saat önce yaşananları unutmak istiyordu. Hatta tüm bu olanlar hiç yaşanmamış saymak; sanki hiç evlenmemiş, korkunç bir rüyanın içindeymiş gibi düşünmek istiyordu. Sanki bir anda uyanacaktı ve kâbus bitecekti.

"Yalnız kalmak yakışmaz sana karıcım. Hep yanında olmalıyım ki neler yaşadığını ve neler yaptığımı ikimiz de görelim."

Arkın artık net bir şekilde görüyordu Maral'ın gözlerindeki ışığın sönmeye başladığını, o sönük ışıkların kırılan parçalarının ucunda tutunmaya çalıştığını. Karısı acıyla gülümseyerek başını salladı.

"Keşke, keşke kâbuslarım olarak kalsaydın. Keşke uyandığımda korkuyla sayıklamalarım olsaydın. Keşke, keşke deme sebebim olmasaydın."

Ağlamıyordu Maral ama sesi her an ağlayacakmış gibi titriyordu. Keşkeleri olmayan bir kadındı Maral ama bu adam ona keşke demeyi bile sevdirmişti. Kocası olan bu adam, ona hiç yapmayacağını sandığı şeyleri sevdirmişti. Bir dua gibi, keşkeler de her daim dilindeydi.

"Kâbusun olmayacak kadar gerçeğim kadın."

Arkın ensesinden tutup kendine çektiği kadının dudaklarına asıldı hırsla. Örselemekten çekinmeden, tadına vara vara derinleştirdi öpüşmeyi. Kadınından karşılık bulamadıkça canını yaktı. Sırtını yeniden duvara vurduğunda acıyla inleyen Maral'ın açılan ağzından dilini itti ve aldığı muhteşem tatla başı döndü. Bal tadı aldığı dudaklarından kendini ayırmadan, sertliğini karısına bastırdı.

Maral, bedeninin neyle sarsıldığını bilemeyecek kadar kapamıştı bilincini. Neydi bu etkisine girdiği? Aşk mıydı? Şehvet miydi? Tutku mu, acı mıydı? Neydi bu kadar canını yakan? Neden titriyordu?

Yine cevapsız sorular silsilesinin arasında kaldığını hissetti ve kurtulmak istedikçe mengene gibi sıkan adamdan nasıl kurtulacağını bilemedi. Kocasının karın kaslarına dokunup üzerinden itmek isteyen Maral, Arkın'ın inleyen sesini duydu ve rehavetle ellerini ondan çekip yana bıraktı.

Arkın'ın elleri yine rahat durmuyor, Maral'ın bedeninde dolaşmaya devam ediyordu. Karısını çok ama çok istiyordu. Büyük elleri karısının göğüslerine gitti ve sutyenin içine girmek istedi. Maral hissettiği parmaklardan kaçmak istedi ve Arkın'ın ayağına bütün gücüyle vurmayı denedi. Arkın onun ne yapmaya çalıştığını anlayarak soluk soluğa geri çekildi. Göğsü hızla inip kalkıyor, koyulaşan gözleri dipsiz bir kuyu gibi içine çekiyordu.

Maral, düzensiz nefeslerinin arasından göz temasını hiç kesmeden elinin tersiyle ağzını sildi.

"Senden tiksiniyorum!"

Arkın, bıraktığı izlerin silinişini gördü ve kendini kay-

betmekten korktu. Zarar veremem diyordu ya hani her zaman, şimdi sözünü çiğnemekten ölümüne korkmaya başlamıştı. Bu kadın nasıl birbirine karışan tatlarını silerdi?

Yeniden Maral'ın üstüne yürümeye başlamıştı ki alt kattan gelen sesle inleyerek olduğu yerde kaldı.

"Abi, Maral ablaaaaa! Neredesiniz?"

Arya'nın gelişi birçok soruyu ertelemişti. Adım sesleri bulundukları kata yaklaşırken, ellerini saçlarına götürdü Arkın ve karısını getirdiği hale baktı.

Tam da, "Toparlan!" dediği an odanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve kız kardeşi odaya daldı. Maral alelacele toparlanıp küçük kıza endişeyle baktı.

Arya ellerini yüzüne örterek odayı inletmeye devam etti.

"Ah, af edersiniz yanlış zamanda mı geldim? Geldim tabii dimi? Ay halinize bakın!"

Saçmalamaya başladığını hisseden genç kız, utanarak arkasını döndü ve odadan çıktı ama kapıyı kapattığı halde dışarıdan bağırmaya devam etti.

"Alaz abi döndüğünüzü söyleyince gelmek istedim. Zaten Kaya amcamı da zapt edemez olmuştu. Ada abla da akşam yemeğe bekliyormuş, öyle dedi. Beni duyuyor musunuz?"

"Tamam tamam, anladık ve duyuyoruz. İn aşağı sen, hadi!"

Kardeşinin ayağını yere vura vura inişini duyan Arkın, Karaca'sına döndü.

"O dövme silinecek kadın. Nasılını bilmem, silinecek. Ve bu, dudaklarında bıraktığım izleri silmeye benzemeyecek."

Maral, arkasını dönerek çıkardığı gömleği yere bıraktı. Giyinme odasının kapısına geldiğinde yan döndü ve onu yutkunarak izleyen kocasının gözlerine bakarak işaret parmağıyla yazının üzerinde gezindi.

"Bıraktığın her izi sileceğim ama bunu asla! Bu dövme, hayata devam etmem için tek nedenim ve sen o nedende boğulacaksın."

Ardından arkasını dönüp odaya girdi Maral ve raftan günlük kıyafetler çıkardı. Gideceği yer yabancı değildi sonuçta. Fuşya rengi, omuz dekolteli şifon gömleği sırtına geçirip, altına beyaz keten bir pantolon tercih etti. Ayağına da gömleğiyle aynı renk babetleri giydikten sonra aynanın önüne geçerek kendine çekidüzen verdi.

Bu sırada giyinme odasından suratı asık bir şekilde çıktı Arkın, karısını gördüğünde ise bütün kan beynine sıçradı. Bu kadın ne yapmaya çalışıyordu? Ya yaptığının farkında değildi ya da gerçekten bilmiyordu. Başkasının üzerinde basit görünebilecek bu kıyafetler içinde o, inanılmaz dikkat çekiyordu. Nasıl böyle göz alıcı giyinebilir; tenini, o güzel yuvarlak omuzlarını millete sergileyebilirdi?

"Üzerini değiş!"

Maral, Arkın'a kaşlarını kaldırarak baktı ve hiç duymamış gibi yaptı. Tam odadan çıkmaya niyetlenmişti ki yine kolundan yakalandı.

"Arya aşağıda ve karşısına böyle çıkma. Senin gereksiz kaprislerin yüzünden kardeşimin üzülmesini istemiyorum. Sil yüzünü gözünü de öyle in aşağıya. Cenazeye gitmiyorsun!" dedi Arkın ve kolunu çekerek devam etti.

"Şeytan bile senden daha masum!"

Maral duyduğu son cümleden sonra kolunu kocasının sert avuçlarından çekti ve kapıyı açarak dışarı çıktı. Sertçe kapadığı kapının ardında bir süre dikildi. Avuçlarını yanaklarına bastırıp artık kuruyan gözyaşlarını silmek istedi. Dudaklarına gerçek olduğunu umduğu bir gülücük yerleştirirken derin nefesler almaya çalışıyordu. Merdivenlerden inerken arkasında burnundan soluyan bir koca bıraktığını ise bilmiyordu.

Maral aşağı kata indiğinde, Arya'nın koltuğun üzerine

uzanmış, bukleleriyle oynayarak konuşmasını dinledi bir süre. Dudaklarını büküyor, bukleleri çekiştiriyor ara sıra da, "Aptal, aptal!" diyerek söyleniyordu.

"Hayırdır Arya, saçlarından acısını çıkardığın şanslı kim?"

Koltuktan kalkarken dengesini kaybeden Arya, zemine düştü ve acıyan kalçasını ovarak geri kalktı.

"Ay ablam ya, ödümü kopardın!"

Damağını kaldıran ufaklığa gülümseyen Maral, saçlarını sevdiği kızın bebek yüzüne baktı.

"Anlatmak ister misin güzelim?"

Arya kararsızlıkla dudaklarını dişlediğinde, Maral işin ciddi boyutta olduğunu anlamıştı. Her ne kadar derdini anlatamasa da birinin sıkıntısını dinleyerek aklını meşgul edebileceğini düşünmüştü.

"Aslında anlatılacak bir şey yok, sadece kafam karışık ve bunu ancak biri çözebilir."

Maral, parmaklarıyla oynayarak başını eğen Arya'nın çenesinden tutarak başını kaldırdı.

"Konuşmak bazen çok iyi gelebilir. Dertler paylaşınca azalır derler ya hani... İşte böyle anlarda, kafanın içinde çözmek için uğraştığın düğümlerle tek başına baş edemezsin. Sen çözmeye çalıştıkça daha çok karışır ve içinden çıkılmaz bir hal alır Arya."

Gözlerini kaçıran kızdan bakışlarını ayırmadan tepkilerini izledi.

"Sertaç..."

Maral'ın ufaklığın çenesindeki eli kucağına düştüğünde şaşkınlıkla dudaklarını araladı.

"Sertaç mı? Onunla ne ilgisi var?"

Olamaz, diye düşündü Maral, bu olamazdı, olmamalıydı. İkisi nasıl bir araya gelmişlerdi? Bu tavırlar, ağlamaklı haller... Arya, Sertaç'a âşık gibi duruyordu. Gerçi duruyordu fazla kalırdı, basbayâ âşıktı.

"Benim derdim de, dermanım da Sertaç Maral abla, dedin ya düğümleri tek başına çözemezsin diye, işte attığım o düğümleri bir tek Sertaç çözebilir."

Maral kendini yüksek bir binadan atmak istedi duyduklarından sonra.

"Ama bu?"

Ne diyecekti şimdi? Nasıl açıklayabilirdi, Sertaç seni sevemez denir miydi ki?

Tedirginliğini ve söylemek istediklerini tartan kadına sokuldu Arya. Omzuna başını koyduğunda asıl kalbini acıtan cümle çıktı dudakları arasından.

"*Senin yorgun kalbin, benim yaralı yüreğimi kaldıramaz çünkü Çillim,* dedi bana abla. Ne yaşadığını bilmiyorum fakat yükü belli ki çok ağır. Ada ablanın yanında ya sürekli, ondan demiştir diye düşündüm başta ama bana bakan gözleri çok uzaktaydı. Sanki beni görmüyormuş gibi..."

Maral, iç çeken kızı kolları arasına sararak acısını alıp atmak isterken, Arya devam etti.

"Yorgun kalbin derken; hastasın, o yüzden seninle olmaz mı demek istedi? Ölürüm diye mi istemedi beni Maral abla? Ben anlamam ki öyle alengirli laflardan. Pat diye söylese hiç acımaz canım ama bu şekilde..."

Sesi titreyen genç kıza müdahale etme zamanının geldiğini anlayan Maral, ellerini elleri arasına alarak öptü.

"Öyle demez güzelim Sertaç. Sertaç net bir adamdır. Aklından ne geçiyorsa dilindedir. Sertaç yorgun kalbin derken, evet hastalığından, ama yaralı yüreğim derken de kendinden bahsetmiş bence. O gerçekten de yaralı bir adam. Kalbinin kapılarını yeniden açmaktan korkuyor. Korktuğu için de *'Seni incitirim.'* demek istemiş."

"O yüzden mi onu öptüğümde beni geri itti? *Kardeşimsin* dedi? Yasak mıyım ben ona?"

Maral "Olabilir." diye Arya'nın sorusunu yanıtlarken,

hemen akabinde düşen jetonla birlikte "Ne?" diye çığlık atınca koltuktan zıplayarak kalktı Arya.

Maral'ın verdiği tepkiyle eli kalbinin üzerine gitmişti. Bu kadın onu zamansız öldürmek mi istiyordu? Hiç böyle bağırılır mıydı, hele de abisi evde bir yerlerdeyken?

"Kalbim var benim kadın!"

Maral kıstığı gözleriyle Arya'ya baktı ve geri adım atan ufaklık sırıtmaya başladı.

"Karaca'm?"

Merdivenlerden paldır küldür inen adamla ikisi de susmak zorunda kalmıştı. Maral Arya'ya parmağını sallayarak; "Sonra konuşacağız seninle!" diye tısladı ve telaşla kocasına döndü. Şimdi ne oluyor dese ne diyecekti, bilemiyordu.

Arkın, "Ne oldu?" diye sorduğunda korktuğunun başına geldiğini anladı Maral. Dudaklarını dişleyip derin nefes alır, yanakları kızarırken, başını yatırdı ve Arkın'a baktı.

"A-arya şaka yaptı."

"Ne şakası?" diye sordu kaşlarını daha çok çatan Arkın.

'Eşek şakası!' diye cevap vermek istedi Maral o an. *'Sana ne be adam!'* demek istediyse de mülayimce cevap verdi.

"Hamam böceği geçti dedi. Ben çok korkarım da böcekten."

Arkın kaşlarını çatıp kardeşine baktı ve aynı kızgınlıkla karısına döndü.

"Korkacak başka bir şey bulamadın mı kadın? Ne var bunda bu kadar tepki verecek? Aklımı mı alacaksın sen benim? Yarın ilaçlatırız evi, olur biter."

Duygusuz, ruhsuz, acımasız, odun, kütük, kereste!

İçinden saydırdıkları yetmediğinde Maral, Arya'ya döndü ve "Kaldı mı başka?" diye sordu göz kırparak. Arya kahkaha atarak boynuna sarıldı.

"Kalmadı sanırım."

"Ne kalmadı?"

Arkın ikilinin tuhaf hâllerinden işkillense de çözmek için uğraşmak istemiyordu, bugün yeterince yorulmuştu.

"Yakılacak odun!"

Ona doğru adım attığında geri kaçan karısının kollarından yakalayıp kendine çekti adam.

"Dilin tam teşekküllü hastane gibi maşallah. Emin ol, yaktığın odunla yakarım seni kadın." dedi ve alnına dudaklarını bastırıp bıraktı. Maral az önce olanların şokunu atlatamadan kapıya varan Arkın, "Acele etmezseniz yürüyerek gelirsiniz." dedi ve evden çıkıp gitti.

Onu bırakıp gitmeyeceğini iyi bilen Maral, inadına ağır ağır yürüdü arabanın yanına kadar.

Arya arka koltukta yerini almış bıcır bıcır konuşuyor, Arkın'sa kaputa kalçasını dayamış onu bekliyordu. Karısı da yanına yaklaştığında cebinden ellerini çıkardı ve şoför tarafına dolaştı Arkın. Arabayı çalıştırırken hâlâ Maral'ın kapının önünde beklediğini görünce arabanın kapısını açtı ve "Binsene kadın, ne bekliyorsun?" diye bağırdı.

Maral o an kendine geldi ve içinden söylenerek araca yaklaşıp kocasının yanındaki yerini aldı.

Arabaya bindiği gibi temastan kaçınmak adına hemen emniyet kemerini bağlayan Maral, hemen akabinde yola çevirdi başını. Konuşmak istemiyordu, en azından şimdilik. Çünkü akşam devam ettiği sürece çokça konuşacaklardı. Arkın, Maral'ın bu gereksiz uzaklaşma çabalarına içten içe güldü. Uzaktan kim görse mutlu bir tebessüm olduğuna inanırdı Arkın'ın dudaklarında meydana gelen kıvrılmanın ama gerçek öyle değildi.

Dişlerini sıktıkça yanak kasları seğiren Arkın'ın CD çaların olduğu bölmenin önüne attığı telefondan bildirim sesi geldi ve Maral arabanın içinde yankılanan sese döndü. Gözleri telefonu bulduğunda yan gözle okuyabilmek adına baktı. Ekranda beliren isim ve mesajla, tırnaklarını avuç içlerine bastırdı.

"Tülay: Sevgilim gelecek misin?"

Arkın, mesaja bakma gereği bile duymadan yola odaklanırken, Maral torpido gözüne vurarak Arkın'ın bütün dikkatini üzerine çekti.

"Arabayı sağa çek!"

Arkın ne olduğunu anlamamış, tek kaşını kaldırarak karısına bakmıştı. Maral telefona uzanıp eline aldı ve "Midem bulanıyor, çek sağa çabuk, ineceğim!" diye bağırarak telefonu kocasının kucağına attı. Arkın, telefonunu eline aldı ve gördüğü mesajla kaşları çatıldı fakat hemen kendini toplayıp gülümsedi. Parmakları ekranda oynamaya başladığında aşığına cevap veren görüntüsü Maral'ı iyice çileden çıkardı.

"Durdur şu lanet arabayı!"

Sesi dalgalandığında dolan gözlerini saklamak istedi. Ellerini gözlerine siper ederek kapıya yüklenmeye çalıştı. Bütün bedeni zangır zangır titreyen Maral, bu rezilliğe göz yummayacaktı.

Arkın arabayı Adaların evinin önünde durdurdu ve el frenini çekip aşağıya indi. Neler döndüğünü kavrayamayan Arya, abisiyle yengesini bırakıp evin kapısına koştu.

Yolcu kapısının önüne dolaşan Arkın zebellah gibi kapıya dikildiğinde, Maral ağlama isteğiyle doldu taştı. Bu adama neden çaresiz kalıyordu, neden yaptıklarına karşı gelemiyor, sessiz kalıyordu? Tavır almak istedikçe ördüğü duvarlar en küçük darbede yerle bir oluyordu.

Korkarak, açılan kapıdan dışarı çıktı genç kadın.

Yüzü eve dönüktü. Kocasının, *'Sevgilim,'* diye hitap ettiği kadınla mesajlaşırken sergilediği mimikleri aklına bile getirmek istemiyordu. Eğer ona dönerse yine canı yanacaktı, biliyordu.

"Bana bak!"

Arkın karısının kollarını sıktı ama onun yüzünü buruşturduğunu görerek sertçe yutkundu.

"Bana, gözlerime bak Karaca!"

Kollarındaki ellerini usulca çekerek omuzlarına çıkardığında izlendiklerini hissetmişti.

"Sadece bir saat, bir saat olsun mutlu olmama neden izin vermiyorsun?" diye sordu Maral acıyla. Ağlamamak için direnen kadının yüzü, kırmızının en koyu tonuna bürünmüştü. Kendini sıktığını ve düşünceleriyle savaştığını net bir şekilde görebiliyordu Arkın.

"Nedeni yok Karaca. Sen mutlu olduğunda, ben mutsuz oluyorum ve güldüğünü görmekten rahatsız oluyorum. Sana sadece mutsuzluğu yakıştırıyorum."

Omuzlarını okşayarak kulağına doğru eğildi ve devam etti.

"Şimdi kendini topla ve içeridekilere hiçbir şeyden bahsetme. Kimse neler olduğunu bilmeyecek, aksi takdirde yaşadıklarını yaşayacaklarının teminatı olarak kabul edersin."

Arkın boynunu koklayarak öptüğünde, Maral kolları arasından çıkmak istedi.

"Sen yalancı, adi bir pislik olduğun gibi, şerefsiz bir adamsın da! Ve bir gün ölüm sebebim olacaksın! Merak etme senin için değil, kendim için susacağım. İçerideki hiç kimsenin seninle evliyim diye bana acıyarak bakmasını istemiyorum."

"Ölünce benden kurtulacağını mı sanıyorsun?"

Nasıl bir virüstü damarlarında dolaşan, bilmiyordu Arkın. Sevdiği kadına kan kusturuyor ama neden olduğunu bilmiyordu, sanki devası yoktu bu derdin. Açılan yaralara nasıl merhem olacaktı sonrasında, bu kadar acımasız olurken? Nasıl onun gözlerine utanmadan bakabilecekti?

Dudaklarının değdiği teni yanarak küle dönmüştü ka-

dının. Parmaklarını birbirine kenetleyip eve dönen adama uymaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Hoş geldiniz kumrular! Gören de hiç görüşmediğinizi zanneder. O kadar hasrettiniz birbirinize niye kabul ettiniz davetimi?"

"Kumru?" dedi Maral, *'biz kumru olamayız. Farklıyız bir kere birbirimizden. Atmaca ile güvercin gibiyiz biz. O beslenmek için öldüren yırtıcı bir kuş, bense kafesinden çıkmaya çalışan güvercin.'*

"Yeni evliyiz kızım biz, nasıl doyalım birbirimize?"

Arkın'ın gevrekçe verdiği cevaba gülmekle yetinen Maral, Ada'ya sarılıp kapıdan içeri girdi. Arkın konuşmayacağından emin olduğu karısını, göbeği kendini aşmış anne adayı ajanla yalnız bırakıp içeri girdi.

"Alaz nerede Ada?"

Ada, mutfağa sürüklediği Maral'ı tezgâhla arasına sıkıştırarak derin nefesler almaya başladı. Yine, annesinin geriliminden tehlikeyi sezmiş olan bebeği karnında dönmeye başlamıştı.

"Abimi istesem konuşturacağımı benden daha iyi biliyorsun, değil mi Yürekçi? Ve ben yine, istersem, senin o korumak için büyük çaba sarf ettiğin kocanı da gözümü kırpmadan öldürürüm biliyorsun. Ve buna rağmen susuyorsun ve Alaz'ı mı soruyorsun?"

"İyiyim ben kuzu, mutluyum, mutluyuz."

Ada'nın sahte kahkahası bir an mutfakta yankılandı ama hemen eski ciddiyetini aldı.

"Yalancı sancılarım gibi lan yüzün! Mutluluk ne kadar eğreti duruyor yüzünde, farkında mısın? Değil misin yoksa? O zaman şimdi aydım seni."

"Babamı özledim Ada, izin ver içeri geçeyim."

Geriye çekilen Ada, dolan gözleri gördüğünde tezgâha indirdiği yumruk sonrası parmağını Maral'a salladı.

"Tek bir damla lan, tek bir damla yaş için kocanı yaşadığına pişman ederim."

Başını sallayan Maral, Ada'yı arkasında bırakıp büyük salona geçti.

Salonun ortasında sarılan baba kızın görüntüsüyle yüreği burkuldu Arkın'ın. Kaya Altuğ, kızının yanaklarını avuçları arasına alıp burnunu öptüğünde yumruklarını sıktı. Babası bile olsa ona dokunmasına dayanamıyordu. Maral'ın dudakları kıpırdadığında huzursuzlandı Arkın, dikkatle izlediği ikilinin konuşmasının bitmesini sabırsızlıkla bekledi.

Herkesin odak noktası olmuştu Maral. Sarılan, laf atan, utandırmaya çalışanların hedefiydi. Belki de geçen bu bir haftada hiç gülmediği kadar gülmüştü genç kadın.

Yemek zamanı geldiğinde masaya geçtiklerinde, yeniden duyulan o tanıdık bildirim sesiyle herkes sustu sanki. Kimin ne dediğini duymayan Arkın, masanın altından bir şeyler yazıyordu ve bu duruma Maral'ın suratı asıldı. Kocasına dikkat kesildi, bir yandan da birileri bakıyor mu diye kirpiklerinin altından masadakileri izledi. Huzursuzca yerinde kıpırdanan ve gülümsemeye çalışan adamı hayal kırıklığıyla izlerken, masadan kalkarak bağırıp çağırmak istiyordu.

Düşünceleriyle savaş hali devam ederken, çalan melodiyle eline aldığı çatalı sıktı. Ailesi telaşla masadan kalkan adamın arkasından sadece bakarken, neler olduğunu merak etmişlerdi. Maral, gözleriyle sorular soran Ada'dan gözlerini kaçırarak Arkın'a baktı. Kocasının kıpırdanan dudaklarını gördüğünde ikinci defa nefesi kesildi.

Derin ormanların keskin bakışını sırtında hisseden Arkın, köşeyi dönmeden evvel gülümseyerek karısına dönmüş ve *'Sevgilim'* diyerek telefonu kapatmıştı.

Masadakilerin yanına gelerek, "Kusura bakmayın ku-

lüpte işler karışmış, gitmem gerekiyor." demiş ve arkasını dönerek ilerlemişti.

'Bu kadın bu kadar değerli mi onun için?' diyordu Maral, bir telefonla kalkıp gidilecek kadar hem de.

"Ne işi, yeni evlisin sen daha. Tatilini devam ettirsene?" dedi Ilgaz.

Ilgaz'ın kinayeli sorusunu ustalıkla geçiştiren Arkın, yeniden masadakilere döndü. Özellikle Maral'ın gözlerinin içine bakarak cevap verdi.

"Ben olmazsam çözemezler. Arya ve Maral isterlerse kalabilirler."

Arya ellerini çırpıp, "Ben kalırım!" dedi.

Maral masanın altına aldığı elini dizine bastırarak, *'Tabi, o gitmezse kopçaları kim çözecek?'* diye aklından geçirdi. Masadan kalktı ve "Yalnız gitme, ben de geliyorum!" diyerek babasına döndü.

Alelacele vedalaşıp evden çıktıklarında, kendisini beklemeden arabaya koşarak giden adamın arkasından ilerledi ve bu defa hiç beklemeden kendini yolcu koltuğuna attı. Araba hareket ettiğinde, sanki geç kalınan bir sevgiliye gider gibi gaza basıyordu Arkın. Boşa harcanan zaman gibi aktı yolda araba. Yollar değişti, sokaklar değişti ama Maral'ın yüreğindeki acı hep aynı kaldı. Katranın sıvanıp kaldığı gibi kaldı acı yüreğinde.

'Yeniden cehennemine hoş geldin Karaca!' dedi Maral mırıldanarak ve duran aracın içinden karşıda tüm ihtişamıyla kendisini bekleyen eve baktı.

"Bekleme, gelmem bu gece. Şimdi in arabadan!"

Oynamaktan sıkılmış bir ev sahibinin kedisi gibi tıslamıştı kocası. Hevesini almış, bitirmişti tüm sevgisini. Arabadan ayağının tekini atarak inmesini bekleyen kocasına döndü kadın.

"Ölüm diyorum, hangimize yakışacak?"

Açtığı kapıdan çıkarak kapıyı kapattığında, "Ne ölü-

mü?" diyen sese kulağını kapattı Maral, camdan kocasının kara gözlerine baktı sadece. Başını sallayarak dişlerini sıkan Arkın'ı yok sayarak arkasını döndü. Patinaj çekerek uzaklaşan arabanın ardından bakmadı bile.

Cehenneme bıraktığı kadının ardından, pamuklara sarmalanacak sevgili beklemezdi.

Arya'nın Sertaç Aşkı...

Arya bu akşam yemekte ne kadar güldüyse, odasına çekildiğinde de bir o kadar güçsüz ve yorgun hissediyordu kendisini. Abisiyle Maral ablası gittikten sonra o biraz daha durmuş, sonra dağılan ev ahalisiyle birlikte kalkmıştı. Burada kalmasının asıl sebebi Sertaç'tı ama yakışıklı esmeri onu hiç görmüyor gibiydi.

Odasında dolaştırdığı gözlerini bahçeye çevirdiğinde, bakışları yine aynı beden üzerinde dolandı. Ada ablasına sokulan adamı, hayran bakışlarla izledi. Sonra gözleri, onun yanındaki çok sevdiği insanlara kaydı. Ada ablası, yaptığı şımarık ve çocuksu hareketleriyle Ilgaz abisini delirtiyor, ardından kahkahalara boğuluyordu.

Koca karnına bakmadan, ayağındaki ayakkabıyı çıkararak Sertaç'a atınca gülümsedi Arya. Sesler açık pencereden odasına dolarken, abisinin evindeki odasıyla aynı dizayn edilmiş odasının duvarlarında gezdirdi gözlerini.

Burada hiçbir sıkıntısı olmamasına rağmen, kendi evine gitmek istiyordu artık. Ne zaman gitmek lafı açılsa, Ada ablası bir yana Sertaç lafa atlıyor, *'Sen çocuksun, senin söz hakkın yok. Biz ne zaman gönderirsek o zaman gidersin.'* diyerek konuyu kapatıyordu. İşte sırf bu yüzden gitmek istiyordu Arya. Sertaç onu kardeşi gibi koruyup kolladıkça, yüreği daha çok sızlıyordu ama bunu gören yoktu.

"Acıyor artık!" diye mırıldanırken, Sertaç'a fazlaca ka-

yan düşünceleri yüzünden yine aynı sızı baş gösteriyordu. Eli kalbinde dişlerini sıkarken, Sertaç'ın erkeksi kahkahası bahçeyi aşıp odasına doldu. Burukça gülümsemeye çalışırken canı daha fazla yanıyordu.

"Seni böyle güldüremem diye beni istemiyorsun. Sırf küçüklüğümü bahane ederek kaçıyorsun benden."

Olmayacak dua gibiydi Sertaç onun için. Yaşaması ne kadar kritikse, Sertaç'ın ona aşkla bakması da bir o kadar uzaktı. Gözlerindeki yaşları akmadan yakalayarak hiç üzülmemiş gibi kalktı yataktan. Boy aynasının karşısına geçip yüzünü gözünü sildi. Saçlarını düzeltip odasından çıkarken, gülümsemeye çalışarak yürüyordu.

Merdivenlerin son basamağına kadar koşarak inip, "Koşma!" diyerek uyaran Ilgaz abisine omuz silktiğinde, arkasından eve giren Ada ablasını ve Sertaç'ını gördü. Yüreği bir kez daha kuş gibi çırpındı Arya'nın, bu kadar heyecana bile gelmeyen kalbini tutmamak için direndi. Eli kalbine gitse soluğu hastanede alacaklarını adı gibi biliyordu. Bilmedikleri; kalbinin Sertaç'a gösterdiği bu tepkiydi.

"Ben içerideyim."

Ilgaz'ın elindeki telefonla çalışma odasına gidişi izleyip koltuğa yavaşça oturan Ada'nın yanına zıplayarak oturdu genç kız.

"Yavaş otursana çocuk, kendini sakatlayacaksın!"

"Sen de bana çocuk dersen büyüdüğüme kimse inanmaz ki."

Ada'nın uyarısına bir kez daha omuz silkti ve elini karnına koyarak sevmeye başladı.

"Bu çocuk ne zaman doğacak?"

Ada, Sertaç'ı çenesiyle işaret ederken gözlerini kıstı.

"Sırf şu, çocuğumu korkuttuğu için ısrarla içeride kalmaya çalışıyor."

Arya kahkaha atarken, Sertaç'ın kendisine baktığının farkında bile değildi.

"Hem onu boş ver sen, vakti geldiğinde muhakkak gelir. Sana gelirsek portakal kafa; senin büyümüş de küçülmüş olduğunu herkes biliyor. Özelliklede en iyi, çocuğumun dayısı olacak şu koca kafalı kıvırcık biliyor."

Ada sırıtırken, Arya daha da fazla sırıtarak yanına yanaştı.

"Sertaç abim her şeyin en iyisini bilir zaten."

Sertaç'ın sırıtan ifadesi düz bir hal almış, bakışlarındaki muziplik uçsuz bucaksız bir boşluğa düşmüştü. Bilerek abi demişti oysa Arya, ona gönderme yapmaktan çok, *'gördüğün yaştayım'* demek istemişti.

Sertaç ise farklı bir boyuta taşınan düşüncelerinin gittiği yerdeydi. Dudaklarına bırakılan tadını hâlâ aldığı küçüğüne baktı ve yaşının farkındalığı ile sarsıldı. *'Bilmek, duymakla aynı değilmiş!'* diye mırıldanırken dudaklarını araladı.

"Ne kadar büyürsen büyü Çillim, bizim gözümüzde hâlâ küçücüksün."

Duraksadı, devam edeceği cümlelerin Çillisini ne kadar çok yaralayacağını biliyordu. Bilmesine rağmen bu işin olmayacağını ona gösterme niyetindeydi.

"Ben sadece herkes için en iyisini düşünüyorum, bazılarının aksine..."

Şimdi Arya'nın ela gözlerinin ta derinine bakarken, o gözlere girmek istercesine yoğundu hissettikleri. Bu yoğun hisleri kaldıramıyordu ve son sözlerini gözlerinin içine bakarak söylemeye cesareti yoktu.

"Doğru olduğunu düşündüklerimiz hata yapmamızı sağlar, canımızı yakmaktan öteye gitmez bazen. O sebepten mutlaka birinin mantıklı düşünmesi lazım."

Duraksamadan attığı adımlar Arya'nın göğsüne inse de, sesini çıkarmadı genç kız. Bağırmadı, çağırmadı ya da karşılık vermeye yeltenmedi. Yeltenmeye kalksa bile söyleyen çoktan gitmiş, arkasında sadece vurup çıktığı kapının

tok sesi kalmıştı.

Sertaç bugün bir kez daha onu kabul etmeyeceğini, hatta sevmeyeceğini üstü kapalı da olsa açıkça söylemişti. Dolan gözlerine rağmen gülümseyerek dizlerine vurup ayağa kalktı. Ada ikisinin arasında olanları bilmese de hissediyordu. Arya'nın ona uzun uzun baktığı, Sertaç'ın düşünceli hallerini izlediği anlar olmuştu zira.

"Bu da neydi böyle?"

Merdivenlere yönelen Arya, omzunun üstünden hâlâ kapıya bakan kadına dönerek derince soludu.

"Gerçekler Ada abla, Sertaç'ın gerçekleri."

Oysa Sertaç gerçek saydıklarından gözünü bir ayırsa Arya'nın günden güne öldüğünü görecekti.

25. Bölüm

Ölüm dile dolanalı kaç hafta olmuştu, ne kadar olmuştu umuda veda edeli? Peki ya sırtımızı döndüğümüz, kör olduğumuz gerçekleri faaliyete geçirmek, söylemek kadar kolay mıydı? Haklısı haksızı var mıydı bu oyunun? Ölüm dedirten mi korkuyordu, ölümü dileyen mi?

Rutine bağlanmış hayat, aynı sistemde gidiyor, yine sabah oluyordu. Her gece sabahladığı gibi yine aynı koltukta, yatağın karşısında oturuyordu Arkın, sabahın ilk ışıklarıyla uyanmaya çalışan karısını izliyordu. Gece boyunca yatakta dönmelerini, acıyla inlemelerini, seslice sayıklamalarını duyan kulaklarına lanet ederek dinliyordu.

İki hafta önce onu arabadan indirdiğinde duyduğu *"Ölüm"* kelimesiyle; ölümün soğukluğunu bütün bedeninde hissetmişti genç adam. *"Ben izin vermeden ölemezsin!"* dese de, beynine kazınan harfler korkusunu tetikliyordu ve akılında, *'Ya yaparsa?'* sorusu dönüp duruyordu.

"Ne ölümü kadın?"

Arabadan inerken sorduğu soruyu yanıtsız bırakan karısının ardından, sıkıca tuttuğu direksiyonu tüm gücüyle yumruklamış, hiç beklemeden gaza yüklenmişti. Burnundan soluyan boğadan farksızdı o an, dikiz aynasından geride kalan karısına bakmış, öylece ayakta dikilmiş hareketsizce eve baktığını görmüştü. İşini hemen halletmeyi ve eve bir an önce geri dönmeyi kafasına koyarak basmıştı gaza. Aksi takdirde bu aramaların, mesajların ardı arkası kesilmeyecekti.

İki katlı evin önünde durduğunda, beklemeden indi arabadan. Tüm heybetiyle kapıya dikildiğinde, sinirle ka-

sılmıştı bedeni. Gerginliği sanki ikinci bir ten gibi üzerine giymişti.

Herhangi bir buluşmaya geldiği zannedilmesin diye zile basmadan kapıyı yumruklamaya ve bağırmaya başladı.

"Tülay!"

Son yumruktan sonra, "Sevgilim, geldin!" diyerek kapıyı hızla açan ve üstüne atlayan kadınla dengesini kaybetti. Öfkesini kontrol edemeden kadını üzerinden çekip aldı.

"Ben sana gelmeyeceğim demedim mi kadın, ne diye ısrarla arıyorsun?"

Kolundan tutup içeri çekiştirirken hâlâ söyleniyordu.

"Arkın, sevgilim?"

Tülay'ın çenesini sertçe sıkıp yüzünü kendine yaklaştırdı Arkın.

"Ne sevgilimi lan, ne sevgilimi? Ne var bizim aramızda da sevgilim diyorsun?"

Tülay, karşısındaki adamın sakinliğini bildiği gibi öfkesini de çok iyi biliyordu. Doğru söylüyordu Arkın, onlar hiçbir zaman sevgili olmamışlardı. Ne diyeceğini bilemeyerek baktı adama.

"Biz..."

Biz dediğinde tutuşunu sıkılaştıran adama titreyen kirpiklerinin altından bakmayı sürdürdü.

"Biz diye bir şey yok Tülay! Biz hiç olmadık. Olmayacağız da! Onun için, hatta kendi iyiliğin için uzak dur benden. Karımı huzursuz edecek en küçük hareketinde yakarım seni!"

Çenesi bırakıldığında koltuğa düşen kadına tepeden baktı. Gözlerinde hiçbir duyguyu okuyamayan Arkın, kadının "Vazgeçmem senden!" diye mırıldanmalarına arkasını çoktan dönmüştü.

Üşüyordu Tülay, kendisini hiçbir vakit ısıtmayan adamın arkasından bakarken üşüyordu. Kendini yalanlarla

avuturken üşüdüğü gibi üşüyordu. Sarhoşken koynuna girdiği adamın sayıkladığı adı duyduğu günden beri üşüyordu.

Arkın, arkasına bakmadan çıktığı evde bıraktıklarını düşünmeden attı kendini arabasının içine. Beklemek istemiyordu artık, daha fazla vakit kaybetmek de istemiyordu.

"Can tatlıdır." diye düşünüyor da olsa, en az kendisi kadar deliydi karısı. Gözü döndüğü zaman kolaylıkla gemileri yakabiliyordu.

Aradaki mesafeyi yok denecek kadar bir sürede kapatıp kendi evlerine geldi ve kapının önünde kalakaldı. Onu indirirken, *"Bekleme gelmem bu gece!"* deyişi aklına geldi. Her ne kadar gelmeyecek, sabahı kulüpte edecek bile olsa son sözleriyle vurmuştu Karaca onu.

Arabadan indiğinde eline aldığı telefon ve anahtarla dirseklerine kadar kıvrılmış gömleğinin yakalarını düzeltmişti. Bahçeden adımını attığında Karaca'yı gördü taraçada. Kollarını sardığı dizlerine başını dayamış, bahçenin en sonuna bakıyordu. Sarı başak tarlalarını andıran saçları, esen hafif rüzgârla uçuşup omuzlarına dökülüyordu.

Eve dahi girmemişti ve geldiğinden beri burada olduğunu fark etmişti Arkın. *'Ve ben gelmesem burada öylece oturmaya devam mı edecekti?'* diye sordu adam kendi kendine. Sahi kaç saat olmuştu gideli, bir mi, iki mi? Gerçi ne önemi vardı, değil mi?

"İçeri gel!"

Boğuk sesi kendini ele vermeden gitmeliydi karşısından, bakmamalıydı ona, görmemeliydi gözlerindeki kaybedişi.

Kapıya vardığında arkasından gelip gelmediğini kontrol ettiği karısının hâlâ aynı pozisyonda oturduğunu gördü. Yüreği sıkışıyordu ve kalp hastası olmadığına yüzde yüz emindi, bu başka bir şeydi.

"Çabuk içeri gel!"

Gür sesi belki bahçede ne kadar ağaç, çiçek varsa titretti ancak bu Maral için geçerli değildi. Çünkü bu ses tonunu duymaya haddinden fazla alışmıştı. Başını usulca kocasına çevirip uzunca bir süre bekledi.

"Erken geldin. Oysa ben sevgilinin koynunda sabahlayacağını ve gelmeyeceğini düşünerek saz ekibimi çağırmıştım."

Başını yeniden yana çevirdiğinde ne demek istediğini anlamayan Arkın, kısa mesafeyi çabucak kapatıp oturduğu yere ulaştı ve omuzlarından tutarak karısını kendine çevirdi.

"Ne diyorsun kadın sen? Ne saz ekibi?"

Arkın şimdi kendine dönen bakışların anlamı çözmeye çalışıyordu. Ne vardı o uçsuz bucaksız ormanların derinliklerinde, neydi onu bu kadar meraka sürükleyen? Gecenin pusu aralandığında tek bir belirti bahşetti kadın adama o saniyelerde, o da vazgeçişti.

"Görmüyor musun? Bak şu en soldaki öfke, hemen yanındaki kibir, ortadaki nefret, yanında duranda hırs, en sağdaki de ihanet. Bir de en arkalara atılmış umut var ama sen göremezsin. Onu yalnızca ben görüyorum ve tutunmak için nedenim yok. O yüzden diğerleri daha çok konuşuyor, ben dinliyorum."

"Ne içtin kadın sen?"

"Sayende içmeden bu haldeyim. Şimdi çekil karşımdan!"

Omuzlarını tutan elleri Maral'ın yakalarını kavradığında, kendine tutup çekti Arkın. Nefesleri birbirine karıştı. Maral'ın baygın bakan gözleri aheste aheste Arkın'ın çehresinde dolaştı. Kocasının kulağının hemen altında belli olan kızarıklığa takılan gözleri, bu kez aynı yavaşlıkla yakasını tutan ellere indi.

"Günah kokan ellerinle dokunma bana, ne nefesin temas etsin ne bedenin."

Maral yüzünü çevirdiğinde, ateşe değmişçesine bıraktı onu Arkın. Ellerini ensesine götürdü ve öylece boşluğa bakan kadına yeniden yaklaşıp kendine çekti.

"O zaman günahıma ortak olacaksın!"

Bir saniye bile beklemeden kapanmıştı karısının şaşkınlıkla açılan dudaklarına. Karşılık bulamıyordu ama yine de nefesini bırakmıştı en derinlerine, o da yeterdi. Bıraktığından daha fazlasını çektiğinde içine, geri çekildi.

"Hemen içeri gir."

Bir daha görmeye tahammül edemezdi dudaklarıyla bıraktığı izin silinişini, onun için de ona bakmadan dönerek eve ilerlemeye başladı.

"Zamanın birinde küçük bir kız varmış. Bir gün o kız; somurtkan, mutsuz bir oğlan çocuğu görmüş. Çocuk hiç gülmezmiş ama küçük kızı görünce nedensiz yere yanaklarındaki belli belirsiz çukurları gösterirmiş. Kız, uzun zaman gelmesini beklediği oğlanı yine güldürmek istermiş ayrı kaldığı zamanlarda. Derken oğlan, çok uzun zaman sonra çıkıp gelmiş. Kız ilk başta tanımamış onu ama o yanağındaki iki kusur sayesinde sonunda anlamış kim olduğunu. Sonra yeniden güldürmek istemiş o çocuğu, ama umduğu gibi olmamış küçük kızın. Çünkü artık kız o iki kusur her çıktığında günden güne öldüğünü hissediyormuş."

Mıh gibi çakılmıştı Arkın'ın bedeni bahçenin orta yerine. Kırgın boğuk ses kulaklarında uğuldadığında, bu bahçeyi yakmak istemişti. Bahçeyi de, kendisiyle birlikte karısını da yakmak...

Beyninin içinde yankılanan, dönüp duran o silik anı geçip gittiğinde *"Baksaya baya!"* diyen küçük kızla gözleri yanmaya başladı, ağlamak istedi ama yapamadı. İzin vermedi o iki küçük damlanın düşmesine, erkek adam ağlamazdı ulan, ağlamazdı!

'O zaman sen de ağlamayacaksın!' diye geçirdi içinden,

ağlayan çocuklara bile öyle derlerdi. Felç olan düşüncelerine duyguları da eklendiğinde, daha fazla durmayacağını anladı ve hiç beklemeden evin içine attı kendini.

"O çocuk, sen masumiyetini kaybettiğin gün öldü! Duydun mu öldü! Canını söküp aldığın gün öldü!"

Salonda saçlarını yolarak dolanırken, yemek masasının sandalyesine tekme attı. Acı bir çığlıkla zemine düşüp yuvarlanan sandalyeden çıkan sesle kapıya dönerek hâlâ dışarıda dikilen Maral'a doğru bağırdı.

"İçeri gir!"

Odasına çıkan Arkın, salonda durmaya devam etse ve karısının geldiğini görse, onu daha çok kıracağından korkuyordu.

Odada dolanmaya ve alt kattan gelecek sesi beklemeye başladı. Kapının kapanma sesini duyamadığı süre içinde kendini zor zapt eder olmuştu. *'Sakin ol Arkın, sakin ol koçum!'* diyerek odanın en uç köşesine giderek çelik el yayını parmaklarının arasına aldı. Yayı sıktıkça gevşemesi gerekirken daha çok sinirleniyordu. Elindeki yayı aynaya fırlattığında, patlayan aynayla zemine inen parçaların arasından derin derin soluyan kendini gördü. Bin parçaydı Arkın, yaptıklarıyla ve yapacaklarıyla az önce parçalara ayırdığı ayna gibi olacaktı.

Arkın, kırılan parçaların üzerine basarak odadan çıktı ve hâlâ dışarıda dikilen karısının yanına aynı sinirle ulaştı. Eve gerekirse sürükleyerek getirmek için yanına gittiği kadın başını dizlerine dayamış ve uyuyakalmıştı. Göz kapaklarının altında henüz dinen gözyaşlarının ince bir çizgi oluşturduğunu gördü Arkın, birkaç damlanın inatla taze kalarak parladığını fark etti. Sıkıntıyla elini uzattı ama hemen geri çekti.

"Bu böyle olmayacak!" dedikten sonra, "Bu kadar inatçı olmak zorunda mısın kadın?" diye mırıldanarak onu kucağına aldı. Kucağında ağırlığını bile hissetmediği kadını

taşırken hafifliğine şaşırdı.

'Bu kadar zayıf mıydı?' sorusu aklında dolanırken, ilk kez belki de dikkatle baktı göğsündeki kadına. Maral, kısacık zamanda oldukça kilo kaybetmişti ve bu Arkın'ın şimdi dikkatini çekmişti. *'Sahi Arkın, eve gelmezsen nasıl fark edeceksin ki?'* diyen iç sesine homurdanıp eğdiği başını kaldırdı.

Eve girer girmez direkt odaya çıkarak karısını yatağa bıraktı ve üzerini örttü. Yatağın hemen karşında bulunan koltuğa oturarak derin derin soluklar almaya başladı ve ta en başından bugüne kadar neler yaşadıklarını hafızasından bulup çıkardı. Her şey tekrar tekrar yaşandı zihninde; sevabıyla, günahıyla. Elinde bir kar küresi vardı sanki, tortusu dibe çöken; işte bu an, o kar küresini salladığı andı.

Günleri saymayı bıraktı bir anda, zihnindeki kar küresine arkasını döndü ve düşünmeye de son verdi Arkın. Her gün bir diğerinin aynısıydı, son zamanlar hariç. Son yirmi beş günün hesabını bitirmeye fırsat bulamadı adam, uyanmaya başlayan karısından gözlerini ayırmadan yatakta gerinişini, ardından tortop olup yatakta büzülmesini izledi.

O geceden sonra bir daha konuşmadı Maral Arkın'la. Çok zorunda kalmadıkça da konuşmuyordu. Sorulan sorulara kısa cevaplar vererek geçiştiriyor, mümkün mertebe yüzüne bakmıyordu.

İnleyerek açtığı gözlerini, başına giren ağrıyla geri kapattı Maral, yine migreni tutmuş olmalıydı. Sebebini bilmiyordu, aklına bazı ihtimaller geliyordu. Her sabah karşısında görmek zorunda olduğu adam yüzünden yaşadığı stres rahatsızlığını tetikliyor olabilirdi. Ayrıca yaşanan onca şeye rağmen neden onun hâlâ bu odada kalmakta ısrar ettiğini anlamıyordu.

Başının ağrısına henüz çözüm üretmemişken, iki gündür midesi de bulanıyordu. Bulantılar migrenden kaynaklanıyordu biliyordu ama istifra etmekten hep nefret etmiş-

ti ve bu bulantılar azalacağına gün geçtikte artıyordu. Her günün sabahında yaptığı gibi yine onu yok sayarak yataktan kalkıp banyoya geçti.

Elini yüzünü yıkayıp banyodan çıktı ve kapının önünde bekleyen adama bakmadan giysi odasına ilerledi. Üzerini değiştirip odaya geçtiğinde, Arkın'ın hâlâ aynı yerde durduğunu görünce bir an duraksadı. Umursamamaya çalışarak yanından geçmeye kalkışırken, dirseğinden tutup onu önüne çeken Arkın'a baktı.

Arkın, karısının gözlerine bakarken tedirgin oldu ve konuşmasına fırsat vermeden söze girdi.

"Kahvaltı hazır."

Kolunu kurtaran Maral, yine suskunluğunu koruyarak kapıya döndü. *'Kendi etsin kahvaltısını!'* diyordu. *'Sanki ondan kahvaltı isteyen vardı!'*

Odadan çıkmasına izin vermeden koluna yeniden asılan adama bıkkın bir ifadeyle döndüğünde bu sefer ne yumurtlayacağını merak etti.

"Kahvaltını et, hemen çıkacağız."

Tutuşu şimdi daha sıkıydı ve bu Maral'ın canını acıtıyordu. *'Diren!'* diyordu kendine, *'Diren bırakacak şimdi. Canının yandığını gösterme. Gösterme ki istediğini alamasın.'*

Arkın, Maral'ın kırışan göz kenarlarına ve kıstığı gözlerine baktığında canının yandığını anlayıp tutuşunu hafifletti.

"Kahvaltı etmeyeceğim ve nereye çıkacağız?"

Bu kadardı işte. Ağzından çıkan hepi topu beş sözcükten oluşan bir soruydu.

"O kahvaltı edilecek Maral! Soruna da gelirsek eğer, Arya'nın yarın akşam doğum günü ve biz ona hediye bakacağız."

Karısı tarafından reddedilmek sinirlerine dokunuyordu artık Arkın'ın. Her yaptığını kabullense bile dik başlılığını koruyordu. Maral başını sallayınca derin bir nefes aldı

ve beraberinde onu da sürükleyerek aşağı indi.

Zorla etmiş olduğu kahvaltı sonrası masadan kalkan Maral, yediklerini kabul etmeyen midesinin hareketlenmesiyle eliyle ağzını tutarak koridorun sonundaki lavaboya kendini attı. Her öğürüşünde ölüyordu sanki, şimdiden boğazının tahriş olduğunu hissediyordu. Titreyen dizlerinde derman kalmadığında, bedenini çuvaldan farksız bir şekilde klozetin önüne bıraktı. Ne düşerken acıyan dizlerine, ne de sesine aldıracak hâli kalmamıştı. Kollarında da güç kalmadığını hissedince ağlamaya başladı. Sevmiyordu hasta olmayı, böyle güçsüz kalmayı istemiyordu.

"Maral, Maral iyi misin güzelim?"

Kapının ardından panikle bağıran kocasını bile duymuyordu genç kadın, duymak istemiyordu. Arkın kapıyı yumrukladıkça *git* demek istiyor ama yapamıyordu.

"Maral, duyuyor musun beni?"

"De-defol!" diyebildiğinde başını bir kere daha klozete yaklaştırdı. O anda kapı gürültüyle açılmış, Arkın içeri girmişti. Gördükleriyle şoka girerken uzandı adam ve soğuk zeminde yığılan karısını tutup kendisine çekti. Üzerinin kirlenmesi umarında bile değildi. Karısının sesini duyduğu anda arkasından koşmuştu ama alacağı tepkiyi kestiremediği için içeri girmemişti. Ardından gelen tok ses ve hıçkırıkla kapıya yüklenmişti. Devam eden seslerden sonra hiç beklemeden içeri girdiğinde gördüğü görüntüyle aklı çıkmıştı. Sararan bir beniz, kızaran gözler ve cansız duran bir beden...

"Karaca?"

Konuşmayan karısının sadece ince iniltisiyle dizlerinin üzerinde doğruldu. El yordamıyla açtığı musluktan akan suyu avucunda biriktirip Maral'ın yüzünü yıkamaya çalıştı.

"Aç ağzını güzelim, hadi!"

Avucundaki suyu dudaklarına yaklaştırdığında tepki

versin istiyordu ve nihayet Maral zorla araladığı dudaklarından içeri sızan suyla ağzını çalkalamaya başladı.

"Tamam, yeter!"

Yardım etmeye çalışan adamı iterek kaktığında dengesini zor sağladı Maral. İstemiyordu onun yardımını, ona muhtaç olmak da istemiyordu.

"İyi değilsin."

Tespitlerini kendine saklasın istedi.

"İyiyim ve iyi olacağım. Benden uzak dur yeter. Çünkü seni gördüğüm her an kusmak istiyorum."

Islak tişörtünü üzerinden çıkarıp Maral'ın yüzüne attı Arkın ve karşısında durdu. Öfke, arsız bir çocuk gibi omuz silkerken, istediğini almayı bekliyordu.

"O zaman kendi kusmuğunda boğulacaksın!"

Kapıyı vurup çıktığında arkasında kalan kadını bir saniye bile düşünmedi. Hatalıydı. Evet, bu zehirli kadına yardım etmek istediği için hatalıydı. Bıraksaydı öylece keşke.

Alınan duş sonrası hiç konuşmadan, temastan kaçınarak evden çıktılar ve Arkın önde Maral arkada arabaya ilerlediler. Arkın şoför koltuğuna geçti hemen, ardından yolcu koltuğuna oturan karısına bakmadan yola çıktı.

Öyle cadde cadde gezip mağazaları keşfedecek zamanları yoktu. En yakın AVM'nin açık otoparkına park etiği arabadan çıktı Arkın. Maral'ın çıkmasını beklerken sabrı kalmamış, ondan tarafa dolaşmış ve kapıyı açmıştı. İçeri elini uzattığında yine konuşmamıştı.

'Tutacaksın!'

İtirazsız tutacaksın, demekti bu hareketi. Uzatılan ele uzunca baktı karısı, sonra parmaklara doladı parmaklarını. Maral ne kadar kızsa da, kırgın da olsa Arkın'a, dokunmak çok başka hissettiriyordu. Sırf hissettirdikleri yüzünden bile kaçmak istiyordu. Böyle olmamalıydı, böyle

hissetmemeliydi biliyordu ama hissediyordu işte. Bir kere tuttu ya, bırakmasın istiyordu hep. İnce parmaklarının ait olduğu tek yer, kemikli iri ellerin içiydi sanki.

Başını eğmiş birbirine dolanan ellere bakarken Maral, üzerinde hissettiği bakışlarla başını hafifçe kaldırdı. Arkın'ın gözleri, ikisinin elleriyle karısının üzerinde gidip gelirken dudaklarında yok denecek bir gülümseme belirdi. İşte yine yapmıştı Arkın, bir gülüşüyle Maral'ın tüm kırgınlığını hoş bir esinti gibi alıp götürmüştü.

Onun kızaran yanaklarına bakarak gülümseyip yeniden başını eğdi. Hayranlıkla karşısındaki manzaraya seyre daldığında fark etmeden parmaklarını biraz daha sıktı. *'Hiç bırakmam...'* der gibi sahiplendi avucundaki parmakları. Karısına baktığı her seferinde olduğu gibi vücuduna yer edinen sıcaklığın yine harekete geçmeye başladığını hissederek gözlerini kapattı ve başını salladı. Ağzını açıp tekrar kapattı ve o an kötü sözlerin önüne engel koydu. Bugün kırmayacaktı karısını, bugün mutluluk oyunu oynamasına izin verecekti.

Çünkü karısının gözleri; *'Bir gün...'* diye yalvarıyordu. *'Sadece bir gün rahat bırak...'*

O da öyle yaptı, rahat bıraktı engellerin arasına sıkışıp kalmış mutluluğu.

Otomatik kapıdan geçtiler ve X-ray cihazından geçerek üst kata çıkan merdivenlere yöneldiler. Merdivenlerin çaprazında kalan geniş alandaki kargaşayı gören Maral hızla kocasına döndü.

"Arkın, orada bir şeyler oluyor! Kalabalığı görüyor musun?"

Eliyle işaret ettiği yere bakan Arkın dişlerini dudağına geçirdiğinde sıkıntıyla, "Öyle gibi" dedi. Bir yandan da karısının paniğe karışan heyecanını gözlemliyordu.

"Doktor yok mu?"

Sesin geldiği yöne döndüğünde, elinden kurtulan karı-

sı hızla kalabalığın arasına doğru koşmaya başladı. Hızlı adımlarla yetişmeye çalışırken, "Maral!" diye bağırmaya başladı Arkın.

Maral filmlerdeki klasik sahnelerden birini yaşamamak için, *'Ben doktorum!'* demekten kaçındı. Kalabalığı zorla aşarak vakanın yanına ilerledi. Gözlerini sinirle kısarak gereksiz topluluğa bağırmak istiyordu.

"Açılın! Açılın diyorum! Çekil!"

Bebek arabasına ulaşmak isterken, itip kalktığı insanların arasından sıyrıldı.

"Ne oldu, neden bu halde?"

Arabanın yanında telaşla sağa sola dönerek, "Ambulans çağırın, çocuğum ölüyor!" diyen adamın kolunu tutup kendisine bakmasını sağladı. Adam kızarmış gözlerini Maral'a çevirdi ve diğer köşede bayılan kadını ayıltmaya çalışan genç kadına döndü.

"A-anlamadım ilk başta elinde yuvarlak bile sayılmayacak kartondan bozma bir oyuncak vardı. B-birden oldu."

Adamın açıklamasını dinlemeden çöktü çocuğun yanına Maral.

"Bilinen bir rahatsızlığı var mı? Zatürree ya da bronşit gibi? Kaç yaşında oğlunuz? Bir de adı, adı ne?"

"Doktor musunuz?"

"Evet, şimdi sorumu yanıtla!"

Yeteri derecede korkmuş küçük çocuğu kontrol etmeye başladığında hava yolunu tıkayan kahverengi cismi gördü.

"H-hasta değil. Bugün iki yaşına girdi. Adı Aslan oğlumun."

"A-aslan..."

Küçük bir beden, hiç insan önünde ölümle yaşam arasında kalır mıydı? Geçmiş, her olayda en acımasız haliyle ete kemiğe bürünür müydü?

Elleri bir an, sadece tek bir an titrediğinde nefesi sıkıla-

şıp boğazını tıkadı. Aynı önündeki çocuk gibi alacağı bir gram havaya muhtaçtı. Saliselik hızla başını kocasını bulmak umuduyla geri çevirdi ve onunla aynı durumda olan kocasına, "Yardım et!" dedi mırıldanarak.

Arkın kalabalıktan uzaklaşarak geri döndüğünde babasıyla aynı adı taşıyan bebeğe yumruklarını sıkarak bakmıştı. Karısı soğuk soğuk terliyordu ve korkuyla titreyen göz bebeklerini net bir şekilde görebiliyordu.

"Açılın!"

Birden gelen kuvvetle bağırdı ve sıçrayarak geri çekilen kalabalığın açtığı bölgede pür dikkat karısını izlemeye başladı. Nasıl da çabalıyordu. Babası için de bu kadar çabalamış olsaydı, o şimdi hayatta olacaktı ve Arkın mutlu olacaktı. Çocukluğunu yaşayamadığı adamı, Maral'ın beceriksizliği yüzünden kaybetmişti. Şimdiyse karşısında çırpınan bu kadına, karısına bir yabancıdan farksızdı.

Bayılan kadının kolundaki tansiyon aletini çıkarıp ayaklarını kaldırmaya çalışan genç kıza yeniden döndü Maral.

"Sağlıkçı mısın?"

"Hemşireyim hocam."

Anneye geri dönen Maral, onun en azından işini bilen biri olmasına rahatladı. Aksi halde tansiyonu yüksek olan bir kimsenin ayakları yukarı kaldırılmazdı.

"Aslan, bebeğim, şimdi seni arabadan çıkaracağım, tamam mı?"

Parmağıyla alması imkânsızdı boğazındaki cismi ve yutak borusuna geri kaçırması muhtemeldi. Gözleri kocaman açılmış çocuk başını salladı, ağzını açmaya çalışıyordu. Maral soğukkanlılığını korumaya çalışarak öne atıldı.

Arabasından çıkardığı küçük çocuğun ilk önce kürek kemiklerinin ortasından yukarı doğru iki kez vurarak cismi çıkarmayı denedi. Çocukta değişiklik olmadığında iyice moraran çocuğa Heimlich manevrası yapmak için arkasına geçti ve belini sıkıca kavrayıp kucağına aldı. Göğüs

kafesini sıkıştırıp diyaframı yukarı iterek moraran çocuğun boğazına kaçan cismi çıkarmaya çalıştı.

İlk denemeleri başarısız olsa da, son hamlesinde kusmukla birlikte çıkan cismi gördüğünde kucağındaki çocuğa sarılarak derin bir oh çekti.

Saçlarını severek öptüğü çocuğu kucağında yan yatırıp sakinleştirmek için kulağına fısıldamaya başladı. Kısa bekleyişin ardından gelen ambulans görevlilerine teslim ettiği çocuğun durumu hakkında bilgi verip ailesiyle gidişini izledi.

Arkın, ne yapacağını bilemez halde banka çöken karısına baktı. İlk defa kulüpte görmüştü Maral'ın böyle anlarda desteğe ihtiyaç duyduğunu. O gün anlamıştı Serhat'ın sarılışıyla sakinleşen karısının küçük bir çocuktan farksız olduğunu. Şimdi ne yapmalıydı? Gidip kolları arasına almalı mıydı? *'Aferin, başardın,'* mı demeliydi? Yoksa *'aferin, beceriksizliğini iyi sakladın'* mı demeliydi, ne yapmalıydı?

"İyi misin?"

Soğuk kahvelere başını kaldırdığında bu tadı hiç sevmediğini anladı Maral. Bu adamın bu anlarda ağzında bıraktı buruk acı tat hiç kaybolmuyordu.

"İyiyim."

Islanmış üzerine baktı bu sırada, rahatsız olmamıştı, aksine işe yaradığını bilmek çok iyi hissettirmişti. İyiydi evet, hem de çok iyiydi. Gülümseyerek ayağa kalktı ve kocasıyla bir daha göz teması kurmadan arkasını döndü.

"Gidelim mi artık?"

"Yani bir şeyler mi alalım?"

Arkın giden karısının ardından seslendi ve duraksadığını görünce yanıtını duymak istedi.

"Problem değil. Yukarıda bir mağaza var, oradayım ben. Sonra kaldığımız, pardon başlayamadığımız hediye alışverişine başlarız."

Laf mı sokmuştu bu kadın kendisine şimdi? Evet, ke-

sinlikle sokmuştu. *'Lanet Sarı Cadı!'* diye homurdandı ve gülümseyerek arkasından yürümeye başladı.

'Mağazaya gidecekmiş, hem de tek başına! Bensiz alışverişin zevkini sana yaşatır mıyım kadın ben?'

Söylene söylene peşine takıldığı kadını, rahat bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Birinci kattaki kadın mağazasına girmek için kapıya yönelen Maral, sırtında keskin denilecek cinsteki bakışları hissediyordu. Ne yani, o da mı gelecekti? Hem de kadınların olduğu bir yere?

"Sen gelemez-"

Sadece *'Gelme!'* demek istemişti lanet olasıcaya arkasını döndüğünde. "Arkın!" diyerek neredeyse kucağına çıkan kadını görmek aklının ucundan bile geçmemişti. Kocasının gözlerindeki ışıltıyı gördüğünde ise midesine inen sert bir yumrukla iki büklüm oldu ama direndi.

"Bahar?"

Nasıl bir Bahar demekti bu böyle? Yaşların önüne set koyduğu gözlerinin kararmasıyla, koala gibi birbirine dolanmış bedenler silikleşmeye başladı ve bedenini hızla aşağıya çeken boşluğa teslim olmak istedi.

Bir kadın daha mı? Daha kaç kadın olacaktı hayatlarında? Kaç kadın daha sahip olacaktı o gülümsemeye? Kaç kadın daha sefasını sürecekti, adını onun ağzından duymanın? Kaç kadın daha?

"Maral!"

Hiç sahip olamadığın oyuncağı benimsemek gibiydi aşk. Bana ait dediğin anda kaybettiğin gülüşler, varlığına inanmak isteyip de hiç olmadığını bildiğin duygular gibiydi. Ve ihanetin gölgesinde soluklanmayı seçip de görmeyi gözlerine yasakladığın haliydi.

26. Bölüm

Bir insan kaç defa öldürülürdü, kaç defa daha girerdi sevdiğinin kendi elleriyle açtığı toprağın altına? Kaç defa daha duvarları ölüm yazılı yürekten gelecek darbe beklenirdi?

"Maral!"

Arkın, üzerindeki kadını atıp karısına koştuğunda başını yere çarpmadan anca yakalayabilmişti narin bedenini. Oysa saf bir muzırlıkla dönen bakışları yakalamış, ondan önce cevap vermek için öne atılmıştı. Her şey bir anda oluvermişti. Bahar'ın aniden karşısına çıkması, sarılması, onun da uzun zamandır görmediği arkadaşına *'Sen nereden çıktın be!'* dercesine adını söyleyip kucaklaması aniden gelişmişti. Şimdi ise başı yana yatmış bedeni kucaklıyordu genç adam.

Soğuk zeminin gülerek kucakladığı beden ısısını kaybetmeye başladığında hareketsiz kalan zaman, kum saati formunda akmaya başladı. Monitörü kapatınca kaybolan kalp ritimleri gibiydi Maral'ın gözlerini kapatışı. Yeşil ormanları örten göz kapakları hiç açılmayacakmış gibi orada yaşamaya çalışan canlıları güneşten mahrum bırakıyordu.

Ağır çekim gibi olmuştu sanki Maral'ın yığılışı. Öyle bir yavaşlıkta çekilmişti ki aşağıya, düşüşün bu kadar sert olabileceğini kimse bilemezdi. Yüreğini sarmalayan acı, elle tutulur hale gelmişti Arkın için. Karşıdan bakan için hafif bir tansiyon, baş dönmesi sayılabilirdi ancak bu yıkıma davetiye çıkaran sert bir darbeydi.

"Yardım edin! Doktor yok mu?"

Nasıl bir ironiydi öyle değil mi, az önce yardım isteyen

aileye soğuk gözlerle tepkisiz bakarken, şimdi kendisinin aynı çağrıyı yapması? Can mı, yoksa canan mı dedikleri, bu olsa gerekti.

Kemikli elleri karısının yuvarlak yüzünü kavradı ve kırmızılığını kaybetmeye başlayan yanakları avuçladı. Hızlanan ritimler birbiriyle yarışa girmişken, buz kesen eller acının verdiği hissizlikle kanamaya başladı. Dudaklarını alnına dayadığı kadını kendine çekerek başını oynatmaya çalıştı.

"Karaca'm, cevap ver?"

İsyana karşıydı gözyaşları. Akmak için direnen tuzlu su yerini kızıllığa bıraktığında, günahın dost bildiği gözlerini kör edecek kadar dağladı.

"İzin verir misiniz?"

Seslere kapattığı kulaklarını yanı başındaki sese açtığında, etrafını sarmış kalabalığa aldırmadan genç kadına döndü.

"Hemşireydiniz değil mi? Yardım edin lütfen!"

Sesi daha ne kadar aciz çıkabilirdi, bilmiyordu. *Yeri göğü ben yarattım* edasında dolanan adamın sesi daha ne kadar korkak çıkabilirdi?

"Eczane bize çalışıyor bugün." diyen kadına dönen Arkın, onun nabız bulmaya çalıştığını ve elindeki tansiyon aletiyle Maral'ın tansiyonunu ölçmeye başladığını gördü. İşine geri dönen adam "Su!" diye bağırdı, ardından arkasında olduğunu göz ucuyla gördüğü Bahar'a döndü ve onun da korkuyla kendilerini izlediğini gördü.

"Bahar, su getir çabuk!"

Maral'ın gömleğinin düğmelerini biraz daha açtı Arkın. Ne yapacağını bilemiyordu ki, böyle durumda ne yapılır, olaya nasıl yaklaşılırdı? Karısı dakikalardır kendinde değildi ve o sadece öylece durup etraftan yardım bekleyebiliyordu.

"Hastaneye götürmeliydim!"

Kucağına iyice yerleştirdiği Maral'ı kaldırmaya çalışırken yardım eden genç kadın onu engelledi.

"Tansiyon normale dönüyor. Birazdan kendine gelir. İsterseniz Doktor Hanım kendine geldiğinde gidersiniz."

Genç kadın hemen başını eğdi, nedendir bilinmez adamın bakışları onu korkutmuştu. Arkın öyle bir bakıyordu ki, sanki her şeyin suçlusu kendisi değil de genç kadındı.

Kucağına bırakılan şişenin kapağını açtı ve avucuna döktüğü suyu titreyen elleriyle yavaşça karısının yanaklarında ve boynunda gezdirdi.

"Aç gözlerini güzelim, hadi aç."

Öylesine muhtaçtı ki o gözleri görmeye, iyi olduğunu ondan duymaya, anlatmaya kelimeler yetmezdi.

"A-arkın..."

Gözlerini açmadan ismini sayıklayan karısının başını göğsüne yasladı Arkın sıkıca.

"Buradayım güzelim, buradayım."

Maral'ın dudakları arasından firar eden hıçkırıkla gözlerini kapatıp bekledi bir süre.

'İstediğin oluyor işte Arkın, niye üzülüyorsun? Planladığımız bir yıkım değil miydi bu? Karını günden güne öldürüyoruz.'

Aklı oyunlarına başladığında, vicdanının sesine açtığı kulaklarını kapatmayı seçerek başını salladı. Aklı, şeytanın en büyüğü rolünü üstlenirken, nefsi yardakçılığını yapıyor, her dediğine boyun eğiyordu. Kalbinin sesini dinletemediği ikili, acımazsızca oyununu sergiliyordu.

"Şşşt..." diyerek başını oynatan kadına bakmak için eğildi. Yüreği çırpınmaya başladığında, aralanan gözlerin yeşil ormanlarına damlaların birikip taştığını gördü.

"Çok şükür!" diye mırıldandı Arkın, dudaklarını Maral'ın alnına dayayarak.

"İyi misin Karaca'm, doktora gidelim mi? Sana niye soruyorum, gideceğiz tabii ki."

Kucağına alıp kalkmaya yeltendiklerinde Bahar yan-

larına geldi ve eğilerek Maral'ın çantasını aldı. Arkın'ın koluna dokunarak, "Ben de geliyorum." dediğinde Arkın başını sallamış, sesini çıkarmamıştı.

"İ-iyiyim ben."

Maral yutkunarak Arkın'ın gözlerine baktı.

"Eve gitmek istiyorum... Lütfen."

Ve gözlerini kapattı. Ne yanı başında merakla kendisine bakan kadını görmeye, ne de sesini duymaya tahammülü vardı

"Ama iyi değilsin, sabah..."

Arkın'ın sözlerine başını sallamakla yetindi Maral.

"İyiyim. Migrenden kaynaklanıyor."

Yalandı söylediği, kendi de artık çok iyi biliyordu ki migrenden kaynaklı değildi. Uzmanlık alanı olmasa bile okuduklarından yola çıktığı zaman kusmaları, baygınlıkları, baş ağrıları, geçirdiği sinir krizleri depresyon belirtisi olarak görünüyordu fakat depresyondan daha fazlasının olmasından korkuyordu. Yarın bir şekilde evden çıkmalı ve arkadaşı Tijen'in yanına gidip konuşmalıydı.

"Tamam, tamam eve gidelim."

Maral'ın isteğiyle eve dönmeye karar veren Arkın, kardeşinin doğum günü için burada olduklarını çoktan aklından çıkarmıştı. Peşinden gelen kadına dönerek kibarca özür diledi.

"Kusura bakma Bahar, böyle olmadı ama karım..."

"Sorun değil Arkın. Seni gördüm ya, o da yeter. Aa, dur bir dakika, karın mı?"

Homurdanan karısını kendine biraz daha bastıran Arkın, Bahar'a bakmayı sürdürürken başını salladı.

"İşin yoksa bize gel, yemek yiyelim?"

Bahar sanki bu daveti bekliyormuş gibi gülümseyerek cevapladı.

"Olur, işim falan yok."

"Yorgunum."

Maral'ın sesi gerçekten de yorgun geliyordu ve Arkın onun bu haline hiçbir şekilde kayıtsız kalamazdı. Biliyordu ki yorgunluğunun asıl sebebi kendisiydi. Dayanıklı sandığı bedeninde yıkıntılar çoğalmıştı; bunu fark ettiğinde dizleri titredi. Omuzlarındaki ağırlığa bir yenisi daha eklenirken, sırtındaki kambur da büyümeye devam etmişti.

Hızlı adımlarla ilerleyerek yürüyen merdivenlere ulaştı, beklemeye sabrı yoktu. Yürüyerek giriş kata indi ve aynı hızla AVM'den çıktı. Otoparka geldiğinde kumandaya basarak arabanın yerini buldu ve oraya doğru ilerlerken kucağındaki kadına baktı. Karısının gözleri kapalıydı, uyuduğunu düşünerek arka kapıyı açtı ve koltuğa uzanmasını sağladı. İyi olduğundan emin olduktan sonra geri çekildiğinde kapıyı kapatıp derin nefesler aldı.

Şoför kapısını açtı, yolcu kapısının olduğu yerden kendini izleyen Bahar'a başını sallayarak göz kırptı.

"Ne oldu Bahar?"

"Şaşıyorum sadece?"

Niye şaşırıyorsun, demeden gülümsedi ve kapıyı açıp kendini koltuğa bıraktı. Yanında yerini alan kadın, başını arka koltuğa çevirip Maral'ı kontrol ettikten sonra arabayı çalıştıran Arkın'a döndü.

"Niye diye sormadın."

"Niye sorayım? Sen zaten benimle alakalı hep şaşkınlık yaşıyorsun. *Bu kez ne yaptım* dememe gerek var mı?"

Arabayı park ettiği alandan çıkararak çıkışa doğru sürdü.

"Evli olmana ve karına şaşıyorum Arkın. Beş yıl önce deli divane olduğun kadını anlatırken aşkın gözlerinden okunuyordu ve sen o olmazsa hayatta evlenmem diyordun. O kadını ne çabuk unuttun Arkın, hani onu çok seviyordun? Bir gecede yaşadığın hayatı bırakıp buraya döndüğünde *'Onu almaya gidiyorum, zamanı geldi.'* demiştin.

Hani o olacaktı sadece? Sen onun için gidiyorum dememiş miydin? Ne değişti?"

Arkın ani gelen sorularla tıkanırken, Maral duyduklarının ağırlığıyla boğuşuyordu. Kendini sıkarak Arkın'ın verecek olduğu cevabı bekliyor ve korkuyordu. Sessiz gözyaşları yüreğine akarken; *'Sevdiği varmış? Başka bir kadına âşıkmış?'* diyerek yumruk yaptığı ellerini ısırıyordu.

"Aslına bakarsan onu unutmadım. Hâlâ aşkı ilk günkü gibi içimde."

Dinlemek istemedi daha fazla başka bir kadına olan aşkını, duymayı reddetti. Sinirle dişlerini geçirdiği eti kanadığında, hissetmediği acıyı dövmesinin bulunduğu bölgeyi sıkmasıyla hissettiğinde inledi.

"Karaca'm, iyi misin?"

Bir de iyi olup olmadığını mı soruyordu? Bir kadın arabalarında başka bir kadına olan aşkını sorguluyordu ve o sadece nasıl olduğunu mu soruyordu? Yanlarında olduğunu umursamayarak muhabbet ederken düşünmediği karısı şimdi mi aklına geliyordu?

"Bu... Özür dilerim." diyen kadına aldırmadan uzanmaya devam etti Maral. Ne kadına baktı, ne de Arkın'a cevap verdi. Arkın bir şeylerin ters gittiğini anladığında sinyal verip arabayı sağa çekti. Bahar kırdığı potla kızarırken, Arkın öldürücü bakışlarını arkadaşına yöneltmişti.

Arka koltuğa uzanıp Maral'ı kendine çeviren Arkın, kızaran gözlere ve ısırılmaktan diş izi çıkmış kanayan ele baktı. Sonra göğüs bölgesinde duran ellere kaşlarını çattı. Karısı konuştuklarını duymuştu, duyduğu yetmemiş bir de yanlış anlamıştı. Yaptığının hata olduğunu bildiği halde düzeltmek adına adım atmak istemedi.

"Yapma." dedi üzerine daha çok eğilerek, "Yapma, zarar verme kendine."

Maral, dudaklarını birbirine bastırarak dalga gibi gelen hıçkırığını içinde tuttu. Kocasının gözlerine bakıp başını

salladı. Arkın da saçlarını okşayıp geri çekilerek önüne döndü.

Eğer arabada ikisi olsaydı, çoktan bağırıp çağırmaya başlamış olurlardı. Kaldı ki Maral, Bahar denilen kadının yanında kendini küçük düşürecek en ufak bir hareket dahi yapmazdı. Kocasının ince ince yaptığı, *"Kendine zarar verecek bir şey yaparsan seni öldürürüm!"* tehdidini iyi anlamıştı. Korkuyor muydu peki Arkın'dan, sanmıyordu. Gram korkusu yoktu ama yine de susuyordu. Çünkü konuşmak her şeyi daha kötü yapar, tamir edilmesi güç yaralar açardı yüreğinde. Oysaki sağlam tek bir hücresi kalmamıştı.

Yola tekrar çıktıklarında gözlerini kapatmayı seçti Maral, çünkü uyuyor gibi yapmak en iyisiydi. Nasıl olsa evle alışveriş merkezinin arası çok değildi. Birazdan evde olurlardı, odasına kapanır ve her şeyi unutmaya çalışırdı. Çalışması işe yaramasa da alışırdı.

Araba çok geçmeden tamamen durduğunda eve geldiklerini anladı genç kadın. Toparlanmaya çalıştığı sırada, gereksiz bulduğu bir sevinç gösterisiyle gözlerini kıstı. Bu kadın çok ama çok yapmacıktı ona göre.

"Aa, bu ev resimlerini gösterdiğin ev değil mi? Çok güzelmiş canım."

"Canın çıksın emi?"

Dişlerinin arasından tıslarken, kapıyı açan kocasının eline vurup arabadan indi.

"Çekil!"

Arkın, Maral'ın kızgınlığını az çok anlasa da sesini çıkarmıyordu. Karısının kıskanç halleri onu nedense çok eğlendiriyordu, sinirden kızardığı zamanlar daha güzel oluyordu.

"Evet Baharcım, bu ev."

Arkın, karısının arkasından çıktı ve Bahar'a yanaşıp kızın koluna girmesine izin verdi. Maral ayağına giydiği ayakkabıların ilk defa topuklu olmamasına üzülüyordu,

çünkü topukluları olsaydı çoktan ikisinin de kafasını yarmış olurdu.

Önden konuşarak giden ikiliyle alakası olan bin bir tane ölüm çeşidi önüne serildi zihninde. En acılı olanları seçmeye özen gösterirken az önceki depresif hâli uçup gitmişti. Mesela kadının yüzünü neşterle paramparça edebilir, o canım diyen dilini kökünden kesebilirdi. Düşündüklerini hayal ettiğinde kıkırtısına engel olamamıştı.

Arkın tek kaşı havada ona döndüğünde, ağzını kapattı Maral ve omuz silkip dudaklarını büktü.

'Ada'ya anlatsam, tepkisini izlemek kadar dinlemek de keyifli olur muydu acaba?' diye düşünüp başını sallayınca; Ada'nın ellerini öne doğru sallayacağını ve *'Kes, suç aletini eline ver lan!'* dediği gözlerinin önüne geldi. Yeniden kıkırdamış olacak ki tuhaf bakışlar yine üzerine döndü. Kendini toparlama çalıştı, ancak nafile bir çaba içine girdiğini o da biliyordu çünkü yıpranan sinirleriyle çıldırmaya başladığını düşüyordu.

Gözleri ışık hızıyla dolduğunda üzerindeki bakışlara aldırmadan yumruklarını sıkıp eve doğru ilerlemeye başladı. Öküz kocası, koluna girip destek olması gerekirken, eski kırığının kolunda yürüyordu.

Ağlamayacaktı. Hayır, hayır ağlamayacaktı.

Güçlüydü o, yıkılmayacaktı.

Kapıya geldiğinde anahtarı olmadığı için Arkın'ı beklemek zorunda kaldı ve "Kapıyı açar mısın sevgilim?" dediğinde ağzından çıkan sözlere şaşıran Arkın yutkunmaya başladı. Bahar'ı bırakıp Maral'a doğru yürürken karısının gözlerinin ta içine bakıyordu.

Elindeki anahtarı kilide yerleştiren Arkın'ın yüreği, karısının ağzından günlerden sonra duyduğu kelimeyle alazlanırken, ikisi arasında bir nefeslik mesafe kalmıştı. Şimdi adamın ciğerlerine dolan müge kokusu daha keskindi ve tüm bedenini kavuruyordu.

"Açarım Karaca'm." diyebildiğinde nihayet, biraz daha yaklaştı ona ve daha çok çekti kokusunu içine. Sırtı kapıya yapışan kadına daha fazla sokulmamak için direnirken, Maral ellerini yakasına doğru çıkardı ve tüm direncini kırdı. Gözlerini, kendini çağıran dudaklardan çekip yakasındaki ellere sabitlediğinde parmaklarını da öperek geri çekildi.

Bahar, şahit olduğu sahneyle içindeki kıskançlığa yenilmiş ve Maral'ı alt etmek isteğiyle dolup taşmıştı.

Maral, bedeninden uzaklaşan Arkın'a bakmadan eve girdi ve gereksiz kahkahalarla eve giren kadına dişlerini sıkıp omzunun üzerinden bakarak koltuğa oturdu. Az sonra gelip karşısındaki koltuğa oturan kadını süzmeye başladı. Normal arkadaş olamayacak kadar yakındılar. Belki daha fazlasıydılar. Aklına üşüşen düşünceler ve görüntülerle yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"İçmek istediğin özel bir şey var mı?"

Bahar'ın ona yöneltilen soruyla gözleri parladı ve dilini dudakları üzerinde gezdirip arkasına yaslandı.

"Seçimi sana ve zevkine bırakıyorum."

Arkın bu kez karısına döndüğünde, onun patlamak üzere olan bir yanardağı anımsatan görüntüsüyle sertçe yutkundu.

"Sen ister misin güzelim?"

Maral yerinde dikleşip boynunu yana yatırdı.

"Huzur ver, başka bir şey istemez!"

"Aa, yeni bir marka mı o?"

Saf dese saf olamayacak kadar sinsiliği gözünden okunan kadına döndü Maral.

"Sen gibilerin olmadığı ortamda içilen tek içki o, ama maalesef burada mevcut değil. Kocam genelde *huzuru* evimize sokmaz. Tadını sevmiyor."

Ayağa kalkan kadın, Arkın'ın peşinden "Maral!" diye

seslenmesine aldırmadan çoktan merdivenlere ulaşmış, odasına girmişti.

Giden karısının ardından odaya çıkması hem arkadaşına saygısızlık olacak hem de yukarıdaki olası bir tartışmaya davet çıkaracaktı. Tüm sinirini içinde hapsedip Bahar'a döndü Arkın.

"Kusura bakma, zor bir gün geçirdi."

İçki hazırlamak için bar standına yanaşan Arkın'a merakla bakıyordu Bahar.

"Problem değil. Beni tanımadığı için bu tepkileri vermesi normal. Karına Karaca'm dedin? O değil mi? Karın, Karaca değil mi?"

Hazırladığı kadehi arkadaşına uzatıp başını salladı Arkın ve "O!" diyerek konuşmanın seyrini değiştirmek için ilk hamlesini yaptı.

"Sen beni bırak da kendinden bahset. Seni yeniden Türkiye'ye getiren sebep ne?"

'Türkiye'ye ölsem adım atmam!' diyen Bahar nereye gitmişti, onu merak ediyordu Arkın.

"Aşk!"

Adam gözleri ışıldayan kadına gülerek baktı.

"Aşk?"

Bahar gülerek cevap verdi ama konunun gittiği yerden memnun olmamıştı.

"Evet aşk, aynı zamanda da iş. Ee... Sen ne zaman evlendin?"

Soru soruya gebe kalmaya devam ederken, yeni gelen cevapların da ardı arkası kesilmedi.

Muhabbet ilerledikçe içilen kadehlerin sayısı artmış, çakırkeyifliğin verdiği rehavetle gerçekliğin perdesi süngüsünü kaldırmaya başlamıştı. Anılar tazeliğini korurken, geç gelen itiraflar havada asılı kalıyordu.

Maral, odada sinirle dolanmaya başladığında ne kadar zamandır burada olduğunu düşünmeyi bırakmıştı. Sadece

üzerini değişip yeniden yanlarına dönmek niyetindeyken, duyduğu itirafla kalbi sıkışmış kendini geri odasına atmıştı. Aşk demişti değil mi kocasına o kadın, aşk demişti? Birbirlerine nasıl baktığını gördüğünde, hele de dillerindeki aşk itirafını duyduğunda oracıkta ölmek istemişti. Bedenindeki bütün kan çekilmiş gibi hissediyordu. Ve bu hissin ruhunu nasıl alıp götürdüğüne şahit oluyordu.

Alt kattan gelen kahkahalar çoğaldığında kendini odadan atan Maral, geldiğini belli edercesine basamakları döve döve indi. Karşılarına oturduğunda kocasına bakarak, "Acıktım." dedi.

Arkın yerinden kalkarak ona yaklaştı.

"Ne yemek istersin?"

Bahar konuya yine alakasız dalışını yaptı.

"Kaparili somon balığı yapsana Arkın, hâlâ elinin lezzetini unutmuş değilim."

Kocası yemek mi yapıyordu? Yapabiliyor muydu yani? Peki, neden bilmiyordu? Doğru ya nereden bilecekti, kocasını tanıyamadan intikamıyla tanışmıştı Maral.

"Maral, biliyor olmalısın ki Arkın İtalyan mutfağında usta sayılır."

Bilmiyordu. Maral kocasıyla alakalı tek bir bilgiye bile sahip değildi ki. Bilmiyorum diyemedi, kazandırmak istemedi o zaferi karşısındaki kadına.

Arkın; gözleri gözlerinden ayrılmayan, anbean yıkılan bakışlarla ne diyeceğini, nasıl toparlayacağını bilemeden öylece kaldı. Bilmiyordu ki karısı o ne sever, nelere ilgi duyar, ne yer ne yemez... Hiçbir şey bilmiyordu.

Maral'ın yanaklarını avuçlarının içine aldı ve önünde diz çökerek gözlerine bakmaya devam etti.

"Sen ne istersin güzelim, ne yapayım senin için?"

"Hiçbir şey."

Karısının fısıldadığı cevabıyla, üzgün gözlerine daha

fazla bakmaya tahammülü kalmadığına karar vererek ayağa kalktı Arkın.

"Şimdi hiç yemek yapacak neşem yok Bahar. En iyisi restorandan isteyelim. Hem bu sayede karımın mutfağını da savaş alnına çevirmemiş olurum."

Gergince gülümsediğinde eline telefonu alarak salondan uzaklaştı.

Arkın'ın yokluğunda Bahar'ın bitmek bilmeyen sorularını kısa cevaplarla geçiştiriyor, muhabbeti uzatmıyordu Maral. Tam sıkılmaya başladığını hissettiğinde, içeriye arkasında iki tane garsonla giren kocasına baktı. Garsonlar masayı hazırlayıp ellerindeki servisleri açtıklarında izin isteyip ayrıldılar.

"Masaya geçelim."

Arkın'ın yönlendirmesiyle kalktıklarında; Maral, ondan önce davranıp hemen kocasının yanındaki sandalyeye oturan kadına yumruklarını sıktı. Elinden sakince yerine oturmaktan başka bir şey gelmezdi, o da öyle yaptı.

Masada kendisi dışında eğlenen birilerinin olması ne güzel diye düşünerek yemeklere göz gezdirdiğinde, midesinin hareketlenmesiyle hemen bakmayı kesti. Yemekleri gördükten sonra açlık hissi kaybolmuştu ve yemek falan istemiyordu. Önündeki içi su dolu bardağa uzandığında gelen soruyla bardağı geri bıraktı.

"Arkın doktor olduğunu söylemişti. Benim de uzun zamandır baş ağrılarım var. Böyle ensemden tutuyor ağrı ve gözlerime kadar ilerliyor."

Bir Bahar'a, bir de elinin üzerinde durduğu noktaya baktı Maral.

"Branşım değil ama tespit olarak söylemeliyim ki gözlerin bakmaman gereken yerlerde gezdiğinden başının ağrıması çok normal."

"Nasıl?"

"Elini diyorum, gözlerinle birlikte kocamın üzerinden çek diyorum kısaca!"

Yeterdi değil mi? Yeterdi bu kadar sabrettiği, artık canına tak etmişti. Bahar'ın kocasının elini ısrarla tutmaya devam ettiğini görünce bir anda delirdi ve son sabır kırıntıları da tabağının yanından eline aldığı bıçakla akıp gitti.

"Çek ellerini kocamın üzerinden!"

"Maral!"

"Ne demek istiyorsun?"

Bıçakla birlikte ayağa kalkarak ikilinin üzerinde gezdirdi gözlerini.

"Evimden defol!"

"Kendine gel kadın!"

Arkın'da oyalanan gözleri Bahar'a döndüğünde sandalyesini itip ona doğru adım attı genç kadın. Aynı anda yerinden kalkan Arkın öne atıldı ama kendine doğrultulan bıçağa şaşkınca baktı.

"Sakın karışma! Sen de defol evimden, yoksa o gözlerini çıkarıp eline veririm!"

Kolundan tutup kaldırdığı kadını kapıya kadar sürükledi ve kapıyı açıp sırtından dışarı itekledi. Zangır zangır titreyen bedenini zapt edemiyordu artık. Her an bir baygınlık daha geçirmesi işten değilken, gücünün son kırıntılarıyla arkasını döndü. Hiçbir zaman bu raddeye geleceğini, gelebileceğini düşünmemişti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, kadın?"

Anlaması kıt değildi ama kocasının sinirleri hayli kıt olmaya başlamıştı anlaşılan.

"Önümde oynaştığın yosma kılıklı kadını evimden attığımı zannediyorum!"

Elindeki bıçağı sıkı sıkı tutarak kocasının omzuna vurdu ve yanından geçti. Daha doğrusu geçmeye yeltendi. Zira Arkın kolundan yakaladığı Maral'ı geri çekerek kapıyla arasına almıştı.

"Sen benim misafirime nasıl saygısızlık edersin lan?"

Bağırmıyordu Arkın, bağırsa belki bu kadar etkili olmazdı kurduğu cümle.

"Hep sen, hep sen! Senin intikamın, senin isteğin, senin kadınların, senin, senin, senin! Bıktım anlıyor musun, bıktım. Senden de, bencilliğinden de bıktım. Hayat enerjimi tüketiyor, boğuyorsun Arkın."

Parmakları arasındaki bıçağı kendi boğazına dayarken, ağzından kaçan hıçkırıkla birlikte bağırmaya başladı.

"Beni getirdiğin hale bak! Mutlu musun şimdi? Söyle mutlu edebildim mi seni? İstediğin ne? Ölüm mü istiyorsun? İstediğin ölüm mü Arkın?"

Arkın geriye sendelediğinde, önündeki manzarayla nefesi kesilmişti.

"Sakinleş öyle konuşalım."

Arkın karısının derisine batmaya devam eden bıçağı almak için öne atıldığında, ayağına yediği tekmeyle olduğu yerde durmak zorunda kaldı.

"Sakinim ben lanet olasıca, sakinim ben!"

Aksine hiç sakin değildi. Gözleri yuvasından çıkacakmış gibi büyüdüğünde üzerini yırtarcasına çıkardı. Boğazındaki bıçağı bu kez göğsünün üzerine getirdi ve deşmeye başladığı dövmeyi eliyle işaret etti.

"Atmıyor burası. Atmadığını görmüyor musun, daha ne uğraşıyorsun?"

Akan kan göğsünden göbeğine kadar ulaştığında gülmeye başladı Maral.

"Kendine zarar verirsen öldürürüm seni!"

İşe yaramayacağını biliyordu, biliyordu ama son çareydi. Karısı o bıçağı bırakmazsa Arkın ölecekti.

"Sen zaten beni öldürdün! Bir insan kaç defa daha öldürülür?"

Lanet olsun, ne yapsa işe yaramıyordu, göz bebekleri titrerken karısının güzel yüzüne bir kez daha baktı. Ne-

fes almak artık onun için güçleştiğinde, *"Ne olursa olsun!"* deyip uzandı bıçağa. Karısının elinden almak istedi ama aralarında kalan bıçak hiç olmaması gereken bir yere saplandı.

Nefesin yetmediği iki beden birbirini sarmalarken korkuyla büyüyen gözler vereceği ilk kaybı görmek istiyordu. İlk kim yığılacaktı Azrail'in önünde, kim diz çökecekti? İki dudağın arasından çıkmayan o isim hangisine aitti?

27. Bölüm

Maral'ın gözlerinden akan yaşlar Arkın'ı bir anda etkisiz bırakırken, tek kelime etmeden dişlerini sıkıyordu. Karısının gözyaşları kadar yakmıyordu canını hiçbir şey. Maral gözlerini kapatıp da geri çekildiğinde, yanlarına düşen kolları tutamadı Arkın.

"Karaca'm?"

Kısık ama boğuk sesi duvarlara çarptığında, aynı anda kanayan iki yürekte de daha yüksek sesle yankılandı. Maral konuşmak için dudaklarını araladığında çıkmadı o iki kelime ağzından. Boğazında takılı kalan hava ciğerlerine ulaşamadan kaldı oracıkta, diyemedi, *'Senin Karaca'n değilim! Sen başkasına aitsin...'* diye.

"Aşk intikama kurban verilecek kadar ayaklar altına alınmamalı Arkın. Senin değersiz gördüğün duygular için yaşayan insanlar var, bunun farkında değil misin? Ve sen; aşkı başka bedenlerle kirletemezsin."

Dizleri üzerine çöken adama tepeden bakarken ilk defa duygusuzdu. Duygusuzdu çünkü bu adam ondaki her duyguyu öldürmeyi başarmıştı.

Arkın'ın köprücük kemiğinin hemen altında saplı duran bıçağa boynunu yana yatırarak baktı Maral. Kocasından çok kendi canının yanması, yaptıkları için özür dilemesi, yaptıkları yüzünden ağlayıp sızlanması ve olanlar için kendini suçlaması gerekmiyor muydu?

'Neden?' diye sordu kendine, *'Neden onu unutamadım. Aşkı ilk günkü gibi içimde, neden?'*

Aradığı yanıt kulaklarında çınladı ve yeniden dolan gözlerine lanet ederek boşluğa baktı.

"Yüreğinde başkasına yer varken gönlümün vebalini

almamalıydın Arkın. Hiç sahip olamayacağım bir kalbi kucaklatmaya hakkın yoktu."

Çürük bir yapının temelinin sallandığı gibi sallanıyorlardı. Ha göçtü ha göçecek gibi duran bedenlerine inat toprağı avuçluyorlardı.

Güldü adam, neşeden uzak bir gülüştü karısına sunduğu. Gerçeklerden uzak düşüncelerini dinlerken, etine batan metali tutup çekti. Gözlerini bir an olsun karısından ayıramamıştı.

"Yürümeyi yeni öğrenen çocuğa, sırf düşüyor diye vurulur mu?" diye devam etti kadın, sustu Arkın. Maral'ın dilinden dökülenleri dinlerken sadece susuyordu. Çöktüğü yerden kalktı ruhsuzca ve kendine yabancı bakan gözlere kilitli kalan gözlerini ayırmadı.

"Sağlam adım atmak istiyorsan gelecek darbelere açık olacaksın. Yürürken tökezlemeyeceksin. Hatalarının arkasında duracak, bir kere yediğin tokadı bir daha yemeyeceksin."

Kırdığı kalbi toplamak yerine daha çok yara açtığını bile bile durmadı.

"Benim aşkımı sen ya da bir başkası kirletemez Maral. Hiç kimse, yüreğimin sahibinin yerine de ulaşamaz. Ben onu insanların pisliğinden uzağa koydum. Yolumu kaybettiğim gibi onu da kaybetmemek için aşkımı kilitler altına aldım."

Ağır mıydı vurduğu darbe, varsın ağır olsun, umurunda mıydı sanki? Aşkıyla intikamı arasında sıkışıp kalan bir adamdı o, kendi canı yanarken çevresini ateşe verdiğini görmeyecek kadar kördü gözleri.

Elinde tuttuğu bıçağı masanın üzerine bıraktı ve karısına döndü. Evet, onu getirdiği durumdan memnun değildi ama hayat acımasızdı. Maral'ın gözünü dahi kırpmadan kendine baktığını gördüğünde iç çekmemek çok zordu.

İtiraf etmekten nefret etse de karısının gözleri güneş gibi parlıyordu.

Tabiatın tüm güzellikleri onun yüzünde gibiydi. Gözleri güneşini açarken, gülüşü baharı getiriyordu. Güldüğünde yanaklarında çıkan iki kusur ise güllerin açtığı en bereketli topraktı. Sık kirpikleri güneşinin ışığını dağıtırken, saatlerce orada mola verme isteğini tetikliyordu. Gözyaşları yok muydu bir de... Amazon yağmurlarını anımsatan gözyaşları, bir damla suya hasret kalan birçok canlıyı beslerken izleyeni öldürüyordu.

"Çölde yakalanmaktan korktuğum fırtınasın sen. Aynısısın, ne var ne yoksa yutan kum fırtınasından farkın yok."

Birkaç adımda Maral'ın yanına, tam önüne geldi ve devam etti Arkın.

"Arafsın, cennetle cehennem arasındaki o ince ipte sallandıracak kadar vicdanıma hükmediyorsun."

Nefesini karısının yüzüne üfleyerek konuşmayı sonlandırdı ve geri çekildi. Sızlayan yarasına hafifçe dokunup merdivenlere yöneldi. Derin bir yara olmadığını biliyordu ama yine de pansuman yapsa fena olmazdı. Omzunun üstünden duvar dibinde bıraktığı karısına baktı bir anlığına. Hâlâ bıraktığı yerde, aynı pozisyonda duruyor, direkt karşıya bakıyordu. En ufak bir tepki vermeden öylece bakıyordu.

Tükeniyorlar mıydı? Belki çoktan tükenmişlerdi, belki de aralarında biten hisler vardı. En çok da acıma hissini tüketmişlerdi. Öyle tüketmişlerdi ki birbirlerini, canları bile yanmıyordu artık. Karı koca olarak doğru yoldan çoktan şaşmış, çıkmaz sokakta ilerliyorlardı. Yolun sonunda duvara da toslasalar, vazgeçmeden devam ediyorlardı.

Arkın, etrafa saçılan duyguların seslerine kendini kapattığında, bir daha dönüp bakmadı ardına. İntikam sofrasında başköşede oturan bir adamdı o. Ve bu akşam elle-

riyle hazırladığı yemeğin tadına bakarken, karısının elinden son damlasına kadar duygusuzluk şarabını içmişti. Aynasının karşısına geçtiğinde omuzlarından düşürdüğü gömleğin altından sızan kanı gördü ve elini kanın sızdığı bölgeye bastırdı.

Musluğu açarak elini akan suyun altına tuttu. Dolaptan çıkardığı malzemeleri lavabonun önüne dizerken kurulmuş robottan farksız hareket ediyordu. Serileşen hareketleri yaranın üzerini örterek son bulurken, aynaya bakmayı kesti. Odaya geri döndüğünde üzerini bir çırpıda değişip aşağı kata indi. Koltuğun köşesine oturmuş kadına bir kez daha bakıp kapıya yürüdü. Açıklama yapmayacaktı, zaten umursayan bir kadın da yoktu karşısında.

Kocası kapıyı çarpıp çıktığında kapıya baktı Maral ve oturduğu koltuktan kalktı. Göğsü çok ağrıyordu. Başını eğdiğinde sızmaya devam eden kanı gördü, bu gidişle mikrop kapacaktı. Odasına çıkarak banyodaki malzeme dolabının önünde durdu. Elini kapağa uzatıp açtığında boş olan dolaba kaşlarını kaldırarak baktı.

"Daha dün doluydu bu dolap!" diye söylenirken, pansuman yapmaktan vazgeçip duşa girmeye karar verdi. Üzerini çıkardı ve ayarladığı suyun altına bıraktı kendini. Ilık su, başından aşağı aktıkça rahatladığını hissetti. Sıcak suyu oldu olası sevmezdi zaten. Uzatmadığı duşu kısa kesip havluya uzandı. Havluya sarınıp odaya dönünce kapıda elinde küçük bir poşetle kendine bakan, pardon vücudunu tepeden tırnağa süzen kocasına baktı. Gözleri gözlerini buluncaya kadar da bekledi.

Arkın, su damlalarının gezindiği vücudu yutkunarak izledi. Gözlerini zorlukla karısına çevirerek boğazını temizledi.

"Pansuman için gerekli olan şeyleri aldım. Son kalanları kendim için kullanmıştım."

Elindeki poşeti komodinin üzerine bırakıp odadan çı-

kan Arkın, bedenini yan odaya kadar zor sürükledi. Yatağa kendini bıraktığında aklında yalnızca Maral vardı.

"Neden senden intikam almak zor gelmeye başladı kadın, neden?" derken, kolunu gözlerine siper ediyor, düşüncelerine gem vuramıyordu.

"Neden her seferinde kırdığım kalbin parçaları benim göğsüme batıyor?"

'Ah Karaca, gözlerin değil mi esir olduğum, gözlerin değil mi yüreğimi bilinmez diyarlara sürgün eden?'

Taşlaşmış kalbi dile mi gelmişti nihayet, gelmişti de yaptıklarının hesabını mı soruyordu ona?

Başını sallarken yan odadan gelen inleme sesiyle irkildi ve kendini yataktan attı. Neler olduğuna gidip baksa iyi olacaktı.

Maral, Arkın odadan çıktıktan sonra komodinin üzerine bıraktığı poşeti alıp yatağa geçmişti. Poşeti ters çevirdiğinde içinden çıkan malzemeleri düzenli bir şekilde önüne dizmiş, küçük batikon şişesini eline alıp pamuğa bir miktar dökmüştü. Havluyu beline kadar indirmiş, göğüslerini açık bırakmıştı ve bu umurunda bile değildi. Başını hafifçe göğsüne indirip dövmenin bulunduğu bölgeye bakmış, anında yüzünü buruşturmaktan kendini alamamıştı.

"Hangi kafadaydım ben seni bu hale getirinceye kadar acaba!"

Kendi kendine söylenirken dakikalar önceki görüntüsü gözlerini önünden akıp gitmişti. Kesmeyen bıçak deniyordu değil mi elindekine, kesinlikle yalandı ve keskindi. Derin yaranın üzerine pamuğu bastırdığında; dişlerini ne kadar sıkıyor olsa da çığlığı andıran inlemesini bastıramamıştı. Pamuğu çektiğinde hem üflüyor hem de acıyla inliyordu.

"Maral!"

Paldır küldür odaya dalan Arkın'ı gördüğünde eli ayağına dolaşan Maral, elindekileri atıp açık olan bölgeleri

kapatmaya çalıştı. Havluyu çekiştirdikçe ya altı açık kalıyordu, ya üst kısmı.

"Çıplağım, çık dışarı!"

Üzerini kapatmaya çalışan kadının çabasına sinsice gülen Arkın, hiç duymamış gibi yapmaya devam etti.

"Sana diyorum adam, çık dışarı. Kapı çalma âdetin yok mu senin?"

"Kendi evimde kapı çalacak değilim ya, hem benden kaçırmaya çalıştığın nedir? Bacak arandan, uyluğuna komşu benine, kasığındaki o küçük izden, göğsünün hemen altında lekeye ve kulağının arkasındaki gül benine kadar ezberimdesin. Şimdi söyle bakalım, vücudunun her santimini bilirken nedir saklandığın?"

Maral açık kalan ağzını kapatmak istediyse de yapamadı. Utanmaz adam ne diyordu böyle?

"Adi herif, çık dışarı!"

Arkın yatağın ucuna oturup kenara atılmış diğer pamuğu eline aldı ve karısına bakmamaya çalışarak iç çekti.

"Uzan!"

Maral, kocasının tutarsız hareketlerine kaşlarını çatarak baktı.

"Çık dışarı, beni yalnız bırak!"

Arkın, omzuna baskı uygulayarak yatağa ittiği karısının gözünden başka bir yere bakmadan üzerine eğildi.

"Uzan dedim."

Kocası olacak adamın nefesinin bile tenine çarpmasına tahammül edemediğini anlayan Maral, kendini hızla geri attı. Bu kurduğu, kurmaya çalıştığı yakınlıktan kaçınmak istiyordu. Günahkârdı kocası, yalancı bir günahkârdı.

Arkın'sa karşısında sere serpe uzanan karısına bakarak dağılan dikkatini toplamaya çalıştı. Ne yapacaktı, bu odaya geliş amacı neydi, tamamen unutmuştu.

Çok geçmeden aklı başına gelerek, karısını zapt etti. Batikonlu pamuğu Maral'ın tenine değdirdiğinde iç çeke-

rek dudaklarını dişlerinin arasına alan karısına kararmaya başlayan gözleriyle baktı.

Hiç iyi değildi, değildi lanet olsun.

"Acıttım mı?"

Nefesini onun göğsüne doğru üflemeye başladığında Maral inlemeye benzer bir sesle kaçmaya çalıştı

"Bırak, kendi pansumanımı kendim yaparım!"

Onu dinlemeden odaklandığı işi sürdüren Arkın, kirlenen pamuğu kenara bırakıp kremi eline aldı.

"Nasıl yaptığını gördük."

Çoktan kremin kapağını açmış, işaret parmağına sıkıyordu.

"Daha önce sen mi vardın yanımda?"

Arkın acı kahve gözlerini kendinden kaçan yeşillere dikerken dudakları yukarı kıvrıldı.

"Artık ben varım."

Maral kaçırdığı gözlerini, kocasının alaylı ama yine de ciddi olan gözlerine ifadesini çözmek istercesine sabitledi ve gram duygu barınmayan sözlerini muhatabının avuçları arasına bıraktı.

"Hiç olmadığın gibi mi?"

Arkın, anlık titreyen ellerini yatağa bastırırken kalbinin orta yerine bırakılan bombanın saniyeler içinde patlamasını sessizce seyre daldı. İçinde patlayan volkanları susturamıyor, yanardağ misali lavları her bir yanı sararken eriyip yok oluyordu.

"Sen bilmesen de ben hep buradaydım."

Gözler teması kesmiyor, kesemiyordu.

'Bu hikâye yeni değil, sen bilemezsin belki ama bizim hikâyemiz yıllar öncesinden yazıldı.' diyemiyor, öylece bakıyordu.

Arkın Maral'ın geriye doğru attığı başını usul usul kaldırışını izledi. Görüyordu o gözlerde her şeyi sanki. Dudaklarını aralama sebebinin balla değil de zehirle olduğunu fark etmek için müneccim olmak şart değildi.

"Sonu olmayan hiçbir hikâye; bir varmış, bir yokmuş diye başlamaz."

Alelacele kapattığı yarayı kontrol etmeden geri çekildi Arkın, karısının son sözlerinden sonra nefesi kesildi. Ciğerlerinin isyanı niyeydi şimdi, niye nefes almak bu kadar zordu?

"Sen yazdığım bu hikâyenin başkarakterisin Karaca."

Başını aynı ağırlıkla salladı Maral. Acı kahvelerdeki yansımasını gördü sonra. Biraz buruk, biraz yıpranmış ama çokça mağlubiyetini kabullenmiş bir kadın olarak, onun son çırpınışlarını izlerken susmayı reddetti dili.

"Sen bu hikâyeyi aşkla değil kanla yazdın Arkın. Kan damladı kaleminden, kelama karıştı. İmzanı da aynı kalemle attın ve gözyaşım silgi olamadı yazdıklarına."

28. Bölüm

"Gözyaşım silgi olamadı yazdıklarına..."

Ne kalmıştı ki daha başka dile dökülecek? Açık açık *ölüyorum* diyen kadın, daha nasıl anlatabilirdi yaşadıklarını?

Maral gülmeye başladığında, yüzü acıyla kasıldı Arkın gözlerini karısından en uzak diyarlara kaçırmak istedi. Maral bir yandan ağlıyor, bir yandan da gülüyordu ve Arkın yalnızca yumruklarını sıkarak onu izliyordu. Yatağa yan dönüp kıvrılarak yattı karısı ve ellerini bacaklarının arasına sıkıştırarak mırıldandı.

"İyi değilim, hiç iyi değilim."

Arkın kendinden geçmek üzere olan kadının usulca kapattığı gözlerine baktı, iyi olmadığını görebiliyordu. Kararsızlıkla daha ne kadar ileriye gidebileceğini düşündü. *'Her yolun bir bitişi vardır'* dedi kendine ve bu sefer beynindeki şeytanları değil, yüreğini dinlemeye karar verdi.

'Hayır, yapma, canını yakma, sev, sadece sev' diyen kalbinin sesine kulak tıkaması daha fazla mümkün değildi. Yapamayacaktı artık alamayacaktı intikamını ama olsun, o iyi olacaktı. Çünkü Maral'a her zarar verişinde, aynı zararı kendine de veriyordu ve bu yük kaldıramayacağı kadar ağırdı. Göz göre göre eridiğine şahit olduğu kadının ölümünü izleyecek kadar güçlü değildi yüreği.

Yatağın önünde diz çöktü Arkın, düzenli nefeslerini dinlediği kadının saçlarına uzandı. Parmakları korkarak tutamlara karıştığında iç çeken kadınla öylece durdu.

"Bana anlatmanı istiyorum Karaca'm. O gün yaşananları senden duymak istiyorum. Anlatır mısın bana güzelim?"

Elinin tersiyle yanağı okşarken, "Hıhı..." diye mırılda-

nan Maral'a yanan gözleriyle baktı. Hâlâ düzenli nefesler alan karısı, uykusunda konuşuyordu maalesef.

Çöktüğü yerden derin bir nefes alarak kalkan genç adam, mışıl mışıl uyuyan karısının alnını öptü ve arkasını dönerek odadan çıktı. "Yarın..." dedi, "Yarın konuşmalıyız."

Sonra kız kardeşinin doğum günü olduğunu hatırladı, bu hiç yalnız kalamayacakları anlamına geliyordu. Birkaç gün sonra konuşmanın daha doğru bir karar olduğunu düşündü.

Odasına girerek kendini direkt yatağa atan Arkın, kollarını başının altına alıp gözlerini kapattı ancak gözlerinin önüne gelen kadının görüntüsüyle kapattığı gözlerini yeniden açtı. Sağına dönüp gözlerini yeniden kapatmayı denedi, görüntü değişmeyince bu kez de soluna döndü. Ne yapsa gitmiyordu karısı gözlerinin önünden. *'Lanet olsun!'*

Uçsuz bucaksız ormanların, tek bir kibrit çöpünün çıkardığı yangında küle dönmesi gibiydi karısının gözleri ve o gözler, kül olan ağaç dallarından farksız bakıyordu. Öyle donuk, öyle kuru... Arkın, o gözler ışığını kaybettiğinde yönünü kaybediyordu.

Yataktan toparlanıp kalktı ve kendisini banyoya attı. Yüzüne defalarca çarptığı su dahi içindeki ateşi söndüremişti. Ağırdı bu yük, hem de çok ağırdı. Kırdığı kalbin parçalarını saplandığı yerden çıkaramamak güçsüz kılıyordu onu. Ne demişti en son Karaca'sına?

"Benim aşkımı sen ya da bir başkası kirletemez Maral. Hiç kimse, yüreğimin sahibinin yerine de ulaşamaz. Ben onu insanların pisliğinden uzağa koydum. Yolumu kaybettiğim gibi onu da kaybetmemek için aşkımı kilitler altına aldım."

Bu sözlerle alaşağı etmemiş miydi ne var ne yoksa? Kendi elleriyle açtığı yaraya nasıl deva olacaktı bilemedi, bulamadı. Tutunduğu dallar ellerinde parçalanmış ve onu uçurumdan aşağı kaydırmıştı.

Odada duramayacağını anladığında saat gece yarısını çoktan geçmişti, hışımla çıktı yataktan ve karısının yattığı odanın kapısının önüne geldi. Kapıyı açıp baktığında, karısının bıraktığı pozisyonda titreyerek uyumaya devam ettiğini gördü. Bedenindeki nemli havluyu çekerek aldı ve örtüyü üzerine örttü. Bir süre onu izledikten sonra dayanamadı ve örtüyü aralayarak yanına sokuldu.

Sol yanlarıydı değil mi darbe alan, nefret ve intikam tohumlarının sinsice ekildiği, sol yanlarıydı. Belki de acısı hiç geçmeyecek bir darbenin izlerini taşıyan bedeni kendine çekerek sarıldı.

"Aklıma yalnızca sen geldiğinde gülen yüzüm, şimdi gülmüyor inci çiçeğim. Seni soldurdukça kuruyor topraklarım."

Kollarında kasılan bedenin kendini salışını hissettiği an, alnına dudaklarını bastırdı.

Aynı yastıkta karısının saçlarından dağılan kokuyla yatmak... İlk geceleri haricinde gelmemiş, sarılmamıştı böyle, koymamışlardı başlarını aynı yastığa. Hep ağlattığı kadını hiç güldürmemiş, kendi de gülememişti onsuz. Nefesini hissetmemişti teninde, soluklarını içine çekememişti ya, en çok bu koyuyordu ona.

"Affetmek en büyük erdem derler Karaca'm, sen belki affedersin beni ama ben hangi yüzle af dilerim senden, nasıl affet derim?"

Ağlamaklı bir inleme döküldü Maral'ın dudaklarından o an.

"A-Aslan amca..." diyen kadını daha çok çekti ve sarıldı Arkın.

"Geçti güzelim, geçti Karaca'm."

Maral ağlayarak başını sallamaya başlarken, derin uykusundan uyanmaya korkuyor gibiydi. Gördüğü her neyse yardım istiyor, kurtulmaya çalışıyor gibi bir görüntüsü vardı.

"İ-izin v-vermem... G-gitme!"

Lanetler yağmaz mıydı başından aşağıya bu sözcüklerden sonra, ölüm kendi dilinle istenmez miydi Azrail'den?

"Karaca'm..." diyen Arkın, sanki dahası mümkünmüş gibi kendine sokulan bedeni sıkı sıkı sardı. Gözlerini kaybettiği savaşla kapatırken, mağlubiyetinin diyetini kırık kalbi kucakladı. Kim kazanmıştı bu savaşı, galip gelen kimdi, kimse bilmiyordu. En başından beri güttüğü kin sadece Maral'ı değil onu da yakmıştı.

Düşünceleriyle kavga etmeye başladığını hissederek, uykunun belki de hiç uğramayacağı gözlerini inatla kapatmayı seçti.

Derin uykusundan bedeninin üzerindeki ağırlık nedeniyle uyanmak zorunda kalmıştı Maral. İlk başta sıcaktandı bunalması ama sonra bedenine sıkı sıkı sarılan kolları hissetmişti. Sonrasında rüya gördüğünü düşünmüş, gözlerini kapayıp açmıştı. Hâlâ inanamayınca yataktan kalkıp kocasının odasına geçmiş ve odasına döndüğünde beraberinde kocasının sigara paketini de getirmişti.

Arkın'ın karşısına oturdu ve bir süre sessizce kocasını izleyip düşünmekten kendini alamadı.

"En azından birimiz huzurlu uyuyabiliyor..."

Paketten tek dal sigara çekip dudakları arasına sıkıştırdı ve çakmakla yaktı. Belki ikinci, belki de üçüncü içişiydi bu mereti, tam emin olamıyordu ki, zaten üstünden de uzun bir zaman geçmişti. Odasının kokacağını umursamadan ilk nefesi içine çekti. Boğazını yakarak ciğerlerine ulaşan duman, gözlerini yaşartıp ciğerlerini de yakmıştı. Aniden gelen öksürüğü def etti ve kıpırdanmaya başlayan kocasının üzerine gözlerini sabitledi.

Uykuya dalalı ne kadar olmuş, bedeni nasıl kaybetmişti uykuyla olan savaşı hatırlamadı Arkın. Bıraktığı bedeni yeniden kollarının arasına almak istediğinde uzandı ve

parmaklarının boşluğu yakaladığını hissedince gözlerini araladı.

"Maral?"

Üzerindeki örtüyü bir anda açarak doğrulmaya çalıştı, tam da o an yüzüne sabitlenmiş ve iğne gibi batan bakışları hissetti. Yayından çıkan zehirli bir ok gibiydi saplanan bakışlar.

"Yatağımda ne işin var?"

Maral'ın genizden gelen boğuk sesini duyduğunda, gözlerini korkarak sesin geldiği yere çevirdi. Karısı koltuğa oturmuş, onu izliyordu. Sigara içtiğine bir kez bile şahit olmadığı kadının elinde sigara vardı ve oda dumanla dolmuştu. Ne zaman kalktığını anlamadığı karısı muhtemelen odasındaki pakete dadanmıştı.

"Uyuyakalmışım."

Gözlerini ovalayarak doğrulup kalktı yataktan. Maral sigarayı dudaklarının arasına alıp zehri içine çekti bu sefer ve bıraktığı gri dumanın karanlıkta süzülüşünü izledi.

"Bu bir cevap değil, şimdi odamdan da yatağımdan da çık git."

İçmekten nefret ettiği sigarayı kül tablasında söndürdükten sonra oturduğu koltuktan kalkıp ağzını bol suyla çalkalamak için banyoya yürüdü Maral. Hatta dişlerini fırçalamalı, üzerine bir de gargara yapmalıydı. Aksi takdirde bu pis kokunun ağzından gideceğini sanmıyordu.

İşini bitirip ağzını kurulayarak banyodan çıktığında kocasının hâlâ bıraktığı yerde dikildiğini gördü ve elindeki havluyu bırakıp kapıya dikildi.

"Sana odamdan çıkmanı söylediğimi hatırlıyorum!"

Arkın iki adımda karşısına geçti kadının, karanlıkta gözlerini görmeye çalışırken fısıldadı.

"Seni bekledim."

"Gayet iyiyim, çıkabilirsin."

Arkın, kadının omuzlarını tutarak sıktı, kaçıp gitmesin-

den korkar gibi ama Maral çırpınarak sızlandı.

"Bırak!"

Maral'ın dişlerini sıktığını fark edince, gün içerisinde yaşadıkları geldi gözlerinin önüne Arkın'ın. Parmaklarının arasındaki et ve kemiği sıktığını da hissetmiyordu. Tek bildiği, reddedilmek canını sıkıyordu. Onun hemen kollarını açmasını beklemiyordu belki ama en azından eskisi gibi olabilirler diye umuyordu.

"Bugünü bir atlatalım, yarın seninle konuşacağız."

Maral sızlanmayı kestiğinde beklediği sonun geldiğini düşündü. Artık kocası da istemiyordu demek? *Buraya kadarmış*, dedi ve dudaklarını araladı.

"Yarını beklemeye gerek yok, şimdi bitirelim şu konuşmayı."

Sesi titrememişti ki buna oldukça özen göstermişti. "Hatta konuşmak için de uğraşmayalım, gereken neyse avukatlarımız halleder."

Sustuğunda çenesine geçen parmaklarla bir an, kısa bir an nefessiz kaldı.

"Avukat yok kadın! Akılından ne geçiyorsa sil, at. Ne düşünüyorsan -ki ne düşündüğün belli- o isteğin ikimizden biri ölmeden gerçekleşmeyecek."

Maral şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdığında, ellerini çeken Arkın çoktan odayı terk etmişti. Boşanmayacaklarsa ne konuşacaklardı? Yatağa geri uzandığında bir an önce yarın olmasını istedi.

Hangi ara sabah olmuşsa odanın içinde kulağını tırmalayan sese gözlerini açtı ve hemen geri kapattı. Gözlerini ovuştururken odaya dalan ve "Kalk artık." diyen Arkın'a kıçını dönüp "Defol!" diyerek geri yattı.

"Karaca'm, Arya'nın doğum günü bugün!"

Duyduğu şeyle gözlerini araladı yeniden Maral ve yataktan kalkarak söylene söylene banyoya girdi. Elini yüzünü yıkayıp geri çıktığında direkt giyinme odasına geçti.

"Saat kaç?"

Uyandığından beri kurduğu tek cümle buydu.

"Öğleden sonra üç."

'Nasıl bu kadar uyudum?' diye düşünen Maral, hızla üzerini giymeye başladı. Neyse ki küçük hanımın partisi Ada'nın evinde yapılacaktı, bu düşünceyle biraz olsun rahatladığını hissetti. Nihayet hazır olduğunda, onu bekleyen kocasının yanından geçerek odadan çıktı.

Arkın gülerek takip ettiği kadını kapıda yakalayıp kulağına fısıldadı.

"Yarın..."

Islık çalarak indi merdivenlerden ve aynı neşeyle evden çıkıp arabasına bindi Arkın. Karısının gelmesini bekleyerek onu izledi. Maral sanki dünya umurunda değilmiş gibi aheste aheste yürüyerek arabaya bindi ve hâlâ onu izleyen adama başıyla yolu işaret etti. Arkın kafasını sallayarak arabayı çalıştırdı ve yola çıktılar.

Adaların evine geldiklerinde zoraki gülümsemesini yerleştirmişti yüzüne Maral. Oysa bu gülümsemenin gerçek olması gerektiğini biliyordu. Bitkin vücudunu kapıya kadar sürükledi ve daha zili çalmaya bile fırsat bulamadan açılan kapıya gülümseyerek baktı.

"Biz geldik." dedi Ada'yı öpüp içeri geçerken. Ada Arkın'a tek kaşını kaldırınca adam hemen lafa girdi.

"Uykusunu alamadı."

Bunun şaibeli olduğunu düşünen Ada, adamın burnuna kadar girdi.

"Senin bir alakan yok yani?"

Arkın başını salladı.

"Yok."

Arkın karısının arkasından salona girdiğinde, onun yine ailenin erkekleri tarafından yakın markaja alınmış olduğunu gördü. Benliğini ele geçirmeye başlayan kıskanç-

lıkla kavgası sürerken Maral'ın elini tutan Serhat'ın elini itip yanına çekti.

"Maral abla, abi, hoş geldiniz!"

Arya sevinçle yanlarına gelerek ikisine de sarıldı. Herkes tamdı, bir tek Sertaç yoktu aralarında. Arya pastasını kesmek için onu bekliyordu ama o gelmek bilmiyordu.

'Unutmuş olamaz, değil mi?' diye düşünen genç kızın yüzü düştüğünde, imdadına yine Ada yetişmişti. Onda kaldığı süre içinde birçok kez bakışlarını yakalamıştı Arya'nın, yanılmıyorsa ki yanılmıyordu, bu küçük bıdık Sertaç'a deliler gibi âşıktı. Yanlış adama duyulan yanlış duygulardı, biliyordu Ada ve ateş düştü mü bir yere, yakmadan bırakmazdı.

Hava kararmaya başladığında hâlâ gelmeyen Sertaç'tan ümidini kesen Arya, "Pasta geliyor!" diye bağıran Ada ile gülümsedi. Koca göbeğiyle elindeki pastayı getiren kadına yaklaştı ve boynuna dolanan kolların sahibine döndü. Maral ablası buruk bir gülümsemeyle kulağına eğildi.

"Zaman güzelim. Zamana ihtiyacı var inan. İşi olmasa burada olurdu. Söz konusu sen olduğunda biliyorsun."

Alnını Maral'ın şakağına dayayan Arya, "Biliyorum." diyerek masaya bırakılan pastaya eğildi.

Gözlerini kapatırken içinden dilek tutmayı ihmal etmedi ve mumları üfledi.

'Bu yıl da ölmedim baba. Kalbim daha ne kadar götürür beni bilmiyorum ama ölmedim işte. Tek dileğim Sertaç!'

Arkın gözlerindeki nemi saklamaya çalışarak kız kardeşini tutup kendine çekti ve minik çilli yüzünü elleri arasına aldı.

"İyi ki olmuşsun minik Çillim. İyikilerimin sebebisin." dedi, ardından kardeşini kokusunu içine çekerek öptü.

Arya, "Abim!" diyerek atılırken, gözyaşları da bir bir yuvarlanmıştı. Abisi tarafından sevilmek çok ama çok güzeldi.

Hediyeler teker teker masaya bırakıldığında, Maral alamadıkları hediyenin utancıyla başını eğmişti, bunu fark eden Arkın karısının burukluğunu hissetti ve kardeşinin minik avucunu eline alarak hediyesini bıraktı.

"Maral ve benden..."

Kocasının ona göz kırptığını fark eden Maral, küçüğün elindeki anahtara baktı ve hemen pencereye koştu. Aynı anda pencereye koşan bir tek o değildi. Arya gördüğü hediye karşısında sevinçle zıplarken, "Süper!" diye de bağırıyordu.

Maral, Arkın'ın kolunu tutup kenara çekti kimseye fark ettirmemeye çalışarak.

"Daha on dokuz yaşını yeni doldurmuş bir çocuğa araba mı aldın sen? Hem de ehliyeti olmayan bir çocuğa?"

Sessizce bağırırken gözünün önüne gelen tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve yüzüne eğilen kocasına kızgınlıkla bakmayı sürdürdü.

"Sen öğretirsin işte."

"Ben kendi arabamı zor sürüyorum be adam!"

Yan yan gülen Arkın'a tıslayarak konuştu Maral ama genç adam başını geriye atarak kahkaha attı.

"Yapma Karaca'm, daha on yedi yaşındayken rallide Ada'nın arabasının anahtarlarını eline alan bir kadın mı bunu söylüyor?"

'Nereden bilebilir,' diye düşünmeye başlarken, Arkın da son golü atmış ve arkasını dönerek gitmişti.

"Hatta kaputun üzerinde sevinç dansı yaparken ne kadar çirkin olduğunu da hatırlatırım."

Yalan söylüyordu Arkın, çirkin değil tam aksine nefes kesiciydi Maral.

Genç kadın yumruklarını sıkarak kocasının üzerine atılmaya hazırlandı.

"Geç kaldım, kusura bakmayın."

Sertaç'la akşamın ikinci golünü yiyeceğini bilmeyen

Maral bir anda bakışlarını onun tarafına çevirdi ve olduğu yerde kalakaldı.

Yanındaki kadınla Arya'ya yaklaşan Sertaç, kadife bir kutuyu küçüğün avucuna bırakmıştı.

Arya, ölümün bu doğum gününde geleceğini bilmeden Yaradan'dan yanlış şeyler istediğini düşünürken, yüreğinin bu kadarını da kaldıramayacağını anlamıştı. Avucuna bırakılan kadife kutuya görmeyen gözleriyle bakmaya hatta tutmaya çalıştı bir süre. Nefes almak o kadar zordu ki, her an yere çakılacağını hissediyordu. Şu an birinin onu ayakta tutmasına ihtiyacı vardı. Çok yorulmuştu bedeni, ayakları seni taşıyamam artık der gibiyken bir anda dizlerindeki derman kesildi. Artık öleceğini düşünerek sadece sevdiği adama son kez baktı ve gözleri karardı.

Sertaç en iyisinin bu olduğunu düşündüğü için Melek ile gelmişti doğum gününe. Melek gülümseyerek öptüğü kıza, "İkimizden." diyerek hediyeyi vermiş ve beğenmesini umarak beklemişti ancak o an hiç beklemedikleri bir şey oldu. Arya'nın bedeni bir çuval gibi yere yığılırken şaşkın bakışlar arasında, yere yığılan kıza ilk koşan Arkın oldu.

"Arya!"

Arkın'ın gürleyen sesi ve vücudundan gelip geçen titremeyle olduğu yerde donup kalan Maral, nefes alamaz hale geldi ama daha acı olanı sonrasında duyduğu feryattı.

"Çillim!"

Sertaç'ın ağlamaklı sesi geçmişi önüne altın tepside sunduğunda, tutunacak yer aradı Maral.

"Maral, Maral! Kendine gel güzelim!"

"Kendine gel Aslan amcam!"

"Reyhan'ım gitmiş Hazinem. Beni bırakmış, beni almadan gitmiş." Uzmanlığını bile almamıştı ki daha.

"Ne olur amcam. İyi gözükmüyorsun!"

"Değilim hazinem, hiç iyi değilim. Bir kere bile doya

doya saramadığım, kokusuna yıllarca hasret kaldığım gider de, ben nasıl dön dünya derim? Reyhan'ımın olmadığı bir dünyada onsuz olmak... Hasretim böyle mi son bulacaktı?"

Amcası nasıl ağlıyorsa, öyle ağlıyordu Maral. Titreyen elleri gözyaşlarını silmek istediğinde, kendinden geçen bedeni şiddetle sarstı.

"Aslan amcam! Selim Hoca'm! Yardım edin! Biri yardım etsin. Serhat!"

Bağırarak sesini duyurmayı umdu. Hızla adamın gömleğinin düğmelerini nefes alması için açarken, elini tutan adama başını sallayarak baktı.

"Nefes almak isteyen kim Hazinem? Onsuz nefes almak isteyen kim?"

"Amcam! Yardım et bana hadi."

"Ameliyata sen gireceksin!"

"Olmaz, hazır değilim!" Yapamazdı.

"Ben, ben ancak sana emanet ederim kalbimi."

"Amcam!"

"Söz ver bana Hazinem; kalbim ve oğlum, değerlimin emaneti sana emanet."

Gözlerini kapattığında adam; "Söz" dedi Maral.

"Maral, Maral!"

Serhat hızla sarsarak bağırdığında bedeni elektrik akımına yakalanmışçasına titredi. Maral ardından kendine gelerek Arya'nın yanına diz çöktü ve nabzını kontrol etti. İşine konsantre olmuş bir halde elleri görevini tamamlarken kocasının sesini duyarak ona baktı.

"Kardeşim ölüyor Karaca'm!"

Arkın'ın hemen yanında, kardeşinin ellerini öptüğünü görünce derin uykudan uyanmış gibi silkelendi ve telefona yapıştı.

112'yi aradı, vakayı ve yaptıklarını iletti. Adresi vere-

rek telefonu kapadı ve bu kez de hastaneyi aradı. Nöbetçi doktor Semih'ti.

"Ameliyathaneyi hazır edin Semih, birazdan orada oluruz."

Kapadığı telefonu ayakucuna koyup tekrar Arya'nın nabzını kontrol etti. Korkuyordu aynı şansızlığı ikinci kez yaşamaktan, bir kayıp daha vermekten ölesiye korkuyordu.

"Şimdi değil Mandalinam. Şimdi değil ablasının Çillisi, beni yarı yolda bırakma, hadi güzelim."

Mırıldanmaları devam ederken ambulans da gelmişti. Gelen ekip kalp monitorizasyonu ve oksijen maskesini taktı, oksijen verdikten hemen sonra da genç kızı sedyeye alarak dışarı çıktılar. Ambulansa doğru koştu Maral ve Arya'nın yanında yerini aldı.

Ambulans acil kapısında sirenlerini kesmeden durduğunda açılan kapıdan aşağıya atladı. Kapıda bekleyen ekibe, "Ameliyathane hazır mı?" diye sorduğunda, "Hazır!" yanıtını veren mesai arkadaşına teslim ettiği kızı bırakıp önden koşmaya başladı.

"Acele edin! Hemen EKG'sini ve kan tahlillerini istiyorum. Ve Semih, sonuçlar sabah değil, en kısa sürede elimizde olsun."

Başını sallayarak hastayla ilgilenen Semih istenilenleri yapmaya koyuldu.

Sancılı geçen iki saatin ardından gelen sonucu Semih ile değerlendirmeye başlayan Maral, Arya'nın rahatsızlığının yeni bir kalp krizi olduğunu gördü ve odanın içinde eli belinde dolanmaya başladı.

Dudaklarını dişleri arasına kıstırarak burnundan solurken, etrafına emirler vermeye devam ediyordu.

"Herkesi iki dakika içinde hazır bir şekilde orada istiyorum."

Odadan çıktığında önünü kesen babasını gördü ve ona

titreyen kirpiklerinin altından baktı.

"Sana inanıyorum babacım..."

Babasına sıkıca sarılarak; "Başaracağım baba..." diye fısıldadı. Başaracaktı evet, başaracaktı. Amcasını kurtaramamıştı belki ama kızını kurtaracaktı.

Odasına girerek dolabında yıllardır sakladığı ve bir kez bile kullanmadığı lacivert Aslan Demirok yazılı bandanayı eline aldı. Ameliyathaneye avucunda sakladığı bandanayla girdi ve hemen yan odada hazırlanıp dezenfekte olduktan sonra bandanayı başına bağladı.

Ameliyathanenin kapısı tekmelendiğinde Maral bekleyen ekibe elini kaldırıp kapıya yaklaşmıştı. Arkın kapıda sinirden kıpkırmızı olmuş, dışarı çıkması için önünü kesen güvenlik personeli Şükriye'ye, "Bırak!" diyerek dikleniyordu.

"Tamam, problem yok." diyen Maral'la geri çekildi Şükriye.

Maral kolunu tutup onu kendine çeviren Arkın'a döndü.

"Burada olmamalısın?"

İlk önce bandanaya, sonra yüzüne baktı Arkın ve karısının alnından öptü. Babasının isminin üzerinde parmaklarını gezdirip alınlarını birleştirdi.

"Karaca'm... Onu bana sağ salim geri getir. Kardeşime bir şey olmasına izin verme."

Sadece başını salladı Maral, tek kelime etmedi. Susan karısının yüzüne eğildi ve gözlerine baktı yeniden.

"Son şansın Karaca."

Dışarı çıkan Arkın'ın dediklerine aldırmadan içeri giren Maral, uyutulan kızın başına geldi ve "Başlıyoruz." dedi. Nabız ve diğer kontrolleri devralan anestezist İsmail de onayladığında, testereyi eline alan Maral, "Bismillah..." diyerek ameliyata başladı.

"Açıyorum."

Göğüs kısmından belirlediği kesiyi açarak göğüs kemiğini ayırdı ve kalbi gördü. Kalp durdurulurken kalp-akciğer bypass makinesine bağlandı. Bu sayede ameliyat boyunca dolaşım ve solunum fonksiyonları bu makine tarafından sağlanacaktı. Solunumu kontrol edip Arya'nın kalbini ellerinin arasına alan Maral, Aort kapakçığını değiştirirken, dolan sıvıyı boşaltmaları için asistanlarını uyarıyordu. Zordu, hem de çok zordu. Bir yakınının ameliyatına girmek, onun hayatının ellerinin arasında olduğu bilmek çok güçtü.

Ellerinin titrememesi için operasyonlarında muhakkak dinlediği parçaya kulak verdi. Masada yatan kardeşi değildi. Kardeşi değil, geçen yıl ameliyat ettiği Aynur teyzesi, Hamdi amcası, küçük Zeliha'ydı. Alnındaki terleri silen ele "Yeterli..." diyerek çekilmesini sağladıktan sonra yeniden işine odaklandı.

"Aspire et."

Ameliyathane hemşiresi Süheyla dediklerini yaparken, tam da değişen kapak sonrası işlemleri bitirmek için harekete geçmişti ki, "Hocam kan basıncı düşüyor!" diyen İsmail'in sesiyle paniğe kapıldı. İlaçlarla müdahale etmeye başlanıldığında, makineden gelen uzun 'bip' sesinin ardından bir kere daha seslendi İsmail.

"Nabız yok!"

Maral kısa bir an nefes alamaz oldu.

"Masaja geçiyorum. Enjeksiyonu hazırla!"

İsmail "Yaptım!" dediği an masaja başlayan Maral, Arya'ya sesini duyurmaya çalışıyordu.

"Hadi güzelim. Hadi Çillim. Hadi ablacım. Seni sevenler için. Yapmaaa! Sen de bu kaybı yaşatmaa!"

Bu kez değildi, bu kez bir kayıp daha vermelerine izin vermeyecekti. Ağlamamak için direnirken monitörden gelen sesle rahatladı.

"Bip-bip-bip-bip"

"Nabız alıyorum. Tansiyon 120/60" diyen İsmail'e güldü Maral ve derince bir soluk alıp Süheyla'ya döndü.

"Kapatıyoruz..."

Dikimin sonlarına doğru Süheyla'ya, "Devam et..." dedi ve titreyen ellerini saklamak için kollarını bedenine sardı. Dikimin bittiğini gördüğünde derin bir nefes alarak ameliyathaneden çıkan Maral, direndiği gözyaşlarını nihayet serbest bırakabilmişti.

Yüzünü kurulayamadan açılan otomatik kapıya aldırmadan, başındaki bandanayı alıp yere çöktü. Dizleri, bedeni ve ruhu onu taşımıyordu artık.

* * *

Ameliyathanenin kapısındaki koca koca adamlar, dillerinde tek duayla dönüyorlardı. Kaya Bey ara ara damadına bakıyor, kapıdan bir saniye olsun gözlerini ayırmadığını görüyordu. Tamı tamamına altı saattir bekliyorlardı.

Arkın, "Aahh!" diyerek kapıya vurmak için yumruğunu kaldığında, Maral kapıdan ağlayarak çıkmış ve yere çökmüştü. İki adımda yanına vardığı kadına, "Ne oldu?" diye sorduğunda gelen yanıt sadece hıçkırıktı. Çıldıracaktı Arkın. Maral dudaklarını aralıyor ama konuşamıyordu. Eliyle yüzünü sıvazlayan Arkın, "Ne oldu?" diye tekrar sordu.

"Arkın!"

Maral hıçkırıklara boğulduğunda, Arkın onu dinlemeden boğazına yapışıp ayağa kaldırmıştı bile.

"Ne yaptın ona? Ha, ne yaptın? Onu da mı öldürdün? Onu da mı? Ben sana demedim mi onu geri getir diye? Son şansın diye?"

Her kurduğu cümlede karısının boğazını daha çok sıkıyordu. Kadını elinden almaya çalışan adamlara bakmadan, "Bırakın lan! Bırakın! Yaşamayı hak etmiyor bu katil!" diyerek bağırıyordu.

Maral'ın nefes almakta zorlandığı her halinden belli olsa da bu kocası için sorun değildi, aksine daha çok sıkmaya başlamıştı. Ölsün istiyordu. O da ölsün, yok olsun.

Maral duyduklarını sindiremiyordu artık, gerçekten öldürsün istiyordu. Tepkisiz kaldığında gözlerini kapattı ve dudaklarını araladı.

"K-ku-kur-tul-du!"

"Ne?"

Maral'ın boğazını bırakan Arkın, geriye doğru birkaç adım sendeledi. Maral dizlerinin üzerine öksürerek düştüğünde, Ada onu kolları arasına almış saçlarını okşayarak sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Konuş!"

"Kur-tar-dım." dedi genç kadın yeniden ve Ada'nın göğsüne başını gömüp ağlamaya devam etti. Yaptığını düzeltmek istedi Arkın, fakat dokunmak için elini kaldırdığı anda Serhat elini tutup ittirdi.

"Uzak dur!"

Çevresinde etten duvar ören adamlara baktı Arkın, karşısına dikildiklerinde onlara karşı savunmasız kaldığını hissederek başını eğdi. Serhat kucağına aldığı Maral'ı göğsüne bastırarak koridorda ilerlerken, Kaya Bey önüne dikildi ve yumruklarını sıkmadan edemedi.

Kaldırsa yumruğunu, vursa ne olur diye düşünüyordu o an Kaya Bey. Değer miydi gözünün nuru paramparça olduktan sonra böyle bir olaya, değmezdi. Yumruğunu baldırına vurdu ve Arkın'ın gözlerine ifadesizce baktı yaşlı adam.

"Yanlış yaptın evlat."

Sırtını dönerek giden yaşlı adamın beden dili, "Artık gözümden düştün." diyordu. Yaptıklarının bedeliydi her dostunun sırt çevirişi, hak ettiğini biliyordu Arkın. Geriye alınamayacak sözlerin altına attığı imzaların diyetiydi bu.

Sertaç & Arya

Hasta olduğunu bildiği halde, öleceğini de bilerek sevmek istemişti Arya. Zor olduğunu her şeyden çok bilirken, abisinin en yakın arkadaşına vurulmak hasta kalbine daha ağır gelmişti. Ne zaman, nasıl olmuştu bilmiyordu fakat abisinin yokluğunda yanında hep o vardı. Elini uzatsa bir adım uzağında duran bu adama göz açıp kapayıncaya kadar âşık olduğunu anlamıştı. Sonrasıysa... Âşık kalbinin kaldırmaya çalıştığı bir sancı olmuştu, hep reddedilmişti, istenmemişti. Hak etmiş miydi bu şekilde reddedilmeyi, işte ondan hiçbir zaman emin olamamıştı.

Arya, uyandırıldıktan sonra gözlerini açtığı odanın buz gibi olduğunu hâlâ iliklerine kadar hissediyordu. İki gün boyunca yoğun bakımda kalmış, hiçbir zaman unutamayacağı acılar yaşamıştı. Gözlerinin kimseyi görmediğini, yüzündeki şişlik nedeniyle konuşmadığını ve *beni buradan çıkarın* diyemediğini çok iyi hatırlıyordu.

Ona hiç yaklaşmadan seyredenleri cam duvarın önünde görüyordu sadece. Tüm sevdikleri ve sevenleri ona gülümseyen gözlerle bakıyor, el sallıyorlardı. Ama biri vardı ki pişmanlıkla bakıyordu hep gözleri ve hâlâ onu aklından çıkaramıyordu.

Normal odaya alındığında; yavaş yavaş yaraların kapandığı, hortumların çıktığı günlerde yaptığı yürüyüş egzersizlerini, yardım almak istememesini, buna rağmen destek olmak için oradan ayrılmayan Sertaç'ı nasıl unuturdu?

Geceleri odasına gizlice girip, "Çillim" diyen adamı nasıl, "Yalnız kalmak istiyorum." diyerek gönderdiğini ve yüzüne bile bakmadığında çektiği acıyı hâlâ hissediyordu.

Pencereden dışarı bakarken, doğum günü ve hastanede geçirdiği günleri düşünüyordu Arya. Hâlâ evin önünde nöbet tutan ve konuşmak için bahane arayan Sertaç'ın

park halindeki arabasını görüyordu. Bir anda parmaklarını kavrayan elin sahibine dönerek irkildiğini gizlemeye çalıştı.

"Ne düşünüyorsun Arya?"

Maral'a burukça gülümseyerek başını yeniden dışarıya çevirdi genç kız. Bu kadına olan minneti bitmemişti, hiçbir zaman da bitmeyecekti. Nasıl bir kadına sahip olduğunu bilmeyecek kadar kördü abisi.

"Bugün diğer günlere nazaran daha çok yorgunum Maral abla, yüreğim sanki ölüm sessizliğinde."

Duraksadığında yanlış anlaşılmaktan korkarcasına dilini ısırıp başını salladı.

"Neden böyle düşünüyorsun? Rahatsızsan söyle hastaneye gidip kontrollerini yapayım."

Telaşa kapılmaya meyilli bu kadın, bu anlarda bile nasıl bu kadar güzel olabiliyordu?

"Sen de benim hissettiğim gibi hissettin mi Maral abla?"

Maral'ın anlamadığını gördüğünde kırışık alnına parmağını bastırdı.

"Abimin yanında başka kadınları gördüğünde, benim hissettiğim çaresizliği mi hissettin?"

Maral'ın yüzünün aldığı şekli camdaki yansımasında görürken, konuya yine yanlış yerden girdiğini anlayarak yutkundu.

"Biliyorum Maral abla, ne yaşadığınızı, neler çektiğini, acını çok iyi biliyorum. Nereden deme biliyorum."

"Benimki biraz farklıydı."

Ne farkı olduğunu sorgulamaktan bile aciz, yorgun bir kadındı Maral.

"Alaz abim beni size gönderdiği gün, abimi öldürmek için yemin ediyordu. Ada ablayla olan tartışmasından duydum her şeyi."

Bir süre durdu ve yüzünü çevirdiği gözlerdeki dalgaları gördü.

"Hepimiz biliyorduk abla, Kaya amcamla Uraz amcam hariç hepimiz biliyorduk. Alaz abim hiç kimse bir şey yapmayacak dediği için susuyor, senin oynamaya çalıştığın oyuna katılıyorlardı."

Maral boğazına düğümlenenlerle yutkunmaya çalışarak başını salladı.

"Daha fazlasını hissettim Arya, ruhumun bedenimden nasıl çekildiğini ve çekilirken canımın nasıl yandığını hissettim. Alengirli işlerle alakası olmayan bir kadın olduğumu düşünürsen, bu yaşadıklarım akıl sağlığımı korumam için çok fazlaydı."

"Abime bu yaptıklarından dolayı ne kadar kızgın olsam da, seni ne kadar çok sevdiğini biliyorum Maral abla. Onun yanına ne zaman gitsem, konu dönüp dolaşıp hep sana gelirdi. Ben, babamızı kurtarmaya çalıştığını biliyorum ama bunu abime anlatmaya hiçbir zaman gücüm yetmedi."

"Ee, boşuna demiyorlar... Ayı yavrusunu severken öldürürmüş diye. Abin de beni bu sevgisiyle öldürecek, az kaldı."

Maral'ın gülümseyerek değiştirmeye çalıştığı havayla gülümsedi Arya.

"Hâlâ kapıda seninle konuşmak için bekliyor, ne zaman kabul edeceksin onu yanına?"

Maral'ın sorusuyla gülümseyen yüzü soldu Arya'nın.

"Hazır değilim Maral abla, onun kardeş sevgisini hissetmeye hazır değilim."

Maral'ın ayaklandığını gördüğünde merakla ona döndü.

"Gidiyor musun? Ama daha yeni geldin. Bu gidişle hastaneden çıktığımdan beri, sadece beni kontrol etmeye geldiğini düşüneceğim."

Öyle zaten, dememek için kendini tutan Maral, yanağına dokunarak sevdi Arya'yı ve saçlarını öperek geri çekildi.

"Nöbetim var."

Yine sessizlik, yine kaçma vaktiydi anlaşılan. Giden kadının arkasından bakarken duyduğu lastik sesiyle başını yeniden pencereye çevirdi ve Sertaç'ın gitmiş olduğunu görerek dikkatle yerinden kalktı ve yatağına geçti. Eninde sonunda vazgeçecek, rahat bırakacaktı onu, emindi Arya.

Dikiş yerlerine dikkat ederek yatağa oturdu ve dik durması için sıraladıkları yastıklara doğru dikkatle bıraktı bedenini.

Odanın kapısı çaldığında gelenin hemşiresi olduğunu düşünerek gözlerini açmadan içeri girmesini bekledi. Uyuduğunu görürse konuşma çabaları da olmazdı hem. Genç hemşireye alışsa da, çok konuşmasını ve hastalığı hakkında yorumlar yapmasını sevmiyordu. Kapı açılıp kapanmıştı, hiç ses çıkarmadan bekleyenin neden konuşmadığını düşünüyordu.

"Uyumak istiyorum Seval, bugünlük çeneni çekemeyeceğim anlayacağın."

Ses vermeyen hemşiresini görmek için gözlerini araladığında, karşısında ona özlem duyarak gülümseyen adama dili tutulmuşçasına bakakaldı. Arkasına dizdiği yastıkların kaydığını, kendisinin de o yastıklarla birlikte kayıp gittiğini hissediyordu.

"Sertaç?" dedi şaşkınlıkla, "Ne arıyorsun burada, seni kim içeri aldı?" diyen ses tonunu duymazdan gelen Sertaç, yutkunarak varlığını yaralı yüreğe hissettirircesine adımladı yanına doğru.

"Seni almaya geldim Çillim."

Arya can havliyle doğrulmaya çalıştığında, acıyla inleyerek göğsünü tuttu. Sertaç yavaş hareketlerini hızlandırarak yanına koştu ve Arya'ya kollarını dolayarak fısıldadı.

"Sakin ol, lütfen..."

"Çık odadan Sertaç, uyumak istiyorum."

Koltuk altlarından tutarak, onu yukarı doğru çeken adama kendisini bırakırken bile, itiraz etmeye çalışıyordu.

"Seninle gelmeyeceğim."

"Benimle geleceksin ve biz yarım bıraktığımız konuşmamızı tamamlayacağız."

Çok bile dayanmıştı Sertaç. Küçük Çillisinin bu halde olmasının sebebi kendisiyken bile çok sabretmişti. Yatağın köşesine atılmış küçük sert yastığı alarak, Arya'nın göğüs kafesine özenle bastırdı.

"Sıkı tut ve kendini sıkma."

Ardından onu dinleyen ve yastığı kucaklayan kızı, saçlarını koklayarak kucağına aldı.

"Gelmek istemiyorum dedim sana!"

Arya bağırıyordu artık ve kapıyı onlar için aralayan hemşiresine kötü kötü bakmaya başlamıştı.

"Geleceksin!"

İtiraz etmeye dahi hakkı yokmuş gibi davranan adama vurmak için elini kaldırdı ama o gücü bulamadı kendinde. Şimdiyse oyuncak bir bebek gibi kucakta taşınıyordu.

Evden çıktıklarında, bahçede etrafına bakınan Sertaç'a kaşlarını çattı.

"Ne arıyorsun?"

"Dışarıya çıkamayız ama bahçede oturabiliriz diye düşündüm. Çünkü hava almaya ihtiyacın var."

"Ben havamı yeterince aldım Sertaç, fazlasına gerek yok! Sen de çok sevgili sevgilini daha fazla yalnız bırakma."

Kaşındığını biliyordu ama yapacak bir şey yoktu.

"Sevgilim yok Çillim şu an için, eğer kabul ederse sevgilim olacak *birisi* var sadece."

Arya merakla gözlerini Sertaç'a çevirirken yutkundu. Duymak istemeyeceği sözler duyacaktı ve bunu istemiyordu.

"Benim abi sevgisine ihtiyacım yok Sertaç, çünkü beni çok seven bir abiye sahibim. Her şeyi geçtim, sevgili yapacaksan bana niye anlatıyorsun? Dert ortağın mıyım ben senin?"

Sustuğunda taraçadaki koltuğa bırakılmış ve arkasına bırakılan yastıklara doğru yaslanmıştı.

Büyük kemikli ellerin arasında kaybolan ellerine hüzünle bakarken fısıldamadan edemedi.

"Ben daha fazlasını kaldıramam Sertaç, ben seni bir daha başkasıyla görmeye katlanamam. Eğer böyle yapacaksan gelme yanıma, tanıma, kardeşinmişim gibi yapma!"

"Kardeşim olarak görsem inan bana bunu başka şekilde görmeni sağlarım. Ama değilsin Arya, sen hiç benim kardeşim olmadın."

Arya dudaklarını bükerken titreyen çenesiyle savaşıyordu.

"Neden peki?"

Sesi titrerken söylemeye utandığı anının aklına gelmesiyle başını eğdi.

"Neden seni ö-öptüğümde kardeşimsin diyerek ittin ve kızdın?"

"Ben yaralı bir adamım Arya, yaralı olduğum kadar da tehlikeliyim. Çevremde iyi adamlar yok. Sana benim yüzümden zarar gelirse bu kez toparlanamam. Seni de koruyamazsam yaşayamam."

"Bir daha öpersem yine kızar mısın?"

Sertaç, söylediklerini anlamamış gibi yapan Çillisinin heyecanla sorduğu soruyu düşünürken başını salladı.

"Kızmam, daha önce de kızmamıştım. Sadece hissettirdiklerinden korkmuştum. Ben şimdiye kadar kimi sevdiysem hep ellerimden alındılar."

Arya, titreyen dudaklarını bir nefes kadar yakında duran dudaklara bastırdı ve gözlerini kapattı. Geri çekilen yine Sertaç olmuştu ama bu sefer ağzından çıkanlar çok başkaydı.

"Bunu göze alamam Arya, senin de gitmeni kaldıramam."

29. Bölüm

1,5 Ay sonra...

"Ben çıkıyorum."

Arkasına bakmadan çıktığı kapıyı kapatmadan önce "Seni almaya geleceğim, beni bekle!" diyen kocasına cevap vermeden kapıyı çekti. Cevap vermesine gerek yoktu, çünkü gün içinde kendisini almaya gelecek olmasını çokça hatırlatacağını biliyordu.

Arya'nın ameliyatından birkaç gün sonra işine geri dönmüştü Maral, özlediği hastalarına ve işine kavuşmuş, vaktinin çoğunu klinikte geçirmeye başlamıştı.

Bir türlü yapamadıkları şu meşhur konuşmayı bugün yapacaklardı anlaşılan. Yine kaçmak istiyordu Maral. Kaçıp gitmek, bir daha geri dönmemek üzere gitmek istiyordu. Bu kez sorunlardan kaçmak için değildi gitmek istemesi, Arkın ile ne konuşacaklarsa, hoş olmayan şeyler olduğunu bildiği içindi.

O günkü gibi yapacaktı yine biliyordu. Ameliyathanenin kapısında, *"Katil!"* diye bağırışı nedense gitmiyordu kulaklarından, *"Onu da mı benden aldın katil?"* sözlerini yeniden duymak istemiyordu. Bu yüzdendi kaçışları. Çoğu zaman, "Nöbetim var" diyerek bahanelerin ardına gizlenmesi de aynı sebeptendi.

Ya sonrası, felakete dönen hastane günleri... Ameliyathane kapısından alınıp götürüldüğünde, çılgın bir Serhat çıkmıştı ortaya. Alaz'dan ya da Ilgaz'dan daha deli bir adam oluvermişti.

Odasına girdiklerinde, *"Lanet olsun!"* diye bağırışlarının yanı sıra, *"Daha ne kadar dayanacaksın? Ölmeyi mi bekli-*

yorsun?" isyanlarına sessizce gözyaşı dökmüştü. Peşi sıra odaya dalan Ada ise *"Yaşamak istiyorsan o adamı bırakacaksın!"* diyerek ortaya pimi çekilmiş bombayı bırakmıştı.

Bununla da bitmemişti, hemen arkasından, *"Bu iş bitti!"* diyen Alaz, gözlerinden çıkan alevleri çevresine dolamıştı sanki. En köşede sessizce kendisini izleyen babasına utançla bakıp gözlerini kaçırmıştı. İlk kez şahit olmuştu babası kocasının öfkesine ve bu çok utanç vericiydi.

Ilgaz, en son odaya girendi fakat sinirden titreyen bedenini görmemek veya anlamamak için aptal olmak gerekiyordu. Parmak boğumları soyulmuş ve kan toplamıştı.

"Çocukluğum demem, birlikte ölümlerden döndük demem, hatta kan birleştirdik hiç demeden kangren olan parmağı keser atarım, anladın mı Sarışın? Allah'ın yarattığını, gözümü kırpmadan öldürürüm."

Sonra arkasını dönüp odadan nasıl geldiyse öyle geri çıkmıştı.

"Bu evlilik bitti, görevini yerine getirdin, küçük Arya'yı kurtardın."

Babasının hiçbir duygu barındırmayan sesini duyduğunda, kırılan büyük bir buz kütlesinin altında kaldığını düşünmüştü Maral, başını kaldırmadan sallamıştı.

"Arya yeni ameliyattan çıktı baba, kontrolüm altında olmalı." diyerek aptal bir bahaneye sarılınca, Ada başını geriye atmış ve konuşmak için ağzını açan Kaya Bey'i gözleriyle susturmuştu.

"Karam..." demişti kapının önünde olduğunu bildiği kocasına. Ilgaz, *"Miniğim..."* derken bile emret diyordu.

"Kesin biletini!"

Bu kez gözlerini Maral'a çevirmişti Ada.

"Arya'ya yine bak o zaman, ama abisi ortalarda olmadan bak!"

Oda ölüm kadar soğuktu, titremişti Maral.

"Aslan amcamın emaneti." dese de, Alaz burnunun dibi-

ne girerek fısıldamıştı.

"Emanetin senin onu düşündüğün kadar seni düşünüyor mu, hımm?"

Herkes susmuş, Serhat'ın kollarındaki yaralı ceylana bakmıştı.

"Ölüm; dört harf, iki hece meleğim. Söylenişi kadar kısa bir insana uğraması. Son şans mı vermişti sana, ben de senin için son bir şans veriyorum. Olur ya hani yanlışlıkla ya da sakarlığın tutar da parmağını kesersin. İşte o zaman neden ve nasıllar yok olur."

Babasının açıkça öldürürüm tehdidini duyan Maral yine başını sallamıştı.

"Eve dönebilir miyim?"

Arabasına binmeden evvel başını eve çevirdi. Uzun uzun seyrettiği evi ne kadar çok sevdiğini düşündü genç kadın. İç çektikten sonra bu kez sanki son kez görüyormuşçasına baktı. Farklı bir zamanda olsa, bu evi yuva yapmak için uğraşır, her köşesine yeni hatıralar bırakmak için didinirdi.

Gözleri bahçeye kaydığında yutkunmasını engelleyemedi ve *'Belki'* dedi, *'belki bir çocuk koşuyor olurdu, eğer her şey güzel olsaydı.'*

Gülümsediğinin farkında bile olmadan gözlerini alt kattaki odanın penceresine çevirdi. O an onu gördü, Arya kendisine el sallıyordu. Sağ eli refleks olarak havalandı ve avucunu açtı. Veda eder gibiydi Maral. Sevdiği ne kadar şey varsa, veda ediyordu sanki.

Arkasını dönerek duygu yoğunluğundan kurtulmak istedi ve yürüyerek arabaya geçti. Dikiz aynasından kendini süzdü bir an, dudaklarının kenarında kırık bir tebessüm vardı. Gözleri nemli nemli, cildinin tonu her zamankinden farklıydı. Sebebini bilmiyordu ama birazdan geçer diye düşünüyordu.

Gaza basarak evden ayrıldı ve arkasında kalan eve bir kere bile bakmadı.

Arkın, Maral'ın buruk haline anlam veremeden bir süre arkasından izledi. Işığı kaybolmuş yeşillerin, kahvelerini görmeyecek olduğunu bile bile ayırmadı gözlerini. Eve bükülen kaşlarıyla bakarken de, kardeşine el sallarken de onu izlemeye devam etti. *"Sabah mahmurluğu..."* dedi içinden. *"Akşamüzerine geçer, bir şeyi kalmaz."*

Tam bir buçuk aydır, evin içinde köşe kapmaca oynuyordu Maral ve Arkın bugün bu oyunun son bulmasını istiyordu. Arkın'ın içinde sebepsiz bir endişe dolanıyor, bu sıkıntıyı yapacakları konuşmaya bağlıyordu. Karısı konuştuktan sonra eğer kendini affederse diye uzun bir tatil planı yapmıştı. Hatta yaşayamadıkları balayına bile başlayabileceklerini düşünüyordu.

Maral'sa kocasının düşüncelerinden habersiz ilerlemeye devam etti. Sokaktan çıkmadan evvel sağında kalan eve kısa bir süre baktıktan sonra durmaya karar verdi. Bu sabah nedense babasını görmek istiyordu. Saatin daha erken olduğu biliyordu bilmesine ama görme isteğine de mâni olamıyordu. Park ettiği arabadan indi ve koşar adımlarla evin kapısına geldi. Elini tam da zile basmak için kaldırdığı an, açılan kapıya şaşırarak baktı. Karşısında yakışıklı babasını gördüğünde gözlerinin içi mutlulukla parladı.

"Babam..." dedi ağız dolusu sevgiyle. Sonra birden gözleri dolmaya başladı. Sebebini bilmediği bir hüzün göğsünün ortasına gelip yerleştiğinde, kollarını babasının boynuna doladı.

"Göz bebeğim?"

Kaya Bey kızının bu halini ilk kez görmüyordu fakat yanlış giden bir şeyler olduğu ortadaydı. Bu saatte yanına gelmesi de, hiç hayra alamet değildi üstelik. Yüreğine ince ince yayılan sızıya rağmen, kızının saçlarına dudaklarını bastırdı.

"Seni görmek istedim sadece babam, merak etme iyiyim ben."

Babasının endişesini anlayan Maral, kendince gelme nedenini açıkladı.

"Alıştırma beni nazlı manolyam, sonra her sabah yolunu gözler bu yaşlı babacığın."

Maral yalancı bir tebessümle geri çekildi ve yakışıklı yüzde parmaklarını dolaştırdı.

"Ben de her sabah gelirim o zaman yakışıklım. Seni kapılara diker mi hiç senin yaramaz kızın? Sadece görmek istedim seni. Şimdi gidiyorum ama akşam gelirim yine, olur mu?"

Kaya Bey, yüreğinden dağılan sızının ciğerlerine ulaştığını hissederek kısa bir an yerinde sallandı. Konuşamadı, cevap veremedi kızına, *"Gel..."* diyemedi. Yalnızca başını sallayabildiğinde, kendinden uzaklaşan kızının gidişini eli yüreğinde izledi.

Maral arabasına ulaşıp binmeden önce babasına baktı.

"Seni seviyorum baba." dedikten sonra avucunu açıp dudaklarına götürdü. Öpücüğünü uzaktan babasına gönderdikten sonra arabasına yerleşti. Babasının, "Ben de seni bir tanem..." dediğini duymadan gaza yüklendi.

Hastanenin otoparkına girdiğinde, park ettiği arabasının içinde bir süre bekleyip nerede yanlış yaptığını düşünmeye başladı Maral. Belki aptallıktı körü körüne, aşığım diyerek evlenmek ama aşk zaten aptallık değil miydi? Düzeltemediği yanlışlar vardı mesela, anlaşılmak için anlatmak istedikleri gibi. *'Neyse,'* dedi kendi kendine, *'herkesin başına gelir.'*

Başını sallayıp kendini teselli ederek arabadan çıkmak için hareketlendiğinde bu kez boş midesi ondan önce harekete geçmiş, safra tadı boğazına kadar gelmişti.

Her sabah işkence gibi gelen bulantılarına bir çözüm bulmalıydı en kısa sürede. Neden ya da niye olduğunu

bilmiyordu ama muhakkak bir sebebi olmalıydı. Kendisi strese bağlasa da, son zamanlarda iyice artmıştı.

Arabadan çıkarak gökyüzüne başını kaldırdı. Evden çıktığında berrak bir hava vardı fakat şimdi kara bulutlar hastanenin üzerini neredeyse örtmüştü. Kasvetli hava boğacakmış gibi hissettiğinde, derin nefesler alarak bulantısını geçiştirmeye çalıştı ve daha fazla beklemeden içeriye koştu.

Odasına ulaşana kadar yüzündeki tebessümü silmemişti genç kadın, karşısından kim gelirse *'Günaydın!'* kelimesi dilinden düşmemişti. Sekreterine geldiğini haber verdi ve hastalarını kabul etmeye başladı. Son hastasına kadar neredeyse soluk bile alamamıştı.

Masasına yığılırcasına çöktüğünde, saate bakmak yeni yeni aklına geliyordu. Çıkış saatinin yaklaştığını fark edince, masanın üzerindeki evrakları toplayıp çekmeceye kaldırdı. Bilgisayara uzandığında çalan kapıya kirpiklerinin altından bakarak, "Gir!" dedi.

Serhat aralıktan başını uzattı ve içeri girdi.

"Dağ Ceylanı..."

Maral, gün boyunca eksik etmediği gülümsemenin en gerçek olanını dudaklarının kenarına iliştirerek yerinden kalktı.

"Sapık Doktor..." dediğinde çoktan Serhat'ın yanına varmıştı. Serhat solgun yüzü avuçlarının arasına alarak, "Senin o mendebur kocanı öldürmeli miyim?" diye sordu. Maral eline vurduğu adamdan uzaklaşarak başını salladı.

"Sen onu öldür, o tekrar dirilip beni öldürsün."

Başını yeniden salladığında düşünürmüş gibi yaptı Maral ve "Sevmedim ben bu kısır döngüyü!" diyerek gülmeye çalıştı.

"Neyin var Dağ Ceylanı?"

Maral gözleri kararmaya başlarken omuz silkti. Serhat,

kolunu tutan kadının bedenine sarılarak koltuğa doğru çekiştirdi.

"Kalpsiz bir avcının avı olduktan sonra mı?"

Soluklanarak Serhat'a dönen Maral, gözlerini kapattı.

"Yorgun ama hâlâ atmaya devam eden bir kalbim var. Varlığını belli edercesine çoğu zaman kafesini dövüyor ya da ben öyle zannediyorum."

Arkın konusu açılmaya başladığında sinirleri gerilen Serhat, halsiz görünen kadını süzmeye başladı. Hali hiç iyi görünmüyordu ve ne zamandır bu halde olduğunu bile bilmiyordu. Gün boyunca böyle mi gezmişti? İçine çektiği hava ciğerlerini yakmaya başlarken, başparmağıyla yanağını okşadığı kadının mimiklerini izlemeye koyuldu.

"Ne zamandır böylesin güzelim, yemek yedin mi bugün?"

Sorusunun ardından göz bebeklerini kontrol etti.

"Aklıma gelmedi Serhat, ama iştahım yok. Midem ne yersem isyan ediyor, ben de korkumdan yemek yemiyorum."

Mide bulantısı ve halsizlik, diye düşünen Serhat, diğer şikâyetleri duymak istiyordu. Eğer tahminleri doğru çıkarsa arkadaşına mutlu olacağı bir haber bile verebilirdi.

"Ne kadar oldu bu bulantılar başlayalı? Halsizliğinin sebebini araştırdın mı? Yorgunsun, her halinden belli. Uyku isteğin de oluyor mu?"

"Sıraladıklarını, migren ataklarımla birlikte yaklaşık iki aydır çekiyorum Serhat. Ama bunları yaşadıklarıma bağlıyorum ve sorunlarımı ancak Tijen'in çözeceğini biliyorum."

Cebindeki telefonu çıkaran Serhat, kendi bölümünün hemşiresini aradı.

"Elif, kan almak için ne gerekiyorsa Maral Hanım'ın odasına getirir misin?"

Aldığı yanıtla telefonu kapatan Serhat, ona bakan kadına gülümsedi.

"Tijen çıkmış olmalı, bugün fazla hastası yoktu zaten. Hem ona gitsen de aynı testleri isteyecektir eminim."

Maral gömleğini kolundan sıyırmaya başlayan Serhat'ın eline vurarak cırlamaya başladı.

"Ya bir yürü git, ne isteyecek aynı testleri! Hem sen Tijen'in çıktığını nereden biliyorsun? Ne karıştırıyorsun sen yine?"

Gülen Serhat, tıraşlı çenesini sıvazladı. *Pislik* diye düşünen Maral, başını sallayarak gülmeye başladı.

"Tamam, istemeyebilir ama ben yaparsam içim rahatlayacak, oldu mu?"

Serhat'ın kalbinin üzerine başını koyan Maral fısıldadı.

"Oldu ama çabuk ol, Arkın gelecek birazdan."

"Çok hızlı olacağım güzelim."

Kapıyı çalıp içeri giren Elif hemşire, yakışıklı doktorunu gördüğünde kırmızı yanakları ile gülümsedi.

"Getirdim hocam."

"Gel Elifcim."

Elindeki tepsiyi masaya bırakan Elif, içindekileri masaya çıkarmaya başladı. Serhat, turnikeyi Maral'ın koluna bağlayıp antiseptik solüsyonu kan alacağı bölgeye sürdükten sonra iğne ucunu damarı bulmak için deriye batırdı. İki tüp olarak aldığı kanı tepsiye bıraktı ve kanı durdurmak için pamuğu bölgeye bastırdı. Pamuğu çekip bandı yapıştırdığında onu bekleyen Elif'e dönen Serhat gülerek genç hemşireye baktı.

"Laboranta söyle yarım saat değil, on beş dakika içinde sonuçları istiyorum. Acil olduğunu söyle."

Başını sallayan Elif gülümsemesini bozmadan, "Peki hocam," diyerek odadan çıktı.

"Çok şeker kız, dimi Serhat?"

Maral yan yan güldüğünde, hâlâ kapıya bakan Serhat başını salladı.

"Çok... Ayrıca çok da ağır başlı."

Maral kahkaha atarak, Serhat'ın koluna sarıldı.

"Baca tütüyor Sapık Doktor."

O hâlâ gülümsemeye devam ederken, Serhat kendine gelerek önce kaşlarını çattı ardından gülümsemenin yüzüne ne kadar çok yakıştığını düşündüğü kadının saçlarını öptü.

"Bacayı tıkadık mı tütmez, Dağ Ceylanı."

Göz kırparken, bir yandan da tahlil sonucunda ne çıkacağını düşünmeye başladı. Belli etmese de içi içini yiyordu.

Serhat için dakikalar geçmezken, Maral Arkın'dan gelecek olan telefonu bekliyordu. Sıkılmıştı ve konuşacak olmasalar çoktan çıkıp eve gidebilir ya da Ada'ya giderek koca göbeğini sevmeye başlayabilirdi. Koltuktan kalktığı sırada gelen bildirim sesiyle masanın üzerindeki telefona uzandı.

"İki dakikaya kapıdayım."

Mesajı okuduğunda bilgisayarını kapatıp çantasını ve ceketini eline aldı.

"Arkın geliyormuş, benim çıkmam lazım!"

Kapıya yürüdüğünde, çalmasıyla açılması bir oldu. Elif hemşire sonucu Serhat'a verip çıktı.

"Sonuca bakalım çıkarsın?"

Serhat teste göz gezdirmeye başladığında "Bekleyemem Serhat, Arkın beklerse kızabilir. Sen beni ararsın, olur mu?" deyip yanağını öptü. Serhat, kapıdan çıkan kadının arkasından "Maral, bekle!" dediyse de, dönmeyen Maral'ın arkasından koşmak için hareketlendi.

Maral çıkış kapısına uçarak varmıştı neredeyse. Beklemek istemediği adamın yanına varmak istiyordu. Ne konuşacaklarını merak etmesinin yanı sıra, Arkın'ın değişen tavırlarının da sebebini merak ediyordu.

Kalbi her zamankinden daha şiddetli çarparak kapıdan çıktı. Otoparkta yaşanan sahneye şahit olmamak için o an kör olmayı bile dileyebilirdi. Bu muydu konuşacakları konu, göstermek istediği bu muydu?

* * *

Arkın gün boyunca deli gibi dolandığı evin içinde divaneye dönmüştü. Ne yaparsa yapsın vakti geçiremiyordu. Gün gün iyileşen kız kardeşiyle yeterince vakit geçirmişti ama yine de Maral'ın çıkış saati dolmak bilmemişti.

Ne demeliydi? Nasıl başlamalıydı konuşmasına? *'Affet'* mi demeliydi, yoksa neden yaptığını anlatıp onu dinlemek istediğini mi söylemeliydi? Daha fazla sabredemeyeceğini anladığında, koşarak merdivenler tırmandı ve odasına geçerek kısa bir duş aldı. Hemen ardından önceden hazırladığı kıyafetlere uzandı. Siyah kotunun üzerine yine siyah olan badiyi giydi. Botlarını giydikten sonra askıdan siyah deri ceketini alıp odadan çıktı.

Kapıdan çıkmadan kardeşini gördü.

"Bana şans dile güzelim."

Arya neden olduğunu bilmemesine rağmen kocaman gülümsemeyle, "Bol şanslar abicim!" diyerek el salladı. Arkın aceleyle çıktığında, heyecanına kendi bile inanmıyordu. Arabasına yerleşti ve fazla beklemeden yola çıktı. Hastaneye varmak üzereyken Maral'a mesaj atıp geliyor olduğunu bildirdi. Son dönemeçten döndüğünde hastanenin otoparkına girmek için yavaşladı.

Hemen çıkacak şekilde park ettiği arabadan çıktığında kapıya yürüdü. Bugün güzel olacaktı onlar için. Güzel olmalıydı. Kapıya varmıştı ki, en son düşündüğü ismin sahibini kapının önünde gördü.

"Senin ne işin var burada?"

Sesi umduğundan daha sert çıktığında, yerinden sıçra-

yan kadına yaklaşıp koluna yapıştı.

"Sana sordum, karımın hastanesinde ne işin var Tülay?"

Tülay titremesine engel olamazken, "Canımı acıtıyorsun Arkın!" diyerek tutuşundan kurtulmak istedi. Arkın canının acısını umursamadığını belli edercesine biraz daha sıktı ve "Ne işin var dedim?" diye yüzüne doğru bağırdı.

"Eşinle konuşmaya geldim. Hayır, yanlış anlama lütfen. Karına onu ne kadar çok sevdiğini anlatmak istedim. Bizi tamamen yanlış anladığını, benimle hiçbir zaman sevgili olmadığını açıklayacaktım. Karını ne kadar çok sevdiğini benden başka kim bilebilir Arkın?"

"Git buradan Tülay, karım birazdan şu kapıdan çıkacak. Seni yanımda görürse ona açıklayamam."

Tülay, deli gibi sevdiği adama nemli gözlerle bakarak başını salladı. Karısını gerçekten çok seviyordu ve onu kaybetmekten korkuyordu. Hiçbir zaman engel olamamıştı bu sevgiye ama gözleriyle görüp hissetmek onu daha kötü yapıyordu.

"Sen mutlu olmayı hak eden bir adamsın Arkın. Karın da seni seviyor, görmemek için kör olmak lazım."

Tülay korkarak Arkın'ın omuzlarına ellerini koydu ve "Son kez sarılabilir miyim sana?" dediğinde Arkın kararsızca kapıya baktı. Karşısındaki kadını kırmak da istemiyordu.

"Sen de mutlu ol Tülay." diyerek sarılmasına izin verdi. Tülay gözlerini kapatıp sevdiği adamın kokusunu içine çekerek koca bedene sarıldı. Gözlerini açamadan, yanından rüzgâr gibi geçen karartıyla ne olduğunu anlayamadan kenara savrulmuştu bile.

Maral, "Daha sonra değil, şimdi al canımı Allah'ım!" dediğinde, iflas eden organlarının bir bir içine düşüşünü dinledi. Her biri bir umut diye çırpınırken bekledikleri umut çoktan arkasını dönmüş, olay yerini terk ediyordu.

"Burada olmamalıyım!" dedi başını salladığında.

Bedeni ayaklarına itaat edebildiğinde koşmaya başladı. Başını önüne eğse de durmadı. Dursa ne yapacaktı? Âşığını kapısına kadar getirmiş adama ne dese fayda ederdi? O yaptığından utanmazken, Maral konuşunca mı utanacaktı?

Gözyaşları, zincirleme bir trafik kazası gibi yanaklarından yuvarlanarak çenesinden göğsüne düşüyordu. Takati yoktu, lanet olsun ki daha fazla kaldıracak gücü kalmamıştı.

"Karaca'm!" diye seslenen adama bakmadan arabasına koştu. *"Son bir gayret!"* dedi içinden. Kollarındaki kadını savuruşunu bile görmedi Arkın'ın. Korkusunu ve kalbine inen balyozu görmedi, hissedemedi. Arkın "Şimdi değil!" dediği anda yakaladı kadınını.

"Dinle!" diyordu, "yalnızca dinle." Dinlemeyeceğini bile bile, "Dinle!" diyordu. Görünenin bir açıklaması yoktu, nasıl olurdu, inanmazdı ki karısı!

Arkasında bıraktığı kadına bile bakmamıştı. Tülay düşmemek için yanındaki arabaya tutunduğunda gözlerini belki de hiçbir zaman şahit olamayacağı bir felakete, yıkıma açmıştı. Darmaduman hali gözlerinden belli olan kadına doğru koştu. Arkın kadını tutmaya çalışıyor ama yetemiyordu.

"Maral Hanım, yanlış anladınız, lütfen dinleyin. Açıklamama izin verin lütfen!"

Sesini nihayet duyurduğunda, kendine dönen bakışlar bıçaktan farksızdı.

"Sus! Uzak durun benden! Duydunuz mu, ikiniz de uzak durun!"

"Karaca'm, yalvarırım dinle beni!"

"Bu muydu son gösterin Arkın? Bu muydu? Ben ne yaptım sana lanet adam, ne? Yetmedi mi yaptıkların? Doymadı mı içindeki şeytan daha? Verebileceğim kadar ver-

dim zaten, daha ne istiyorsun? Kalbimi mi sökeyim, yerinden çıkarıp avucunun ortasına mı bırakayım?"

Soruları yanıtsızdı. Hoş, bir cevap da beklemiyordu artık. Bunun bir açıklaması olur muydu, tabii ki hayır. Yumruğunu kalbinin üzerinden çekmeden defalarca aynı yere vurdu.

"Sevdim, duydun mu, sadece sevdim seni! Bana tüm yaşattıklarına rağmen sevdim. Peki, sen ne yaptın? Her defasında daha çok bastın üstüme."

Maral yok olduğunu hissediyordu her ağzını açışında. Kayboluyordu yavaş yavaş, yer sanki açılmış onu çekiyordu. Hak etmemişti ki bu yaşadıklarını, kimse hak etmezdi. Ses telleri bağırmaktan acırken, boğazına oturan yumruyu götürmek istedi.

"Sev diye gözünün içine baktım senin. Bir kere merhamet et diye günlerce sustum! Sustum duydun mu, suçum olmadığı halde sustum. Konuşursam anlamazsan, susuşlarımdan anla diye sustum!"

Karnına tekme attığı Arkın geriye sendelediğinde, açtığı kapıdan sağ bacağını içeri attı.

"Karaca'm..."

Arkın toparlanarak öne atıldı ama Maral kan çanağına dönen gözlerini, korkuyla titreyen kahvelere çevirerek işaret parmağını dudaklarına bastırdı.

"Karaca yok! Sen yoksun! Ne var biliyor musun?"

Dönen başı yüzünden kelimeleri toparlamakta zorlanıyordu.

"Her gün dua ettim. Her gün, ölmek için dua ettim. Aslan amcam gözlerini yumduğu andan itibaren tek duam ölmekti. Ama ölmedim. Ölemedim, duydun mu? Şimdi anlıyorum ki ölüm diye gelen zaten senmişsin!"

Kapıyı tutup çektiğinde bile dinlemedi. Gaza yüklenerek direksiyonu çıkışa çevirdi.

"Maral!"

Serhat, giden arabanın arkasından bağırdı ve bir süre daha koşmaya devam etti. Elinde hâlâ tahlil sonucunun olduğu kâğıt duruyordu. Bu gidiş iyi bir gidiş değildi, görüyordu. Arkın'ın olduğu yere geri döndüğündeyse gözlerinden alevler çıkıyordu. Elindeki kâğıdı avucuna sıkıştırarak diz çöken adamın yakasına yapışıp yerden kaldırdı.

"Ne yaptın lan yine?"

Kaldırdığı yumruğu indirdiğinde, karşılık vermeyen adamı yine yerden kaldırıp arabaya doğru itti.

"Git lan, git durdur! Geri getir onu!"

Arkın karısının peşinden gitmek için adım attığı sırada duyduklarıyla öylece kalakaldı.

"Allah seni kahretsin Arkın! Hamile lan hamile, bilmiyor. Sen geldin diye çıktı, söyleyemedim!"

Serhat kendi arabasına koşarken hâlâ öfkesini kusuyordu.

"Ona bir şey olursa öldürürüm oğlum seni!"

Arkın *hamile* kelimesini duyduğunda yerde mi, gökte mi olduğunu bilmeden arabanın arkasından dolaşıp sürücü kapısına vardı. Kapıyı açtığı gibi koltuğa oturdu ve bir saniye bile beklemeden arabayı çalıştırdı. Otoparktan ani bir manevrayla dönerek çıkarken kulaklarında yalnızca tek kelime uğulduyordu. *Hamile!*

Nereye gitmiş olabileceğini düşünerek yola çıktı, daha da yüklendi gaz pedalına. Bu yoldan beş yüz metre sonra gelen trafik lambaları ve dönüş vardı. Lambalara kadar durmadan devam edince, yanan yeşil ışıkta beklemeden geçti. Düz devam etmiş olmalıydı. Önündeki araçları sollayarak geçerken, nihayet en öndeki arabayı gördü. İlerdeki sapaktan dönen aracı takibe alıp kornaya basmaya başladı. Ne yaparsa yapsın yetişemiyordu.

"Kahretsin!"

Direksiyonu yumruklarken bağırmayı da ihmal etmiyor, hızını daha çok artırıyordu.

"Bekle!"

Aniden bastıran yağmurla silecekleri çalıştırmış önünü görmek için çabalıyordu.

Maral yağmaya başlayan yağmurla hızını arttırdı ve dikiz aynasından uzunlarını gözüne sokmaya çalışan kocasının arabasını gördü.

"Çık hayatımdan çık! Gelme peşimden!"

Bağırmaya başladığında akan gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

"Bu kadar mı zordu beni sevmek? Bu kadar mı çok nefret ediyorsun benden?"

Arabayı sanki o sürmüyormuş gibiydi. Tekerlekler kendiliğinden gideceği yönü buluyordu.

"Niye?"

Her bağırışında vites bir tıkla yükseliyordu.

"Niye, lanet olsun niye?"

Ölüm Tepesi'ne geldiğinde direksiyon hâkimiyetini kaybeden Maral, savrulan arabayı durduramadı. Hemen ardından gelen arabaya bakarak gözlerini kapattı.

Yolun sonu muydu? Böyle bir son muydu hak ettiği?

"Eğer bir gün gözlerinde kendimi ve aşkımı değil de sadece nefret ve tiksinti görürsem, benden vazgeçtiğini hissedersem, aldığım nefes bu tepede seninle, senin gözünün önünde son bulsun."

Gülümsedi Maral, her şeye inat gülümsedi. Direksiyonu bıraktı ve zamansız gidişine veda eden adama gülümsedi.

30. Bölüm

Acının rengi olur muydu? Olurdu. Hem de acının rengi kopkoyu, kan kırmızı olurdu. Yüreğini parçalara ayırarak kızgın mil demiri gibi batardı ciğerine.

Arkın'ın da yüreği kopkoyu bir acıyla bezenmişti anbean. Tenine bir kere dokunduğu, kokusunu ciğerlerinde hapsettiği canı, kalp yarası için pişmanlığı kan kırmızıydı şimdi.

"Nasıl izin verdim Allah'ım, nasıl?"

Nereye gittiğini anladığında, delirmiş gibi kornaya basmaya devam ediyordu Arkın.

"Gitme oraya, gitme yalvarırım! Geri dön Karaca'm."

Kendi kendine bağırması hiç kâr etmiyor, arabanın içinde yükselen sesi kapılara, camlara çarpıp kulağına geri dönüyordu.

"Beni yokluğunla cezalandır, çek nefesini üzerimden, görme, görmeme izin verme ama gitme!"

Uzunları yakıp kornaya basmayı sürdürürken bağırmaya devam etti adam, kadının duymadığından bihaber.

"Bana acını yaşatma Maral!"

Kim duyacaktı şimdi onu, kime duyuracaktı sesini? Aylarca sağır kalan kulakları, artık kendi feryadının, o kör vicdanının sesini duyacak mıydı?

Gaz pedalına yüklendikçe boşluğa basıyormuş hissine kapılıyordu Arkın, yoktu daha fazlası. Vites artırarak öndeki araca yetişmeye çalışıyor ama hızı nedense yetmiyordu. En son direksiyonu kırıp önüne geçmeye karar verdiğinde hiç beklemediği bir şey oldu, karısının arabasının savrulmaya başladığını gördü.

"Al eline silahı öldür beni kadın, öldür ama bas şu frene, lanet olsun bas!"

Torpido gözünü yumruklarken onu gördü. Yüzü saf bir acıyla harmanlandı, çenesi kasıldı. Direksiyonu sıkan ellerinin parmak boğumları kansızlıktan morarınca, acizliğine ağlamaya başladı.

"Dur!"

Durmuyordu araç, ne araba duruyordu, ne Karaca. Arabasını, yamaçtan düşmesin diye Maral'ın arabasının önüne sürmeye başladı Arkın, kendini o yaşasın diye feda etmeye karar verdi ama yine yetişemedi. Maral'ın arabası çoktan uçurumdan aşağı uçmuştu.

Aniden frene basarak arabadan çıkan Arkın, deli gibi uçuruma doğru koştu. Yağmur gözyaşlarına, boğuk bağırtısı rüzgâra karışıyordu. Aşağıya inmeye kalktığı an patlayan arabayla tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve haykırarak ağlamaya başladı.

Ölümü yaşamak bu muydu? Ölümün soğuk yüzünü görmek bu kadar can yakar mıydı? Bedeni buz tutarken yüreği *yan* diyor, ateşe doğru koşuyordu.

"Maral! Maral! Maral!"

Toza toprağa bulanan kirli bedenini zorla yerden kaldırarak yeniden adım atmayı denedi.

"Bunu bana yaşatma Karaca'm, yaşatma!"

Öyle bir yanıyordu ki canı, yardım dilenecek kimsesi yoktu aklında. Öyle bir acı sarmalında dolanıyordu ki bedeni, tutup kaldıracak, çekip çıkaracak hiçbir güç yeterli gelmezdi. O büyük sandığı aşkı, toprağın altına başını gömdüğünden bu yana, yardım elini çoktan çekmişti.

"Benim yüzümden, lanet olsun benim yüzümden!"

Hemen yanında frene basan arabayı gördü ama kapıdan burnundan soluyarak inen adamın yüzüne bakamadı. Burnunu çektiğinde yumruğu yeniden toprakla buluştu.

"N-ne oldu?"

Serhat aşağıdan yükselen dumanı gördüğünde, yerde debelenen adamın yakasını kavrayıp kendine çekti.

"S-Serhat!"

"Konuşsana lan piç! Buldun mu? Nerede?"

İnanmak istemiyordu Serhat. Aşağıdan yükselen dumanların arkadaşının arabasından geldiğine, o olduğuna inanmak istemiyordu.

"Serhat! İn-ti-har etti."

"N-ne y-yaptı?"

Ağlayan adamı sarsarken kendi gözlerinden akan yaşların farkında olmadan daha çok bağırmaya başladı Serhat.

"Yapmaz! Maral intihar etmez lan, etmez!"

"A-ambulans Serhat!"

Arkın'ı bırakarak arabasına koştu Serhat. Bu sırada Arkın her şeyi göze alarak yamaca yaklaşmaya başladı. Ambulansı bekleyemezdi, geç gelirlerdi, bekleyemezdi. Dikkatle sağlam gördüğü kayanın üzerine tam atlamak üzereydi ki araba yeniden patladı.

"Karaaacaaaaamm!"

Serhat elindeki telefonu atıp Arkın'a koştu ve ensesinden yakaladığı adamı geriye savurdu.

"Yanıyor Serhat! Karaca'm yanıyor, ben kül oluyorum!"

"Geber lan piç, geber! O kız oradan nefes alarak bir çıkmasın, gelmişini geçmişini şerefsiz!"

Serhat 112'yi aradığında yeterli gelmeyeceğini düşündüğü için AKUT ekibine de haber vermişti. Eski bir arkadaşı vardı AKUT görevlilerinden, direkt onu aramıştı.

Tozu dumana katarak gelen arabaların hemen önünden geliyordu ambulans. En arkadan gelen itfaiye arabasını göz ucuyla görüp yeniden aşağıya inmeye çalışan adamlara baktı. Görevliler sedye alarak aşağıya atladılar, hemen ardından jeepten inen AKUT ekibi çelik halatları ve bütün ekipmanlarını alarak uçuruma koştular.

Diğer yandan itfaiye arabası geliyordu tozu dumana katarak. Bu kadar patlamaya arabanın yanarak kül olmasından çok, içindeki kadının kurtulmasıydı önemli olan. Serhat gelen arkadaşına koşarak durumu anlatmaya koyuldu. Arabadan çıkan adamları göz ucuyla gören Arkın, yumruklarını taşlı zemine vurarak ağlamaya devam etti.

"Sen ne yaptın laaan!"

İlk gelip yumruk atan Alaz'dı. Alaz'a karşılık verecek gücü bile yoktu Arkın'ın. Hem vermeye kalksa bile hakkı var mıydı? Boynunu büktüğünde gözyaşları bir bir toprağa düştü.

"Maral hamileymiş, Alaz!"

Alaz'ın kaldırdığı eli havada asılı kalırken yanlış duymuş olmayı umdu. Ardı ardına yutkunurken yüreğinin ortasına düşen ateş, göğsünü bir anda ablukaya aldı.

"N-ne?"

Alaz saf bir nefretle ardı ardına indirirken yumruklarını Arkın'a, bağırmaya da devam ediyordu.

"Bitirdin lan, bitirdin şerefsiz! Yok ettin kızı! Adamlığına da, sevgine de sokayım şerefsiz! Dinime imanıma İstanbul'un orta yerinde sallandırırım seni, al sana yemin!"

Sertaç ve Ilgaz geri çekmeye çalışsa da, "Bırakın lan!" diye bağıran Alaz sakinleşemiyordu.

Ambulans görevlileri, AKUT ekibinin yardımıyla yukarı çıkarılan sedyeye koşarken ortalığın tüm karmaşasına rağmen kulakları sağırmışçasına cansız yatan bedene hemen müdahale etmeye başlamışlardı.

İtfaiye görevlileri yanan arabayı söndürürken yangının büyümesini önlemeye çalışıyorlardı. Zaman mı durmuştu beş adam için, akmıyor muydu kum saati? Ölüm kaç harfti sahi, kaç harf bu acıyı telaffuz edebilirdi?

Maral'a müdahale edilirkenki görüntü hiç iyi bir iyi bir durumda olmadığını gösteriyordu. Serhat dizleri üzerine çöktüğünde biliyordu başlarına geleceği. Gülmeyi yeni

öğrenen bir kız çocuğunun acıyla sınavını verişiydi bu görüntü. Aşkla değildi sınavı, acıyla olan savaşıydı.

Alaz dizlerini dövüp yumruğunu dişleri arasına kıstırdığında, çocuğuna defalarca yapma diyen bir babanın, sözünü dinlemeyen inatçı kızını görüyordu karşısında. Kırılan tırnakların ucundaki toplanmış kan pıhtısına rağmen, düşüp düşüp yine kalkan savaşçıyı görüyordu. Acıyla olan savaşı değil, inadıyla olan kavgasıydı gördüğü. Ilgaz ve Sertaç taş kesen bedenlerini hareket ettiremiyorlardı. Neye kurban gitmişti bu beden? Kim için, ne için feda edilmişti ümitler?

Kendi kanına bulanan bedene yaklaştı Arkın. Yapmıştı işte, başarmıştı sonunda, mutlu muydu öfkesi? Kan isteyen intikamı niye kahkahalar atmıyor, niye ördüğü duvarların ardından bakıyordu? Dönmüş müydü giden, gideni geri getirmiş miydi intikamı?

Vicdanı oturduğu yerden kalkıp elindeki balyozu aynı yere defalarca vurmaya başlarken, lanet etti gören gözlerine. Elleri titrerken, sevdiğinin kana bulanmış yüzünü, bacak arasında sızan kanı gördü ve ağlayarak haykırmasına engel olamadı.

"Ahh... Ahh affet!"

Başını karnına dayayıp ağlamaya devam edince, zorla uzaklaştırdı arkadaşları onu Maral'ın yanından. Sağlık görevlileri yaralı ve yanık bedeni ambulansa yerleştirdiğinde, Serhat duramadı ve hareket eden ambulansın arkasından bir müddet koştu. Toprak yolda hızla yanına yaklaşan Alaz'ın arabasının kapısını açıp yanına oturdu.

Kalabalık olan trafikte yol açmak için ambulansı ablukaya alan iki araç selektör ve kornaya basarak birbirleri ile yarışıyorlardı.

Nihayet hastaneye vardıklarında, araba daha durmamıştı Arkın içinden atladığında. Diğer yandan Alaz, Sertaç ve Ilgaz koşarak hastaneye girmiş, ameliyathane koridoru-

na doğru ilerlemişlerdi. Serhat hazırlanmış ameliyata girecekken, koridorun başında tüm heybeti ile beliren Uraz Karaaslan ve Kaya Altuğ'un bastığı zemini inleterek yürüdüklerini gördü. Yine de onları yok sayarak ameliyathaneye girdi.

Uraz Bey duvar dibine çökmüş adamı tek hamlede yakasından tutup ayağa kaldırdı.

"Bana o mesele kapandı amca dedin! Beni kandırdın! Bana, Uraz Karaaslan'a yalan söyledin! Lan, götündeki donu benim yıkadığım velet, ölümlerden ölüm beğen lan!"

Kaldırdığı elini beklemeden yumruk yapıp indirdiğinde, Arkın hâlâ "Benim yüzümden, affet!" diyerek ağlıyordu.

Uraz Bey'in bir kere daha vurmak için kaldırdığı elini bileğinden yakalayan Kaya Bey, "Bırak, değmez!" dedi gözlerindeki acıyla ve Arkın'a bakıp elini kalbine götürdü.

"Buraya... Buraya kızgın mili sen bastın çocuk. Benim yetiştirdiğim, gözümden sakındığım, sen bastın. Şimdi seni öldürsem ne, öldürmesem ne? Çekip silahı başına dayasam kızım daha mı çok yaşayacak?"

Babaydı o, karısından sonra en büyük dayanağı olan kızının babasıydı. Yaşamak için tek nedeni olan kızının babasıydı. Şimdiyse en büyük korkusuyla karşı karşıyaydı. Kendinden önce evladının acısını mı yaşayacaktı? İnanamıyordu! Nasıl yaşanırdı tek kalan dayanağı da giderse? Elinde olsa kalbini sökecekti sıkıca kavrayıp, söküp atacaktı bu şeytanın önüne.

"Dilerim Allah'tan, beni yaktığın, yüreğimi dağladığın gibi sen de yan evlat. Bu acı denizinde sen de benim kadar boğul."

Ameliyathaneye doğru ilerledi Kaya Bey, kızının acı haberini onun için hazırladığı büyük haberi evine götürürken almıştı. Ambulansın içinde Maral'ın elini tutan Serhat, ağlayarak aramıştı Kaya Bey'i. Kaya Altuğ, yanında olan

Uraz Bey'in omzunu kavradığında bir eli de tekleyen kalbinin üzerindeydi.

"Kızım..." demişti, "Kızım!"

Gerisi gelmeyen bir cümleye hapsetmişti acısını. Uraz Karaaslan ölüm olmuştu o dakika, kim varsa önünde yakıp yıkacak, alabora edecek kadar esiyordu. Dostuna destek olan adamın gözleri geceye bulandığında, sabah bir daha olmayacak gibi hissediyordu.

Yıllardan sonra ilk defa giymemeye yeminli olduğu o önlüğü üzerine giyip, karısı Güneş'in elleriyle ismini işlediği bandanayı başına bağlayacaktı. Elleri titreyerek hazırlandı ve bandanasını bağlayıp içeri girdi.

O masada kızını gördüğü an, kahve gözlerinden iki damla yaş süzülerek inmiş, gönlünün nuruna doğru adım atmıştı. Bir an nefes alamadığını hissedip elini tekrar kalbine götürmüştü. Usulca yanına yaklaşıp masaya bağlı olan ellerini sevmişti kızının. Daha sonra saçlarının boneden çıkmış olan tutamlarını koklamış, tekrar tekrar öpüp sevmişti. Yakışmıyordu ki baharı buraya... Nasıl yakışsın zaten; ayakta değildi, masada yatıyordu.

"Babam... Güneş'imin emaneti, toprak kokum, kalk babam! Sen buraya yakışmıyorsun. Dayanma gücüm, yaşama sebebim, kalk hadi babam. Annen gibi yakma canımı!"

"Kaya Hoca'm, başlamalıyız."

Kalbi kanıyordu. Ayakta duracak dermanı olmasa da evladı için buna mecburdu. Serhat kanamanın arttığını, bebeği kaybetme ihtimallerinin olduğunu dillendirmek istemese de gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Hocam, tomografi sonuçlarında tam bir netlik yok. Kan değerleri oldukça yüksek ve vücudunda kendini arabadan attığı için birçok ezilme mevcut. Yalnız... Yalnız Maral hamileydi ve bebek..." Diyemiyordu, lanet olsun dili varmıyordu.

"Hava yastığı düşüşü zorlaştırmış, şişmeye başladığı

anda atlamış olmalı. Düşmenin etkisiyle başını çarpmış olması büyük ihtimal."

Kaya Altuğ, yaşarken ne kadar daha o mezara gireceğini bilemeden başını salladığında, işine başlayan ekibin tek umudu ellerinin altındaki bedenin hâlâ direncini korumasıydı.

Büyük bir hengâmeyle ameliyat başlamış, Profesör Kaya Altuğ karısından sonra ilk kez eline neşteri almıştı. İç kanama riskinin ortadan kalkmasıyla derin bir nefes alınmıştı. Kırık ve ezikler tek tek onarılmış, düzensiz olan kalp ritimleri kontrol altına alınmıştı. Makineden gelen sesin her yükselişinde, soğuk alandaki kalpler çatırdıyordu.

Serhat da ilk kez bir mucizeye tanık oluyordu o anlarda, neredeyse yüzde yirmilik bir ihtimal de olsa tek olduğunu sandığı bebeği kurtarmaya çalışırken iki bebek olduğunu fark etmiş ve fetüsün ardında kalan ölü bebeği almak zorunda kaldığında bile en zoru başarıp diğer bebeği kurtarmıştı. O an anlamıştı, bu bebek annesi ve babası kadar inatçı ve güçlüydü.

Her şey iyi giderken makineden duyulmaya başlayan o uzun ses hepsinin sevincini kursağına dizmeye yetmişti.

Gri bir sis bulutunun içinde nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu Maral. Niye soğuktu burası? Niye bu kadar çok üşüyordu?

"Anne!"

Küçük bir çocuğun sesi kulağına dolduğunda, çınlayan o ağlama sesine ulaşmaya çalıştı Maral. Gri sis bulutu dağılmış, yerini yeşil bir vadiye bırakıvermişti. Maral ilerledikçe, akan su sesi çoğalıp gürültü çıkarıyordu. Uzaktan gördüğü derenin bulunduğu yere doğru geldiğinde; derenin hemen karşısında, simsiyah saçları omuzlarına dökülen, boncuk mavisi gözleri dolu dolu olmuş, ellerinden akan kan kar beyazı elbisenin eteklerine bulaştığı

için ağlayan kız çocuğunu gördü.

"İyi misin?"

Korkarak seslendiği küçük kız, gözlerini kendisine çevirdiğinde, "Anne!" dedi yeniden.

"Sen?"

"Anne... Beni bırakma, gitme anne; kardeşim gibi sen de gitme!"

"Ben..." Dili tutulmuşçasına küçük kıza bakarken ne diyeceğini bilmiyordu Maral. Kimdi bu çocuk, ona neden anne diyordu onu bile bilmiyordu.

"Ellerim kirlenmiş anne. Kardeşim giderken çok ağladı, beni de götürmek istedi ama ben gitmedim. O ağlayınca ben de ağladım."

Kızın yanına varmak için dereye atlarken, ortadan birden kaybolan kız çocuğunu aramaya başlamıştı ama göğsüne inen derin bir darbe ile tekrar gri bir sis bulutunun içine çekilmişti.

"Dön babam!" diyen sese yakınlaştığında, karanlığa bir kez daha çekilmeye başladı.

* * *

Ameliyathane kapısının yanındaki duvar dibine çöken Arkın, başını ellerinin arasına alıp içeriden gelecek küçücük bir haber bekliyordu. Saatler geçmesine rağmen en ufak bir haber gelmemişti. En son koşarak dışarı çıkan ve elinde ünitelerce kanla geri dönen hemşire haricinde kimseyi görmemişti.

Uraz Karaaslan koridoru bir baştan bir başa adımlıyor, haber gelmedikçe hem hastane görevlilerine hem de Arkın'a tüm öfkesini kusuyordu. Beklemek bile zulüm olmuştu. Oysa zamanın beklemek olduğunu en iyi bilen adamlardandı Arkın.

"Yeter!" diye ayağa kalktığı sırada açılan kapıyla içeri-

den çıkan Kaya Altuğ'un önüne geçti. Arkasından alnını silerek çıkan Serhat'a bakıp tekrar Kaya Bey'e dönen Arkın, "M-Maral?" diye fısıldadı.

Niye cevap vermiyorlardı, neden yüzüne bile bakmıyorlardı, karısına ne olmuştu?

Saçlarına asılırken, "Cevap verin, neden susuyorsunuz?" diye bağırdı. Kaya Bey yüzüne bile bakmadan yanından geçmeye kalkınca, ellerine yapışan Arkın başını salladı.

"Amca, amcam bir şey söyle yalvarırım?"

Kaya Altuğ, bir pisliğe bakar gibi Arkın'a gözlerini çevirdi ama yine tek kelime etmedi. Beklediğini vermeyecekti damadına.

"Kaya, Maral nasıl?" diyen Uraz Karaaslan'a döndü sonra, gözlerinden yaşlar akmaya başladığında çöken omuzları gururla havalandı.

"Kızım bizimle kaldı dostum. Yenilmedi." dedi ve eski dostuna sarıldı. Uraz Bey kardeşim dediği adama sıkıca sarıldığında sırtına vurdu.

"İnatçı kız!"

Hâlâ bir cevap alamayan Arkın, uzaktan duyduklarıyla yetinemediğini hissetti. Karısının iyi olduğunu duymaya ihtiyacı vardı. Boşluğa düşen ellerine bakarak, ona bakan Serhat'a doğru ilerledi.

"Serhat... Sen bir şey söyle, nasıl? Maral nasıl?"

Serhat'ın tereddüde düşen ifadesini gördüğünde nefesi kesildi. Hayır, hayır kötü haber olamazdı. Amcası biraz önce iyi dememiş miydi, o zaman Serhat neden bu haldeydi?

"Bebeklerden birini kaybettik!"

Bebekler mi demişti Serhat? Bebekler? Vicdanı idam sehpasının karşısına geçerek Arkın'ı alkışlamaya başladı.

"B-Bebekler mi, ikiz miydi?"

Arkın'ın aldığı ne tür bir ceza, nasıl bir alın yazısıydı?

Kimdi bu oyunu yöneten, alınlarına yazılan kaderi kendi oyununa alet eden bir adam daha başka nasıl cezalandırılırdı?

"Karımı görmek istiyorum. Onu görmem, ne halde olduğunu bilmem lazım!"

Arkın omuzlarından tuttuğu Serhat'ı sarsarken, Kaya Altuğ sessiz bir halde Arkın'a bakıyordu.

"Konuşsana, iyi desene, gidip görebilirsin desene, neden susuyorsun?"

Kaya Bey belki de şimdiye kadar en korkunç haline bürünmüştü. Karşısındaki adam karım dedikçe yüreğinde yeni bir taş yerini buluyordu.

"Bundan sonra karın diye bir şey yok! Karın yok, hatta hiç olmadı, olmayacak! Ben o hatayı bir kere sana güvenmekle yaptım. Bir daha mı, anca ölümü çiğnersen! Bundan sonra kızımın bir metre yakınına yaklaşmak yok sana!"

"Yapma amca, yapma kurban olurum. Seviyorum ben karımı."

Kaya Bey kahkaha atmaya başladığında, gözyaşları göz kenarlarından akıyordu. Sonra bir an durdu. Sonsuzluk gibi gelen o kısacık anda yüzü acıyla kasıldı.

"Böyle mi seviyorsun lan sen? Böyle mi, böyle kanatarak mı seviyorsun? Hangimizi gördün böyle severken ha, hangimizi? Kaybol gözümün önünden Arkın, elimden bir kaza çıkmadan kaybol!"

"Hiçbirinizi..." diyemiyordu Arkın. Hiçbiri sevdiği kadına işkence etmemişti.

Yumruklarını ardı ardına duvara indirirken Serhat omzuna dokundu.

"Birazdan yoğun bakıma alınacak. Ancak o zaman, uzaktan görürsün."

"Karaca'm..." dedi Arkın. Yüzü duvara dönük gülümsedi. Akan yaşları sevinçtendi. Bırakmamıştı işte, bırakmamıştı onu Maral'ı. Başını salladığında yüzündeki kanlar

yaşlarına karışıp aktı.

"Bundan sonra, yaşadığım sürece kendimi affettirebilmek için mücadele edecek, senin beni hâlâ sevdiğine ve hep seveceğine şahit olacak, senin için yaşayacağım."

Dizlerinin üzerine çöküp gözlerini kapattı. Yeni başlangıçlar yapmak her zaman kolay değildi, kimi zaman da böyle acılar yaşamak gerekiyordu.

31. Bölüm

"Aldığın nefes gibi muhtaç olacaksın bana!" diyen adamdı Arkın. Şimdi ise acımadan kurduğu cümlelerin, söylediği sözlerin amacına ulaşmış olmasına hayıflanıyordu. Kimse yüzüne demese de ettiğini çekiyordu o. *O işe yaramaz ellerine muhtaç olduğun gibi muhtaç olacaksın* dediği gibi muhtaçtı şimdi karısına. Muhtaç ettiği kadar muhtaçtı o nefese, o ince parmaklı ellerin tutuşuna hasretti elleri. Kırdığı, acımadan ezdiği yüreğin onun için atmasına açtı yüreği.

Sadece iki gün geçmişti. Oysa asırlar gibi gelmişti o iki gün. Zamanın hiç acelesi yokmuş gibi aheste aheste akmıştı kırk sekiz saat. Uyanırsa normal odaya alacaklarını söylediklerinden beri geçmeyen koskoca iki gün bitmişti ama Maral uyanmamakta direniyordu sanki. Kapı önünde bekleyenleri korkuyla dost ettiğini bilmeden yatıyordu karısı, uyanmıyordu.

Arkın, geçmeyen saatlere inat hâlâ yoğun bakımın olduğu koridordaydı; ne ayrılıyor ne de konuşuyordu. Öylece yoğun bakım odasının penceresinden karısını izliyordu. 'Ya uyanırsa, uyanıp da adımı söylerse, beni görmek isterse' diye, karısından gelecek tek bir iyi haber olmayacağını bile bile bekliyordu.

Kaç kere yakasından tutulup dışarı atılmış ama vazgeçmemişti. Her atılışı, "O uyanmadan buradan ayrılmayacağım!" diyerek kapı önünde bitiyordu. *"Uyandığında beni istemese dahi burada onu beklediğimi bilmeli."* diyordu da başka kelam etmiyordu.

Kimseye acımadan birbirini kovalayan akrep ve yelkovan işlevini sürdürürken, ümit dolu yürekleri sabırsızlığa taşıyordu.

Arkın gözlerini silip pencereden yine aynı bedeni izlemek için başını kaldırınca, ilk günlere nazaran renginin biraz daha yerine geldiğine şahit oluyordu. Vücudunda bulunan kablolar yerli yerindeydi, başında bulunan sargı ve yüzündeki birkaç dikiş güzelliğini bozamıyordu.

Karısının sargılar içindeki bedenini izledikçe, Ada'nın başına silah dayadığı o gün gözlerinin önünden gitmiyordu. Ya kardeşinin insanlık ve adamlık dersi verdiği sözler... Bin kere öldüğü o sözler, ne aklından ne de kulaklarından kolay kolay gideceğe benzemiyordu.

"Niye hâlâ yaşamasına müsaade ediyorsunuz bu döl israfının?" diyerek Ada'nın kapıda görülmesinin ardından çok beklememişti Arkın, yumruk yiyerek gerilemeyi. Ada'nın, "Kancık herif!" diye bağırıp tekrar tekrar yumruk atması, söyledikleri kadar tokat etkisi yaramtamamıştı belki de.

"O emanetine sahip çıkmaya çalıştıkça, sustukça, senin gibi bir sefile katlandıkça, sen durmadın. O can dedikçe, canın çıksın dedin! Lan senin de canın çıksın, kahpe herif! Lan sen, sana emanet edilene bile sahip çıkamayan aciz adam; öldürürüm lan seni, öldürürüm. Verin lan silahımı!" derken kılı bile kıpırdamamıştı.

Şarjöre mermiyi sürdü Ada, bakışlarında insafa gelecek tek his yoktu. Arkın'sa gözlerini bir an olsun ayırmadan ona bakıyordu.

Ada'yı engellemeyen adamalara gözü kayınca, hepsinin namludan çıkacak kurşunu beklediklerini düşündü.

Ilgaz, yumruklarını sıkarak sırtını döndüğünde belki de Arkın'a en büyük cevabı vermişti.

"Üzerine basıp geçtiğin yetmedi, bir de pul gibi harcadın ya, yaşamak sana haram. Aldığın nefesten utan. Utan ki, seni öldürürken tek duyguyu göreyim gözlerinde!"

Arkın'ın yüzüne tükürdü Ilgaz, gözlerinde acıyı ve o

gözlerden inen timsah gözyaşlarını gördü. Sonra acıyla bezenmiş bir gülümseme peyda oldu dudaklarında.

"Her şeyini kaybetmiş bir adama ne yapabilirsin ki? Öldürür müsün, öldür o zaman, ne duruyorsun? Doğmamış çocuğunu ve karısını kör bir intikam yüzünden kaybeden adamı öldürsen ne olur ki? Aldığım nefes zaten haram olmuşken ne yaparsın Ada?"

Ada, elindeki silahı kalbinin tam üzerine sabitledi ve işaret parmağının tetiğe olan tutkunluğunu hissetti. Sonra hain bir gülümseme ile Arkın'ın burnunun dibine kadar girdi.

"Evladını kaybettin, öyle mi? Çok iyi olmuş o zaman sana. Çünkü daha koca olmayı başaramadın ki, baba olmayı başarasın. Sahi, evlat nedir, var mı bir fikrin?"

"Çek o tetiği Ada."

Arkın nihayet konuştuğunda, Ada dişlerini sıkmaya başladı. Ölmek mi istiyordu, o zaman ölecekti.

"Evlat nedir biliyor musun Arkın? Tabii ki bilmiyorsun. Evlat candır, kandır, duadır. Şükretmekle birlikte kabulleniştir. O mutlu olmaktır. O nefestir, hayattır. İçeride cansız halde yatan kadın da bir evlat ve evladını kaybetti. Şimdi ağlama karşımda. Ne var biliyor musun?"

Başını sallayan adama dikkatle baktı. "Ölüm sana ödül olur ancak ve ben sana hak etmediğin bir ödülü vermek istemiyorum. Senin pis kanınla ellerimi kirletmeyeceğim ama her gün yavaş yavaş öldüğüne şahit olacağım."

Ada, tüm öfkesini kusup arkasını döndü ama arkasındaki adam hareket dahi edemeden tekrar ona doğru hamle yaptı. Genç kadın, attığı tekmeyle arkaya doğru savrulan Arkın'a gülüp silahı sahibine verdi. Ne kalmıştı ki diyeceği, ne diyebilirdi? O şimdi en büyük acısıyla sınav oluyordu.

'Acıya karşı hissizleştim!' dediği an gözü kapı girişine takılı kaldı Arkın'ın. Arya'nın ağlayarak kendisine doğru

gelmesiyle her şeyin başa döneceğini anladı.

"Abi?"

"Arya, senin burada ne işin var?"

"Abi niye yaptın?"

"Ne?"

"Niye yaptın abi? Gözlerin bu kadar mı kör oldu? Onun suçsuz olduğunu ben bile bilirken, sen nasıl olur da bu kadar kör olabilirsin?"

"Arya... Ne diyorsun?"

Derin bir nefes aldığında kardeşinin dudaklarını aralamasıyla olduğu yerde durdu.

"Suçsuzdu diyorum abi, suçsuzdu. Ben farkındayım ve artık susmayacağım. Babamın günlüğünü gördün mü hiç, okudun mu abi? Ben okudum. Öldükten sonra bir kere bile adım atmadığın, karını hapsettiğin odada buldum. Mesela annelerimizin farklı olduğunu, senin anneni daha çok sevdiğini yani her şeyi öğrendiğim halde sustum abi."

"Güzelim..."

"En çok sevilen çocuk sen olduğun zaman sustum, annenin tek aşkı olduğunu öğrendiğimde sustum. Annemin hiç sevilmediğini öğrendiğimde de sustum. Ben her şeyi öğrendiğim halde durmuş ve susmuşken, sen niye durmadın abi?"

"Sus!"

Sussundu artık herkes. Konuşmasındı daha fazla.

"Susmayacağım, yeter sustuğum. Artık seni de görmek istemiyorum. Senin yanında bir dakika dahi kalmak istemiyorum. Babamdan sonra arkamdaki dağın sen olduğunu sanarak çok yanılmışım. Babam kadar bile sevemedin sen."

"Abim, sen ne diyorsun?"

"Babamın odasını kapatıp intikam diye gün sayacağına keşke o odaya bir kere girip karıştırsaydın. Karıştırsay-

dın da babamın sana bıraktıklarını bulsaydın."

"Ne bırakmış babam?"

Aklı iyice karışan Arkın, duyduklarının ağırlığıyla çöken omuzlarını silkeledi.

"Bunu!"

Göğsünün tam orta yerine gelen yeni darbeyle kalakaldı. Avucunun altında kalan zarfa baktı bir süre. Top haline getirdiği zarfı cebine sıkıştırarak arkasını döndü, Maral'ı görmek istiyordu ama Arya'nın Kaya amcasına yaklaşıp, "Bana evinde yer var mı Kaya amca?" diye sorumasıyla çaresizliğiyle baş başa kalmıştı. Yanında olacağını umduğu kardeşi bile sırtını dönmüştü ona.

"Her zaman küçüğüm. Odan hâlâ aynı ve seni bekliyor."

Kardeşinin iç çekişlerinden ağladığını duyabiliyordu. Çevresindeki herkese zarar veriyordu ve bunu bilmek, kimsesiz kaldığını daha çok hissettiriyordu.

Başını sallayıp düşüncelerinden arındığında, karısının bulunduğu odanın camına gözlerini ayırmadan bakmaya başladı. Yine tavaf etmeye başladı yatan bedeni. Gözünü kapayıp açtığında Maral'ın parmaklarını oynattığını gördü. Önce hayal sandı ama gerçekti. Sesi düşündüğünden de yüksek çıkarken cama bilinçsizce vurmaya başlayarak inledi.

"P-Parmakları oynadı. Serhat!"

Serhat ve diğer doktorlar odaya koşarak girdiler ve hemen kontrollerini yapmaya başladılar. Yavaşça gözlerini aralayan Maral, Arkın'ın varlığını hissetmiş gibi onun olduğu tarafa başını çevirdi. Gözleri birbirlerine kenetlenmiş halde bakıştılar bir süre.

Maral sessizce ağlamaya başlarken, gözlerini ilk çekendi. Başını diğer tarafa çevirdiğinde kendine ne olduğunu sormaya çalışıyordu. Arkın daha fazla bekleyemeden oda-

ya daldığında, "Giremezsiniz!" diyen doktorun uyarısını dikkate bile almadı, kimin ne söylediğini duymadan yatağın ayakucuna yaklaşıp bekledi.

Monitörden yükselen sesle doktorlar telaşa kapılırken, Serhat da Arkın'ı dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Başını hâlâ çevirmeyen kadından aldığı ufacık bir cesaretle, ellerini ellerinin arasına alıp avucunun içini öptü.

"Karaca'm... Bak gözlerime sevdiğim. Kaçırma ormanlarını benden Maral'ım. Bak bana ömrüm. Gör pişmanlığımı, affet beni!"

Af dilemek ne kadar da kolaydı Arkın için. Keşke dile alındığı kadar da basit olsaydı affetmek.

"Y-yal-nız k-kalmak istiyorum."

"Affet beni güzelim..."

"D-dışarı... Çık!"

Ne sesini duymak, ne yüzünü görmek istiyordu Maral. Ne olmuştu ona böyle, neden bu haldeydi? Hafızasını yoklamak istese de hiçbir görüntü gelmiyordu gözlerinin önüne. Niye kıpırdayamıyordu? Niye başında tonlarca ağırlık var gibiydi?

"Dinle beni! Bir kere dinle yalvarıyorum sana. Gördüklerin gerçek değildi. Duydun mu Maral, gerçek değildi."

Gözlerini yorgunlukla kapattı Maral. *'Gördüklerin,'* kelimesinden sonra makineler ardı arkasına kesilmeksizin ötmeye başladı. Serhat omuzlarına sertçe bastığı adımı kapıya sürüklerken bağırmaya başlamıştı.

"Çık dışarı Arkın! Çık, ona zarar veriyorsun! Burada olamazsın dedim sana, çık dışarı. Normal odaya alınsın görürsün, çık!"

Arkın ayak diremeye devam ederken, kapılara tutunmaya çalışıyordu.

"Yalan söylüyorsun! Göstermeyeceksiniz onu bana. Karımı kaçırıyorsunuz benden. Bırak lan, bırak!"

Serhat birçok şey söylemek istiyordu Arkın'a, ama her

defasında hepsini yutmak zorunda kalıyordu. Onunla konuşmanın faydasız olduğunu anladığında tüm gücüyle kapıdan dışarı itip kapıyı kapattı.

Omuzları tamamen çökmüş bir halde kapıdan çıkan Arkın, kendini bekleme sandalyelerinin üzerine yığılırcasına bıraktı. Maral'ın gözlerine ilk baktığı ânı düşündüğünde yüzünü buruşturdu ve yumruklarını sıktı.

"Affetmeyecek, kırgınlığı ormanlarından taşıyor ve duvarlarımı bir sarmaşık gibi çepeçevre sarıyor."

"Gitti."

Serhat, Maral'ın yanına yaklaşarak soğuk parmaklarını elleri arasına aldı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Nasıl olduğunu zor da olsa ondan duymak istiyordu. Maral, kapattığı gözlerini araladıktan sonra beyaz duvarları seyretti bir süre.

"B-boğazım a-acıyor."

Nefes almaya çalıştığında boğazının sızısıyla yutkundu. Serhat dikkatle Maral'ı dinliyor, bileğinde hayali daireler çiziyordu.

"S-sonra başım."

Yine durakladığında, en çok ağrı veren bölgeye elini uzatmaya çalıştı. Çalıştı çünkü alçıda olan kolu izin vermedi. İnleyerek kolunu geri indirdiğinde; "K-kasık bölgem..." Bütün bedenim diyemiyor ama hepsini tek tek saymak istiyordu.

Serhat, Maral'ın parmaklarını bırakarak başucuna dolandı. Sargının üzerinden alnını öperek gözlerini görmek için başını eğdi. Yeşilin en güzel tonu olan gözleri soluktu ve canlılığını kaybetmişti. Elinin tersiyle yanağını okşayarak; "Geçecek." dedi. Dizleri üzerine çöktüğünde de durmadı.

"Bu izler, ağrıların, yüreğindeki acı, hepsi geçecek gü-

zelim."

Maral, açık tutmakta zorlandığı gözlerini kapatarak, "Nasıl?" diye sordu.

Serhat doğru zamanın şimdi mi olduğunu hesaplamaya çalışıyor, yanlış bir şey söylemekten korkuyordu. "Bebeğin geldiğinde..."

Gözlerini aniden açan Maral, başına giren ağrıyla yüzünü buruştursa da şaşkınlıkla Serhat'a baktı. Serhat, "Sakin ol!" diyedursun, onu dinlemiyor devamını duymak istiyordu.

"H-hamile miyim?"

Sorusu yanıtsız kaldığında bağırmaya çalıştı.

"Konuşsana Serhat, hamile miyim?"

"Evet."

Bir anda durgunlaşan Maral, gördüğü rüyayı hayal meyal de olsa hatırlamaya çalışıyordu. *"Kardeşim gibi sen de gitme anne!"* Gitme? Kardeşim? Serumun takılı olduğu kolunu oynatarak ağrıyan kasığına getirdiğinde Serhat'a bakıyordu. Hıçkırarak "B-biri yok?" dedi.

"Maral?"

Serhat kolunu tutmaya çalıştığında başını sallayarak itiraz etmeye başladı.

"Biri yok Serhat, bebeklerimin biri yok!"

Nasıl bilebilir, diye düşünen Serhat, tepki veremiyordu. Ne diyecekti şimdi ona, nasıl söyleyecekti?

"Sakinleştiriciyi hazırlayın!"

Lanet olsun, yapmak zorundaydı.

"Sen mi aldın bebeğimi Serhat? Onu sen mi aldın benden?"

Çaresizlikle başını cama çevirince, kapı önüne yığılmış olanları gördü. Serhat başını salladığında durumun rehaveti apaçık ortadaydı.

"Maral, kendine gel güzelim, lütfen. Ben sana zarar verecek bir şey yapar mıyım ha, söyle yapar mıyım? Ç-çok

kan kaybetmiştin getirdiğimizde, ikiz olduğunu ameliyata aldığımızda öğrendim. O, o ölmüştü."

Seruma karıştırılan sakinleştiriciyle kendini kasmayı bıraktı Maral. Kapalı gözlerinin altından akan yaşlar şakaklarına ulaşıyor, oradan da yastığa akıyordu.

"Yok, yok..."

Sayıklamalarının ardından tekrar uyutulan Maral'ı odada bırakan Serhat, önlüğünün koluna alnını silip odadan çıktı. Birazdan normal odaya alacaklardı ve o zaman, isteyen kısa süreli de olsa görebilecekti. Kapıyı ardından çekti ve iki eliyle yüzünü sıvazlayıp herkese teker teker baktı.

"Olanları duyduğunuzu yüzlerinizden okuyabiliyorum. Nasıl anladığını ya da nereden bildiğini bilmiyorum. Olanları atlatması için alacağı destekle birlikte, biz de ailesi olarak elimizden ne geliyorsa yapacağız. Onun için daha sancılı geçecek bir süreç, farkındaysanız."

Serhat soluklanmak için durduğunda, koridorun başından koşarak dışarı çıkan Arkın'ı gördü.

"Birazdan normal odaya alınacak. Sakinleştiricinin etkisi geçtiğinde fazla kalabalık olmadan görebilirsiniz."

"Biliyor değil mi?"

Kaya Bey duyduklarını sindiremiyordu. Hele o evladı için feryat eden sesi, hâlâ yakıyordu boğazını.

"Biliyor... Ve durumun seyrinde bir değişiklik yok."

Yapılan kontrollerde bir problem görülmüyordu.

"Ne zaman çıkarabiliriz?"

Ada'ya dönen Serhat, ters ters baktıktan sonra tüm söyleyeceklerini yuttu. Onun yerine, "Bunu söylemek için erken. Sami Hoca gerekli bilgiyi detaylarıyla verecektir." diyerek yanlarından ayrıldı. Şimdi de kendini dışarı atan adamın yanına gitme vaktiydi.

Omuzları sarsılarak elindeki sigaraya can simidi gibi yapışmış adamı uzaktan izlemeye başladı Serhat, hasta-

ne binasından çıktığında. Oturduğu bankı yumrukluyor, başını sallıyor, elindeki zehri ciğerlerine çekip çekip bırakıyordu Arkın. Biten sigara sonrası, izmariti bile atmadan bir diğerini yakıp zehri birbirine ekliyor, arada da yumruk yaptığı elleriyle gözlerini siliyordu.

Serhat beklemeden yanına ilerledi ve oturduğu banka yaklaştı.

"Niye geldin?"

Arkın'ı duymazdan gelen Serhat banka oturup kenarda duran paketten tek dal sigarayı çekip yaktı. Dumanı içine çekerken içine çöken yanaklarını alayla şişirdi ve dumanı geri bıraktı.

"Sen de buradan kovmaya, git demeye mi geldin? Gideceğim neresi kaldı? Yerim ya burası ya da oda kapısının önü, bunu da çok görmeyin!"

Serhat arkadaşının nasıl üzüldüğünü görüyordu. Ama ne var ki, kendi hazırladığı sonu yaşıyordu ve tüm pişmanlığı da bundandı.

"Seni bir yerden kovacak değilim. Benim için hasta yakınından başka bir kimlikte değilsin Arkın. O yüzden nerede olduğun da umurumda değil. Birazdan normal odaya alacağız, belki bilmek istersin diye düşündüm."

Görevini tamamladığını düşünen Serhat oturduğu yerden kalkmaya yeltendi.

"Sen de sırtını döndün bana."

Tespitinde ne kadar da başarılı olduğunu söylemek istercesine, omzunun üzerinden başını eğen adama baktı.

"Yüzüne bakacak hal mi bıraktın be Arkın?"

Doğru diyordu Serhat, ne yüz kalmıştı bakılacak ne de omuz kalmıştı sıvazlanacak. Erkekler, kadınlar gibi duygularını dışa vuramaz, ağlayamazlardı özgürce. Güçsüzlüklerini gözler önüne seremezlerdi. Bağırırlar, çağırırlar, küfrederler ama ağlayamazlardı. Sadece dudakları arasından zorla sızan bir "Ah!" olurdu. *Ah* derlerdi de gerisini

getiremezlerdi. Oysa bir salsalar, ne çok şey gizliydi o ahın içinde.

Şimdi akan gözyaşları kimin umurundaydı? Korkusu mu kalmıştı el âlemden? Güçsüz mü düşmüştü? Hayır! Giden umutlara, yıktığı hayallere olan isyanıydı gözyaşları. Ne kadar izin verdiyse, o kadar akıyordu.

"Günahkârım ben Serhat, masumiyetini çaldığım kadının aşkıyla lanetlenmiş günahkâr bir adamım."

Serhat, "Öylesin." dediğinde, çoktan oturduğu banktan kalkmış ve uzaklaşmaya başlamıştı bile. *'Öyleyim'* dedi Arkın, *'öyleyim.'*

"Şeytanın bile geri adım attığı oyunda, tek oyuncu kalmaya devam ettiğim için günahkârım."

Yanıyor muydu şimdi, yanmakla kalmıyor kendi etrafında çevirdiği ateşin ortasında kavruluyordu.

* * *

Gözlerini üstünde tonlarca ağırlık varmışçasına zorlukla araladığında, direkt gözüne çarpan ışıktan rahatsız olup gözlerini yeniden kapadı. Derin nefesler almaya başladığında boğazı yandı. İnsanın aldığı nefes canını yakar mıydı, Maral'ın canını yakıyordu.

"S-su..." dedi sesinin çıktığını umarak. Dudaklarının üzerindeki ıslaklığı hissettiğinde gözlerini bir kez daha aralamaya çalıştı. Babası titreyen elleriyle ıslattığı pamuğu dudaklarının çevresine sürüyordu.

"B-babam." dedi gözleri dolarken. Devamı yoktu ki diyeceklerinin. Ne diyecekti *'affet'* mi, *'özür dilerim'* mi, ne diyecekti babasına?

"Buradayım babam, buradayım kızım."

Kaya Bey dudaklarını Maral'ın gözyaşlarına bastırırken, "Yanındayım..." diyordu. Geri çekildiğinde yaşlarla parlayan yeşil gözlere bakıp gülümsedi.

"Nasıl hissediyorsun babacım?"

Koyu halkaları başparmağıyla okşayan Kaya Bey, Maral'ın bükülen dudaklarına baktı.

"Bir yanım eksik baba."

Babası dudaklarını araladığında başını oynattı.

"Lanetlenmiş gibi hissediyorum kendimi, onca fırsata rağmen şeytanın oyununu bozmayıp ona sarıldığım için lanetlenerek kovulmuş gibi hissediyorum. Aşkın aslında illüzyon olduğunu anlayamadığım için cahilliğimin bedelini ödüyormuş gibiyim."

"Şşşşt, öyle söyleme babacım. Ne cahilliğinin bedelini ödüyorsun ne de lanetlisin sen. Sen bu hikâyede en masum olansın. Sadece doğru sandığın yolda yanlış bir yoldaş seçtin, hepsi bu. Yine kızımsın, yine canımsın, candan ötemsin. Allah seni bana, bize bağışladı. Bana evlat acısını yaşatmadı ya, ona şükür."

"Bebeğim de masumdu baba."

Yorulmuştu Maral. Bu kadar konuşmak bile yormuştu onu.

"Geçecek meleğim. Emin ol geçecek, acısı belki gizli kalacak ama geçecek."

"Nasıl baba, nasıl? İlk adımlarımı güvensizliğe atmışken nasıl olacak? O burada olduğu, sürekli karşıma çıkmaya devam ettiği sürece nasıl olacak? Benim ona karşı kuşanacağım kalkanım yok baba. Yok, anlıyor musun yok. Peri masalı yaşamak isterken, kötü büyücünün kuklası oldum ben."

Başını geri yastığa bırakınca, kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Nefesleri sıklaştığında konuşamaz hale geldi.

"Kızım?"

Kaya Bey kontrol etmek için yanına yaklaştığında, gözlerinin çevresine ateş düştüğünü gördü. Göz bebekleri inadına büyümeye devam ediyordu ve boynundan göğüs

çizgisine kadar kırmızılık uzayıp gidiyordu.

"Korkma baba, iyiyim."

Kızının bu kadar soğukkanlı olmasına anlam veremiyordu. Nasıl basite alabilirdi?

"Bunlar basit değil babam!"

Maral da biliyordu basit olmadığını ama babasının korkmasını, kendisi için endişelenmesini istemiyordu. Biliyordu ki, yaşadığı bu küçük rahatsızlık strestendi. Aldığı büyük darbeyi saymazsa kalbinin sağlam olduğunu biliyordu.

"Ben..."

Cevap vermesine fırsat kalmadan içeri dalan kadına buğulu gözlerinin ardından baktı.

"Kaya amcam beş dakika diye girdin, günü bitirdin, insaf yahu! Daha şu yatan sarışına araba nasıl sürülür onu öğreteceğim."

Maral gülümsemekle yetindi. Elini uzattı tutması için; havaya kalan eli, ince parmaklarla sarmalandığında başını yana eğdi.

"İyisin."

Ada'nın misinlere ihtiyacı yoktu Maral ile konuşurken, soru sormadan yanıtı da kendisi verirdi.

"Olacağım."

Boşlukları doldururdu dostlukları. Kardeş sevgisi tatmamış bir kadındı ama bu eksikliği hiç hissetmemişti. "Olacaksın!" dediğinde "Olacağız!" diyen diğer sese döndü.

Alaz, yanına çöküp kızaran gözleriyle baktı iki kadına. Sonra diğerleri; aile olduğunu, olduklarını, benimseten, 'biz yanındayız' diyen diğerleri... Maral'ın en büyük zenginliği onlardı kendince. Hepsinin üzerinde gözlerini dolaştırınca, burukça gülümseyip başını eğdi. Şimdi söylemezse bir daha söyleyemezdi. Zamanı olmadığını bilse de olmayanı oldurmak istedi.

"Ben, ben gitmek istiyorum."

Alaz alnını öptü.

"İyi olduğunda zaten çıkacağız buradan güzelim."

Maral güçsüzlüğüne lanet ederek başını salladı. Belki haksızlık ediyordu, belki de ilk defa bencillik etmek istiyordu.

"Bu şehirden, bu ülkeden gitmek istiyorum. Uzaklaşmak, belki de kaybolmak istiyorum Alaz. İnsanların arasında yok olmak, kaybettiğim benliğimi bulmak istiyorum."

Ada, yumruklarını sıkarken tek kelime etmiyor, öylece yardım çığlıkları atan gözlere bakıyordu. Alaz dişlerini sıkarken, git diyemeyecek kadar kasıyordu kendini.

Kaya Bey kızının gözlerine bakarak ağlamamak için sırtını döndü, yumruklarına geçirdiği dişleri eti kesmek istercesine savaş veriyordu. Gözleri eski dostunu bulduğunda *neden* diyordu, *neden? Kime kötülük etti bu çocuk, kimin ahını aldı, kimi hor gördü?* Başını oynattığında tek damla yaş yaktı, kavurdu tenini.

Ilgaz, odanın içinde kükreyen denizler gibi dolanmaya başladığında işaret parmağını Maral'a çevirerek sallamaya başladı.

"Sen!" dedi elini beline atarak, "Sen kaçıyorsun Sarışın."

Duraksamadan da dolanmaya devam etti.

"Herkesin kaçmak için sebepleri var Ilgaz. Teyit istiyorsan evet kaçıyorum. Kendimden, savaşamamaktan, yeniden kanmaktan, en çok da aşka gurursuz olan yüreğimden kaçıyorum. Anlasanıza, onunla karşı karşıya gelecek gücüm yok benim. Küçük bir çocuğun rengârenk şekerlere kandığı gibi kanarım ben tek tatlı söze. O her zaman baktığı gibi bakıp aşk dese, aşk olup yine akacak yüreğim. Ben ona yenilmekten korkuyorum."

"Tamam, istediğin bu ise gideceksin."

Kaya Bey içi yana yana izin verdiğini belirterek kendini odadan dışarı attı. Olmaz olsundu böyle aşk! Bir babayı evladından ediyordu. Gidiyordu elleri arasından evladı ve o babası olarak hiçbir şey yapamıyordu. Ona düşen sadece verdiği kararlara saygı duymak oluyordu. Aynı *ayrı eve çıkmak istiyorum* dediğinde, evlenmek lafı açılınca *seviyorum* dediği gibi...

* * *

Günler ardı ardına geçerken, Maral'ın durumu günden güne daha iyiye gitmiş, tüm ihtiyaçlarını kendi başına halleder hale gelince hastaneden taburcu olmuştu. Bir gün olsun hastaneden ve kapının önünden ayrılmayan Arkın, karısı onunla bir kez konuşsun diye dört dönüyordu etrafında. Ne var ki Arkın odaya ne zaman girse, Maral başını çevirip uyuyorum mesajı veriyordu. Böylece konuşma çabaları, kırdığı kalp tarafından bertaraf ediliyordu.

Hasretin iyice çöreklendiği yüreğine söz geçiremez hale gelmişti Arkın. Hastane koridorları bitmiş, şimdi de baba evine dönen karısını bir dakika olsun görmek için villanın önünde nöbet tutar olmuştu. Bu geçen bir aylık süreçte kız kardeşi de onu terk etmiş ve Kaya Altuğ'un evine yerleşmişti. Yalnızdı Arkın artık. Hırsına yenik düşerken hem dostlarından, hem karısından olmuştu.

Kaya Altuğ'un evinin tam karşısına arabasını park ettiğinde umut dolu gülümsemesini takındı yüzüne.

'Bugün...' dedi yeniden, *'bugün bu iş bitecek ve iki değerlimin de gönlünü alacağım.'*

Sandığı kadar kolay olmadığını bilse de gülümsemeye devam etti. Her gün kovulduğu kapıya bakarken, bu kapıdan omuzları yenilgiyle çökmüş dönüşlerini hatırladı. Her kovulmada, karısı için yeni aldığı evin bir odasını dolduruyordu. Her odaya ondan bir parça katıyordu.

Arabadan çıkmaya yeltendiğinde, ondan önce kapıdaki hareketliliğe dikkat kesildi. Koltuğa geri yığılırken, elinde bavullarla kapıdan çıkan korumalara anlam vermeye çalışarak baktı. O tanıdık his sol omzuna yerleştiğinde, yüreğine en yakın yere baskı yapmaya başladı. Korkuydu değil miydi adı? Kaybettiğinin sinyallerini veren korku...

Titreyen dizleri harekete geçmek istercesine kıpırdayınca kapıdan Serhat'ın kollarında çıkan karısını gördü. Solgun yüzünde tebessüme dair bir iz aradı. Aradığını bulamayan gözleri özlemle karşısındaki zayıf bedeni taradığında acıyla kapandı.

O gözlerini açana kadar Maral bahçeye kadar ilerlemiş, kendisi için açılan kapıdan içeri süzülmüştü. Hemen ardından grup halinde evden çıkanlar diğer arabalara yerleşmişlerdi. Arkın yumruklarını sıkarak, "Nereye?" diye bağırdı. "Ne yapıyorsunuz siz?"

Direksiyona vurarak arabayı çalıştırdı ve bahçeden çıkan arabaların peşine takıldı. Yolun nerede son bulacağını merak ediyordu.

"Nereye gidiyor bunlar?"

Yolun havaalanında, hatta dış hatlarda son bulduğunu anladığı an arabadan hızla indi ve koşarak arkalarından yetişmeye çalıştı. Güvenlik kapılarından geçmek kalabalıkta zor olsa da, yalvar yakar insanları ikna ediyordu. Polis memurları şüpheyle kendisine bakarken, "Karım..." diyordu da başka bir şey demiyordu.

Yanında ona eşlik eden memurlara dönerek başını salladı. Kaskatı kesilen bedeni bir çözülse koşacaktı. Koşacaktı ama ne bedeni çözülüyordu ne de tepki verebiliyordu. Gidiyordu karısı.

"Maral'ım... Karaca'm, gidiyor!"

Mırıldandığında yüreği olduğu yerde yalpalamaya başladı. *Giderse dururum, atmam* dercesine yavaşladı. Engel olmalıydı! Gidemezdi Karaca, gidip de onu yarım bıraka-

mazdı. Daha affettirememişti ki kendisini!

Son çağrı olan anonsla birlikte herkesle vedalaşan karısını gördüğünde tutulan dili ve ayakları çözülmeye başladı.

"Gidemez!" diyerek öne atıldı bedeni, "Maral!"

Sesiyle ona dönen karısı, "Arkın?" dediğinde şaşkın görünüyordu. Maral Ada'ya bakarak, Alaz'ın koluna sıkı sıkı tutundu. Yine oluyordu işte, aklı *dur* dese de kalbi *koş* diyordu. Dememeliydi! Bu kez dinlemeyecekti.

"Tutun!"

Ada'nın emriyle Arkın'ın kollarını tutan korumalar, Maral'a yaklaşmasını engellemeye çalışıyorlardı.

"Bırakın beni, bırak!"

Ne kadar kurtulmaya çalışsa da olmuyor, daha sıkı tutuyorlardı.

"Bırakın dedim lan! Ada, köpeklerine söyle çeksinler ellerini!"

Arkın kurtulmaya çalıştıkça geriye doğru çekiliyor, karısından uzağa itiliyordu.

"Bırakın..."

Maral'ın sesiyle kollarını hemen bırakmışlardı. Arkın iki adımda yanına varıp hiç beklemeden kollarının arasına aldı Maral'ı. Hasret kaldığı müge kokusuyla doldurdu ciğerlerini. Saçlarını uzun uzun koklayıp öptü. Maral beklemediği yakınlaşmanın acısı geçene kadar gözlerini kapattı.

Yakıyordu dokunuşları, hiç olmadığı kadar yanıyordu bu kez. Yüreği esaretinin zincirlerini kırdığında kollarını kaldırdı. Onları izleyen herkes sarılmasını beklerken o kaldırdığı kollarıyla Arkın'ı geri itti.

"Oyun bitti. Borç haneme yazdığın alacağı fazlasıyla kestin benden. Kanı kanla temizledin. Babana karşı kendi evladın, evladım oldu diyet. Bende sana verilecek bir şey kalmadı. Sen de bundan sonra düşme peşime. Hiç olmamışım gibi, yokmuşum gibi davran."

İstanbul muydu yanan, yoksa yüreği İstanbul olan bir adam mıydı? Şehrin boş sokakları karış karış yanıyordu ve bu yangını söndürecek hiçbir kuvvet yoktu. Kilit vurulan dillere yıldırımlar düşse de kelimeler çoktan harflere küsmüştü.

Geceden kalma uykusuz bedeni yerinde sallanınca yoksunlukla titredi. Kendinden adım adım uzaklaşan bedeni kollarından tutup çekti ve kollarını yeniden etrafına sardı.

"Tek bir kadın sevdi bu yürek."

Başka kadına olan aşkını dinlemeyecekti artık. Kollarından çıkmaya çalıştığında Arkın daha sıkı sarıldı.

"Bu yüreğin kapıları yalnızca ona açıldı. Nasıl ki toprak rengi gözlerim yeşili sevip açıldıysa, yüreğim de öyle açıldı. Benim topraklarımda senden başka yeşile yer yok Maral."

Bu adam onu kendi aşkıyla mı vurmuştu? Maral kendiyle mi savaşmaya kalkmıştı?

"Suçsuz bir insanı hiç yoktan kodese tıkıp yıllar sonra *'aslında sen masummuşsun, biz yanıldık'* diyerek salıvermek neye yarar Arkın? Soran olmuş mu; *'hayalin, umutların, yuvan, geleceğin var mıydı?'* diye? Ne olduğunu sormadan yargılarken sonunu düşünen olmuş mu Arkın? Toprak diyorsun ya, o bir karış toprak ne vermiş yeşile? Yeşili günden güne kurutmaktan başka ne yapmış?"

"Biz birbirimiz olmadan düştüğümüz yerden kalkamayız Karaca'm."

Toprak kokusunu içine çektiğinde uzaklaştı Maral.

"Ben düştüğüm gibi kalkarım da, sen nasıl kalkacaksın?"

Arkasını döndüğünde başını çevirerek derin bir nefes aldı ve "Bitti." dedi Maral. Sonra kendi kendine *'Bitti.'* diye tekrar etti. Ailesinin yanına gitmek için adım attığı an, dizlerinin üzerine çöken Arkın belinden tutuğu kadının sırtına başını dayadı.

"Yalvarırım Karaca'm, bırakma beni. Affet sevgilim."

Kapalı olan gözlerini arayan Maral, akan yaşların ardından alanda boş boş gözlerini gezdirdi. Bu hallerini gören yalnızca ailesi değil, bütün yolculardı. Alandaki herkes onlara dönmüş yarı şaşkınlık, yarı ağlamaklı ikisini izliyordu. Gücü yavaş yavaş tükeniyordu Maral'ın, *'Dön!'* diyordu yüreği *'Dön bak sevdiğin adama. Bir kez olsun dön bak ardında bırakacağın adama!'*

Maral babasına çevirdiği gözlerini kırpmadan kurtuldu güçlü kollardan. Ne arkasını döndü, ne sevdiği adama baktı. Her attığı adımı boşlukta sallansa da devam etti yürümeye.

"Gitme!"

Ve gitti Maral. Nasıl geldiyse Arkın'a, öyle gitti.

Arkın, dizlerinin üzerinde çökmüş halde duruyor ve arkasından Maral'ın son kapıdan geçişini, kendisinden usul usul gidişini seyrediyordu.

"Gitme, gitme sevgilim, yalvarırım gitme. Gidersen düştüğüm yerden kalkamam, gitme. Kaybolurum sensiz. Dön bak bana, şimdiden sensiz adamın aldığı hali gör."

32. Bölüm

"Sen diz çökme adam, sen düşme... Eğer ki düşersen, bu şehrin kapıları da düşer."

Arkın'ı arkasında bırakıp son kapıdan geçerken, geri dönüp bakmak istemedi Maral. Onu o halde görmek istemedi. Güçsüzlüğünü, gözlerinin şahitliğine kapattı. Onu yaptıklarıyla, çektirdikleriyle hatırlamak istiyordu. Bebeğine kıyan, verdiği kayıpların mimarı olan adamdı ve öyle hatırlamak istiyordu. Onun hırsı ve oyunları yüzünden daha öğrenemeden kaybettiği bebeğinin acısını yaşayan bir kadındı o.

Başı önde ilerlerken, içinden sıraladığı cümleleri gözyaşları takip ediyordu. Eli istemsizce karnına gitmiş, sonra da buruk bir gülümseme dudaklarında peyda olmuştu.

Bilet kontrolü bitip son kapıdan da geçince, uçağın kapısında bekleyen hostesler eşliğinde yerine oturmuş, rötarsız kalkışı beklemeye başlamıştı.

Düşünmeyecekti, hayır. Bebeğinin bir tanesi hâlâ onunlaydı ve onun da gitmesine müsaade etmeyecekti. Eli hâlâ karnının üzerindeyken, elinin üzerine bırakılan elin sahibine bakıp iç çekti.

"Bebişimiz iyi olacak Maral abla. Halası ve annesi onun iyi olması için her şeyi yapacak. O güçlendikçe biz de güçleneceğiz. Belki unutmak kolay olmayacak ama bu kez temellerimizi sağlam atacak, yıkılmayacağız."

Küçük dediği kızın kendinden büyük laflarına başını salladı Maral.

"Bir insanın belinde taşıdığı tek silah, sağlam bir dosttur meleğim. Benim gücüm de dostlarım. Belki bedenleri

değil yanımda olan, ama sahip oldukları inanç var ya, işte o beni ayakta tutan."

İkisinin de söyleyecek birçok şeyi olmasına rağmen, cesaret edemiyorlardı bir sonraki adımı atmaya. Gözleri kesiştiğinde, küçüğün de gözlerinin içinden akıp giden duygu selinin akışına kapıldı. Dolan gözlerden gözlerini çekmeye kendini zorlasa da yapamadı. Ne varsa diyeceği, hepsi boğazına dizilip kaldı.

Maral, emanet bir aşkı yaşadığı adama, Arkın'a ve arkasında bıraktıklarına yanarken, Arya affetmem dediği abisi ve kabul görmeyen aşkına yanıyordu. Kapılar kapandığında hostesler açık olan bagaj kapaklarını kapatmaya başladılar. Tüm kontroller bittiğinde, ortalıktan çekilen hosteslerden sonra kaptanın sesi duyuldu. Ağır ağır uçuş için ilerleyen pilot, sıranın en önüne geçerek hızını arttırdı. Uçak havalanırken gözlerini kapatan Maral, birkaç dakika derin nefesler eşliğinde boşlukta salınıyormuş hissinin geçmesini bekledi.

Bitmişti değil mi her şey, istediği gibi sünger çekebilecekti geçmiş dediği, daha kabuk bağlamamış yaralarının olduğu yere? Gitmişti değil mi sevdiklerinden? Bildiği bir ülkenin bilmediği şehirlerinde kaybolarak bulacaktı yönünü, bulacaktı değil mi?

* * *

Dizlerinin üzerinde çökmüş, hâlâ omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya devam eden Arkın, havalanan uçağın arkasından bakıp başını salladı. Durduramamıştı Karaca'sını, gitmesine mâni olmamıştı. Gözyaşlarını silip ayağa kalktı. Omzuma dokunan elin sahibine bakıp önüne döndü. Yüreğinin yalnızlığı içine işlediğinde, bedeninden gelip geçen titremeyle kucaklaştı. Hep yalnız değil miydi Arkın? Hep yalnızdı, kimsesizdi. Öksüz ve yetim olduğu yetmiyormuş

gibi, şimdi de gönlü vedasını esirgemiş, yetim bırakmıştı.

Alandan çıkmak için ağır ağır çıkışa ilerlerken kimse umurunda değildi artık. Ondan giden gittikten sonra, kalanlar kendisi için hiçbir şey ifade etmiyordu. Arabanın yanına gelip bir kez daha başını yukarıya çevirdi. Kaybolan uçağın arkasından bakarken, tamamen gitmiş olduğu, artık yalnızlığıyla baş başa kaldığı, bir kere daha yüzüne tokat gibi çarpmıştı.

İnsan kazanamayacağı bir savaşa neden girerdi? Hadi girdi, neden dur durak bilmezdi?

"Allah'a emanet ettim sizi."

Boğuk çıkan sesi yeni bir feryadın habercisi olsa da, otoparka kadar sıktı kendini. Arabasının yanına gelince, tavanına yumruklarını vurduğu arabanın kapısını açıp şoför koltuğuna oturdu. Gözü hâlâ kapıdaydı, gittiğini bile bile *'Belki...'* diyordu, *'Belki vazgeçmiştir.'*

Arabayı çalıştırarak tekerleklere yön verip otoparktan çıktı. Nereye giderdi, neresi acısını katmerlerdi, bilmiyordu. Hangi ev, hangi mekân yalnızlığına kadeh kaldırırdı?

İstanbul'dan nefret de etse, İstanbul aşktı onun için. Kaçması mümkün olmayan gizli yâriydi. Bu sokaklar ona amaçsızlığı hatırlatırken, Çatalca'daki çiftliğe gitmeye karar verdi. Uçak kaç fitte, saatteki hızı kaç milse o kadar hızlandı Arkın. Ulaşmayacağı hıza inat zorladı ibreyi.

Çiftlik yoluna girdi ama burada da anılar onu yalnız bırakmamıştı. Çiftliğe kadar olan yolda, her ağacın, her taşın yanında beliren küçük bedenle yüreği alazlanıp uçuvermişti. Çiftlik evinin kapısında biten yol, ahırların kapısında yeniden başlamıştı. Yağan yağmur yüzünden çamur olan ahır kapısının önünde ansızın belirivermişti Maral'ın on üç yaşındaki hali. Oysa hava kapalı bile değildi.

O günkü gibi öfkeli ya da kıskanç değildi arabadan çıkışı, o küçük kıza hasret dolu yüreğiydi koşan. Titreyen dizleri nasıl olduysa toprak yığını haline gelen bedenini

taşımaya başladı. Ahırın kapısına gelerek zorla aldığı nefeslerin eşliğinde demir kapıya tutundu. İçeriye adım atmaya korkarak başını eğdi. Üç numaralı tavlaya gelince içeriden gelen seslere başını kaldırdı. Gözleri dolduğunda ağzını kapattı. Bu oydu! Onundu.

"Dolunay benim atım olacak. Onu bana Aslan amcam hediye etti!"

Yağ sürmüşçesine parlayan siyah derisinden gözlerini ayıramıyordu. Sırtını kapıya dayadığı an çiftliğin emektarının sesini duydu.

"Arkın Beyoğlum, hoş geldin."

Gözlerindeki yaşlar parlarken, gülümsemeye çalıştı.

"Hoş buldum Oktay amca."

"Geleceğini haber verseydin hazırlık yapardık. Mutlu haberi duydun da mı geldin oğul?"

Olumsuzca başını sallayınca, meraklı gözleri ahırın içinde dolaştı.

"Mutlu haber?"

Boğuk çıkan çatallaşmış sesi daha da kısılmıştı.

"Bunca yıldan sonra Dolunay gebe kaldı. Geçen ay çok sağlıklı bir yavrusu oldu. Yaşlandığı için veteriner zor olur dediydi ama Allah yardım etti. Sana ulaşamadığım için Kaya Bey'ime haber verdiydim. O da Maral kızımı alıp geleceğini söylemişti ama..."

Yumruklarını sıkarak kursağında kalan sevincine sövdü, gerçi herkesin sevincini kursağında bırakmamış mıydı yaptıkları?

"Ç-çok sevindim. Dolunay nasıl peki, sağlığı?"

Zoraki konuşmasını sonlandırmak için çabalıyordu.

"Anne ve dişi tay sağlıklı."

'Dolunayın kızı olacak ve adını da; Dolunayın Kızı koyacağım. Bilsinler benim kızımın kızı olduğunu!'

'Kızının kızı oldu sevgilim, neredesin?' diye fısıldadı Arkın, akmak için bekleyen yeni damlalar görüşünü kapat-

maya başlamıştı.

"Ben, ben odamdayım Oktay amca. Aynur abla telaş yapmasın ben geldim diye. Hiçbir şey istemiyorum. Sadece yalnız kalsam yeter."

Sarsak adımlarla ahırdan çıkarak kendini eve zor attı.

"Her yerde izin varken, güneşi kıskandıran sıcacık gülüşün ve kahkahan gözlerimin önündeyken, nasıl nefes alınır bu şehirde?"

Odanın kapısını hızla çarptığında, ne varsa gözüne kestirdiği, yerle bir etti.

"Aahhh!"

Soluksuz kaldığında, göğsüne durmadan indirdiği yumruğu yanına düştü. Nasıl dinerdi bu acı, göğsündeki bu acı nasıl geçerdi? Neydi çaresi?

Kendini unutana kadar içmek ve aklında ne kadar Maral varsa hepsini bir araya toplamak istiyordu.

"Sensiz nasıl yaşanırsa öyle yaşayacağım bundan sonra, yani kimsesiz."

* * *

Babasının, *'Sen nasıl istiyorsan...'* deyip dışarı çıktığı gün, küslükleri de kısa sürmüştü. Akşama doğru nereye gideceği ve kime emanet edileceği kesinleştirilmişti. Hastaneden çıktığı günden sonra bir gün, yine hepsi bir araya gelmişti. Daha alçısı çıkmayan kolunu kucağına alan Maral, koltuğa oturmuş ve ev ahalisinin buruk gırgırını dinlemişti..

"Emin misin?"

Her önüne gelen aynı soruyu soruyordu. O da her seferinde olduğu gibi, "Yapmak zorundayım, en azından kendim için." diyerek konuşmayı bir şekilde, sonraki sorular için geçiştiriyordu. Babasının da dediği gibi; Maral ne isterse, nasıl isterse öyle olmuştu. Birkaç gün içinde her şey

hazırlanmış, kalacağı yer, biletler dâhil önüne bırakılmıştı. İlk zamanlar için ev tutulsun istememiş, bölgeyi böylece daha kolay tanıyabileceğini söylemişti. Alaz yine de, "Ne alakası var Maral, bölgeyi tanımakla?" diyerek düşüncelerini dile getirdiğinde susmuştu.

O da biliyordu bir alakası olmadığını, istemiyordu işte. Belki nedeni diğerlerine saçma bile gelebilirdi ama o dört duvar arasında insanlardan uzak kalmaktan nefret eder olmuştu evliliği boyunca. Bunu da kolay kolay dillendiremiyordu.

Elini karnından yolculuk boyunca çekmeyen Maral, uçağın inişe geçtiğini pilotun aksanlı konuşmasıyla anlamış ve hiç yatırmadığı koltukta dikleşmişti.

"Mucizem..." dediğinde gözleri yeniden doldu. Allah'ın en güzel hediyesiydi bebeği. Birini belki almıştı Allah ama birini dayanağı olması için bırakmıştı ona, inanıyordu buna. Hediyeydi bebeği evet, yakasını silkemediği kocasının da hediyesiydi. Hayata tutunma sebebi, annelik duygusunu yaşatacak bebeği...

Üç saatlik rötarsız uçuş sonrası, İtalya'ya gelmişlerdi. Yolcuların bir bir terk ettiği uçakta çıkışa ilerlerken derin nefesler aldı. Arya "Hadi Maral abla." diyerek elini uzattığında, kendisine uzanan eli boş bırakmadan tuttu genç kadın. Uçaktan indiklerinde bagajların olduğu yöne doğru ilerlediler. A3 kapısından çıkan yolculara ait olan bagajlar gelmeye başlayınca, yardım için gelen görevli, elindeki arabaya kendilerine ait valizleri Arya eşliğinde dizmeye başladı.

Valizler tamam olduğunda çıkış kapısına doğru ilerlediler. Alaz'ın "Güvendiğim bir arkadaşım." dediği ve ayarlamasını ona göre yaptığı otele gitmek için ilerlemeye başladılar.

Otel sahibinin gönderdiği elemanı görebilmek adına, gelen yolcuları karşılamak için kapıda bekleyenlere bak-

maya başladı Maral. Adının yazılı olduğu pankartı gördüğünde, bekleyeni görmek için bakışlarını elin sahibine çevirdi.

Esmer, 1.90'a yakın boyu ve yapılı vücudunun belirgin kasları giydiği tişörtten taşan, gözleri hafif çekik, sert yüz hatlarına tezatlık oluşturan gülümsemesiyle kapıda bekleyen top sakallı adama bakakaldı.

Koruması herhalde, diye düşünürken; "Maral Hanım? Sizsiniz değil mi?" diyerek ona yaklaşan adamla bir adım geri attı. Daha *'ben buradayım'* bile demeden üzerine gelen adama şaşkınlığı artıyordu.

"E-evet benim. Kardeşim Arya."

Niye kekelediğini bile bilmiyordu.

"Memnun oldum. Ben de Tunay, Tunay Körmükçü."

"Ben de memnun oldum Tunay Bey."

"Lütfen, Tunay de... Alaz geleceğinizi bildirdiği için kendim karşılamak istedim. Bu taraftan..."

Eliyle yolu tarif ederek arabanın olduğu yönü işaret etti. Alaz'ın arkadaşı mıydı şimdi? Peki, onu nasıl tanımıştı?

"Sizi korkutmak istememiştim Maral Hanım. Alaz, sizi tanıyabilmem için fotoğrafınızı atmıştı."

Şimdi anlaşıldı, diye başını salladı Maral ve "Endişe etmeyin Tunay, sorun değil." dedikten sonra susmayı tercih etti.

Siyah bir Cadillac Escalade'nin yanına geldiklerinde başını yana çevirdi. Tunay kendisini bekleyen kadına gülümseyerek kapıları açtı ve içeri geçerek koltukta yerini almasını bekledi. Hemen arkalarından gelen görevliye valizleri bagaja yerleştirmesini işaret etti. Adam itinayla valizleri yerleştirdikten sonra, avucunun arasına bahşişi sıkıştırıp teşekkür ettikten sonra yolladı.

"Hazırsanız?"

Tunay sorduğunda, Arya ve Maral hazır olduklarını belirten mırıltılar çıkarmışlardı. Hiç beklemeden hareket

eden araç Roma sokaklarına doğru yol alırken, şehrin buram buram aşk kokusunu peşinde sürüklüyordu. Sokak lambalarının renklendirdiği caddelerden geçerken sol yanının eksikliğini şimdi daha çok hissediyordu Maral.

Kısa sürede Roma'nın en görkemli oteline gelmiş, resepsiyonda beklemelerini istemeyen Tunay'ın onlar için hazırlattığı odanın anahtarlarını getirmelerini, lobinin avangart mobilyalarının koltuklarında bekliyorlardı. Maral burayı hatırlıyordu. Gözleri daha önceki gördüklerini hatırlamak istercesine tarih kokan Boscola Roma Hotel'in lobisinde dolanırken, çevredeki insanların koşuşturmasını dinginlikle izlemeye koyuldu.

"Anahtarlarınız."

Tunay dalan kadına yaklaştığı her an, güzelliğine kapılmamak için kendiyle savaşıyordu. Maral, kendisine uzatılan anahtarı alarak gülümsedi.

"Teşekkür ederiz. Size de zahmet verdik."

"Benim için keyif, eğer senin için uygunsa akşam yemeğinde bana eşlik etmenizi isteyebilir miyim?"

Maral, emir içermeyen nazik soruyu duyduğunda, beyefendiliğin hâlâ var olduğunu anladı. Zira kendisi bile unutmaya yüz tutmuştu. Yemek yemek istemiyor, aksine yatağına kurulup yorganı kafasına kadar çekerek uyumak istiyordu. Gözlerinin içine bakan adama sahte olduğunu bildiği ama göstermekten çekinmediği gülümsemesini sundu.

"Bu akşam için beni affedin, yorgunum."

Tunay anlayışla başını salladı.

"Düşünemedim. Eğer ihtiyacınız olursa numaram."

Maral avucuna bırakılan kartı alarak teşekkür etti ve kendilerini bekleyen belboya doğru ilerledi. Kendileri için hazırlanan süite çıktıklarında, belboy odayı kısaca tanıtıp çıktı.

Junior süit olan odalarının alt katı küçük bir mutfak, bir

lavabo, oturma grubu ve TV ünitesinin bulunduğu çok büyük sayılmayacak boyutta odacıklardan oluşuyordu. Üst katı az çok tahmin etse de, Arya'nın odayı keyifle dolaşırken ne nerede anlatmasıyla öğreniyordu.

"Maral abla, burada iki tane çift kişilik yatak, bir tane LCD televizyon, boydan boya bir gardırop, bir de kocaman balkon var. Bir saniye banyoya geçiyorum."

Gülümseyerek başını salladı ve bıcır bıcır konuşan küçüğü dinlemeye devam etti.

"Hah, nerede kalmıştık? Evet banyomuz; bir tane duş kabini, bir tane jakuzi, iki kişilik lavabo ve yine büyük ama tek kişilik tuvaletimiz bulunmakta."

Üst katın merdivenlerinden koşarak aşağı inen Arya'ya yavaş olması için uyarıcı bakışlar attı ama omuz silken kız hemen yanındaki balkon kapısına koştu.

"Maral abla! Şehir ayaklarımızın altında, bakar mısın şu güzelliğe."

Arya'nın çocuksu sevincine ortak olmak için yanına ilerledi genç kadın ve sonuna kadar açılmış perdelerin ardından dışarıya baktı. Gördüklerinden memnun olduğunu bildiren mırıltılar çıkarırken, omzunu kapı pervazına dayayıp muazzam derecede güzel ve ışıl ışıl olan görüntüyü izlemeye başladı.

"Çok güzel." diyerek iç çekti. Yarın muhakkak bu sokaklarda kaybolmalıydı. Her caddeyi, her sokağı karış karış gezmeliydi.

"Yarın yeni bir gün olacak Arya, yarın yeni umutlara gebe kalacak. Umalım ki, yüreğimizde ne varsa avucumuza o düşsün."

* * *

Tunay, odasına çıkan kadının arkasından uzunca bir müddet baktı ve cebindeki telefonu çıkardı. Alaz'a güven-

de olduklarını bildiren mesajı gönderdikten sonra cevabı beklemeye başladı.

"Daha önce de dediğim gibi, o gezme delisi üyen yerinden çıkmak için bahane aramasın. Maral'ı başkasıyla karıştırma! Ve verdiğin sözü hiçbir zaman unutma; kardeşin kardeşimdir dedin. O yüzden kardeşim sana emanet. Ona iyi bak Tunay."

Gelen cevabı okurken gülen yüzü yavaş yavaş asıldı. Alaz kendince uyarısını yapıyordu. Arkadaşını ne kadar tanısa da, belli ki yine de küçük bir hatırlatmadan zarar gelmez diyordu. Tunay, telefonu cebine koydu ve gelen arabasına doğru yürüdü.

Evine gitse fena olmazdı. Yarın nasıl olsa yine burada olacaktı ve dinlenmiş olarak Maral'ın karşısına çıkmalı, gerekirse gün boyunca emrine oynamalıydı.

"Kardeşin, kardeşim derken karşıma Doktor Hanım'ın çıkacağını nereden bilirdim be dostum!"

Üç yıl önce bir kongrede görmüştü Maral'ı ve aradan geçen onca zamana rağmen bu akşam karşısında gördüğünde ne yapacağını şaşırmıştı. İlk önce elinde tuttuğu karta, sonra da üzerine gelen kadına aynı şaşkınlıkla bakakalmıştı.

Bakışları, gözlerindeki o ifade tamamıyla değişmiş, boş bakar olmuştu. Oysa onu ilk gördüğünde üzerindeki bordo elbisenin içinde bir yıldız gibi parlıyor, güzelliği ve gülüşüyle bulundukları salona ışık saçıyordu. Üç yıl önce de aynı şeyi düşünmüştü, şimdi de aynı düşünüyordu.

'Bu kadını gördükten sonra, bunca yıl boşa yaşadığımı anladım.'

Başını sallayıp önüne döndü, ne olursa olsun Maral'ın yine gülmesini sağlayacaktı. Bakışlarından bile masumluk akan kadına, yaşadığını hatırlatacaktı.

"Uğruna kaç savaşa girilecekse razıyım peri kızı, sen eskisi gibi etrafına ışık saçana kadar durmayacağım. Önünde eğilecek bile olsam, ölüm bile olsan, kabulümsün."

Akşamın karanlığına doğru yola çıkan arabanın sürücü koltuğunda oturan adam da yarının getireceklerine bağladı tüm umutlarını.

Gönül savaşında kuşanılan silahlar, en çok kimi yaralayacaktı? Kim toplayacaktı kırık bir kalbin parçalarını?

33. Bölüm

Aylar geçmişti. Nasıl yaşadığını bilmediği, ömrünü yavaş yavaş tüketen aylar... Ne kadar olmuştu Karaca'sı gideli, onu görmeyeli ne kadar olmuştu sahi? Oysa acısı daha dün gibiydi geçen beş buçuk ayın. Eğer yanlış hesaplamadıysa, hamileliğinin son ayının içindeydi Maral. Nasıl geçmişti onun için bu aylar? Hamileliği nasıldı, zor mu geçiyordu? Canı bir şeyler çekmiş miydi? Çektiyse kim bulmuştu isteklerini? Ağlamış mıydı mesela? Özlemiş miydi Arkın'ı?

Arkın'ın yüreğinin ortasına bazı geceler gelip yerleşen bir yumru vardı. Saatlerce oturduğu yerden kalkmaz, ağırlaştıkça nefesini keserdi. Arkın gün geçtikçe dibe batarken, Karaca düzelmiş miydi? Kırdıklarını toplayabilmiş miydi? Çünkü Arkın kendi kırdıklarını toplayamadığı gibi artık bir de boş vermişti hayata. Saçı sakalı salmış, yaşamak için yaşayan bir adam olmuştu.

İlk aylarda çiftlik evinden dışarı adım bile atmamıştı. Perdelerini açmadığı odanın karanlığında sürekli ağlayıp bağırmış, gözünü açtığı her anda içki şişelerini kucaklamıştı. Adını unutacak kadar kendini kaybetmişti. Sabahı akşamı birbirine girmeye başladığında, anılar daha çok çöreklenir olmuştu üstüne. Göz açıp kapamasıyla hep karısını görür olmuştu. Ne yazık ki her seferinde de terk ediliyordu.

Çiftlikte duramayacağını anladığında şehre geri gelmiş, herkesten uzak bir evde yaşamaya başlamıştı. İstanbul'un arka sokaklarında ayyaşlığın dibine vurmaya başlamış, ünlü mekânların kapısına bile adım atmaz olmuştu.

Burnunu çekerek geldiği barın kapısına baktı. Üzerin-

deki tişörtün eteklerini çekiştirdi ve içeri girmekten vazgeçip geri döndü. Kafası yeterince iyiyken fazlasını içmeyecekti burada ya da başka bir yere gidecekti. Nasıl olsa bir alt sokakta takıldığı diğer mekân vardı.

"Ne o, içeri girmeden mi gidiyorsun ayyaş?"

Kapıda kendini bodyguard zanneden adamın sorusunu duyduğunda bıyık altından güldü.

"Ayyaş? Bu gece bu ayyaşın verecek parası yok."

Yalandı. Sadece gürültüsüz bir yer arıyordu. Kafası artık bu gürültüyü kaldırmaz olmuştu. Kaşının üstündeki yaraya dokunduğunda bir gün önceki kavgasını hatırladı. Adamlar onu kapıdan sürükleyerek atarken "Bir daha buraya gelirsen sağ çıkamazsın!" diye uyarmışlardı. Dinlemiş miydi peki onları, tabii ki hayır! Aradan saatler geçtiğinde yine aynı kapıda bitmişti. Belayla birlikte ölüm arıyordu resmen. Belayı çekerse ölüm zaten kendinden gelecekti, öyle değil mi?

"Yüzüğün var."

Yüzüğü... Karısından ona kalan tek şey... Sol elini hafifçe kaldırıp yüzük parmağını saran halkaya bakınca acıyla kasıldı yüzü. Kimse onu alamazdı, onu isteyemezdi de. Ondan beklenmeyecek bir çeviklikle geri dönüp kapıdaki adamın burnuna kafa attı.

"Yüzüğüm benim yaşama nedenim lan! O halka benim kaderim. Kendi ellerimle sonumu yazdığım kaderim."

Attığı kafayla sersemleyen adamın üstüne oturdu ve yumruklarını hiç acımadan nereye denk gelirse diyerek indirmeye başladı. İçeriden koşup gelen diğer adamlar, bu sefer arkadaşlarının üstünden kaldırdıkları Arkın'a vurmaya başladılar. Aynı onun gibi acımadan, ne olacağını düşünmeden vurmaya devam ettiler.

Arkın kendini korumuyor, aksine her aldığı darbede gülümsüyordu. Karnına, bacağına, sırtına gelen darbelerden kaçacağına kendini onlara bırakmıştı. Adamlar-

dan biri sağ ayağını kaldırıp yüzüne vurmak istediğinde kulakları sağır edecek bir ses yankılandı sokakta. Yüksek müzik sesini batıran o ses, birçok defa daha yankılanmaya devam etti.

Yattığı taş zemine, onun hemen yanına dizini, karnını ve kaldırdığı yumruğu sıkarak yığılan adamlara patlamış kaşının altından, şişmeye başlayan gözüyle baktı. Adamlar acı çekerek kan kaybederken, o gülerek kalkmaya çalıştı. Yediği darbeler yüzünden suratını buruşturarak oturur konuma geldiğinde, "Allah'ın sopası yok ki gözünüze soksun." dedi, bir de üstüne gülmeye çalıştı.

"Allah'ın sopası yok ama benim silahımın kurşunu var koduğumun manyağı!"

Ilgaz, karşısında burnundan soluyarak ona bakıyordu. Yetişmese ne olacaktı? Peşine taktığı adamları biraz geç haber verse ne olacaktı, öldürtecek miydi kendini? Arkın'ı yerde gördüğünde aklını yitirdiğini düşündü bir an Ilgaz, kendini savunmayan adama bakarken çıldırdı. Oysa o adamları tek hareketle yere serecek kadar iyi dövüştüğünü iyi bilirdi.

"Defol git başımdan!"

Arkın zorla toparlanarak sarsakça adım attı. Ilgaz onu duymazdan gelip koluna girmeye çalıştığındaysa kendini geri çekti.

"Çek elini!"

Yanından geçmeye kalktığında koluna yapışan adama ters ters bakıp yürümeye çalıştı.

"Yürü!"

"Sana defol dedim!"

Yeniden adım atmayı denediğinde karnını tutan Arkın, dengesini kaybedip kapıya tutunmaya çalıştı. Ilgaz sinirle gözlerini yumdu ve iki yumruk da o atmak istedi bu geri zekâlı âşığa. Kendini hissiz falan mı zannediyordu acaba bu kadar dayak yerken?

"Ben de sana yürü dedim dostum!"

Kulakları yanlışı duyacak kadar sağlıklı iken, gözleri doğru insanı görecek kadar sağlıklı bakmıyordu Arkın'ın. Çünkü güzel olan kafası buna izin vermiyordu.

"Ben kimsenin dostu değilim. Şimdi beni yalnız bırak..."

Yumruğunu vurmak için kaldırdığında, bileğini büküp arkasında sabitleyen Ilgaz sinirle soludu.

"Yürü lan, gidiyoruz!"

Ilgaz sınırdaydı. Az daha direnmeye devam ederse kendisini kontrol etmeyi gerçekten bırakacaktı.

"Çek ellerini üzerimden Dağdeviren!"

"Lan şerefsiz, yürü!"

Arkın'ı sürüklercesine bar demeye bin şahit isteyen yerin kapısından çıkarmış, arabasının içine fırlatırcasına atmıştı. Sonra az ileride bekleyen adamlarına barın önündeki adamları göstermişti.

"Bire üç kişi dalan bu itlere, üçün birini verin de rahatlasınlar. Temizleyin ortalığı."

Başka tek kelime etmemiş, doğruca şoför koltuğuna oturmuştu. Yan koltuktaki şekli kaymış herife dönerek yumruğunu sıktı.

"Ne lan bu halin?"

Kükrercesine bağırdığında, Arkın bayık gözlerle kendisine bağıran adama dönmeye ve bakmaya çalıştı.

"Yaşıyorum." dedi tıslarcasına, tek kelimeyle halini özetleyip sustu. Ilgaz dar sokaklardan çıkmak üzereyken, el frenini çeken Arkın kaşlarını çatarak yanındaki adama döndü.

"Aç kapıları inicem. Evime-" dedi kapının kolunu zorlarken. Ilgaz göğsünü şişirip nefesini gürültüyle verdi.

"Hangisine gideceksin lan, hangisine? Köprü altına mı, yoksa çatısız pislik içinde yaşadığın evine mi?"

"Onu doğru dedin bak, evimin köprü altında olduğu

doğru, uzaktan deniz manzaralı ama tam görmüyor. Az gözünü kısarsan belki çizgisini görürsün."

Kahkaha atmaya başlarken, gözünün kenarından akan yaşı göstermemek için hızla elini yanağına götürdü. Ilgaz onun saklamaya çalıştığı yaşın yok oluşunu izledi ve yumruklarını sıkmaya devam etti. *"Onun bu hale gelmesinde hepimizin suçu var!"* diyordu içinden. En çok da bu yakıyordu canını.

El frenini indirip Arkın'ı hiç dinlemeden yoluna devam etti, ta ki oturdukları eve gelene kadar. Hoş, Arkın da hiç muhabbet edecek havada değildi ya neyse. Kendi kendine diline doladığı şarkıyı mırıldanıyor, kafasını yasladığı koltukta sağa sola sallıyordu.

"İn!"

Ilgaz arabadan çıkarak açtığı kapının önünde beklemeye başladı. Arkın kafasını hâlâ toplayamazken, geldikleri yeri çözmek için etrafa bakıyordu. *'Yeşil'* diye iç geçirdi bahçeye bakarken. Korumaları görünce nihayet anlamıştı geldikleri yerin neresi olduğunu.

"Ooo, kapıdaki itcikler de yerli yerinde!"

Başını sallayıp, Ilgaz'ın onu homurdanarak sürüklemesine izin verdi. Açılan kapıya bakmadan holden geçip salona girdiler. Adımları hâlâ sarsakken, karşısındaki ahaliye bakıp asker selamı vermeye çalıştı. Kendisine şaşkın şaşkın bakan adamlara kaşlarını çatarak bakmaya başladı. Sonra dudaklarını yukarı alayla kıvırdı. Kendine eğdiği bakışlarını yıpranmış ayakkabılarından, yırtık düşük bel kotuna ve yer yer yırtıklar olan soluk yeşil tişörtüne kadar çıkardı. İstedikleri gibi bir adam olup çıkmıştı, niye bu kadar şaşırıyorlardı?

"Babalar da buradaysa iş ciddi o zaman. Nasılsınız haşmetlilerim?"

Önlerine doğru selam vererek eğildi ve kahkaha atarak toplandı.

"Bu ne hal ulan?" diyen Uraz Karaaslan'a ardından da hiç konuşmayan Kaya amcasına baktı.

"Ünlü doktor, pek acımasız mafya babası ve benim Karaca'mın babası... Nasılsınız? Afiyettesinizdir inşallah?"

Karşısındaki adamların yerlerinde huzursuzca kıpırdanmalarına, kıstığı gözleriyle bakmayı sürdürdü.

"Oğlum... Sana bu hal ne dedim?"

Oğlum? Kimin oğluydu ki Arkın? Kimi vardı arkasında?

"Ne varmış benim halimde, istediğiniz bu değil miydi? Ben gayet de memnunum bu halimden. Siz değil misiniz ya da yanlış oldu, sizleri yine mi mutlu edemedim? Tüh o zaman!"

"Ne içtin lan sen bu kadar?"

Bir an durdu Arkın, içtiklerini saymaya başladığında başını geri attı ve "Ayıp ama insanın ne yediği, içtiği sorulur mu?" diyerek geriye doğru sendeledi.

"Git, karını al da gel!"

Kaya Altuğ'un dudaklarını kıvırarak söylediği cümle ile şaşırmış, ne diyeceğini bilememişti. Bu nasıl şakaydı?

"Ee, eğlendiğinize göre ben gideyim. Ayda bir yapalım bunu, ben batarken siz gülmeye devam edersiniz."

Kapıya dönmeye çalıştığında koluna yapışan Serhat'ın burnuna dirseğini geçirdi. Serhat inleyerek burnunu tutarken, "Valla nasıl denk geldi bilemedim." diyerek güldü.

"Git, karını getir!"

Kaya Altuğ sözünü yinelediğinde aniden dolan gözlerini başka yöne çevirdi Arkın.

"Gelmez ki, istemiyor artık beni..."

"Denemeden bilemezsin, öyle değil mi?" diyen ve burnunu tutan Serhat'a döndüğünde sinirlendi. Kafasını toplayabilse bir de kafa atacaktı şu mendebura, ama işte olduğu yerden hangi Serhat'a vuracağına karar veremiyordu.

"Şu an, hiçbirinizle uğraşacak gücüm yok!"

Parmaklarını onlara doğrultup hepsinin üzerinde dolaştırdı.

"Hem de siz bu kadar kalabalıkken."

"Sen bu halinden memnun olduğunu söylüyorsun evlat da; şu haline bir bak, sefillere dönmüşsün. Aynaya en son ne zaman baktın? Kendine gel artık, yoksa ben seni kendine getirmesini bilirim!"

Alayla ellerini ağzına kapatan Arkın, korkuyormuş gibi yaptı.

"Ne yaparsın Uraz Bey? Ne yapacaksan yap da görelim, inan çok sabırsızım. Niye şaşıyorsunuz ya da neyi kınıyorsunuz? Ben, sizin benim için hazırladığınız hayatı yaşıyorum. Savaşmadan kaybetmeme sebep olduğunuz hayatı hem de. Şimdi benim karşıma geçip kimse ahkâm kesmesin. Artık sizin Arkın diye bir tanıdığınız, evladınız yok. Ben yokum. Ben o gün, o havaalanında her şeyimi bıraktım. Bana karışmayın, beni görmeyin, aynı benim sizi görmediğim gibi..."

"Kendine gel!"

Kendindeydi ve gerçeklerle doluydu genç adam. Hatta ona göre gerçek; hiç olmadığı kadar yetmişlik bir şişenin içindeydi.

"Olmayan bir şeye gelmem mümkün değil Kaya Bey, şimdi izin verirseniz yaşamam gereken bir acım var ve onu yaşamak istiyorum. Dönen dünyaya yetişmeye çalışıyorum. Siz beni burada lafa tutarken, o kaç tur attı haberiniz var mı?"

"Maral boşanma davası açtı. Senden boşanmak için..."

Ada kucağında kendinin kopyası olan minik oğlu Dağhan ile yanına yaklaşırken, söylediklerini duyan Arkın'ın omuzları bir kere daha yenilgiyle çökmüştü. Bitmiş miydi şimdi her şey? Bu kadar mıydı ona olan sevdası? O daha onu kazanamadan isyan mı etmişti sevgilerine?

Dolan gözlerini saklamak için Ada'nın kucağındaki be-

beğin başını koklayarak öptü ve arkasına bakmadan kapıya doğru yürüdü.

"O öyle mutlu olacaksa engel olmam Karaca'ma. İyi olsun da, ben yok olmaya razıyım. Kabul ettiğimi söylersiniz."

Kapıdan çıktığında, geldiğinden daha beter bir hal içerisindeydi. Nedeni mi kalmıştı artık yaşamak için? Kalmış mıydı kurtarılacak bir yuva? O iyi olsun diye rahat bırakışı, bir kâğıt parçasına mı sığdırılıyordu şimdi?

"Neden yaptın kızım?"

Babasına dönen Ada, giden Arkın'ın arkasından dudaklarını bükerek baktı.

"Nedenini sorgulama baba, var bir bildiğim. Bu saf âşığın ilk işi Maral'ı bulmak olacak, bak görürsün."

Adı gibi biliyordu bu yontulmamış odunun karısını bulmaya gideceğini, Arkın ile ilgili bildiği tek şey varsa o da karısını kaybetmek istemeyişiydi. Ettiği beylik lafları anca yutardı.

"İşe yarayacak mı dersin?"

Kaya Bey yüzünü buruşturduğunda, bu gidişin iyi bir gidiş olmadığını anlamıştı.

"Yarayacak amca, emin ol yarayacak."

Yaramak zorundaydı. Kocasına döndü ve "Ateşi harla Karam, az daha tutuşsun." diyerek göz kırptı. Ilgaz aşkın tanımı dediği karısına gözleriyle aşkını anlatarak başını salladı.

"Sen dersin de ben yapmaz mıyım?" derken Ilgaz, çoktan kapıya varmıştı.

Şimdi sıra, giden adamı bulmaya gelmişti. Evden çıktı ve önden yalpalayarak giden Arkın'ın peşine takıldı. Korumalar gelmek istediğinde bekleyin işareti yapıp yürümeye devam etti. Arkın bitmişti değil mi, bitmişti. Görünen köy kılavuz ister miydi? Bunun da tek örneği bacaklarına vu-

rarak yürüyen adamdı.

Sahile kadar durmadılar. Arkın sahile adım attı ve en sakin köşeyi bulana kadar yürüdü. Gördüğü balıkçı teknesinin arkasına kendini attı, ardından sırtını teknenin gövdesine yasladı. Başını vurmaya başladığında, "Bana bunu yapma!" diye ağlıyordu. Gözyaşları sakallarına karışırken, içkiden ve ağlamaktan kızaran gözleriyle çaresizce önüne bakıyordu.

"Yalnız bırak beni Ilgaz."

Ilgaz, Arkın'ın yanına oturarak aynı onun gibi sırtını teknenin gövdesine yasladı.

"Daha ne kadar acınası olacaksın, onu görmeyi bekliyorum."

Acımasızdı kelimeleri, hiç olmadığı kadar hem de. Başını olumsuzca sallayan Arkın, bir kez daha vurdu.

"Ben buyum, buyum ben anladın mı? Boşuna bekleme, daha fazlasını göremezsin. Acınası, zavallı, sevdiğine sahip çıkamayan, nankör bir adamım. En son olurum da, ederim de bu kadar."

"İyi o zaman, devam et böyle, öyle aval aval senden gidişini izle. Karına özgürlüğü, sensizliği altın tepside kendi ellerinle sun. Kurdele koymayı unutma ama. Lan, sen değil misin ölürüm de vazgeçmem diyen, sen değil miydin nefesimsin diyen? Şimdi nasıl nefes alıyorsun? Nasıl bir yarın bekliyorsun? Yarının olacak mı Maral'sız?"

"Benim yarınım karımla gitti; ben gönderdim, ben! Kendi ellerimle, uzaklaşsın benden diye gönderdim. Unutsun diye değil, affetsin diye gönderdim. Ne geçti elime ha ne geçti, bak şu halime Ilgaz, ne görüyorsun? Bende ne görüyorsan daha fazlasıyım."

Yumrukları kum tanelerini döverken elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Tek kurşun diyorum şimdi, tek kurşun ikimizi de kurtarır. Düşünemeyen beynimi o kurşun dağıtır, karım raha-

ta erer. Ama sonra düşünüyorum, ne yapar ölürsem? Ne yapar? Elinde küçücük bebekle kalacak, ne yapar? Üzülür mü? Daha çok mu yıpratırım onu? Ölüm bana kurtuluş olurken, ona ne olur? Sonra yine düşünüyorum, düşünmenin de faydası yok! Hep ben demişim, biraz da o diyeyim. Sen söyle şimdi; gitsem ne, gitmesem ne! Giden gittikten sonra, döndürmeye kalksan ne?"

"Doğru diyorsun, tek kurşun çözer bu işi. Bence öl sen dostum, öl be; sen ölürsen karın da memnun olur. İki güne kalmaz başka birini bulur, çocuğun da o adama baba der. Senin bir zamanlar var olduğun bile akla gelmez. Al silahı çek tetiği!"

Belindeki silahı, Arkın'ın yumruk yaptığı avucunu açıp ortasına koyduğunda oturduğu yerden kalktı.

"Hadi eyvallah!"

'İşe yaramalı bu plan, işe yaramalı!' diye mırıldanırken; "Nereye gitti?" diyen boğuk sesi duydu. Dans etse ayıp olur muydu? Ilgaz saklayamadığı sevinciyle elini uzattı ve eline uzanan eli sıktı.

"İşte görmeyi beklediğim Demirok. Savaşmadan kaybetmek yok dostum, yok! Bizim kitabımızda sevdayı geride bırakmak yok."

Arkın belki de aylar sonra ilk defa gülümsüyordu.

"Yok." dedi adım adım karısına giden yolda yürürken. Gidecek ve alacaktı karısını. Ne olursa olsun, ait olduğu kalbe geri girene kadar da durmayacaktı.

34. Bölüm

Ne zordu geldiği ilk zamanlar burada yaşamak, yaşamak zorunda kalmak. Ama zamanla alışmıştı. Alışmak; zorunluluk olmuştu gönül yarası için. İtalya'ya geldiği akşamın sabahıydı Roma'nın aşk adını verdiği caddelerinden, sokaklarına kendini attığında. Sabahı sabah ettiği gece, gelişi güzel boşalttığı valizinden kalan günlük kıyafetlerini giydiği gibi kendini zor atmıştı odadan. Sabah erken denecek saatte resepsiyona inip şehrin haritasını istemiş, sonra da çıkmıştı.

Haritayı gözlerinin hizasına çıkardığında, nereden başlayacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Başla işte bir yerden, nasıl olsa amacın kaybolmak değil mi?" deyip yürümeye başlamıştı. Ne kadar yürüdü emin değildi belki ama kendini Navona Meydanı'nda buldu. Meydanın ortasında bulunan dört nehir çeşmesine takıldı gözleri. Ne vardı her şey güzel gitseydi de, kocasıyla gelebilseydi buraya. Gözleri bir kere daha dolmaya başlarken omuzlarını düşürdü ve "Unutacaktın hani?" diyerek geldiği yolu geri döndü. Vazgeçmişti işte, gezmek ya da kaybolmak istemiyordu. *'Belki...'* dedi, *'Belki yarın yeniden bir başlangıç yaparım.'*

Bilmiyordu ki, o yarınlar hiç başlangıç olmayacaktı, unutturmayacaktı hiçbir şeyi. Kocasının en iyi yaptığı yemeğin tadını bile bilmezken, yediği her yemekte veya kazara kendine zarar verdiğinde aklına ilk gelecek kişinin,*'Kendine zarar verirsen öldürürüm seni!'* diyen kocası olacağını bilemezdi.

Çelişkileriyle tamamladığı yol, içinde bitmek bilmezken, adıyla seslenen adamı duyarak adımlarını durdurdu. Önüne eğdiği başını kaldırırken, ceketinin cebindeki elle-

rini çıkarıp ona doğru gelen Tunay'a baktı.

"Günaydın."

Kuru bir günaydınla geçiştirdiği adama zorla gülümseyerek öylece durmaya devam etti. Tunay kocaman bir gülüşle önünde durduğunda, "Sana da günaydın, nereden böyle?" diye sordu.

"Dolaşmak istedim, sonra sıkıldım geri döndüm." dedi ve geçmek için yana kaydı. Tunay burnu kızaran kadına doğru kaydı ve tereddütte kalsa bile üşüdüğünü düşünerek koluna dokundu. Doğru tahmin etmişti, üşümüştü Maral.

"Sen üşümüşsün."

Kollarını sıvazlayarak geri çekilen kadın, gözlerini kaçırarak baktı.

"Yok, iyiyim böyle. İzin verirsen odama çıkmak istiyorum."

Cevabını alma gereği bile duymadan otelin kapısından içeri hızlı adımlarla girdi Maral. Nasıl dokunurdu ona, nasıl? Odasının kapısını titreyen elleriyle zor bela açarak kendini duşa attığında bile siniri geçmemişti.

Arya'nın telaşla sorduğu, "Maral abla neredeydin? Ne oldu? Seni bulamayınca Tunay abiyi aradım." sorularına bile cevap vermiyordu.

Sonraki günlerde de, aylarda da değişmemişti Maral, yaraları kapansa da hasreti çoğalıp taşmıştı. Unutmamıştı ama unutmuş gibi yapıyordu. Günden güne artan baş ağrılarını bile unutuyordu bazen. Hatta bazı sabahlar bulunduğu oda bile ona yabancı geliyordu. Bunu da çok düşünmesine bağlıyordu. Her günü, unutmak için yeni yerleri keşfetmekle geçirmişti. Sırayla, hatta Tunay'ın ısrarıyla ilk Pantheon Tapınağı'na gitmişlerdi. O gün yorulduğuna karar verdiğinde gezmeyi ertesi güne sarkıtmıştı.

"Hadi bakalım, alışverişe gidiyoruz!"

Tunay'ın sırf mutsuzluğu silinsin diye şekilden şekle girdiği gündü herhalde o gün.

"Nereye?"

Yemekten vazgeçen adamın neşeli haline anlam veremeden öylesine sormuştu.

"Via del Corso Caddesi'ne."

'Ne güzel!' diye düşünmüştü Maral, *'bir alışverişimiz eksikti, o da oldu tam oldu!'*

"Peki." diyerek kalktığı masaya, kahkahalar eşliğinde akşam yemeği için geri oturmuştu. İyileşiyor muydu? Evet, iyileşiyordu ve eskiye göre daha fazla güler olduğunu fark ediyordu.

"Yarın ne yapıyoruz?"

Arya sorduğunda, Tunay Maral'a bakıp, "İspanyol Meydanı'na gideceğiz ama kontrolden sonra." demişti. Maral büyüyen karnını sevgiyle okşayarak başını sallamıştı.

"Cinsiyetini öğrenmek istiyorsunuz ama benim kızım olacak. Sadece aylık kontrol için gideceğim."

Arya eğilip Maral'ın karnını öpmüş, "Olsun biz yine de baktıralım!" diyerek dudak bükmüştü. "Görelim neyimiz olacak?" diye destek çıkan Tunay'ı kıramamıştı Maral. Sonucu bilse de kabul ettiğini onaylamıştı.

Odalarına çekildiklerinde hemen yatağına giren Arya'ya büyük bir sevgiyle bakıp balkona doğru ilerledi Maral. Gökyüzü her gece parlayan yıldızlarla doluyken, bu gece kapkaranlıktı. Koyu laciverti zifirisine misafir etmiş gibiydi. Yine aylık kontrol zamanı gelmiş çatmıştı. O odaya tek başına girmekten her seferinde daha çok nefret ediyordu.

Eli sıkça olduğu gibi yine karnının üzerine gitti.

"İyi olmaya çalışmak çok yoruyor bebeğim." dedi ve okşamayı sürdürdü. "O odaya baban olmadan girmek..."

Dudakları arasından firar etmeye çalışan hıçkırığa dişlerini sıkarak mâni olduğunda fısıldadı.

"Özledim..."

Sırf kocası yanında değil diye, aşerdiğini bile saklamıştı genç kadın. Kocasının mahrum olduklarını başkasına yaşatmak istememişti. Yalnızlık mıydı onu güçsüz kılan, yoksa etrafı bu kadar insanla doluyken bile hissettiği kimsesizlik mi?

* * *

Özel bir hastanenin, kadın doğum polikliniğinde sırasının gelmesini bekliyordu. Boş gözleri daha boş bakıyordu böyle anlarda. Öylece dolaşıyordu diğerlerinin üzerinde bakışları, karısının elini tutup karnını okşayan adamlara dalıp diyordu ara ara.

"Signora Demirok!"

Çağırıldığında heyecanını dizginleyemedi, tekrar bebeğini görecekti. Bu defa üçü birden odaya girdi. Doktorun hemen kontrole almak istemesiyle, arka tarafta bulunan yatağa doğru ilerledi. Göbeğini açıp jelin sürülmesini beklerken kalbi, hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Doktor probu göbeğinin çevresinde dolaştırmaya başlarken, "Bakalım bu defa gösterecek mi?" diye ekrana bakarak sordu. Sonra yüzü aydınlanarak Maral'a baktı.

"Sanırım babasının burada olduğunu hissetti. Küçük hanım doğuma sayılı günler kala kendini gösterdi."

Kabuk bağlamayan yara; aldığı darbeyle kanamaya başladı ve yüreğinin etrafını çepeçevre sarmayı sürdürdü.

"Eşim burada değil."

Bebeğinin, kızının babası Arkın'dı. Ondan başka kimse baba adayı bile olamazdı. Hâlâ kırgın da olsa o, kocasıydı ve ikisinin parçasıydı taşıdığı. Kontrol bittiğinde karnını Arya'nın yardımıyla temizleyip yataktan kalktı. Doktorun karşısına geçince doğumu ile alakalı sorularını sordu ve aldığı yanıtlarla sevinci daha da katlandı. Bir sıkıntı olmazsa

normal doğum olacağını söyleyen doktor, bir tek düzensiz tansiyonunu dert edip onu kontrol altına almaya çalışıyordu.

Hastaneden çıktıklarında önce acıkan karınlarını Via del Corsa Caddesi'nde güzel bir restoranda doyurdular. Yemekleri bittiğinde hiç beklemeden kalkıp Via del Corsa'dan yukarı yürürlerse karar verdikleri gibi İspanyol Meydanı'na ulaşabileceklerini söyleyen Tunay'ın teklifini kabul ettiler. Maral'ın ağırlaşan bedeniyle yürümesi zor olsa da, koluna girdiği adamın yardımıyla yoluna devam edebiliyordu.

Caddenin yukarısına doğru yürüyüp sağa döndüler ve düz ilerlediler. Karşılarına İspanyol Merdivenleri çıktığında Arya, "Aşk dile aşk!" diyerek koşmaya başlamıştı.

"Çocuk işte!" deyip gülmeye çalıştı Maral ama Tunay susmadı.

"Çocuk ama doğru söylüyor. Ben kendim için imkânsız olsa da aşk diliyorum."

Tunay'ın sözünden sonra elini onun kolundan çeken Maral, "Yoruldum." diyerek tutunacak yer aradı. Bulamayınca dikkatle merdiven basamaklarına yine Tunay'ın yardımıyla oturdu. Tunay önünde çöktü ve izin istercesine ellerine uzandı.

"Kaç ay oldu güzel kadın, söyle kaç ay? Ne yaptıysam gitmedi gözlerindeki hüzün. Söyle bana ne yapabilirim senin için?"

Dolan gözlerini kaçıran Maral sadece, "Hiçbir şey." dedi. Onun derdinin dermanı, gözlerinin içindeki hüznün sahibiydi. Ve ondan başka kimse ona yardım edemezdi.

"Üç yıl önce, bir gece bir peri kızı girdi buraya. Benim farkımda bile olmayan bir peri kızıydı o. Üç günlüğüne gelip giden o kadını, beş ay önce yeniden buldum. Söyle bana şimdi, ayağıma gelen fırsat mı, yoksa onunla bana verilen bir şans mı bu?"

Ne diyeceğini bilemeden öylece aşkını itiraf eden adama bakıyordu Maral, biraz korku biraz da kırgınlıkla.

"Tunay, bu..."

İmkânsız diyecekti çünkü imkânsızdı.

"Ben senin için yıllardır yanıyorum Maral, *yanmaya devam et* dersen bir ömür devam eder. *Bekle dersen* yine beklerim, yeter ki bana geleceğini bileyim. Her halinle alırım seni, inan bir gün bile üzmem."

"Yapma." derken çoktan ağlamaya başlamıştı. Kocasını istiyordu Maral, ne olursa olsun kocası için yanıyordu yüreği.

"Belki, belki bir gün olur da gönlüne davet edersin beni. Ve bil, ben o güne kadar beklemeye razıyım. Bir ömür *gel* demeni beklerim. Yeter ki yanında olmama izin ver."

Dengesiz dedikleri hormonların suçu muydu şimdi gözyaşları, niye bu kadar çok akıyorlardı? Niye hep olmayacak olanı isterdi insanoğlu?

"Sevme beni Tunay; beni bu kadar güzel sevme, ne olur? Umut etme, bekleme. Gözlerinden kaçışlarımı haklı çıkarma. Yıksa da, yerle bir etse de benim kalbim bir tek Arkın için, kocam için atıyor. Onun için nefes alıyor. Sana gelirim diye söz verirsem ki vermem mümkün değil, seni kırmak bir tarafa, senin üzülmene dayanamam. Benim her şeyim, arkadaşım, dostum, abim, kardeşim ol. Ama sevgilim olma."

"Sen sevme, ben ikimizin yerine de severim seni. Beklentim yok senden, yanında olmama izin ver yeter."

Kollarını kaldırdığında boynuna sarılıp ağlamaya devam eden kadını yine yatıştırmak, istediğini kabul etmek Tunay'a düşmüştü.

"Tamam güzelim, tamam, unut dediklerimi, hatta birlikte unutalım. Ağlama ne olur, bak bebeğini de üzüyorsun?"

"İyiyim tamam." derken Maral kalkmak istedi. Elinden

tutup kaldıran adama gülümserken, kabaca burnunu çekti.

"Bak, hemen ileriden dönersek, Fontana Di Trevi, yani Aşk Çeşmesi'ne varacağız. İster misin, gidelim mi? Belki gizli bir dileğin vardır..."

Düşündü Maral, gerçekten dileklerin kabul olduğu doğru muydu? Deneyecekti ama bugün değil, bugün oldukça yorulmuştu.

"Yarın gelsek olur mu, çok yoruldum?"

Tunay başını salladı ve otele geri dönmek için şoförüne telefon etti. Otele geldiklerinde odalarına kadar eşlik eden Tunay, kapıdan "İyi akşamlar..." diyerek ayrılmıştı.

Üzerini değiştirirken yeniden düşüncelerin esiri olmaya başladı genç kadın. Güzel adamdı Tunay, yüzü gibi yüreği de çok güzel, şefkat doluydu. Güzel seven adamdı Tunay. *'Belki...'* dedi, *'belki Arkın'dan önce tanımış olsaydım onu, hayatıma ve kalbime buyur edebilirdim.'*

Ama öyle bir yerdeydi ki Maral'ın hayatı, öncesi ve sonrası olarak iki parçadan oluşuyordu. Arkın hayatına girmeden önce nasıl susuz bir topraksa, şimdi de kurak çöl gibiydi. Bin tane de adam girse hayatına, hiçbiri ne gözünde ne de gönlünde bir Arkın edemezdi.

"Günahımla, sevabımla; günahınla, sevabınla kabulsün bu yüreğe be adam."

İç çekerek mırıldandığı an, karnına yediği tekmeyle çığlık atmamak için ağzını kapattı. Kızı bugün çok yaramazlık yapmıştı. Sanki babasından bahsettiğini hissediyor gibi hareketleniyordu. Yavaşça yatağa geçti ve huzurla gözlerini kapattı. Yarın yeni bir gün olacaktı, yarın bütün güzellikleriyle doğacaktı güneş, hissediyordu.

Nereden geliyordu bu sesler? Sanki birisi kafasının içinde davul çalıyor gibiydi. Başının altındaki yastığı alıp kulaklarını kapatsa da ses gelmeye devam ediyordu ve müdahale etmezse kesileceğe de benzemiyordu. Gözlerini

zorlukla aralayıp kulaklarına bastırdığı yastığı çekti. Aynı ses tekrar geldiğinde çalanın kapı olduğunu anladı.

"Arya... Kapıya bakabilir misin?"

Odada kendi sesi yankılandığında Arya'ya yeniden seslendi.

"Arya?"

Kapı aralıksız çalmaya devam edince, "Sabah sabah ne gürültü bu ya?" diye söylenerek yataktan kalktı ve yüzünü bile yıkamadan paytak adımlarla alt kata indi.

"Bu ne gürü-"

Kimse yoktu. Başını uzatıp koridora baktı. Kimseyi göremeyince kapıyı kapatmaya karar verdi ama başını yere eğdiği sırada zemindeki kırmızı zarf dikkatini çekti. Yavaşça eğildiğinde yüreğini nedensiz bir heyecan sardı ve gülümseyerek zarfı açtı.

"İlk önce lobiye, sonra da otoparka gel annecik!"

Tunay onu yine şaşırtmaya devam ediyordu. Üzerini giyip lobiye indi, ardından resepsiyon görevlisinin eline tutuşturduğu diğer zarfı da aldı. Kahkaha atmak istiyordu. Yeni gün gerçekten de sürprizleriyle gelmişti.

"Hızlı yürüme!"

Merakla açtığı son zarfsa onu hem güldürmüş, hem de hazır bekleyen gözyaşlarına gelmeleri için sebep yaratmıştı. Gülerek otoparka vardığında koca bir kamyonetin arkasına yüklenmiş, indirilmeyi bekleyen bebek odası takımını görünce adeta dili tutuldu. Çevresinde onu ondan daha çok düşünen bu insanlara, bazen haksızlık ettiğini kabul ediyordu.

Arada fazla mesafe olmasa da, küçük adımlarla genç adamın yanına yürüyüp dolu gözlerle ellerini tuttu ve boynuna sarıldı.

"Sen, sen nasıl bir adamsın böyle Tunay?"

Mutluluğu gözünden okunan Tunay, mutlu etmeyi başardığı kadına gülümseyerek baktı.

"Seni seven bir adamım ve bu eşyalar yeni evine gitmek için bekliyor. Merak etmiyor musun yeni evini?" diyerek yanaklarını sevdi. Maral dolu gözleriyle başını salladı ve "Merak ediyorum..." diyerek gülümsemeye çalıştı.

"Hadi öyleyse."

Tunay arabanın kapısını açtı, ardından koltuğa oturması için ona yardım etti. Arya hemen arka koltuğa kurulup cırlamaya başlamıştı bile.

"Bayılacaksın!"

Maral başını hafifçe arkaya çevirerek; "Haberin var mıydı?" diye soruca, Arya gülerek başını salladı.

"Elbette!"

Otele çok uzak olmayan binanın önüne geldiklerinde şaşkınlıkla çevresine baktı Maral.

"İki yüz elli metre ileride Aşk Çeşmesi var ve balkondan görebiliyorsun."

Tunay'ın açıklamasıyla şaşkınca güldü. Binaya girdiler ve asansörün zemin katta olduğunu görünce hemen binip ilgili katın düğmesine bastılar.

"Evinin kapısını ilk sen aç istersen?"

"Tamam..."

Çok büyük olmayan bir çatı katıydı yeni evi ama oldukça sıcak ve şirindi. Eski yapı olması Maral'ın daha çok hoşuna gitmişti. Bebeğinin izin verdiği kadar evin içinde dolaştı ve eskitme mobilyaların üzerlerinde parmaklarını dolaştırdı. Tadilattan yeni çıkmış mutfağın dekorasyonunu inceledi. Neredeyse evi koşar adımlarla gezmişti.

"Harika! Tunay çok teşekkür ederim."

Sevincini, mutluluğunu anlatacak kelime bulamıyordu. Ne dese az gelirdi. Balkonu görmek için adımladığında çalan kapıya döndü.

"Ben bakarıım!"

Arya yine çocuklaşmıştı. Omuz silkip balkona dönerek, yanına yaklaşan adama omzunun üstünden baktı.

"Kahvaltıdan sonra bozuk paraları hazırla Maral, çeşmeye dilek dilemeye gidiyoruz."

"İlk önce kahvaltımızı edelim, sonrasına bakarız." demişti ki genç kadın, "Bu taraftan." diyen küçüğün, eli kolu dolu otel personeline yolu göstermesiyle Tunay'a döndü.

"Nasıl yani?"

"E, açız güzelim, aç aç hangi dilek kabul olur?"

Göz kırpan adama ağzını kapatarak kıkırdadı Maral.

"Olmaz mı?" diye sorduğunda; "Olmaaaz!" diyen adamın, kolundan tutup masaya çekiştirmesine izin verdi.

Tunay, masada ne var ne yoksa büyük bir iştahla hepsini midesine indiren güzel anneye bakmaya doyamıyordu. Mutlu edilmesi bu kadar kolay bir kadın, nasıl bedbaht olmuştu merak ediyordu. Güçlüyüm görüntüsüne tezatlık oluşturan tek şey, gözünün ucundaki yaşlardı. *'Hayal mi?'* dediği kadına dokunuyor, konuşuyor bütün vaktini onunla geçiyordu. Hayal olmaktan çıkan bu varlığı nasıl koruyup kollamazdı? Nasıl gitmesine izin verirdi? Ona göre hayat Maral'dı ve onun ayakucundaydı.

"Ee, gitmiyor muyuz? Tunay?"

"Ha? Ne?"

Maral'ın seslenişiyle kendine gelen Tunay; bir toplanan masaya, bir de yüzüne bakarken dalıp gittiği kadına baktı.

"Gitmiyor muyuz dedim?"

Kolunu tutan elin üzerine elini koyup okşadı ve ayaklandı.

"Gidiyoruz."

Evden çıkıp da sokağa adım atınca, kalabalığa karışıp Trevi Çeşmesi'ne doğru ağır ağır yürümeye başladılar.

Çeşmeye yaklaştıklarında çember oluşturmuş ve sırtlarını çeşmeye dönüp bozuk paraları atanları gördüler.

"Sökülün bozuklukları!"

Arya iki avucunu da açtığında, Maral gözlerini irice açtı.

"Kaç dileğin var?"

Arya on parmağını da gösterince Maral inanamayarak başını salladı ve "Biri tutmazsa biri ha?" deyip güldü. Arya, Tunay'ın avucuna bıraktığı bozuk paraları atmak için çeşmeye yaklaştı ama Maral kendine uzatılan bir avuç bozukluğu reddetti.

"Tek dilek hakkım var."

Parmaklarının arasına aldığı tek bozuk parayla birlikte çeşmeye yanaştı. Çeşmenin etrafını saran kalabalığa inat az uzakta durdu. Suyun içinde parlayan paralara bakarak gülümsedi. Çeşmeye sırtını çevirerek gözlerini kapattı ve sağ elini kaldırırken derin bir nefes aldı.

"Tek dileğe sığdırdım seni... Tek dileğim; seni benden götüren şeyin, bana geri göndermesi. Gönlümü ezsen de, tutup bağrına bassan da seninim. Yetmedi mi bu hasretlik, gelmeyecek mi vuslat saati? Ben her şeye kör, sağır olmaya gene razıyım, gel sevdam. Hasretin daha fazla yakmadan gel artık, sensiz daha fazla bırakma beni. Bebeğimiz de sensizliğe gözünü açmadan gel. Yüreğim çoktan affetti, nefesinle yaraladığın yüreğim de benim gibi muhtaç, gel gözyaşım."

Gözlerinden yaşlar akıyordu genç kadının, sol omzunun üzerinden suya attığı para sonrası aynı şekilde bekledi. Bir adım dahi atmadı. Esen rüzgârla burnuna dolan kokuyu içine çekerken, karnını tekmeleyen kızının hareketlerini yakalayamaz olmuştu.

Kendisini değil ama kokusunu getirmişti rüzgâr sevdiğinin sanki. Gözlerini usulca açtığında karşısında aynı ifadeyle kendine bakan adamı gördüğündeyse elleriyle ağzını kapattı.

Gelmiş miydi? Hayal değildi, değil mi? Oydu?

Yanlış gördüğünü düşündüğünde iki eliyle yüzünü kapattı.

"Karaca'm..."

35. Bölüm

Tek bir nefeste miydi hayat? Titrekçe alınan solukların arasına mı saklanmıştı yoksa?

Yüreği hiç olmadığı kadar bağımsızlığını ilan etmeye uğraşırken, dizginlerini tutan gözlere tutundu. Gözler konuşmalıydı ilk, onlar hasret gidermeliydi özlediği surette.

"Sensin değil mi? Yine hayal değilsin?"

Kısık sesin yüreğinde yarattığı depremleri duymasını isterdi aslında. *'Geldim!'* diyemedi, *'Beklediğini bilemedim...'* hiç diyemedi nefesiyle olan meşkine devam ederken. Titreyen ellerini geri itilme korkusuyla kaldırdı ve aradaki kısa mesafeyle bile özlediği teni aldı avucunun içine. Avuçlarına yaslanan başı kendine çektiğinde, gerçekliliğine inanamadan kapadı gözlerini.

"Karaca'm..."

Dudakları adını mırıldanırken, elleri usul usul ensesine gittiği kadını kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Kollarının arasındaki varlığını hissedince derin derin aldığı solukları, sarı tutamların arasına bıraktı. Gözlerini açmak istediğinde, beline dolanan kollarla son direncini de kaybetti.

Ne morlukların verdiği ağrı ne de vücudunda dünden kalma yaraların sızısı kalmıştı. Şimdi kolları arasında titreyen beden kadar titriyordu yüreği, öyle bir hasret vardı ki yüreğinde ne yapsa gitmiyordu. Karaca'sına olan özlemi; yanında bile olsa bitmiyordu. Elinden gelse yüreğini açıp katacaktı onu, saklayacaktı oracığa.

"Arkın..." diyen kadınının sesi, ağzını her açtığında soluduğu nefesi teninde elektrik akımına yol açtı. Kurtulmak istemeyeceği kadar yoğun akım bedenini sarsarken,

karnına gelen minik tekmeye kaskatı kesildi. Bu, bu nasıl bir histi böyle? Hissetmesi çok güç olan o darbe; benliğine böyle etki etmeyi nasıl başarmıştı? Bebeği hissetmiş miydi varlığını?

Yavaşça kollarını çekerek başını hiç kaldırmadan düştü dizlerinin üstüne ve çıkan sese 'Hi!' diyerek iç çeken kadının beline sarıldı. Alnını şiş olan karnın üzerine dayarken bile gözyaşları akmaya devam ediyordu. Nasıl bırakabilmişti karısını, nasıl izin verebilmişti gitmesine?

Sonra omuzlarına yerleşen eller güç vermek istercesine etini sıktı. Dudaklarını göbeğe bastırdı ve "Geciktim affet." diye fısıldadı bebeğine doğru. Bu özür, bu af kimin içindi en çok? Karısına mı yoksa bebeğine miydi?

Daha, *'Aklım başıma geldi de geldim, sana koştum!'* diyemeden bir hıçkırık koptu dudaklarından. *'Yokluğunla sınanırken, seni tamamen kaybetmekten korktum!'* diyemeden hıçkırığa hapsoldu korkuları. Başını kaldırıp da bakamıyordu ki özlediği yüze... *Git* demesinden, *burada ne işin var* demesinden ölesiye korkuyordu.

Oysa buraya gelirken çocuklar gibi şendi yüreği. Bedeninden önce uçup gitmek, kavuşmak istiyordu yuvasına. Ilgaz'ın yanından ayrıldıktan sonra, yeni evine gelmişti. Valizini hazırlamadan önce karısının tam adresi, nerede kaldığı, kimin yanında olduğu ve ihtiyacı olan diğer şeylerin bilgisi gelmişti. Sıra biletini almaya geldiğinde heyecanından ne yaptığını bilmiyordu. Biletini en erken saate ayırtıp orada kullanacak olduğu aracı da hallettiğinde boş salonda gözlerini gezdirmişti.

"Dolacaksın salon, çocuklarımızın şen sesleriyle inleyecek duvarların."

Sonra kalkmıştı oturduğu yerden ve karısı için hazırlanmaya başlamıştı. Tıraş bıçağının aylardır uğramadığı cildine dokunmuş, aynanın karşısına geçerek yüzünü incelemişti bir süre. Sonra çökmüş gözlerine ve koyu halka-

ların çevrelediği gözaltlarına dokunmuştu.

Lavaboya uzanıp çeşmeyi açtığında avucuna doldurduğu suyu yüzüne çarpmış ve "Seni geri alacağım Karaca ve geri aldığımda bir daha gitmek aklının ucundan bile geçmeyecek." diye söz vermişti kendi kendine. Yüzünden akan sular sakallarının arasından süzülerek boynuna doğru akarken, tıraş setini eline almıştı.

Duşunu da aldığında bütün kirinden arındığını hissetmişti. Yatağın üzerine çıkardığı kıyafetleri birer birer giyerken hızlı olmaya çalışmıştı ve artık hazır olduğunda birkaç parça kıyafeti doldurduğu valizine hasretini de katarak üzerini kapatmıştı.

Dış kapıya yaklaşınca derin nefesler eşliğinde kapıyı açmıştı.

"Bekle beni karıcım..."

* * *

Sabaha karşı havalanan uçağın içinde, gidecekleri yere bir an önce varmak için huzursuzca kıpırdanmış ve Maral'ı görünce ne yapacağını düşünmüştü. Ne demeliydi, nasıl davranmalıydı ona?

'Sen benden nasıl boşanırsın?' dese, onu geldiği valizle geri gönderirdi, değil mi karısı?

Nedenleri sorgulamamalıydı, onun yerine kazanmak için neler yapmalı onu düşünmeye karar vermişti. İki kere düşünüp bir kere adım atmalıydı. Ne görürse görsün, ne duyarsa duysun önce beklemeli, ondan sonra konuşmalı ve adım atmalıydı. Fevriliğinin, körlüğünün acısını yeterince çekmişti. Geçmişin hesabını kapatırken, kendi defterini de dürdüğünü bilmeden yapmıştı ne yaptıysa.

Ne yapacağını ne edeceğini düşünürken akıp giden saatlerin ardından iniş için alçalmaya başlayan uçakta başını sağa sola oynatmıştı. Yüreği gümbür gümbür atarken

terleyen avuçlarını dizlerine sürterek sırıtmaya başlamıştı.

"Ah be kadın, yaramazlık yapmaktan çekinmeyen ama yine de korkan çocuklara döndüm."

Güldüğündeyse yere çoktan inmişlerdi. Gülmeyi unutan yüz kasları gerilse bile inadına gülümsemişti. Karısına gidiyordu, ona kavuşacaktı, nasıl gülmezdi!

Alandan çıktıktan sonra elinde anahtarla, arabanın yanında onu bekleyen adama yaklaşmıştı ve adam anahtarı avucuna bırakıp gitmişti. Arkın bir saniye bile bekleyemeden şoför koltuğuna kurulduğunda derin bir nefes almıştı. Sonunda karısıyla aynı havayı soluyorlardı. Belki de bu yüzden Roma'da bahardı.

Maral'ın kaldığı otelin önüne geldiğinde, arabayı park edip valizini almak için arka koltuğa uzanmıştı. Elinde valiziyle geri döndüğünde ilk önce kız kardeşini görmüştü, ellerini çırparak karşısındaki adamla konuşuyordu.

Kaşları yavaş yavaş çatılırken, yumruklarını sıkmaya başlamıştı bile. Bu küçük ne yapıyordu böyle? Arabadan çıkmak için eli kapı koluna uzandığındaysa karısını görmüştü. Şaşkınlıkla bakakaldığının farkında değildi. Gülüyordu Karaca'sı!

Yüreği boğazında atmaya başlayınca yerine dar gelen kalbini tutmaya çalışmıştı genç adam ama ne mümkündü. Eli kapı kulpunda kalırken bedenindeki bütün kan çekilmiş, dudaklarından tek bir kelime çıkmıştı.

"Ahhhhh..."

Verdiği nefesi geri alamadan boğazında takılı kalmıştı.

Temkinli bir şekilde arabadan çıkarken, geride bıraktığı valizine bakmamıştı bile. Hemen çıksa karşısına, *'ben geldim'* dese... Karısının o gülen yüzü solar mıydı? *'Neden geldin, geri dön,'* der miydi?

Elleri titremeye başladığında o tek adımı atmaya çekinmiş, başını çevirmesini ve onu görmesini beklemişti. Ama beklediği gibi olmadığı gibi Maral, kendisine değil de bi-

raz önce kız kardeşinin konuştuğu adama yönelmiş ve bu dizlerini titretmişti.

Kapıya tutunduğunda, neyi beklediğini bilmeden öylece, aklına getirmediği görüntülerin yaşanmasına tanıklık etmek için beklemişti.

Maral'ın gülümseyen yüzünün yaşlarla doluşunu, o yaşların başka eller tarafından silinişini ve yabancı parmakların teninde gezinmesine izin verişini, yıkılan duvarlarının ardından çaresizce izlemişti. Başka bir ele tutunan ellerini çekip almak istemişti, yüreği lavlarla dolu kazanın içinde erirken.

Böyle olmamalıydı karşılaşmaları, böyle bir karşılama hayal etmemişti. Otele girecek, karısını soracaktı o. Odasını öğrenecek, tam karşı odayı tutacaktı. Böyle olmayacaktı, lanet olsun! Böyle olmayacaktı. Yapmaz, beni bırakamaz dediği kadının, aralarındaki ipleri çoktan kestiğine böyle şahit olmamalıydı.

Koşup koparmak istemişti o elleri birbirinden. O adama tutunan ellerin kendilerini bekleyenlere bakmadan çekilmesini, birlikte atılan adımları durdurmak istemişti. Kesilen ümitleri gibi parça parça etmek istemişti her şeyi.

'Boşanmak istemenin sebebi mi o eller? Bu kadar kolay mı bitti sevdan, ben gerçeğin ta kendisini yaşarken bu kadar sahte miydi?' demek istemişti. Sonra önünde diz çöküp *'Bu kadar çabuk mu caydın benden?'* deyip ayaklarına yüz sürecekti.

Ölüyor muydu şimdi Arkın? Aylarca işkence edip de öldüremediği kadının vazgeçişiyle ölüyor muydu? Bundan daha büyük acı olur muydu? Ne karısının şişen karnını, ne de bebek mobilyalarını görüyordu. Gözleri neyi görmeyi reddettiyse hepsi karısının yüzündeydi.

Dikkatle bindirildiği arabaya yerleşirken geride kalan adamın, "Eşyaları yeni eve taşıyın, Maral Hanım otelden ayrılıyor." dediğini duyduğunda hareket yetisini kaybeden bacakları geri geri gitmeye başlamıştı.

'Benim karımdan uzak dur!' diye neden diyemiyordu? Niye ağzını burnunu kıramıyordu? Niye karısının kendisinin bile tutarken korktuğu ellerine özgürce dokunuşunu sorgulayamıyordu?

Kıskançlık öfkeyle anlaşmaya oturunca, elindeki kırbacı sertçe yüreğinin üzerine vurmaya başladı. Bedenine acımazsızca inen darbelerin altında titrerken Arkın, giden adamın boğazına yapışmak için bile adım atamamıştı. Sallanan yer mi, yoksa aciz bedeni miydi?

"Beni her seferinde başka kadınların yanında gördüğünde, böyle mi hissettin Karaca'm? Sen de benim gibi öldüğünü mü düşündün? Etinin kemiklerinden ayrılırken verdiği acıyı, bu kadar derinden mi hissettin?"

Zemine yapışan ayaklarını zorlukla kurtardığında, giden arabanın peşine takılmak için harekete geçmişti. O adamın karısını nereye götürdüğünü görmek zorundaydı.

Restorasyonu yeni yapılmış bir binanın önünde durduklarında, hemen arkalarındaydı. Dikiz aynasından bakmış ve hemen hemen kaldıkları otele yakın olduklarını görmüştü. Sert yutkunuşları kesilmezken, boğazına gelip yerleşen çaresizlik büyük bir yumrudan farksızdı. Karşısına çıkmaya korkan adam, bir gölge gibi peşindeydi karısının.

Maral'ın mutluluk gözyaşlarına ilk defa şahit olmanın kahrını yaşarken; bunca zaman ağlattığı kadının gözyaşlarının acıdan olduğu gerçeğini bilmek, üstlendiği suçları hafifletmiyordu. Kazanamadığı savaşı çoktan kaybettiğini bilecek kadar çok yaşamıştı bu sahneyi. Hele de babasının bıraktığı mektubu okuyup sonra da CD'yi izleyince, kendini sokaklara vurduğu anlarda olduğu gibiydi şimdi. Şimdi daha iyi anlıyordu babasının, *"Sevdiğin kadın giderse bitersin."* sözünün ne anlama geldiğini.

"Oğlum, iki gözüm, en değerli varlığım...

Affet beni oğlum, affet. Annenden sonra yaşamak istemediğim için affet. Reyhan'ımı, anneni çok sevdim oğlum. Onsuz hiçbir zaman tam olamadım ben. Seni bana verdiği zaman bir daha hiç ayrılmayacağımızı düşünürken, hiçbir şey istediğim gibi olmadı. Annenin ailesi hiç kabul etmedi bizi. Kaçtık yıllarca, saklandık, yine buldular. Sizinle tehdit ettiler beni oğlum. Bize düşen ayrılıktı.

Benim tek tesellim sendin. Reyhan'ım gibi bakan gözlerindi tek tesellim. Onun gibi gülmen ve o yanağında bulunan iki çukura can feda edeceğim gamzelerin hediyeydi sana. Seni ve Reyhan'ımı öldürmekle tehdit ettikleri zaman diri diri toprağa girmeyi kabul ettiğimde, onsuzluğu da kabullenip seni koydum onun yerine.

Aşk geçmez oğlum. Diyeceğim şu sana; şimdi babam ne diyor diye düşünüyorsun, biliyorum. Sevdiysen niye başka bir kadın ile evlendin, çocuk yaptın diyorsun değil mi? Haklısın oğlum, ne desen, ne düşünsen haklısın. Ama Nihan çok iyi bir kadındı, kimsesizdi ve töre yüzünden ailesinden kaçmış, bana sığınmıştı. Reyhan'ımı kurtaramadım belki ama onu kurtarır, kaybettiği hayatını veririm düşüncesiyle evlendim.

Beni her gün daha fazla sevdi, saydı. Bir gün kötü sözü olmadı. Benim kalbim zaten doluydu, ona istediği gibi karşılık veremedim belki ama onu kırmadım da. Sen de sevdiğini kırma oğlum. Benim tek hatam, korkak olmamdı. Ve bu korkaklığım, sizin için olan korkum, bana anneni kaybettirdi. Sen de anlamadan, dinlemeden sevdiğini yargılama oğlum. Sonra çok yanar, küle dönersin. Eğer sevdiğin kadın giderse bitersin oğlum. Benim gibi bitersin."

Mektubu bıraktığında videoyu açmıştı Arkın.

"Ben iyi değilim oğlum. Günden güne daha da kötüye gidiyorum. Tedavi olmam mümkün ama istemiyorum.

Maral...

Maral'ı biliyorsun, değil mi oğlum? Küçükken peşinde koştuğun, sana abi dediği zaman 'Abin değilim senin, ben senin sevgilin olucam, sen de benim olacaksın' dediğin Sarı Cadı'n. Ona aslında kötülük yapıyorum biliyorum ama ondan başkasına ne seni, ne de bu yorgun kalbimi emanet edebilirim. Operasyonun başında bile olmayacak. Sırf ben istediğim için.

Onun hiçbir suçu yok! İmkânsız bir savaşa onu ben sürüklüyorum. Kaybedeceğini bile bile izin veriyorum. Sen bu görüntüleri izlediğin zaman belki çok geç olacak ama yine de bil oğlum. Annenin cenazesi için gittiğin gün, benim de cenazemi kendinle birlikte o kabre koydun kıymetlim. Ben annenden sonra yaşamadım babam.

Eğer bir gün sen de gerçek aşkı bulursan ki bulduğunu biliyorum; bırakma, ne olursa olsun sahip çık. Yargılama sakın, git demeden önce gözlerine bak oğlum, gitmek istiyor mu gözlerine bak. Hiçbir kadın kendi isteğiyle gitmez babam.

Maral, çok kıymetli oğlum... O çocuk öyle güzel bir yüreğe sahip ki, sadece görmesini bil. Belki affım yok ama affet beni."

"Bilemedim be babam... Göremedim, görmeyi reddettim."

Son üç aydır babasının mektubu her aklına geldiğinde, kafasını taşla ezmek istiyordu Arkın. Görmeyen gözlerine lanetler yağdırıyor, eğer mümkünse zamanı geri almak istiyordu.

Başını direksiyondan kaldırdı ve araçtan en son eli karnında çıkan karısına bakarak dudaklarını kanatırcasına ısırdı. Eksik bırakmıştı onu, hep eksik yaşamaya mahkûm etmişti, öyle değil mi?

Sevdiği kadın, kadını, Karaca'sı bebeğini taşırken, ona

ihtiyaç duyarken yanında olamamak öyle acıydı ki! Her şeyden mahrum bıraktığı kadar, ondan mahrum kalmaktan da nefret ediyordu.

Bir süre binaya girenleri dışarıda bekledi. Aslında neyi beklediğini de bilmiyordu ya... Ardından yine kapıda görünen üç kişiye takıldı gözleri. Keyifli bir şekilde meydana doğru yürümeye başladıklarında, arabadan inerek gittikleri yeri tahmin etti. Biliyordu nereye gideceklerini, avucunun içi gibi bildiği sokakların nereye çıkacağını bildiği gibi biliyordu.

Karısını ve o adamı her fırsatta yalnız bırakan kız kardeşinin hareketlerine kızsa da elinden bir şey gelmiyordu. Buraya yeni bir kıskançlık krizi çıkarmaya değil, karısına kavuşmak için gelmişti.

Aşk Çeşmesi'nin başına geldiklerinde kardeşinin avucuna doldurduğu paralarla kaybolmasını izleyip karısına döndü. Onların ne konuştuklarını duyamasa da hareketlerinden avucuna bırakılan paraları istemediğini anlamıştı.

Kahve dükkânının duvarından çekilirken, sağ elini havaya kaldıran kadının gözlerini kapatmasıyla kendisi de kapattı gözlerini. Gözleri kapalı olsa dahi, dağılan saçlarından, göz kapakları altından yanaklarına akan yaşları görüyor gibiydi. Kızaran hokka burnundan işkence ettiği bal dudaklarına kadar her şey, gözlerinin önündeydi. Dilek mi dileyecekti Maral'ı şimdi?

"Dilindeki duana sakla beni Karaca'm. Tek dilek hakkında değil, son dilek hakkında bile olmayacak olsam, senin için yaşadığımı hisset. Geç geldim ama geldim kadınım. Bastığın toprak olmaya geldim. Gözlerinin baktığı her yerde olmaya geldim. Aklından at istersen ama gönlünden sürgün etme beni."

Gözlerini açtığında ağladığının, en az karşısındaki kadın kadar dağıldığının farkında değildi. Ayakta durmaya zorluyordu bedenini. Taşa dönen ayakları izin verse bedenini sürüyecekti Maral'ına.

Ağladığını bilmek, hele ki kendisi için ağladığını bilmek düşünmekten daha çok yakıyordu canını. Unutmayı mı dilemişti? Nedendi bu yaşlar?

Göz kapaklarının ağır ağır açılışı izlerken, alt dudağını içine çekti. Kaç metre vardı aralarında? Görmüş müydü Karaca'sı onu? Başını sallayarak ellerini yüzüne siper edişini içi titrerken izlemek çok zordu. Bir adım, bir adım daha, adım adım vardı Karaca'sına.

"Karaca'm..." dediğinde inanması çok güçmüş gibi bakan kadının yaşadığı çelişkiyi, korkuyu kendi yüreğine hapsetti. Sarıldı yetmedi, kokladı yine yetmedi. Ne yapsa yetmedi, az geldi Maral'ın kollarının arasındaki varlığını yeniden hissetmesine.

İnanamıyordu ki... Aylardır uzak durduğu kadın, karısı, Maral'ı kollarının arasındaydı işte ve kokusunu içine çekiyordu. Ellerini tutmayan elleri küçük dokunuşlar bırakıyordu bedenine. Efsunlu nefesini üflüyordu ki iyileşsin yaraları.

Dizlerinin üstüne düştüğünde, canı ondan önce yanan kadını alıp saklamak istedi göğsünün içine. *'Sen buradasın ya, kalmadı bir şeyim, canım artık acımıyor!'* demek istedi. Dudakları arasından ise, "Azaptayım!" kelimesinden başka kelime çıkmadı.

"Neden geldin?"

Sorgulamıyordu kadın, *'yan'* diyordu. *'Yan beni yaktığın ateşin içinde. Beni attığın kuyunun içinde sana duyuramadığım sesimi şimdi duy,'* diyordu.

36. Bölüm

"Neden geldin?" Cevap vermeliydi.

"Senin için."

"Neden geldin?" Açıklamalıydı.

"Seni almaya." Yeterli değildi.

"Neden şimdi, neden dün değil, neden üç ay önce değil, neden?"

Ne çektiğini, ne gördüğünü, ne yaşadığını anlatmalıydı.

"Ölüyorum sensiz."

'Seninle yaşamak için nedenlerin ardına sığınıyorum...' diyemeden sustu. *'Bir insanı öldürmek için illa bir araca gerek yokmuş; özlemle, anılarla, yastığındaki kokunun silinmesiyle, evdeki nefesinin gidişiyle de ölünüyormuş...'* diyemedi ama sessizliğin çok şey anlatmasını umdu.

"Ölüyorsun bensiz, öyle mi? Ya ben? Ben, ben? Benim seninleyken bile sensizlikten öldüğümü hiç düşünmedin mi?"

"Düşündüm. Düşünürken de seni neyle cezalandırdıysam, kendimi de aynı cezayla ödüllendirdim. Sensizliği yaşayacak kadar güçlü değilim ben. Senin kadar güçlü değilim. Sen yoksan yönüm yok, yordamım yok, gidecek tek kapım yok. Sen yoksan, yaşayacak nedenim hiç yok."

Maral tutunduğu bedeni bırakırken, başına az önce saplanan ağrıyla mücadele etmeye uğraştı. Özlediği adam *'Özledim,'* diyordu, *'ne kadar yaktıysam yanıyorum.'* diyordu.

"Evimize dönelim?"

Çaresiz sesi duyarken, içindeki umuda tutunmaya çalışan adamı görmek için başını eğdi. Arkın inatla bakmıyordu yüzüne, geldiğinden beri başı eğikti. Yüreği gelme-

sinin sevincini doyasıya yaşıyor, ilk defa kocası tarafından mutlu edilmenin ne demek olduğunun tadına varıyor ve akıttığı yaşların sebebini sorgulamıyordu.

"Ağlama Karaca'm, yalvarırım ağlama. Çok ağlattım, artık ağlama. Zorsa beni görmen, giderim; yeter ki sen ağlama."

Arkın aslında çığlık çığlığa *'Beni gönderme!'* diye yalvarırken, *'Sen istiyorsan her şeyi yaparım!'* diyordu. Çöktüğü yerden kalkarken, titreyen gözbebeklerini karısının yeşillerine çevirdi.

"Git."

Ucu açıktı tek hecenin, git ama nereye, geldiğin gibi git, evine kendin dön diyemeyecek kadar kalmasını istiyordu.

"Yoruldum." dedi sonra gitmesinden korkarak Maral. Arkın karısının dalgalanan gözlerindeki korkuyu tanıyacak kadar çok yaşamıştı onu. Titreyen ellerini uzatıp bir adım yaklaştı.

Belinden tutup hafifçe kendine çektiği Maral'ı bedenine yasladı. Şakaklarına dudaklarını dayarken nefesini tuttu. "Gideceğim." dediğinde, kendisi gibi nefesini tutan kadına biraz daha sokuldu. Saçlarını okşamaya başlarken, "Ama şimdilik gideceğim." dedi ve geri çekildi.

Maral gülümsediğinde, ölümün o çukurlarda olduğunu düşünen Arkın da onunla birlikte gülümsedi. Gözleri parlarken, Maral'ın dudaklarının aralanışını iç çekerek seyre daldı.

"Şimdilik değil, tamamen git!" deyip geri dönen kadının göğsünün tam üstüne indirdiği yumrukla dengesini kaybetti.

"Seni almadan gitmeyeceğim."

Sırtı kocasına dönük bile olsa yumruklarını sıktığını, kızdığını hissediyordu. Yüzüne genişçe yayılan gülümsemesi kesilmezken, "Çok beklersin o zaman!" deyip Tunay'a doğru adım attı.

Tunay, karşısında yaşanan sahneyi izlerken nefes alamadığını hissediyordu. Ciğerlerine biriken hava inatla çıkmak istese de, gücü yoktu o nefesi bırakmaya. Maral'ın güldüğüne, gerçekten güldüğüne şahit olmak onu inanılmaz mutlu etmişti ancak onu bu kadar üzen adamın varlığına seviniyor olmasına da seyirci kalmak dayanılmaz bir acı vermişti.

'Aylardır uğraşıyorum be kadın, bana bir kere böyle gülmedin!' dedi onları izlerken.

Savaşacağı bir aşk yoktu karşısında; karşısına dikileceği adam, sevdiğinin sevdiğiydi. Ne kadar ağlasa da oydu istediği, gelmesi için dua ettiğiydi. Şimdi kocasına sırtını dönüp sevincini göstermekten çekinen ama gülen kadına aşkla baksa da fark etmezdi. Maral'ın sevincine gülümsese de, kan ağlıyordu yüreği. Ağlıyordu ama elinden gelen, ona düşen mutluluğuna ortak olmaktı.

"Ben seni geri almaya geldim Karaca'm. Yeniden başlamak, hayatımızı sil baştan kurmak için geldim. Benden gitmen o kadar kolay olmayacak."

Kendinden emin, aşkına inanan adama döndü bu defa Tunay, göğsünü gere gere benimsin diyen Arkın'ın çırpınışlarına hayran olmamak elde değildi. Bu kadın böyle güzel sevilirdi de, niye üzülürdü?

Yıktıklarını toplamaya gelen adamdan gözünü çekti ve Maral'ın şaşıran ifadesinin anlamını çözmeye çalıştı.

"Göreceğiz Arkın."

Maral, küçük adımlarla uzaklaşmaya başladığında Tunay'ın yanında kısa bir süre durdu. Gözlerine baktığı adama, "Eve geçiyorum." diyerek yavaşça yürümeye devam etti.

Kocası savaş mı istiyordu, onu yeniden almak mı istiyordu? O zaman uğraşması gerekecekti. Arya'nın "Abim!" diye seslenmesini duyuyordu hâlâ. Kalabalığın arasından sıyrılırken, kendini hatırlatmaktan bıkmayan kızını sevdi.

Parmakları karnının üzerinde daireler çizerken, "Geldi kızım, babamız geldi." diyerek hem konuşuyor hem yürüyordu.

Evin önüne gelince kafası karışmış gibi etrafına bakındı, gözlerini ovaladıktan sonra başını tutmaya başladı. Neredeydi Maral, çıkartamadı. Otele gitmesi gerekmiyor muydu, burada ne işi vardı?

"Signora?"

Binanın kapısından kendine doğru seslenen adama tuhafça baktı ve "Si!" diyerek saçlarını karıştırdı. Geçmesi için kapıyı aralayan adamdan geri adım atarak uzaklaştı.

"Maral abla?"

Arkasını dönerek Arya'nın yanına geldiğini görünce rahatladı. Bu baş ağrısı öldürecekti neredeyse, ne yaptıracağını unutturmuştu. Koluna giren kızla binaya girdiler, az önce kapıyı açan adama gülümseyip yanından geçtiler.

"Niye bekliyordun abla?"

"Hatırlamıyorum. Yani neden durduğumu unuttum."

Arya durdu ve dikkatle Maral'a baktı.

"Migrenin mi?"

Başını sallayan Maral, "Evet!" demekle yetindi. Son zamanlarda küçük unutkanlıkları baş göstermeye başlamıştı.

"Geldi abla, geldi gördün mü, abim geldi sonunda? Nasıl bir sahneydi o abla, Aşk Çeşmesi'ne karşı aşk sahnesi çektiniz resmen!"

"Hımm, canlı canlı çekim izledin desene minik? Performansları beğendin mi bari?"

Maral'ın gülmek için bahane aramasına gerek kalmamıştı artık. Kocası gelmişti ya, yeter artardı bile.

"Oskarlıktı!"

Kolunun altına çektiği Arya ile evine gülerek girdi.

* * *

Arkın, giden karısının ardından kız kardeşiyle de sarıldıktan sonra onu Maral yalnız kalmasın diye peşinden gönderdi. Şimdi meydanda Tunay'la ikisi kalmıştı. Boynunu yana yatırarak kendisine dikkatle bakan adama dikti gözlerini. Arkın'ın yanına yaklaşan Tunay, şahit olduğu aşkın sahibine yutkunarak elini uzattı. Ne diyeceğini, nereden başlayacağını bilmiyordu ama bir yerden başlamalıydı.

"Ben karıma âşık bir adamın elini sıkmam!"

Tunay yumruk yemişe dönüp kaşlarını çattı. Bunca zaman destek olduğu için teşekkür edeceğini düşünmüyordu tabii, fakat bunu da beklediği söylenemezdi.

"Aşkım için kimseden özür dileyecek değilim. Sırf bu yüzden elimi sıkmayacaksan yapacak bir şeyim yok."

Kaşlarını kaldırırken, çenesini sıkan adama gülümsemişti. Arkın, ona gülen adama hak ettiğini vermek istiyordu ama kendisini tuttu. İlk günden olay çıkarmak istemiyordu. Hele hele karısı duysun hiç istemiyordu.

"Karımdan uzak dur Tunay Körmükçü."

"Durmazsam?" diyerek gülerek başını oynattı Tunay.

"Durmazsan sonuçlarına katlanırsın!" İyice genç adamın burnunun dibine girdi Arkın ve devam etti.

"Karımın aklını karıştırmaya devam edersen aklı karışacak yalnızca sen olursun. Ne yaptın bilmiyorum ama karımın açtığı boşanma davasının sorumlusunun sen olduğunu düşünüyorum."

"Arkın? Neyden bahsettiğini bilmiyorum? Maral kimseyle görüşmedi, yani benim bildiğim görüşmedi."

"Boşanma falan yok mu şimdi?"

Emin olmalıydı. O Kara Cadı'nın oyununa mı gelmişti yani? Öyleyse kırk yılda bir iyiliği dokunmuştu.

"Karın sen gelene kadar bir kere bile içten gülmedi. Ne yaptıysam başaramadım. Ona aşkımı itiraf ettiğimde bile istemedi beni. Seni hâlâ seven kadını kazanmaya çalışacak

kadar adi bir adam değilim. Deseydi ki bekle bir ömür, beklerdim onu."

"Sen ne diyorsun lan?"

Yakasına yapışan adamı engellemedi Tunay. Sadece ellerini teslim olurcasına yukarı kaldırdı.

"Ne dediğimi duydun. Sırf sen istiyorsun diye, Maral'dan uzak kalmayacağımı açık açık söylediğimi düşünüyorum. Karını tekrar kazanmak mı istiyorsun? O halde dene, dene ve ne kadar zorlanacağını gör. Asıl ben Maral'ın yeniden sana kanmasına izin vermeyeceğim."

Tunay zorladığını biliyordu ve bile bile gidiyordu üzerine. Çıldıran bir Arkın gerçekten eğlenceliydi.

"Öyleyse hazır ol Tunay, karımı alıp buradan götüreceğim. Affettireceğim ona kendimi. Onu ne kadar çok sevdiğimi hissettireceğim!"

Hissettirmesine gerek kalmamıştı ki zaten, onun gördüğünü Maral da görmüş hatta yaşamıştı. Kimse yalandan gözyaşı dökmez, diz çökmezdi sevmediği bir kadının karşısında. Nefes alır gibi kokusunu içine çekmezdi.

"Ben çoktan hazırım Arkın, sen de hazır olsan iyi edersin. Zira işini hiç kolaylaştırmayacağım."

Arkın, Tunay'ın yakasında bir şey varmış gibi silkelemeye başladı ve sağ elini omzuna koyarak iki kere pat patladı. O kadar sakindi ki, bir an kendine şaşırmaya bile başlamıştı. Başını sallayarak geri çekildi, Tunay gelecek olan darbeyi bekliyor gibiydi fakat ne zaman geleceğini kestiremiyordu. Karşısındaki adam öyle sakindi ki, bu sakinliği tarif bile edemiyordu.

Arkın başını geri çekti ve dudaklarının kenarına sinsi bir gülümseme yerleşti. Tunay şaşkınlıkla bakarken burnuna gelen kafa darbesiyle geriye doğru sendeleyip iki büklüm oldu. Burnu kırılmıştı sanki. Burnundaki zonklama beynine kadar yayılınca başını acıyla salladı.

"İçimde kalacağına yüzünde dursun dedim. Karıma

dokunduğunu gördüğüm ilk an yapacaktım ama kısmet şimdiyeymiş."

Rahatlamış mıydı ne? Aldığı nefesle göğsünü şişirdi, ardından nefesini bırakmadan önce karısının oturduğu eve doğru yürümeye başladı.

Cebinden telefonu çıkarıp annesinin evini satın almak için uğraşan emlakçıyı aradı ve başını geriye atarak Maral'ın oturduğu binaya baktı.

"Aşk mı istiyorsun kadın? Aldığımdan fazlası senin olacak..."

37. Bölüm

Maral, yatakta dönüp dururken dünü bir türlü unutamıyordu. Arkın gelmişti! Onu karşısında gördüğünde yine hayal olduğunu düşünmüş, o nedenle ellerini yüzüne siper etmişti. Oysa beklediği gibi olmamış, bu defa kaybolmamıştı kocasının hayali.

Kollarını geriye atarak vücudunu hafifçe esnetti ve yataktan kalkmak için yana döndü.

Elini yüzünü yıkayıp banyodan çıktığında, burnuna dolan nefis kokularla iştahı kabardı. Vanilya kokusunu takip ederken kapıya varmıştı bile. Odasından çıkmak için adım attığındaysa gözleri kararmıştı. Gözlerini açıp kapatsa da bulanıklık geçmemişti. Öyle birkaç dakika durup baş dönmesinin geçmesini bekledi.

Dış kapının zilinin çaldığını duyunca, "Arya!" diye seslendi. İyi olsa kendisi bakacaktı ama iyi hissetmiyordu.

"Ben baktım! Tunay abi olmalı, kahvaltıya gelecekti."

Arya'nın ayak seslerini duyabiliyordu.

Bulanıklık geçtiğinde kapıya doğru hareketlendi.

"Kim gelmiş tatlım?"

Cevap gelmediğinde kapıya varmıştı.

"Y-yeni komşu abla, tanışmaya gelmiş."

Oranın boş daire olduğunu bile bilmiyorlardı. Kapıyı aralayıp Arya'nın yanına geçince gözleri büyüdü.

"Günaydın."

Dalga mı geçiyordu bu adam?

"Senin burada ne işin var?" Niye sırıtıyordu?

"Kapı komşunuz oldum."

Arkın gülmeye devam edince, Maral burnundan solumaya başladı. Arya'yı içeri çekiştirirken, kapıyı sırıtan Ar-

kın'ın yüzüne sertçe kapattı. Aslında kapatmadan fazlasını yapmış, çarpmıştı.

Kapıya sırtını dayayınca gülümsemesi tüm yüzüne dağıldı. Arya kollarını önünde birleştirirken, tek kaşı havada Maral'a bakıyordu.

"Bence vazgeçmeyecek."

Omuz silken Maral, dudaklarını yalayarak masaya ilerledi.

"Aferin Çilli, kahvaltı ağız sulandırıcı görünüyor."

Krep için hazırlanan sosa parmağını batırıp tadına baktı. Vanilya ile hazırlanan sos nefisti.

"Kahvaltıyı kocan hazırladı yengecim. Bende nerede o meziyet, zerdeçallı ekmeği seviyorsun diye almaya gitmişti. Senin sesini duyunca yeni gelmiş gibi yaptı. Ve gerçekten de karşı komşumuz olmuş!"

Arya'nın tek nefeste söyledikleriyle daha yutamadığı sos boğazında kaldı ve öksürmeye başladı. Arya mutfağa koşup su getirdi ama Maral eline tutuşturulan suyu bile içememişti.

Masaya tekrar baktığında, sevdiği ne kadar şey varsa hepsinin hazırlanmış olduğunu gördü. Kalbi hızla çarpmaya yanakları kızarmaya başladı. Rüya görmüyordu, değil mi; kocası onun için en sevdiği yiyecekleri hazırlamıştı? Kıkırdayarak, "Aferin ona o zaman..." deyip tabağını doldurmaya başladı.

Krepin üzerine sosu yaydı, ardından parmağına bulaşan sosu emdi. Hazırladığı krepi tam da ağzına götüreceği sırada kapı tekrar çaldı. Arya ellerini kaldırınca *sen bak* diye işaret etti.

Maral elindeki parçayı tabağa bırakıp kapıya gitti. Bu kez Tunay olmalıydı. Kapıyı gülerek açtığında karşısında beliren Arkın'a yeniden kaşlarını çattı.

"Şimdi ne istiyorsun?"

Arkın, karısının dudağının kenarında duran sosu gö-

rünce yutkunmasını gizleyemedi. Gözlerinden anlık geçip giden ışıkla dudaklarını araladı.

"Kahvaltıyı beğendin mi karıcım?"

Maral burnunu havaya kaldırıp, "Hayır." dese de ona doğru adım attı adam. Kaçmaya zaman bulamayan kadını belinden yakalayıp kendine çekti Arkın, karısıyla birlikte nefeslerini tuttular. Adam alt dudağını ısırarak, başparmağını Maral'ın dolgunluklarına hafif bir baskıyla gezdirdi.

Maral dudaklarının kuruduğunu, hatta bedeninin yanarak kavrulduğunu hissediyordu. Dudaklarını ıslatmak için yalamak istediğinde, dili kocasının parmağına değince boğuk bir inleme kulaklarına doldu. Hareket etme yetisini kaybetmese itecekti de işte...

"Belli oluyor güzelim."

Arkın aniden geri çekilirken kime işkence ettiğini bilmiyordu; kendisine mi, yoksa *öp beni* diyen dudaklara mı?

Maral az önce ne olduğunu sorgulamak istediyse de, Arkın'ın çoktan kendi dairesine girdiğini ve kapısını kapattığını gördü. Elleri yumruk olunca, ağzını tekrar tekrar açtı kapattı.

"Seni..."

Kendisini o kuşgözü dürbünden izlediğini adı gibi biliyordu. Haylaz bir gülüşle kapıya bakarak başını salladı. *'Sorarım ben sana'* diye içinden geçirerek, "Aa, Tunay hoş geldin!" diye bağırıp sırıttı. Saniye sürmeden açılan karşı kapıya kaşlarını kaldırdı.

"Nerede o?"

Ah, bilmez miydi kocasını? Babasından bile kıskanan bir adamdı kocası.

"Kim?"

Maral az önce yaşananlar içinde kalmış gibi kocasının durduğu kapıya yanaştı.

"Tunay denen adam?"

Gözlerini kırpıştıran Maral cevap vermek için ağzını

açtı ama zamanlaması mükemmel olan ve "Buradayım!" diyen sesle geri kapattı. Gergince gülümseyerek başından dumanlar tüten kocasına yan gözle baktı. Tunay davet beklemeden içeri geçince, Maral da kapıyı yeniden kocasının yüzüne çarptı.

"Hoş geldin."

Geleceğini Arya söylemişti ama şimdi beklemiyordu. Daha kocasıyla komşuculuk oyacaklardı, olmadı kapıları birbirlerinin yüzlerine kapatıp kapatıp açacaklardı.

"Kocanın elinde kalmaktan korkuyorum sanırım."

Tunay masaya geçtiğinde yanakları hâlâ al al olan kadına bakmaya başladı.

"Ben de."

Evet, Tunay'ın kocasının elinde kalması en muhtemel olandı. Konuyu uzatmamak için kahvaltısına kaldığı yerden devam etmeye başladı. Tunay'ın arada sırada, "Ellerinize sağlık, nefis!" övgülerini duyuyor ve kesin suretle cevaplamaktan kaçıyordu. Nasıl olsa Arya birazdan *'Onları abim hazırladı!'* diye atılacaktı.

"Onları abim hazırladı!"

Maral kahkaha atmaya başlayınca, Tunay boğazında kalanları yutmaya çabaladı. Arya bilmiş bilmiş sırıtırken, yengesinin şen kahkahası kulaklarına doluyordu.

'Ne iyi ettin de geldin be abi, bu kadının böyle güldüğünü ilk defa görüyorum. Ne çok yakıştı gülmek bir görsen!'

Aklından geçenlerle Maral'ın gülmesine ortak oldu.

"Nasıl?"

"Karşı komşumuz kendisi ve hoş buldum kahvaltısı hazırlamış."

Maral'ın göz kenarlarından akan yaşları silerek verdiği cevaba gülümsemeye çalıştı Tunay. Arkın başlamıştı demek... Başarılı da olmuştu gördüğü kadarıyla. İçindeki kıskançlığı yok etmeye çalışsa da, şimdilik başaramıyordu. Bu kadını bir daha üzgün görmek istemese de, bencil

tarafı savaş diyordu.

"Bebek odası için alışverişe gidelim mi?"

"Daha dün bir sürü şey aldık Tunay? Odası için de beklesek olmaz mı?"

Başını sallayıp ayağa kalkan adamla ayaklandı Maral.

"Gidiyor musun?"

"Şimdilik evet ama akşam için planlarım var. Sizi dışarı çıkaracağım."

Maral hayır demek istiyordu, istiyordu lakin bu adamı da kırmak istemiyordu. Sırf kocasını gördü diye, kaç aydır verdiği uğraş ve çabaları göz ardı edemezdi. Kendisine olan hislerini dile getirmiş bile olsa, öncelik onların arkadaş olmalarıydı.

"Olur çıkalım."

Kapıya kadar geldiklerinde çıkması için kapıyı açtı ve kapı önünde gördüğü adamla dişlerini sıktı.

"O halde akşam görüşürüz."

Tunay yanağına dokunmak isteyince başını geri çeken Maral, bu teması kocasının gözüne gözüne sokmak istemedi. Tunay'ın ise neden böyle yaptığına anlam verememişti.

"Görüşürüz."

Giden adamın arkasından içeri girmek isteyince yine kocası olacak adam tarafından durdurulmuştu.

"Nereye gideceksiniz? Niye o kadar güldün sen? Niye geldi bu adam eve? Nasıl sana dokunmaya kalkar?"

Ardı ardına gelen soruların başını döndürmesiyle parmaklarını Arkın'ın dudaklarına götürdü. Arkın, dudağından başlayan karıncalanmanın ağır ağır bedenine yayılmasıyla kaskatı kesildi.

"Sus be adam!"

Niye elini çekemiyordu geri? Niye sarılma isteği ağır basıyordu? Parmakları dudaklarından çenesine doğru indiğinde sertçe yutkundu. İki günlük sakalların parmak uç-

larına batışını neden daha fazla hissetmek istiyordu?

Arkın, Maral'ın iç savaşını bilmeden kendi harbinde boğuluyordu. Çenesine dokunan parmakları avucuna aldığında uçlarını öptü.

"Sustum Karaca'm..."

Soluk soluğa fısıldarken, aralarındaki en güzel engele dokundu. Bebeğinin tekmesini yeniden hissetmek için elini göbeğin üzerinde dolaştırmaya başladı. İstediğini almak için çok beklemeden bebeği kendini belli etti.

"Hissettin mi?"

Öyle bir neşeyle sormuştu ki Arkın, Maral dudaklarını ısırdı.

"Nasıl hissetmem, tekmelenen benim karnım."

"Canın mı yandı?"

Elini hemen çeken Arkın, karısının yanaklarını avuçları içine aldı. Maral hayal dünyasından çıktıklarını hissederek bir anda kendini geri çekti.

"Sana ne be, çekil kapımdan, içeri gireceğim!"

Bu adam onu daha ne kadar şaşırtabilirdi acaba?

'Ah be kadın...' dedi içinden Arkın, yüzüne kapanan kapıya vurup kendi dairesine dönerken. "Az kaldı, çok az kaldı..."

Yanan yüzüne elinin tersini koyan kadını gülerek izleyen Arya, "Ben bu kısa metrajlı filmi çok tuttum ha!" diyerek gülmeye başlayınca, Maral, "Ben sana şimdi Çilli Bir Görümcenin İşkence Zamanı adlı kısa bir film çekeceğim, izlemekten çok keyif alacaksın!" diye sinirle soludu ama yanaklarını sıkıp sarılan kıza karşı koyamadı.

38. Bölüm

Kaç saat geçmişti bilmiyordu ama elindeki kitabın sayfalarında kaybolmuştu. Sehpanın üzerindeki sütü almak için uzandığı sırada çalan kapıyla, gözlerini devirip ayağa kalktı. Ayracı okuduğu sayfaya bırakıp ağrıyan ayaklarını kapıya kadar sürüdü. Oflayarak kapıyı açınca, gözleri hizasında kaldırılan iki ayrı renkteki bebek tulumuna şaşkınlıkla birlikte dolu gözlerle baktı.

"Seç birini Karaca'm, bebeğimizin cinsiyetini bilmediğim için iki renk aldım."

Bilmiyordu değil mi bebeklerinin kız olacağını? Kocası yanında değil diye hep kız ve erkeğin ortak giyeceği kıyafetler almış, bilerek kız için olanları seçememişti.

"Kız..." dedi fısıltıyla, "Kızımız olacak." diyerek pembe tulumu aldığı gibi kapıyı kapattı. Arkın hemen akabinde kapıyı yumruklamaya başladı tabii.

"Kızımız mı olacak?"

Kapının ardından, "Evet!" diye bağıran karısının boğuk sesini duyunca, alnını yüzüne kapatılan kapıya dayadı.

"Ağlama sevgilim, ne olur ağlama."

"Git."

Onu görmeliydi, nasıl olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Karısı ağlarken sırtını dönüp gidemezdi.

"Yanında olmama izin ver yalvarırım, ağlamana dayanamıyorum."

"Sen bana destek olamazsın, gözyaşlarımın sebebi senken nasıl teselli edeceksin beni? Sen değil misin yaralarımın mimarı?"

Gerçek hiç bu kadar can yakıcı olmamış, hiç bu kadar oturmamıştı genç adamın göğsünün ortasına. Yüzüne vurulan gerçeği nasıl değiştirebilirdi?

"Özür dilerim, belki bir özür affettirmez yaptıklarımı ama deniyorum. Denemeye de devam edeceğim. Yaptıklarımı unutman için elimden geleni yapacağım, yemin ederim unutacaksın."

Kapının ardından, "Unuttur o zaman..." diye fısıldayan sesi duyduğunda, "Söz!" dedi, "Söz, unutturacağım."

Dairesine döndüğünde kız kardeşini arayıp eve gelmesini istedi Arkın. Sıkıntıyla salonunda dolanırken kapısı çaldı. Kapıyı açtığındaysa karşısında kardeşiyle Tunay'ı gördü. Ya sabır çekerken, "Senin ne işin var burada?" diye sinirle soludu.

"Ya bir sus Arkın ya, gir içeri. Arya, sen Maral'ın yanına geçsene güzelim."

Arya karşı daireye geçince, Tunay da Arkın'ı itip içeri girdi.

"Ne oldu anlat."

Sorudan çok emir içeren sözleri duyduğunda dişlerini sıktı Arkın. Sonra gidip koltuğa yığılırcasına kendini bıraktı.

"Arya, daha önce baktığınız bebek giysilerinden bahsetmişti. Hatta mağazanın ismini bile vermişti. Ben de o mağazaya gidip onun beğeneceğini düşündüğüm iki renk aldım. Haliyle bebeğimizin kız mı yoksa erkek mi olacağını bilmiyorum. Amacım sürpriz yapmaktı, üzüleceğini bilemedim ki."

Ha ağladı ha ağlayacak hale gelen adamın yanına aynı şekilde kendini bıraktı Tunay ve ellerini yüzüne kapattı.

"Bak..."

Ona baktığını hissettiğinde yüzünü sıvazlayıp Arkın'a döndü.

"Maral geldiği günden bu yana kendine özel hiçbir şey yapmadı. Özel şeyler ne dersen, aşermedi, *canım şunu istiyor* demedi. Benim zorumla gezmeye gittiğimizde, sırf bizi mutlu etmek için bebeğin cinsiyetine uygun değil de,

unisex giysiler seçmeye özen gösterdi. Sanıyorum ki seni mahrum ettiğini düşünerek kendini de mahrum etti. Sana söylemez belki ama haftaya bebeğin son kontrolü var, onunla git Arkın. İnat etse de peşinden git, orada olmana ihtiyacı var. Bizi istemediği için kontroller sırasında neredeyse hiç yanında olamadık."

Tunay konuşmasını bitirdiğinde ağlayan adamı gördü. Dişlerini sıkarak ağlıyordu Arkın. Yalnız bırakmak için ayağa kalktığında adamın "Sağ ol." diye fısıldadığını duydu. Başını salladığında Tunay, devamını getirdi lafın Arkın, "Yanında olduğun için..." ve ardından başını eğdi.

Tunay kabul edercesine başını salladı, "Onu seviyor olabilirim ama aranıza girecek kadar değil... Maral her şeyden önce benim arkadaşım, yani o öyle olmamı istedi." diyerek Arkın'ın içini rahatlatmayı denedi. Âşık bir adam; arkadaş olabilir miydi? İkisi de yalan olduğunu biliyordu fakat inanmayı seçiyorlardı.

Konuşulacak bir konu kalmadığında, bulunduğu ortamdaki fazlalık saydığı bedenini kapıya sürüdü ve çıktı Tunay. Reddedileceğini bile bile Maral'ın dairesinin kapısına geldi bu defa. Kapı açıldığında gülen kadının, gözlerinde sakladığı hüznü gördüğünde, "Seni merak ettim." dedi ve içeri davet edilmeyi bekledi.

"Geç lütfen."

İçeri geçtiğinde olanlardan haberi yokmuş gibi davranmaya karar verdi.

"Ne yapıyoruz?"

Maral, mahcup bir ifadeyle Tunay'a bakarak, "Bu akşam çıkmasak?" diye sordu. Tunay neden diye sorma gereksinimi bile duymadan başını salladı.

Maral kısaca neler olduğunu anlattığında, tam da düşündüğü gibi olduğunu anladı adam. Ne kadar çok isterdi bu kadın tarafından sevilmeyi, gözlerinin parıltısını gözlerinde görmeyi. Ne çok isterdi bu kadın tarafından sahip-

lenilmeyi, gecesi gündüzü olmayı... Şanslıydı Arkın, çok şanslıydı. Ona verilen şansı bilemese de şanslıydı.

Arkın kafayı yemek üzereydi. Saatlerdir o adam karısının yanındaydı ve sarışını yüzünden adım bile atmaya korkar olmuştu. Dürbünden bakarken bir ara gözünün dürbünde takılı kalacağını bile düşündü.

"Bir bitmedi muhabbetiniz!"

Söylenmeye devam ederken karşı dairenin kapısının açıldığını gördü. "Sonunda!"

Rahatça nefes alarak karşı kapının kapanmasını ve Tunay'ın gitmesini bekledi. Evet, istediği olmuştu, şimdi karısına iyi geceler dileyebilirdi.

Biraz bekledikten sonra karşı daireye geçip kapıyı çaldı.

"Ne unuttu-"

Arkın ne kadar masum bakabilirse öyle baktı karısına. Maral gelenin Tunay olduğunu zannettiğinden gülerek açmıştı kapıyı. Kocasını gördüğünde gülen yüzü asılmış gibi görünse de gönlü şenlik yeriydi.

"İyi geceler demeyi unuttum karıcım."

Maral, göz kırpan adama kapıyı kapatmak için hareket geçince, "Bekle!" diyerek kendi dairesine koştu adam. Maral ne olduğunu anlayamadığı için bekledi. Arkın sözünü dinleyen karısına dönüp gülümseyerek, "Şimdi kapatabilirsin..." dedi ve kendi kapısını kapattı.

"Seni... Ah!" diye bağıran Maral, kapının ardından "Ben de seni seviyorum karıcım." diyen boğuk sesi duydu.

'Aptal adam!' diye söylenerek içeri geçtiğinde gülümsemeden edemiyordu. Odasına gittiğinde hâlâ söyleniyordu. Yatağına yatıp yorganın altına girdi ve yan döndü. Yastığının birini alıp bacak arasına yerleştirirken, bebeğinin de böyle rahat ettiğini düşünüyordu.

Eli karnında dolaşmaya başladı.

"Baban çok kararlı kızım, ne dersin kabul etmeli miyiz?"

Kaşlarını çatsa da gülümsüyordu.

1 hafta sonra

Arkın zile basmak için elini kaldırırken, geçen hafta ne kadar güzel bir karar verdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. O gün iyi ki emlakçısını aramış ve eve ihtiyacı olduğunu söylemişti. İstediği bölgeleri saydıktan sonra, karısının karşı dairesinin de boş olduğunu ama az önce tutulduğunu öğrenmiş ve *"Ne kadar verdiyse iki katı!"* diyerek evi tutmayı başarmıştı.

Ondan sonraki günlerde ise durmamıştı. İlk işi karısı için yapamadıklarını, esirgediklerini yapmayla başlaması olmuştu. Ona kahvaltı hazırlamış, kızları için alışveriş yapmış, kapısına çiçeklerle dayanmış ve gittiği her yerde karşısına çıkmıştı. En son; onunla aynı asansöre binmek istemeyen karısı merdivenlere yöneldiğinde, dört katı onu kucağında taşıyarak çıkarmaya kalkmıştı.

"Arkın, Arkın indir beni aptal adam! Düşüreceksin!" diye ne kadar bağırsa da, boynuna sarılıp başını omzuna yaslamıştı. Adını Maral'ın ağzından duyduktan sonra ne yorgunluğu kalmıştı, ne başka bir derdi. Başını omzuna bırakmıştı ya karısı, işte o zaman soluk soluğa kalmıştı.

Ya eve girdiklerinde onu koltuğa bıraktıktan sonra karnını sevmesine izin vermesine ne demeliydi.

"Dokunabilir miyim Karaca'm?" diye sorduğu an dudaklarını şişliğin üzerine bastırmış ve gelen tekmeyle ikisi de şaşırmıştı. Bu duyguları anlatmasının tarifi yoktu Arkın'a göre.

"Kızım..." dediğinde, gelen ikinci tekmeyle birlikte gülmeye başlamışlardı. Paha biçilemez anlardı. Karısıyla, Karaca'sıyla bir şeyler paylaşmanın verdiği haz... Onu mutlu edebilmek, ona gülümsediğini görmek... Yaşamak

için tek sebebi olmaya başlamıştı.

"Çek elini artık, hey!"

O kadar karısıyla dolmuştu ki anılarla, parmağının hâlâ zil butonunda olduğunun farkına bile varmamıştı. Haylaz bir gülüşle Maral'a doğru adım atınca, başının geri itilmesi bir olmuştu.

"Hadi, çıkmıyor muyuz?"

"Nereye?"

"Hastaneye?"

Telaşla alnına dokunan parmaklar teninde gezerken "Hasta mısın?" diye sordu Maral. Hasta değilse bile, olası gelmişti Arkın'ın.

"Bakacaksan olurum..."

Temasıyla nasıl kendinden geçtiğini bilmiyordu tabii Maral.

"Değilsin."

Başını salladı Arkın; "Değilim."

"O zaman ne diye hastaneye gideceğiz?"

"Kızımızı görmeye."

Şirin miydi bu adam şimdi, yoksa şirin taklidi mi yapıyordu?

"Sen gelmiyorsun, ben kendim gidiyorum. Hadi güle güle!"

Arkın, yanından geçen kadının peşine takılırken rahat vermek nedir bilmiyordu. Kolunu tutan Arkın'a dönmek için olduğu yerde kalan Maral yüzünü buruşturdu.

İnce ince bedenine dağılan sancıyla sakin olmaya çalışsa da, bir sonraki sancı öncekinden keskin oluyordu.

"Arkın..."

Soluduğunda, Arkın bir terslik olduğunu kısık sesinden anlamıştı. Önüne geçip yanaklarını avuçlayarak yüzünü görmek için başını eğdi.

"Söyle Karaca'm?"

Maral, kasığının aşağıya çekildiğini hissediyordu. İki

büklüm olmamak için dişlerini sıkarken, "S-sancım..." cümlesini tamamlayamadan çığlığı bastı.

"Arkın!"

Arkın ne yapacağını şaşırırken, çareyi karısını kendine çekip sarılmakta buldu. Karısı acı çekiyordu ve o, bu acıyı dindiremiyordu.

"Seni kucağıma alacağım, tamam mı?"

"Aahhh!"

Hemen akabinde cevap niyetine gelen çığlıkla, kucağına aldığı karısını dikkatle taşımaya başladı.

"Daha günümüz yok muydu?"

Vardı! Olduğunu biliyordu.

"Vardı, vardı neden böyle oldu bilmiyorum. Arkın, bebeğimize bir şey olmayacak, değil mi? Olmasına izin verme ne olur?"

"Vermeyeceğim!"

39. Bölüm

Vermeyecekti, ne olursa olsun ikisine de bir şey olmasına izin vermeyecekti. Hızlı olmaya çalışıyordu fakat karısını daha çok sarsmaktan korktuğu için adımlarını büyük değil de küçük atmak zorunda kalıyordu. Kimi arayacaktı, lanet olsun aklına kimse gelmiyordu!

"A-arkın..."

Ciğerleri yine isyan bayrağını çekiyordu, bu kadın bu ses tonunu kullandığında.

"Karaca'm."

Saçlarını öperek mırıldandı ve kollarını biraz daha iki canlı bedene sardı. Bu çaresizlik değildi, bu... Bu, başka bir şeydi. Alsaydı karısının acısını, bütün acısını alabilseydi keşke, ah alabilseydi...

"Yetiştireceğim seni, söz veriyorum yetişeceğiz."

Binadan çıkınca sağa sola bakındı ama lanet olasıca arabayı nereye bıraktığını hatırlayamadı. Maral'ın tırnakları etine batınca yüzünü buruşturdu. Canı yanıyordu, canı yanıyordu ve o burada durmuş kahrolası arabanın nerede olduğunu düşünüyordu.

"Taksiii!"

Bağırdığında sıçrayan karısının saçlarına, sakinleşmesi için öpücükler kondururken taksinin bir an önce gelmesini umuyordu.

"Abi?"

Kardeşi gelmişti! "Abi ne oluyor?"

"S-sancı of, Arya Tunay nerede? Tamam unut onu, taksi çevir şuradan! Unutmadan Kaya amcalara haber ver, gelsinler. Doktoru da ara ya da arama, gidiyoruz işte! Yok, vazgeçtim ara çabuk. Hadi, ne duruyorsun?"

Söyledikleriyle kardeşinin de şaşırmasına, elinin ayağının birbirine dolanmasına neden olmuştu ama o da kendince haklıydı, ne yapacağını bilememişti.

Arya yoldan geçen taksinin önüne kendini attı durması için. Arkın, "Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırmaya başlayınca da Arya, "Durdu ama!" diye karşılık verdi. Arka koltuğa karısıyla birlikte oturan Arkın, ön koltuğa geçen kardeşinin taksiciye gidecekleri hastaneyi söylemesini, hemen ardından elindeki telefonla ortalığı ayağa kaldırmasını kaşları çatık bir şekilde izleyip karısına döndü.

"Tunay abi, Maral abla doğuma yattı."

Karısının alnını öpüp gergince gülümsedi.

"Ada abla koş, yetiş, ablam doğuruyor!"

Başını sallayarak, "Geçecek..." diye mırıldandı.

"Kaya amca; topla pılını pırtını buraya koş, doğum var!"

Maral işte buna çok gülerdi, eğer canı yanmasaydı.

"Kim kaldı başka cadı? Haber ver dediysem de akıllarını çıkar demedim. Şimdi çıksalar anca gelirler dimi abicim, sonuçta koşa koşa gelecekler? Sanki kapı komşusuyuz!"

Omuz silken kardeşine dişlerini sıkarak karşılık verdi Arkın. Maral'a geri dönünce de alınlarını birleştirip ellerini iç içe geçirdi. Kızaran yanaklarına ve terleyen alnından akan ter damlalarının şakaklarına akışını izledi bir süre. Burnunu sürterek kokusunu içine çekip gözlerini kapattı.

"Gecemde, gündüzümde gördüğüm tek düşüm sensin kadın, içime ateşleri salansın. Yakıp kavuran, aynı ateşle üşüten yine sensin. Bağır, çağır ama sıkma dişlerini. Düşersen tutmaya yeminli bu yürek. Yüreğim gönüllü müebbet sana..."

"Ben de müebbedim ama sana değil, senden yediğim darbelerin ağırlığına, lanet olası! Canım, yanıyoooor!"

Kısık başlayan ama sonlara doğru taksiyi inletecek derecede çığlık atan Maral, saçlarını gözlerinin önünden çekmeye çalışan Arkın'ın eline tırnaklarını geçirip itti.

"Gelmedik mi daha?"

Maral canım yanıyor diye bağırdıkça, Arkın yok olup gidiyordu. Sarılmak istediği zaman elleri itiliyor, daha çok yardım edememenin çaresizliğine düşüyordu.

"Ne yapabilirim Karaca'm, söyle ne yapayım?" diyordu da, küçücük alanda gidecek bir yer bulamıyordu. Konuşsun istiyordu, dünya o yeşil gözlerdeymiş gibi kahvelerine baksın istiyordu.

Gözlerinin gözlerine değmediği her an, boğuluyordu Arkın. Kapalı göz kapaklarının altından sicim gibi akan yaşlara dudaklarını bastırırken; kendisinin de ağladığının, akan yaşlarının karısının yanaklarına düştüğünden habersizdi.

"Piu veloce prendere questa vettura!"**

Arkın, bağırarak sürücü koltuğuna yumruk atarken şoförün son hızla gittiğinin bile farkında olamayacak kadar karısındaydı.

"Siamo venuti!"***

Taksicinin sesini duymasıyla kapıyı açıp başını dışarı uzattı ve "Aiutare!"**** diye bağırdı. Arya diğer kapıyı açtığında, gelen görevliler Maral'ı almak istedi. Maral, Arkın'ın tişörtünün yakalarına yapışarak, "Bırakma!" diye inledi ve başını itiraz edercesine salladı.

"Bırakmayacağım, sadece yardım etmelerine izin ver sevgilim."

Yakasındaki eller düşünce, kucağından alınmasına izin verdi Maral'ın. Taksiden çıkarak hemen elini tuttu. Kapıda bekleyen doktor doğum odasına alınmasını istediğinde, içine attığı diğer acılar gibi sancılarını da içine atıyor, bağırmaktan çekinircesine dişlerini sıkıyordu Maral.

Doğum odasına alınan Maral, elini tutan kocasından

** *Daha hızlı sür şu arabayı!*

*** *Geldik!*

**** *Yardım edin!*

gözlerini ayırmadan doktorun kontrolünü bitirmesini bekliyordu.

"Doğum başlamış."

Bunu duyan Maral, daha çok ağlamaya başladı. Doktor, doğum için uygun yatağa alınmasını isteyerek Arkın'a döndü.

"Kalacaksınız değil mi?"

Duyduğu soruyla karısına biraz daha sokulan Arkın, "Buradayım!" dedi ve diğer soruları kestirip attı. Çıkmasını isteyebilirler miydi, isteseler bile umurunda değildi. Ne olursa olsun onun yanında kalacaktı.

Maral'ı üzerinde sadece sutyeni kalıncaya kadar soyup yatağa uzanmasını sağlayarak bacaklarını iki yana açtılar. Arkın, Maral'ın arkasına geçerek sırtını göğsüne yaslamasını istedi.

"Birlikte başaracağız, yanındayım Karaca'm." dedi ve kollarını, koltuk altlarından geçirdiği kadını kendisine yaslayıp sarıldı.

"Yeterince açılma gerçekleşmiş, şimdi ıkınmanı istiyorum. Ben söylediğimde kuvvetle it bebeği Karaca!"

Arkın ve Maral gülerek cümlesini tamamlamış doktora bakarken şaşkındılar. Doktor Enrique karşısındaki âşık çiftin gerginliğini anlamış ve o yüzden baba adayının karısına hitap şekline dikkat etmişti. İkisi de korkuyordu, korkuyorlardı evet ama bu kadının neden her seferinde yalnız kontrole geldiğini çözmeye çalışmıyordu. Görebiliyordu o gözlerde kırgınlığı, açık bir kitabın sayfalarını okur gibi okuyabiliyordu.

"Karaca ne demek?"

Merak etmişti hem anlamını, hem de ne ifade ettiğini. Arkın, karısının omzuna dudaklarını bastırarak cevap verdi.

"Ceylan, ceylanım demek. Gözlerinin bir ömür hapsinde olmak istemem demek. Hem uzak, hem yakın demek."

Sonra sustu, gözyaşları sevdiği kadının omzuna düşerken sadece sustu.

Doktor Enrique aşk gerçekten varsa eğer ki var olduğunu karşısındaki çiftten anlayabiliyordu, ne kadar güçlü olduğunu da görebiliyordu. Onları konuştururken aynı zamanda bebeğin geliş yolunun da açıklığını kontrol ediyordu. Bebeğin kafasını gördüğünde, "Şimdi!" dedi.

"Aahhhh!"

Maral vücudundaki bütün kemiklerin kırıldığını, birbirinden ayrıldığını hissederken bile tüm gücüyle itmeye çalışıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, sanki beynindeki damarların çatladığını hissediyordu. O keskin acı azar azar dağılırken, nefes nefese kalmıştı. Arkın saçlarına, alnına, şakağına öpücüklerini kondururken ellerinin altında hissettiği kalbin yerinden çıkacağını düşünerek çılgına dönüyordu. *Sakin olmalıyım* dese dahi bir türlü sakin olamıyordu.

"Hadi, bir daha!"

Maral başını geri attığında, soluk soluğa ağzını açtı.

"Y-yapamıyorum, olmuyor!"

Olmuyordu, yapamıyordu Maral. Ne kadar denese de olmuyordu. İtemiyordu, ittikçe sanki dar bir alanda sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. Böyle hissettikçe de başına ağrılar giriyordu. Hıçkırdığında kocasının ellerinin karnının üzerine indiğini ve yavaş yavaş okşadığını hissetti.

"Yapabilirsin, sen yaparsın cihanım..."

Dünyası mıydı kocasının?

"Yapacağım..."

Alnını kocasının çenesine dayadı ve ellerini çıplak baldırlarına götürerek sıkıp yeniden denedi.

Tekrar tekrar denedi, gücü tükeniyordu fakat vazgeçmiyor, tam bu kadar dediğinde yeniden deniyordu.

"Aahh! Yapamıyoru-" demeye çalıştığında her şey bitmişti.

"Bebeğinize merhaba deyin?" diyen doktorun ardından

çığlık çığlığa ağlayan bebeğinin sesini duydu Maral. Rahat bir nefesle bedenini kocasının kollarına bıraktı. Orada ne kadar süre yattığını bilmiyordu, sadece bebeğine sarılmak ve uyumak istiyordu.

Az sonra göğsünün üzerine bırakılan bebeğini kollarıyla sardı, korkarak kaldırdığı elini titreyerek bebeğine dokundurdu. Arkın soluksuz bir şekilde önündeki manzarayı izliyordu. Ne yapacağını bilemiyor, Maral'ın kulağına, "Teşekkür ederim..." diyerek fısıldıyordu.

Maral yorgun bedenini rahat bıraktı ve gözyaşları içinde dudaklarını araladı.

"Bana böyle bir an yaşattığın, unutulmayacak bir anı bıraktığın için; yalnız bırakmadığın, korkularımla savaşmamı sağladığın için teşekkür ederim."

Alıp vermesi zor alan solukları yorgunca bıraktı ve gözlerini kapattığında yorgunluğunun bitmesini umdu.

"Neler oluyor?"

Karısının, üstüne yığılan bedenini dikkatle çekmek isteyince kucaklarından alınan bebeğin nereye götürüldüğünü bile umursamadan çekip sardı karısını. Kollarına düşen başını sarstı ve öperek uyandırmak istedi.

"Niye cevap vermiyor?"

Biraz önce veda eder gibi konuşmasının anlamını söylemeliydi; uyuyamaz, onu böyle yanıtsız bırakamazdı! Daha verecek cevapları vardı

"Bir şey yapsanıza, ne duruyorsunuz? Gidemez, bir şey yapın! Bu gidişin dönüşü yok, yardım edin!"

Ruhu çekiliyordu şimdi Arkın'ın, doktor sakin olmasını anlatmak istese de dinlemiyor "Karaca'm!" demekten öteye gidemiyordu. Sarstığı bedenin kolları boşluğa düştüğünde, yeniden o anları yaşıyordu sanki.

Maral tepki vermediği her an ölüyordu, kalbi iflas bayraklarını bir bir çekiyordu. Kan kırmızısına dönen gözlerini doktora çevirirken, kanattığı dudaklarını daha çok ezdi

dişleri arasında.

"C-cevap vermiyor?" dedi hıçkırıklarını serbest bırakarak. Nefesinin hayat vermesini ister gibi kapandı aralık dudaklara, ne kadar nefesi varsa vermek istedi.

"İzin verin bakalım!"

Duymuyordu kimseyi, kimseye de vermek istemiyordu kollarındaki karısını. Acizce başını salladığı sırada, "Y-yorgunum..." diyen kırık sesi duydu zavallı kulakları.

Gülen ve ağlayan hali birbirine karışan Arkın, gözleri hâlâ kapalı olan Maral'ın başını göğsüne bastırarak; "Yorgunsun Karaca'm..." dedi kendi de gözlerini kapatarak. *'Yorgunsun, dinlen...'* dedi gözyaşlarını içine akıtmaya devam ederken.

40. Bölüm

Normal odaya alınan, gözlerini daha açmamış olan karısının elini avuçları arasına alan Arkın, parmaklarını seviyor ve öpüyordu. Gözleri Maral'ın yüzünde dolaşıyor, sabırla gözlerini açmasını bekliyordu.

Doktor bedeninin yorgunluğundan ve tansiyon probleminden bahsetmişti yanlarından ayrılmadan önce. Yüksek tansiyonla normal doğumun gerçekleşmesi, her ne kadar anne için riskli olsa da bir sorun çıkmamış, doğumun gününden önce gerçekleşmesine neden olarak sadece paniğe ve karısının yorgun düşmesine sebep olmuştu.

Yorgundu Maral, öyle bir yorgundu ki göz kapaklarında tonlarca ağırlık vardı sanki de gözlerini açamıyordu. Kıpırdanmaya başlarken, elinin üstündeki sıcaklığın ne olduğunu görmek istiyordu. Ateşe düşmüşçesine kavruluyordu parmakları.

Başını yana yatırarak hafif araladı gözlerini ve kocasının dudaklarının avucunun içinde gezindiğini gördü. Hem öpüyordu dudakları, hem de kıpırdıyordu.

Gözleri yeniden dolmaya başlarken nefesini tutmuştu. Kızgındı değil mi kocasına, çok kırgındı, hiç geçmeyecek yaralar açmıştı yüreğinde? Peki, şimdi niye hepsinin üzerine şefkat örtüyor, açtığı yaraları kapatmak ister gibi neden öpüyordu?

Gözlerini açamasa bile sesini duymuştu; doğum sonrasında ağlayışını, yalvarışını, korkusunu... Hepsini bir araya katıp da çırpınışını dinlerken, *'iyiyim'* demek ne çok istemişti. İyi olmadığını bile bile, *'iyiyim ağlama'* demeyi, sesini duyurmayı ne çok istemişti.

Evli kaldıkları süre içinde yaşadıklarını göz açıp ka-

pama mesafesi gibi kısa sürede unutturan adama yüreği uçarken, dolu dolu gözlerle baktı.

"Arkın."

Sesiyle avucuna kapanmış yüz hızla kendine çevrildi.

"İyiyim."

Birbirine kenetlenmiş gözler ağlıyordu şimdi, biri iyi olduğunu duyduğu için, biri bu kadar beklettiği için. İkisi de korkuya karışmış mutluluğun gözyaşıydı.

"İyisin." diyen Arkın Maral'ın başucuna geldi ve güzel haberi verdi.

"Bebeğimiz de iyi, uyanmanı bekliyorlardı." Gülümseyerek devam etti Arkın, "Bir görsen o kadar sen ki..."

Gerisi yoktu. *'Dokunmaya, bakmaya kıyamazsın'* diyemiyordu.

"Gelsin..."

Heyecanla parlayan yeşiller *'hadi'* diyordu, *'hadi çağır gelsin.'* Yatağın arkasındaki acil durum düğmesine bastı Arkın ve birilerinin gelmesini beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra gelen hemşire ikiliye baktı.

"Bebeğimi görmek istiyorum."

Hemşire Maral'ı başıyla onaylayarak odadan çıktı.

Bebeğinin gelmesini beklerken, Arkın tereddütle Maral'a yaklaştı. Maral üzerine eğilen kocasının hareketlerini merakla takip ediyordu. Yüzüne dağılan nefes dudaklarının üzerine vurmaya başlayınca, ardı ardına yutkundu. Gözleri kahve harelerdeyken, aklı dudaklarının üzerine vuran nefeste ve bir sonraki adımdaydı.

"Seni öpeceğim..."

'İzin istiyorum' değil, *'dayanamıyorum'* demekti boğukça soluyuşu.

Maral alt dudağını ısırarak gözlerini kapattı.

"Ben de."

Arkın ıslattığı dudaklarını zarar vermekten korkarak dokundurdu karısının dudaklarına. Örselediği günlere

inat; tadına vara vara, yudum yudum içti cennetin çeşmesinden hayat suyunu. Ensesine değen parmaklarla öne çekilmek istediğini anlayınca, tek kolunu belinden destekleyerek karısının sırtına sardı ve kendine çekti. Kocasının dudaklarının arasından ağzına doğru inleyen kadın, daha fazlasını ister gibiydi.

Arkın çıldırıyordu çünkü elinden başka bir halt gelmiyordu. Ağzına doğru inleyen karısının baştan çıkarıcı tınısını duyduktan sonra can verebilirdi ya da azgın boğalar gibi gezebilirdi ortalıkta. Lanet olsun, olacak iş miydi bu şimdi, masum saydığı öpücüğün gittiği yerden hiç hoşlanmamıştı.

"Öhö, öhö"

Arkın kendini hemen geri çekmiş, dudaklarını yalayıp haylazca karısına bakarak ağzının kenarını silmişti. Maral'ın yanakları kızarınca gözlerini kaçırdı.

"Sen bakma amcacım kapat gözlerini, baban anneyi tatlı niyetine hamidik yapıyor."

Gelenin hemşire olduğunu düşündükleri için toparlanamamışlardı bile ve şimdiden rezil olmuşlardı. Arkın çenesini kaşıyarak başını eğdiğinde gülümsedi, bunu gören Maral ellerini yüzüne siper edip inleyerek başını salladı.

Serhat ve diğerleri gördüklerinden memnun olmuşçasına gülerken; bekledikleri, görmeyi ümit ettikleri tabloya sevinçle bakıyorlardı. Geç olmuştu belki ama zararın neresinden dönersen kârdı.

O gün Arkın'ın önüne engel olmak için dikildiklerinde, ikisinin de bu kadar çok harap olacağını hesaba katamamışlardı. Şimdiki duruma bakıyorlardı da, iyi ki Ada'yı dinlemişlerdi. Eğer o olmasaydı yine başaramayacaklardı.

"Ee, tebrikleri bir ara alırım."

Bilmiş bilmiş gülen kadına dönen Arkın, diyeceklerini sonraya saklayıp Kaya Bey'in kucağındaki kızına ilerledi. Dikkatle kucağına aldığı kızını annesine götürdü.

"Mucizemizi görmek ister misin Karaca'm?"

Başını hevesle sallayan Maral, kollarını açarak kocasına uzattı. Kollarına bırakılan kızına bakıp ailesine döndü.

"Ç-çok küçük!"

Gözleri yeniden dolarken bebeğinin minik kafasını kokladı. Kızının kokusunu içine çektiğinde, bu sefer mutluluktandı gözyaşları. Bebeğini kucağına alabilmişti şükür, Rabbi yarı yolda koymamıştı onu. Kalbi hızlanmaya başlayınca hıçkırığı kahkahasına karıştı.

"Oyuncak bebek gibi!"

Gözleri kapalı bile olsa, kafasını memeyi bulmak için oynatıyordu ve bunu görenler dolu gözlerle miniğin çabasını izliyorlardı.

"Senin bebekliğine çok benziyor babam, sen de annenin kucağına gittiğinde mucizemiz gibiydin."

Babası hayranlıkla izlediği kızına bakarak söylediklerine gülümsedi.

"İyikilerimin sebebisin Maral'ım. Allah'ın bize yıllar sonra gönderdiği hediyesin, annenin bakmaya kıyamadığısın."

Başını yana yatıran Maral, babasının yanağına elini uzatıp sevdi.

"Sen de babam, sen de benim iyikilerimin başkahramanısın..."

"Ay ne duygusalsınız be, çocuğun adı ne adı, mucize mi diyeceğiz?"

Duygusal bir sahne, baba kızın konuşması anca bu kadar manyakça bölünebilirdi. Herkes Ada'ya döndüğünde omuz silkti kadın, kaynatmasa birbirine girmiş hormonları yüzünden ağlayacaktı, bundan kimsenin haberi yoktu ama.

"İrva Semin olacak."

Maral konuştuğunda, Ada'ya yönelen bakışların hedefi değişmişti. Herkes beğeni dolu mırıltılar çıkarırken "Kıymetlim demek..." diyerek tamamladı cümlesini. Minik

Semin, aç olduğunu belirtircesine zapt edemediği başını memeye vurmaya devam edince, anneyi bebeği doyurması için yalnız bırakarak dışarı çıktılar.

Oda boşalınca göğsünü açan Maral, bebeğinin isteğini yerine getirmek için onu memesinin baş kısmına yaklaştırdı. Kızı başını oynatarak minik ağzıyla memeyi buldu ve emmeye başladı. Arkın önünde yaşanan mucizevî olaya tanık olurken, gözlerini ikisinin üzerinden alamıyordu.

Kızının, annesinin göğsünü sağarcasına minik ellerini kullanması, karısının gülerek alnına yapışan belli belirsiz sarı tüyleri sevmesi ve bebeğini doyurma sevinci ömürlük bir seyirdi onun için. Yatağın karşısındaki koltuğa bedenini bıraktığında da izlemeyi sürdürdü.

* * *

Hastaneden çıkalı üç gün oluyordu ve Arkın aynı hastanede olduğu gibi ne zaman karısı kızlarını doyurmak için odaya çıksa izleme dürtüsüne mâni olamadan yanlarında alıyordu soluğu. Yine o anlardan birindeydiler ve Maral gülerek kocasına bakıyordu.

Arkın koltuğa kurulup, "Hadi." dedi. Maral başını geri atarak güldüğünde Arkın büyülenmişçesine karısından alamıyordu gözlerini. Yalnızca gözlerine mi, bütün bedenine hükmediyordu bu tınılar. Kahve hareler dalgalandı ve iç çekerek sırtını koltuğa yapıştırdı.

Karısının elbise askılarını omuzlarından sıyırıp göğsünün altına toplamasıyla, yerinde huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Yine ve yine aynısı oluyordu işte, kızı memenin birini ağzının içine hapsetmişken boşta duran eliyle de diğer memeyi küçük parmakları arasına alıyordu. Çıkan seslerden çok karısının yüz ifadesine odaklıydı Arkın, tek ilgilendiği aslında kızı emerken karısının mimiklerini izlemekti.

Lanet olsun, kan akışı yanlış yollara sapmıştı!

Maral gözlerini araladığında kocasının kendisine bakarak kızardığını ve kaşlarının çatık olduğunu gördü.

"İyi misin?"

Nasıl iyi olabilirdi ki? Hay aksi şeytan, yine damarlarında gezmeye başlamıştı. Kendine engel olamayacağını anladı, hele pantolon ağını zorlamaya başlayan sertliğiyle başı dertteyken çıkmalıydı bu odadan, çıkıp gitmeliydi. Kendine ettiği şey işkenceden farklı değildi, kızı bu kadar çok acıkmış olmasa, kızının yaptığını zevkle yapacağından şüphesi yoktu.

"İ-iyiyim Karaca'm."

Şimdi de kekeliyor muydu? Ne güzel ama!

"Ben bir soğuk su içsem iyi olacak!"

'Bence de sen karının üzerine soğuk su iç!'

Dalga geçen iç sesi miydi, yoksa aklının bir oyunu muydu?

"Arkın neyin var?"

Arkın karısının kızını tutarak toparlanmaya çalıştığını görünce elini kaldırdı.

"Güzelim..."

Soluk soluğa fısıldarken başıyla önünü işaret etti. Maral'ın gözleri kocasının yüzünden gösterdiği yere doğru inince gözleri büyüdü ve anında yanakları kızardı. Yüzünü kızının boynuna gömerek, "Git" dedi.

Arkın kendini sapık gibi hissederek odadan attığında bile, kapının ardından karısının kıkırtılarını duyabiliyordu.

"Soğuk su yetmez sana pis ergen, buz koy buz!"

Söylene söylene alt kata inerken, "Sapık mısın?" diye gelen soruyla olduğu yerde durdu. Kaşlarını çatarak Ilgaz'a baktı ve "Olmak üzereyim!" diyerek nefesini bıraktı.

"Abi hayırdır, bütün akrabalar ayağa kalkmış?"

Allah seni bildiği gibi yapsın Arkın, şu piçlerin de maskarası olsun ya! Homurdandığında Sertaç'a kafa atmak istedi.

"Siz ne zaman gideceksiniz?"

"Bizi kovuyor musun?"

Ada'ya sırıtarak baktı ve "Evet!" diye yanıtladı. Ilgaz kafasını kaşıyarak, "İyi şakaydı ama sizi almadan dönmeyeceğiz. Jeti hazırlattım." diyerek araya girdi. Yoksa bu ikisi birbirine girmek için an gözlüyorlardı.

Arkın saçlarının arasından elini geçirerek kararsızlıkla Ilgaz'a baktı. Dönseler iyi olurdu ancak karısıyla biraz daha vakit geçirmek istiyordu.

"Semin için erken olabilir; siz dönün, biz biraz daha kalırız. Hem yapamadığımız balayını gerçekleştirmiş oluruz."

"Hadi oradan be öküz! Balayı yapacakmış, hem de lohusa kadınla. Aç tavuk kendini buğday ambarında görürmüş. Bununki de o hesap he!"

Ada elini sallayarak dalgaya almaya başlayınca, boğazına yapışmak için öne atılan Arkın'ın önüne Ilgaz ve Sertaç geçti.

"Elimde kalacaksın Kara Cadı!"

"Yav he he! Şimdi onu geç de çocuk hasta olur burada, dönmeliyiz. Hem balayını İstanbul'da da yaparsın."

"İstanbul yaz ayında da, ben mi bilmiyorum kadın?"

Tenis maçı izler gibi Ada ve Arkın'ın arasında kalan Ilgaz'la Sertaç, oflayarak ikisini ayırdılar.

"Haftaya dönüyoruz, konu kapanmıştır."

Çocuk gibi tartışırlarken vakit nasıl geçmişti anlamamışlardı. Akşam hep birlikte masada toplandıklarında da bu tantana bitmemişti. Özellikle Ada'nın Maral'ı mutfakta sıkıştırıp, "Affettin mi lan öküz kocanı?" sorusuna, Maral'ın kaşlarını çatıp "Ne münasebet?" demesinden sonra Ada yine durmamış, sırıtarak lafı yapıştırıvermişti.

"Adam o zaman niye bademcik ameliyatına girmiş gibi yapıyordu lan? Hadi onu da geçtim, bademcik yetmemiş farenjit temizliğine de el atmış, o da yetmemiş kökten ku-

rutmaya karar vermiş gibiydi."

Patavatsız mıydı bu kadın? Maral artık kesinlikle emindi patavatsızlığın kitabını yazardı bu kadın.

Koşarcasına mutfaktan çıkmış ve babasının yanında almıştı soluğu. Babasının kanatlarının altındayken, minik kızının elden ele dolaşmasına gülerek bakıyordu. En son kocasının kucağında yer alan kızı babasının göğüs kafesine başını koyarak çoktan uyku moduna geçmişti.

Arkın kızını incitmekten korkarak tutarken, karısına bakıyordu.

Nasıl anlatırdı, nasıl gösterirdi yüreğindeki dolup taşan aşkı? Ona fazla gelen ama yine de bıkmadan usanmadan taşımaya gönüllü olduğu aşkı? Maral'a baktığı, gözlerini değdirdiği her an yüreğine yayılan ince sızının ne olduğunu biliyordu. Bu kadını hak etmediğini bilse de bencildi Arkın, onu bırakmayacak kadar bencildi.

Aşk Tek Kişilik mi?

Arya & Sertaç

Maral'ı doğumhanenin kapısında beklerken koridorda kâh tartışarak, kâh gülerek beliren ailesine sevinçle kollarını açarak koştuğunda, ilk sarıldığının Sertaç olacağını bilememişti Arya. Kulağına özlem duyar gibi "Çillim..." diyen sesi duyduğu an, ateşe değmişçesine çekmişti kollarını yakışıklısının üstünden.

"Hoş geldiniz."

Onu yok saymaktı belki yaptığı ama ancak böyle kurtulurdu onun etkisinden. Sertaç kolları yok sayılmanın ağırlığıyla iki yanına düştüğünde sırtına dokunan elin sahibine döndü.

"Böyle olacağını bilmeliydin desem seni teselli etmiş olmam, değil mi kıvırcık?"

Aras başını sallarken, Sertaç çocukça bir hüzünle omuzlarını silkti.

"Ben sadece onu düşünüyordum Aras..."

Başka bir şey söylemeden de döndü önüne.

Hastanede köşe kapmaca oynarken bir şey yoktu, fakat eve çıktıklarında tüm kovalamaca bitmişti sanki. Arya ne zaman mutfağa ya da herhangi bir odaya girmeye kalksa, Sertaç'ı sürekli karşısında buluyordu.

Herkes odasına çekildiği vakit, odasının balkonundan geceyi izlerken, kapının açıldığını duymuş ve geleni görmek için başını çevirdiğinde yine onu bulmuştu karşısında. Kısılmış aydınlatmaların ay ışığıyla birleşerek yüzüne yansıdığı adamın heybeti açığa çıkmıştı. Ve Arya odasındaki varlığının aylar önce bıraktığı sızılarını hâlâ yerli yerinde olmasına şaşırarak seyre dalmıştı, ta ki Sertaç ona gelene kadar.

"Beni yok saymaya ne zamana kadar devam edeceksin Arya?"

Kaçacak bir yer kalmadığını anlayan Arya, kalçasını balkonun korkuluklarına dayayarak tam karşısına dikilen adama bakmaya başladı. Konuşsa bir şeylerin değişmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

"Herkesin yerine düşünmekten kurtarıyorum seni Sertaç, düşündüklerinin arasında bir de ben olmayayım diye uğraşıyorum."

Sertaç kendi kurduğu cümleyle vurulduğunda, kurşundan daha ağır gelmişti Çillisinin iki dudağının arasından çıkanlar. Nasıl anlatsa korkusunu Çillisine, ne dese yüreğini yeniden açardı, bilemiyordu.

"Savaşçı bir babanın oğlu olarak rahme düşüp, kimsesiz olarak doğmak nasıl bir duygu bilir misin Arya? Peki, savaşçı zannettiğin adamın kendisiyle girdiği savaşı kaybetmesi ne demek onu bilir misin?"

Anlamıyordu Arya. Sertaç ne anlatmak istiyordu, anla-

mıyordu. Belki de çocuk görmekte sonuna kadar haklıydı onu, çünkü onun dilinden konuşamazdı o. Sertaç büyüyüp de babasını dinlemek istediğinde geçmişti Uraz Karaaslan'ın karşısına, duyacaklarını kaldırıp kaldıramayacağını bilmeden. Dinledikçe bükülmüştü beli, iki büklüm olmuştu acıdan.

"Ya korkularının başkahramanını boş bir depoda kanlar içinde yalnız bıraktığında, geri almaya gücün yetmezken ayağa kalkma çabasını bilir misin?"

Sertaç bunca yıl içinde tuttuğu zehri yanlış zamanda akıtmaya kalktığını biliyordu ama kendini anlatmak istemesi başka bir yol göstermiyordu. Arya'nın bu dediklerinden bir şey anlamadığını bilmek yeterince zorken, susuyor oluşuyla kaybettiğini hissediyordu.

"Ben bu dediklerini anlamıyorum Sertaç, bilmece gibi konuşuyorsun ve seni anlayamamak beni daha çok çıkmaza sokuyor."

Parmaklarıyla oynama başlayınca, küçük ellerin kemikli ellerinin arasında kaybolmasına hayranlık duyarak baktı. Onun odasında oluşunun heyecanını atlatamadan, öldürücü temasıyla şaşkınlığı artıyordu.

"Seni zorladığımı biliyorum, biliyorum ama gözümü açtım seni gördüm ben. Gönlüm ilk seni tanıdı. Senden başka bir yol yok gibi hissediyorum. Ve bu yolda senin yanımda olmadığını bilmek, seni anlayamamak, kaşlarını çattığında neden olduğunu bilmemek, ne zaman güleceğini kestirememek inan çok zor. Tek bildiğim senken, seni tanıyamamak..."

Yoktu ki sözlerinin sonu ne dese nasıl anlatsaydı...

Arya'nın titreyen göz bebeklerini gören Sertaç acı acı yutkunurken gülümsemeye çalıştı.

"Kaçmayı seçtim ben Çillim. Hissettirdiklerinden, seninle uyuyup seninle uyanan düşüncelerimden hep kaçtım. Adım atmaya korktuğum bu yolda, seni de peşimden

sürüklememek için kaçtım."

Elini kalbinin üzerine koyan adamın dolan gözlerinin içine bakarken, elinin üzerine koydu küçük elini.

"Burada yerim yok biliyorum, o yüzden zorlamayacağım artık seni."

Ellerinin uyumuna gülümserken, çenesine uzanarak dudaklarını kirli sakallarının yer edindiği çenesine bastırdı.

"Ben aşkımı tek kişilik yaşıyorum Sertaç, senin yerine de seviyorum bendeki yokluğunu."

Ağrımasın istiyordu artık yüreği, ağrımasın çünkü çok sızlıyordu bu adamın boş bıraktığı yer. Geri çekildiğinde sırtını dönerek gitmesini bekledi.

"Böylesi inan daha iyi olacak. Sana da benim aptallığım yüzünden zarar gelirse..."

'Ölürüm!' diyemeden geri geri giderek çıktı odadan Sertaç. Oysa planladığı gibi bir konuşma değildi aralarında geçen. Gönlünü almak isterken, tamamen bitmek değildi Çillisinde. Yaptığının pişmanlığıyla kapıyı kapattı ve dişlerini sıkarak bekledi. Başını kapıya dayadığında içeriden duyulan hıçkırık sesiyle daha fazla dayanamadan yine kaçmayı seçti.

Arya başlamadan biten tek kişilik aşk oyununu gücünün son damlasına kadar başarıyla bitirmiş, erken ayrılan seyirciyle dizlerinin bağları çözülüvermişti.

'Ben varım.' demesini amansızca beklerken, kulağının duyduklarıyla kalakalmıştı öylece. Bitmiş miydi şimdi? Son mu bulmuştu her şey?

"Yokluğunla sınama beni Sertaç, sınama bu öksüz yüreğimi!"

Hıçkırıklarını ağzına örttüğü elleriyle bastırmaya çalışsa da, hiç faydası olmuyordu. Gecenin de yüreği kadar kardığını düşünerek kendisini yatağa attı ve başını yastığa bastırdı. Ağlayarak uyuduğu ilk andı belki de. *"Ağlayarak*

uyunur mu?" sorusunu yine kendi cevaplamıştı yaşadıklarıyla.

Ertesi gün yüz yüze geleceklerini düşünürken, erken saatlerde gittiğini duymuştu Sertaç'ın. Belki de yanından çıktığı an gitmişti ama bunu kimse bilmiyordu.

Evlerine dönene kadar yine küçük yaramaz kız olmalı ve kimseyi huzursuz etmemeliydi. Gülümsemenin çok yakıştığı bebek yüzü gülmeliydi, öyle değil mi?

Hiçbir şey olmamış gibi gülmeliydi Arya, ciğerleri patlayıncaya kadar ağlamamış gibi gülmeliydi.

41. Bölüm

Maral, emerken uyuyakalan kızını yatağına bıraktı ve battaniyesini üzerine örtüp geri çekildi.

"Melekler yanında olsun bir tanem."

Bebek telsizini eline aldığı sırada odanın içinde gözlerini dolaştırmaya başladı. Her an şaşırmaya devam ediyordu. O kadar titizlikle hazırlanmış bir odaydı ki, hiçbir eksiği yoktu. Arkın, uçaktan indikten sonra *'Hadi biz evimize gidiyoruz.'* deyip çıkışa doğru yürümeye başlayınca, herkes gibi o da tereddütte kalmıştı. Aslan amcasının anılarıyla dolu olan o ev, onun cehennemi olmuştu ve yeniden oraya dönüp de aynı şeyleri yaşamak, ölüleri diriltmek istemiyordu.

"Arkın..."

Pusetteki kızını kucağına yerleştirirken karısının elini sıkı sıkıya tutan Arkın, o gözlerdeki korkuyu iliklerine kadar hissetmiş, ağlamaklı halini gördüğünde ise bedenini kendine çekmişti.

"İstesen bile oraya adım atmayacağız sevgilim."

Güven verircesine, bu kez gerçekten ona inanmasını istercesine fısıldayıvermişti adam. Güvenmeye hazır yüreği *hadi* dercesine çarptığında, kabul ettiğini belli etmek için başını sallamıştı.

"Karaca'm kahvaltı hazır!"

Pişman mıydı kabul ettiğine, kesinlikle değildi. Çünkü geldikleri ev yeni yuvalarıydı. Ada ve Ilgaz'ın hemen yanlarındaki villayı almıştı kocası, o da yetmemiş rahat geçiş sağlayabilsinler diye evlerin arasına bahçe kapısı bile yaptırmıştı.

Kapıdan adım atmadan önce durdurmuş ve gözlerinin

içine bakmıştı.

"Bu ev bizim geleceğiz Karaca'm. Senin yokluğunda seninle doldurdum bu evi, her gün bir parça ekledim. Benken yapabildiğim buydu, şimdi biziz ve yarınları birlikte dolduracağız. Kapıdan tut da, duvarlara kadar parmak izini bırak sevgilim, bırak ki elinin değdiğini bileyim. Biri biz yapmanın seyrine dalayım.

"Gözyaşımsın, silemediğim silmek istemediğim. Dünü unutturan, bugünü yaşatan, yarına sebep yaratansın."

Mutlu muydu, evet. Daha da çok olacaklardı. Söz vermişti kocası, mutluluğa doyamayacaklardı. Gülerek kapı koluna uzanırken aynı neşeyle çıktı odadan.

"Ka-"

Arkın tekrar seslenmek için başını kaldırınca, merdivenlerin başında durmuş onu izleyen karısını görerek derin bir nefes aldı.

"Geldim."

Merdivenlerden inen karısına elini uzatırken gözleri parlıyordu. "Hoş geldin yeşil dünyam..." diyen adama doğru yürüdüğünde, çoktan elini tutmuş ve parmakları iç içe geçmişti. Maral diğer elini kaldırarak gözlerini kapatan kocasının yüzünde parmak uçlarını dolaştırmaya başlamış, alt dudağını içine çektiğinde sakalları arasındaki parmaklarını usul usul çenesine indirmişti.

İzini bıraktığı tene dudaklarını dokundurduğunda, nefesini tutup kaskatı kesilen adama kıkırdayıp geri çekildi.

"Senin yüzünden kilo alacağım."

Dudaklarını büktüğünde bile masanın güzelliğinden gözlerini ayıramıyordu. Nedense hepsini yeme dürtüsü baş göstermişti yine. Kendisi de yemek yapardı ama çok fırsat bulamadığı için mutfaktan her zaman uzak duruyordu.

Arkasından sarılan adamın kokusunu içine çekti ve gözlerini kapadı. Sırtında atan kalbin sesini dinlemek, anbean hızlandığını hissetmek çok güzeldi. Bedenini arkasındaki bedene yaslayıp başını kocasının omzuna bıraktı.

"Kıvrımların bu kadar güzelken, daha fazlasına hayır demem Karaca'm."

Anne olduktan sonra ortaya çıkan belirgin kadınsı kıvrımları, dolgun kalçaları, kızlarını beslediği büyüyen göğüslerini düşündüğünde kendini kaybediyordu Arkın. Nasıl bir şeydi ki karısı kollarındayken bile onu aklına getirebiliyordu?

Hırıltılı nefeslerini Maral'ın boynuna doğru bıraktı ve dudaklarını kendisi için açılan boynuna bastırdı. Hızlanan nefesle birlikte, damarlarda akan kanın hızını da hassas dudaklarında hissediyordu ki titreyen bedeni kendine çevirip beklemeden dudaklarını dudaklarına kapadı.

Alt dudağını kıskacı altına almışken, kapattığı gözlerini açıp karısının kapalı gözlerine ve yüzüne baktı. Kızaran yanakları, kokusunu içine çeken burnu, sarı saçları... Yanağına düşen haylaz tutam ölünecek kadar güzeldi ve bu güzelliğe bir zamanlar yapmadığını bırakmamıştı.

Vicdanı masanın arkasına geçti ve kollarını önünde bağlayıp ona bakmaya devam etti. Gözleri dolmaya başlarken izlemeye kıyamadığı yüzden kaçırdı gözlerini.

Maral, yanaklarına değen ıslaklığa gözlerini açınca, kocasının kapalı göz kapaklarının altından akan yaşları gördü. Kollarındaki elleri usulca çekerek yanağına dokundu.

"A-ağlama..."

Sesi titreyince gözlerini açan kocasının kızaran gözlerini yakından gördü, çok yakından. Acı kahve toprakları sel basmıştı.

"Canını mı yaktım?"

Geri çekilen Arkın, hâlâ kendinde hata aramaya çalışan kadının dalgalanan gözlerine baktı. Nasıl bu kadar merha-

metli olabiliyordu? Basmıyordu, lanet olasıca beyni basmıyordu!

"Ben yaktım. Acımadan ben yaktım senin canını. Olma, bu kadar iyi olma! Yaptığım onca şeye rağmen düşünme beni!"

Ellerini yüzüne kapatıp omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

"Bu yetmez diye daha fazlasını iste benden, *'Yetmiyor sevgin!'* de. *'Mutlu etmek için kendini parala!'* de. Güldürme yüzümü, aynı benim sana yaptığım gibi, *'İşe yaramaz kalbin bir haltı beceremiyor!'* de. *'Geçmeyecek,'* de. *'Öl,'* de. Ama küçücük bir şey için unutma her şeyi!"

"Sevgilim, bana bak lütfen, lütfen..."

Arkın'ın yüzünü yeniden avuçladığında, o da ağlamaya başlamıştı çoktan. Buruk bir gülümsemeyle kocasının gözyaşlarını sildi, çenesini öpüp geri çekildi fakat çok uzaklaşmadı.

"Unutmak istiyorum, çabalıyorum en azından. Verdiğin söze tutunuyorum ben, bir ömür de tutunacağım. Sen yokken hiç mutlu değildim, şimdi nasıl varlığını yok sayayım? Ben senin bir gülüşünle bile mutlu oluyorum, bunu göremiyor musun? Haylazca gülüyorsun ya hani bazen, saklamaya çalıştığın o haylaz gülüşlerin...

Benim için çabaladığını görürken, sana kötü davranamam, bekleme bunu benden. Çünkü ben sen yokken hiç gülmedim. Aylarca dönmedim, lafta kurtulmaya gittim ama kurtulamadım. Bugün mü gelir, yarın mı gelir diye hep kapıyı gözledim. Gittiğim hiçbir yerden zevk almadım, nereye gittiğimle ilgilenmedim."

Başı dönmeye başlayınca dişlerini sıktı, yine oluyordu işte, keskin bir acı beyninde yol alıyor, düşündüklerini, diline gelenleri unutturuyordu. Arkın'ın eline sıkı sıkı tutunarak boynunu yana yatırdı.

"Dileklerin gerçekleşmeyeceğini bildiğim halde seni

diledim ben, 'tek dilek' dedim. *'Tek dileğim Allah'ım. Kocam gelsin alsın beni, özledim'* dedim. Ne kadar ömrüm var bilmiyorum ama o güne kadar yaşayacağım tek yer senin yanın."

"Benim ömrüm senin olsun Karaca'm, nefes aldığın sürece nefes alacak, senin için yaşayacağım. Bu yürek ne kadar atarsa..." Elini karısının kalbinin üzerinden çektikten sonra kendi kalbinin üzerine getirdi, "O kadar atacak bu yürek."

Boynuna dolanan kollarla kucağına aldı Maral'ı ve yavaşça koltuğa doğru yürüdü. Unutturmalıydı az önce olanları, onu daha fazla üzgün görmeye dayanamıyordu.

Oturduğunda karısının yüzünü kurulayıp gülümsedi.

"Ah be kadın, az önce kahvaltı masasını yerle bir edip üzerine yatırasım vardı seni, olmadı en uygun yer arama telaşına bile girmiştim. Şimdi geldiğimiz duruma bak!"

Kucağına iyice yerleşen karısının alt dudağını içine çekmesiyle başını geri attı.

"Evet, geldiğimiz durum tam olarak bu değil mi kocacığım? Tam burası..."

Maral, boynuna biraz daha asıldığı kocasına sürtündüğünde, bir anda koltukta buldu kendini. Arkın koltuğa yatırdığı kadının bacak arasına girdi ve sertliğini bastırarak üstünde yükseldi.

"Tehlikeli sulardasın karıcım!"

Güldüğünde Arkın, Maral nefessiz kaldığını hissetti. Bu adama kesinlikle gülmeyi yasaklamalıydı. En azından kendinden başkasına gülmemeliydi.

"Dalış sertifikam var benim, su altı dünyasını da çok severim ayrıca. En önemlisine gelirsek, tehlikeli sular, hımm... O sularda yüzmek gibisi var mı?"

Oyunbaz kadının sutyensiz göğsünü avucunun içine alarak, açık olan düğmelerden içeri sızan parmaklarını tomurcukların çevresinde dolaştırmaya başladı.

"O sularda bu acımasız köpekbalığı da, yer yutar seni karıcım."

Üzerinden kayarak önüne oturdu ve usulca taytını aşağıya çekti. Maral, heyecan ve biraz da merakla bacaklarından sıyrılan taytın yere düşmesini izledi. Teninde gezinen parmakların verdiği o yoğun hisle başını geri atıp gözlerini kapattı. Kocasının parmakları diz kapaklarından yukarı yakarak çıkıyor, geçtiği yerlere bıraktığı sıcak ve ıslak öpücüklerle nefesini kesiyordu.

"Arkın..."

Nefes nefese konuştuğunda, kocasının inleyerek iç çamaşırının üzerine dokunması bir olmuştu.

"Karaca'm..."

İç çamaşırının iplerini çekiştirerek çıkarıp onu da yere atarken, yutkunarak önünde açılan gül bahçesine baktı Arkın.

"Bana bak!"

İtaat ederek gözlerini açan Maral, kocasının gözlerinin içine bakarak parmağını uyluklarından kadınlığına kadar sürüklemesini sızlanarak izledi. Bacakları titrerken, girişindeki parmaklarla nefesini içine çekti. Islaklığın arasından içeri sızan parmaklarla gözlerinde şimşekler çaktı bir an. Ardı ardına yutkunuyor, ağzını açıp kapatıyor ama bu hissin geçmesini engelleyemiyordu. Parmağının yanında kocasının alev gibi yanan dudaklarını hissettiğinde çığlık atarcasına inledi.

Arkın, kesinlikle günahkâr bir adamdı. Karısına dokunmamak işkence gibi olsa da, onu içmeye de razıydı. Daha tam olarak iyileşmiş sayılmazdı, eğer onu almaya kalkarsa zarar verebilirdi. Burnuna dolan koku, dudaklarındaki tat başını döndürüyordu.

"Seni tutacağım sevgilim."

Gözleri yeşilin en koyu tonuna bürünmüştü Maral'ın. Dalga dalga yayılan zevk dumanlarını gören gözlerini

kapadı ama ağzını açışıyla birlikte dudaklarına yapılan işkenceye dayanamayarak dişlerinin arasına hapsolan inil-tiyle bıraktı kendini.

Soluklanan karısının karnına başını koyduğunda kendini düşünüyordu Arkın. Kendini kontrol edemeyen ergene dönmüştü, pantolonuna boşalmak da neydi?

"Şimdi bile ıslak rüyalarım gibisin kadın."

Maral mırıldanıp saçlarını okşayınca, bu hissi çok sevdiğini anladı. Üzerinden kalkıp karısına elini uzattı.

"Duş almalıyız güzelim..."

Maral'ı giydirmeye başladı. Karısının pantolonuna bakıp bakıp gülmesine sinir olsa da, kendisi de gülüyordu. Karısının dudaklarına küçük bir öpücük bırakarak merdivenlere koştu ve üst kata çıkıp odasına girdi. Giysi odasından kıyafetlerini çıkarıp yatağa bıraktığında artık duşa girebilirdi.

Hızlıca aldığı duş sonrası banyodan çıktı ve beklemeden üstünü giyinip odadan ayrıldı. Karısını yeterince bekletmişti ve o epey acıkmış olmalıydı.

Merdivenlerin başına gelince, karısının masanın etrafında döndüğünü, servis tabaklarını doldurduğunu ve çay bardaklarına sıcak çayı döktüğünü gördü. Dilinde anlayamadığı bir şarkı vardı ve sallana sallana işini yapıyordu.

"Yaşadığım müddetçe Karaca, yaşadığım müddetçe yüzün hep gülecek, yemin ediyorum güleceksin."

Sessizce söylediklerinden sonra aşağıya yöneldi.

Kocasının geldiğini hisseden Maral, gülerek ona döndü ama aniden saplanan ağrıyla zorla gülümsemeye çalıştı. Yanına gelen adamı seçmeye çalışırken, kararan gözlerine lanet etti. Elindeki salatalığı görür görmez kocasının ağzına tıkıştırdığında da gülmeye devam etti. Şakağına konan öpücüğe karşılık, çenesini öptüğü adamdan uzaklaştı.

"Sen başla sevgilim, ben de hemen duşumu alıp geleyim, olur mu?"

Halini anlamaması için soru sormasına fırsat vermeden yukarıya koştu Maral. Bebek odasına bakıp kendi odalarına geçti. Banyo kapısının koluna uzandığında koluna damlayan kanı fark etti. Elinin tersini burnuna götürünce akan kanın parmaklarına bulaştığını gördü ve kendini hemen banyoya attı.

Çeşmeyi sonuna kadar açarak akan suya karışan kanını seyretti ve lavaboyu temizledi. Aynaya bakmak istemiyor, bakarsa göreceklerinden korkuyordu.

Arkasını aynaya dönerek kıyafetlerini çıkarıp duşa girdi. Soğuk suyun altına oturarak dizlerini kendine çekip kollarını etrafına sardı. Neden oluyordu bu ağrılar, neden bir anlık unutkanlıkları başlamıştı? Tuhaf olan o da değildi, tuhaf olan burnu kanadığında başı ağrısının hafiflemesiydi. Üşüdüğünü hissettiğinde titreyen elleriyle çeşmeyi kapattı. Korkacak bir şey yoktu, evet yoktu.

Düşüncelerle odadan çıkarak merdivenlerden ağır ağır inmeye başladı. Arkın'ın masada hiçbir şeye dokunmadan kendini beklediğini gördüğünde, gelen ağlama hissini yok etmek için gözlerini kırpıştırıp gülümsemeye çalıştı. *'Allah'ım onları unutturma bana yalvarırım.'*

"Başlamamışsın?"

Arkın'ın karşısına oturduğunda, "Seni bekledim" diyen kocasına gülümseyerek baktı. Kocasının kendi elleriyle hazırladığı kahvaltıyı yine onun elleriyle midesine indirdiğinde çok keyifliydi.

Kahvaltıdan sonra ne yapacaklarını konuşurken, telsizden duyulan kızlarının sesiyle planlarını kısa bir süre ertelemeye karar verdiler. Maral koşarak odaya çıkınca, Arkın da hemen arkasından gelmişti. Yatağından aldığı kızıyla birlikte koltuğa oturduğunda, heyecanla kızını doyurmasını bekleyen kocasına baktı.

"Hazır mısın?"

Arkın gülerek başını sallayınca Maral kahkaha attı. De-

liydi bu adam!

"Ne çeşit bir manyak olup çıktın sen adam?"

Maral hem konuşuyor hem de göğsünü açıyordu.

"İnsanda akıl bırakıyormuşsun gibi konuşma kadın! Sen kızımızı doyururken nasıl göründüğünü biliyor musun? Ben de öyle düşünmüştüm zaten, nereden bileceksin, dimi? Kızımız memeni yakaladığında ağzını açıp nefesini tutman, onun küçük alnını severek mırıldanman, gözlerinin parlaması, yanakların al alken gülümsemen, tarifi kolay olanlardı bunlar, bir de olmayanlar var ki..."

"Hımm, sen de gülme o zaman! Sen gülünce nasıl göründüğünün farkında mısın? Bence de değilsin. Aklımı alıyorsun, kalbimin rotasını şaşırtıyorsun. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklardan, kirpiklerinden kıskanıyorum seni, çünkü gözlerine en yakın onlar."

Yüreğini sıkan el, karısının eliydi ve bundan şikâyetçi değildi Arkın. Karısı bana ait dediği kalbi tarumar ediyor, o sadece gülümsüyordu.

"Beni mahvediyorsun kadın. İstemiyorsan gülmem, konuşmam, adım bile atmam."

Maral dudaklarını büktü ve "Yalnızca bana bak, beni gör, bana gül." dedi.

Arkın ayağa kalkıp tepesine dikildiği kadının saçlarını öpüp geri çekildi.

"Bana bu kadar işkence yeter, akşam Ilgazlar gelecek, hazırlık yapmalıyız. Semin bir ayını doldurduğu için yıkayacakmışsınız. Sanki biz yıkayamayacağız kızımızı!"

Homurdanan kocasına gülümseyip karnını doyuran kızını öptü Maral. Miniği yine uyuyakalmıştı. Yatağa bıraktığında Arkın'ın elini tuttu.

"Kim onlar, ben tanıyor muyum?"

42. Bölüm

Maral gülümsemeye çalışsa da yanlış bir şey söylemişçesine yüzünü yere eğdi. Tanıyor muydu gelecek olanları? Kızlarını birlikte yıkayacak olanlar kimdi?

Başını salladığında hatırlamaya çalışıyordu.

'Ilgaz?'

İsmi fısıldadığında gözlerinin önüne gelen birkaç silik görüntüyle sarsıldı.

"Çocukluğum demem, ölümlerden döndük demem, kan birleştirdik demem, Allah'ın yarattığı hiç demem. Alırım canını!"

Delirmek üzereydi. Neler oluyordu?

"Onlar da kim, ne demek?"

Nasıl bir soruydu bu? Maral'ın yanaklarını tutup gözlerine baktığında, telaşla parlayan yeşilleri görene kadar şaka olduğuna inanmaya çalışıyordu. Arkın korkuyordu, hiç korkmadığı kadar korkuyordu karısının boş gözlerine bakarken. Daha fazla bakamayarak odanın içinde dolaştırdı gözlerini. Az önce bir şeyi yoktu hâlbuki. Birdenbire ne olmuş olabilirdi?

Korkakça gözlerine geri döndüğünde, burnundan akan kanı gördü. Yumruk yemişçesine geriye sendelediğinde titreyen ellerini karısının yüzüne yaklaştırdı.

"Karaca'm burnun... Burnun kanıyor?"

Sesi niye çıkmıyordu, duyuramıyor muydu karısına sesini? Niye tepki vermiyordu? Niye öyle bakıyordu? Elleriyle silmeye çalışsa da kanı yok edemiyordu. Delirmiş gibi sildiği yeri baştan siliyordu. Durmuyordu lanet olası, durmuyordu! Banyoya çekiştirdiği kadını açtığı musluğa yaklaştırdı. Suyu açıp Maral'ın başını eğdi ve yüzünü yıkamaya başladı.

"Daha önce oldu mu?"

Cevap vermesini beklerken suyu kapatmış, yüzünü kuruluyordu. Tampon yapmak için raftan pamuğu aldığında başını geri çeken Maral, "Evet sabah da oldu ama geçti. İyiyim ben, bir şeyim yok!" diyerek banyodan çıktı.

Endişesini anlıyordu, hem de çok iyi anlıyordu ama iyiydi gerçekten, baş ağrıları da geçmişti. Sıkıntı edecek bir şeyi yoktu. Yoktu değil mi? Odadan ne yapacağını bilemeyerek çıkarak alt kata indi. Saçlarını karıştırarak kendini bahçeye bakan koltuğun üzerine attı. Bu halini kime sorabilirdi?

Ayağa kalkmak istediğinde çalan kapıyı duydu. Önce kapıya baksın, kimi arayacağını sonra düşürdü. Koltuktan kalktığı an beynine saplanan ağrıyla olduğu yerde kalakaldı. Ne hareket edebiliyor, ne konuşabiliyordu. Elini kaldırmayı denediğinde burnundan sızmaya başlayan ılıklıkla yüzüne dağılan keskin sızıyı hissetti ve gözlerine perdeler indi. Yerinde sallanmaya başlarken, son gücüyle ayakta durmaya çalışıyordu.

Ağzını açıp kocasına sesini duyurmayı denedi. Kapı ısrarla çalıyordu. Sağ ayağını oynattığında her şey yavaş yavaş yok olmaya başladı. Bedenini kucaklayan zeminin soğukluğunu hissedemez olduğunda görmeyen gözlerini kapadı.

Arkın, derin derin nefesler alıyor, az önce yaşanan olayı çözmeye çalışıyordu. Nasıl hiçbir şey olmamış gibi *'sabah da kanadı'* demişti öyle? Sol eliyle yüzünü sıvazlayarak boynunu geriye yatırdı. Ya hatırlamaması?

Bedeni göçmen kuşların bir anlık kalkışı gibi hareketlenince yüreğinde kırılmaya başlayan zincirlerin çıkardığı sesler kulaklarını sağır etti. Aldığı nefes ciğerlerini yakmaya başladığı an, dar alandan kendini zor attı. Kızının yatağına yaklaştığında ne yapacağını bilemiyordu.

Alt kattan duyulan zil sesine kulak verirken hâlâ kesil-

mediğini de duyabiliyordu. Kapı ısrarla çalıyor ama açılmıyordu. Maral'ın nerede olabileceğini düşünürken, duyduğu büyük gürültüyle kendini kapıdan çıkarken buldu.

Merdivenleri koşarak inince kapıya yönelmeden evvel salonda göz gezdirdi.

"Maral?"

Cevap gelmediğinde masaya doğru yanaştı. Kapı hâlâ çalıyordu ama Arkın duymuyordu. Bütün sesler kesildiğinde tek noktaya odaklanmıştı. Nefes almadan öylece yerde yatan kadına bakıyordu.

"Maral!"

Ayakları kendiliğinden karısına koştu ve onu kollarına alarak yerden kaldırıp kucakladı.

"Karaca'm, cevap ver!"

Burnundan akan kan boynunda süzülüyordu ve alnında küçük bir kızarıklık vardı. Titreyen bedenini kontrol edemiyor, karısına dokunmaktan korkuyordu. Tutuşunu sıkılayıp ayağa kalktığında kucağındaki kadının başının geriye düştüğünü gördü.

"Doktora götüreceğim seni, merak etme hemen gideceğiz."

Yanağını karısının alnına yasladı, kapıya titreyen dizleriyle ulaştı. Niye mutluluk bu kadar zordu onlara, niye her seferinde zül geliyordu gülmek?

Gözleri yaşlarla dolarken kapıyı açtı. Esen rüzgârla birlikte gözlerindeki yaşlar da akmaya başladı. Karısının balköpüğü saçlarını savuruyordu rüzgar ama mis gibi kokan teninin kokusuna kan kokusu yayılmıştı. Haykırmak istiyordu, bağıra çağıra *'Yeter!'* diye haykırmak istiyordu. Bir kere de o isyan etmek istiyordu.

"Çekilin, çekilin, çekilin!"

Kolunu tutan adama ağlayarak döndü.

"Baba bırak, karıma bir şey oldu! Bırakın yetiştireyim, çekilin önümden, ömrümden ömür gidiyor, çekilin!"

Ne kadar hızlı koştuğunun bilincinde dahi değildi. Maral'ın başı göğsünde yaslıyken, yaptığı hiçbir şeyin farkına bile varamıyordu.

"Arkın bu taraftan!" diyen Serhat'a bakıp başını salladı. Kucağındaki cansız bedenin kolları boşlukta sallanırken deli gibi ağlıyordu. Arabaya binerken peşinden koşanlara döndü.

"Baba biz! Semin?"

"Babam siz gidin, yetişiriz biz! Arya bebeği alıp Adalara geçer."

Arka koltuğa oturup kucağına daha sıkı sardı karısını. Ön koltuğa oturan Alaz'a bakıp gözlerini kapadı. Gözyaşları ardı ardına akarken, elinden gelen hiçbir şey yoktu.

"Geçecek değil mi? Geçer yani, öyle değil mi? Ona bir şey olmaz, değil mi?"

Ortaya sorduğu ama daha çok kendine sorduğu soruyla, Serhat direksiyona yumruk attı.

Alaz'ın, "Geçmeli!" diye düşünceli bir halde verdiği cevapla, dudaklarını karısının bahar kokan saçlarına bastırdı. Üç araba ardı ardına dururken, o kucağından bırakmadığı karısıyla indi arabadan. Koşarak girdi hastaneye ve aceleyle, "Doktor! Biri yardım etsin!" diye bağırdı.

Gelen görevliler Maral'ı almak isteyince karısına daha çok sarıldı. Bırakamazdı onu, hiç kimseye bırakamazdı. Kucağında muayene yapmalılardı.

"İşimizi engelliyorsunuz!" diyen doktora ters ters bakıp başını karısına çevirdiği sırada, omzuna dokunan ele baktı.

"İzin ver evlat! Hadi."

Babasının dediğine başını sallayıp karısını sedyeye yatırdı.

Maral acil muayeneye alınırken, hepsi ne yapacağını şaşırmıştı. Ne olduğu, nasıl olduğuyla ilgili hiçbir bilgisi yoktu Arkın'ın. Neden bunlar başlarına geliyordu? Niye

bir şeyler düzene girdi derken hep bir olay çıkıyordu?

Düşünceleriyle bekleme salonunda dönmeye devam ettikçe kırıp dökmek istiyordu. Zaman geçtikçe haber gelmiyor ve beklemek daha da zorlaşıyordu onlar için. Gelen giden yoktu, karısının durumuyla ilgili cevap veren yoktu. Sadece yapılan tetkikleri, çektikleri tomografileri, MR'ları biliyordu.

"Neden kimse bir şey demiyor?" diye bağırdığı sırada, doktor koridorda göründü.

"Nesi var?"

Hepsine teker teker bakan doktor, "Odama geçelim." diyerek yolu gösterdiğinde, ilk defa duyacaklarından bu kadar çok korkuyordu Arkın. Ardı arkası kesilmeyen sorularla doktorun odasına girdi.

"Vedat, ne oluyor?"

Serhat'tan gelen soruyla ona döndü. İsminin Vedat olduğunu öğrendiği doktor, derin bir nefes alıp ağzını aralarken, ilk önce Kaya hocasında, sonra da hepsinin üzerinde durdu bakışları. Aldığı laptopu masaya bırakıp, ekranda beliren görüntünün üzerinde daire çizerek Kaya Bey'e belirlediği noktayı işaret etti.

"Hocam, şurada işaretlediğim alana bakın! Siz iyisini bilirsiniz ama tümörün yayıldığı alan, yani açık konuşmam gerekirse, temporal lopta bulunan tümör epey büyüme göstermiş, fakat herhangi bir belirti göstermeden sinsi bir ilerleme kaydetmiş. Tümörün büyümesine herhangi bir darbe ya da kaza neden olmuş olabilir. MR'da gördüğüm kadarıyla yeni ameliyat olmuş ama yine de tümör görülmemiş, şimdilik geçici bir hafıza kaybı yaşıyor. Kendisine sorduğumda birkaç kere oldu dedi, ancak sıklıklarını söylemedi. Yalnız şu var ki, en kötüsüne kendimizi hazırlamadan önce kötü huylu olduğunu düşünürsek, bulunduğu yer mevcut göründüğünden beklemek çok geç olabilir. Yaşama şansı çok az bile olsa ameliyat olmak zorunda. Yüzde

birlik ihtimale tutunmak zorundayız. Bilmenizi isterim ki, ameliyat sırasında gelişebilecek komplikasyonlar olabilir, buna hazırlıklı olmalısınız. Şimdilik epilepsi krizleri yok ama bu demek değil ki olmayacak. Dediğim gibi şu an yaşadığı geçici hafıza kaybı, fakat ilerleyen evrelerde epilepsi krizleri meydana gelebilir, hafızasını tamamen kaybedebilir. Her şeyi göz önünde bulundurarak tekrar söylüyorum, ameliyatın şart olduğunu bilmenizi istiyorum. Yaşama şansı yüzde kaç olursa olsun denemek zorundayız."

Vedat için ne kadar zor olsa da, söyleyeceklerini bitirdiğinde tek tek bakmıştı umutla kendisine bakanlara. Karşısındaki adamlar sıradan insanlar değillerdi, en iyi o biliyordu. Hele hasta olarak karşısına çıkan kadın, o ise bambaşkaydı onun için. Meslek aşkına, başarılarına şapka çıkarttığı kadının hastası olması ellerini titretiyordu.

"O ameliyatta ben de vardım Vedat, hatta Serhat'la birlikte girdik. İç kanama olasılığına o kadar odaklanmıştık ki tomografi sonucundan çok bir de kaybetmek üzere olduğu bebeği kurtarmak içindi çabamız. Anlamam gerekiyordu, dikkat etmeliydim ama, ama!"

Omuzları tamamen çökerken, koltukta biraz daha gömüldü Arkın. Babası hıçkırarak ağlamaya başlayınca dayanacağı kimse kalmamış, durumun ehemmiyeti bir tokat gibi çarpmıştı yüzüne. Hepsi onun yüzümdendi, hepsi! Ama kimse çıkıp da senin yüzünden demiyordu; onun hatasını yüzüne vurmadan kendilerini sorumlu tutuyorlardı. Böyle daha çok eziliyordu Arkın. Nasıl *ameliyat olmalısın* derdi? Nasıl kendi elleriyle dönüşü olmayan bir yola sokardı Karaca'sını?

Hışımla yerinden kalkıp kendini odadan dışarı attı. Nefes alamıyordu! Aldığı nefes dahi yetmiyordu. Gözlerini elinin tersiyle silip Maral'ın bulunduğu odaya girdi.

Yatakta tavanı seyreden kadına yaklaştığında, saatler önceki yerde yatan görüntüsü geldi gözünün önüne.

"Ömrüm..."

Bakışları Arkın'ı bulduğunda yüzüne boş boş bakan karısı "Hı?" diye bir ses çıkardı. Gözleri tekrar dolarken çenesi titriyordu. O da korkuyordu, biliyordu Arkın.

"Neyim varmış?"

Neyi yoktu ki, asıl iş bunu ona nasıl açıklayacaklardı? Derin derin soluk aldı ama ciğerlerine bile ulaşamayan nefes yetersiz geliyordu artık. Kaçamazdı daha fazla, anlatmalıydı ama nasıl? Nasıl ölüyorsun diyecekti, nasıl şanslarının çok az olduğunu söylerdi?

"Çok mu kötü?"

Konuşamayan kocasının diline getiremediklerini biliyordu Maral, birçok hastasının gözünde görmüştü o çaresizliği. Ölecek miydi?

Dudakları arasından çıkan hıçkırıkla tutamadı kendini, şimdi de ikisi birlikte ağlıyorlardı. İki adımda yanına varıp sarıldı Arkın karısına. Omuzları sarsıla sarsıla ağlarken, durumu anlatıyordu.

Arkın'ın dilinin dönmediği terimleri duyduğunda, daha çok hıçkırarak ağlamaya başlamıştı Maral. Onlar birbirine sarılmış ağlarken, odaya diğerleri girmişti.

Maral'ı bırakıp ayağa kalktı Arkın ve hepsinin üzerinde bakışlarını tek tek gezdirdi. Maral'a tepeden bakmaya başladı sonra, ağlayan karısı dâhil içlerinden birisinin onu suçlamasını istiyordu ama kimse bir şey demiyordu.

"Susmayın hadi... Senin yüzünden desenize! Niye demiyorsunuz? Karaca'm sen suçlasana; bağır, çağır, vur, küfret, *'sensin sebep'* de! *'Bir gün mutlu etmedin'* de! *'Bu halimin sebebi senin kör gözlerindi'* de! Lanet olsun söyle susma! Ahh susma!"

Arkın bağırıp duvara yumruk attıkça Maral daha çok ağlıyordu.

"Susmayın! Lanet olsun, susmayın!" diye yere diz çöken Arkın'ı, Ilgaz ve Alaz yerden kaldırdılar ve dermansız

bedeni dışarıya sürükleyerek çıkardılar.

Dışarıdan hâlâ Maral'ın hıçkırıkları duyulurken, omuzları daha ne kadar çökebilirdi onu düşünüyordu adam. Ellerinin arasından kayıp gidiyordu işte. Yaşayamadan, yaşatamadan, bir kere mutlu olamadan kayıp gidiyordu. Ondan önce alsaydı ya Allah onun canını, alsaydı da görmeseydi...

* * *

İki gün geçmişti. İki gündür hastanede tetkikler için kalıyorlardı. Durumunu tamamen öğrendiğinde, "Belirsizlik istemiyorum. Ne kadar zamanım kaldıysa o kadar yaşamak istiyorum. Ameliyat olmayacağım." deyip kestirip atmıştı Maral. Biliyordu ki şansı yoktu. Kendini kandırmaktansa; iki gün mü, üç gün mü o kadar yaşayacaktı. Belki de yaşamayacaktı.

İyi olduğunu, çıkmak istediğini söylediğinde bütün sorumluluğu aldığına dair yazı yazmış, altına da imza atmıştı.

Babacığının gözlerine bakarken, ne çok zorlamıştı imzayı atmak. Annesi de, o yüzde birlik ihtimalden dolayı kayıp gitmemiş miydi kıymetlisinin elinden? Şimdi de aynı şeyle sınanıyordu işte. *'İyiyim'* diyordu ya, inanmasalar bile o mutlu olsun diye öyle davranıyorlardı. En azından boş boş bakmıyor, ara ara bazı şeyleri unutsa da hatırladığında gülüyordu.

Yalnız olduğu zamanlar ağladığını biliyordu Arkın. Onu yalnız bıraktıklarında lavaboya gidip ağlıyordu. *'Bana yaklaşmasın hastanede mikrop kapar, evde görürüm'* dediği halde görmek istemişti kızını, Ada da dayanamamış getirivermişti.

Maral kızına sıkı sıkı sarılıp kokusunu unutmak istemez gibi içine çekip Ada'ya uzatırken, "Sana emanet, iyi

bak ona!" demiş, uğurlamıştı.

Birkaç kıyafetini küçük valize yerleştirip ona elini uzatan kocasına gülerek elini uzatmıştı. Taburcu olacağı için diğerleri Semin'i de alıp önden gitmişlerdi. Eve eşyalarını bırakıp onların yanına geçeceklerdi sözde.

"Hazır mısın Karaca'm?"

"Hı hı, evet!"

Uzattığı elini tuttuğunda, parmaklarını birbirine kenetlemişti Maral. Hastaneden çıkıp eve vardıklarında, kapıdan girmeden evvel bahçede gözlerini gezdirmiş, gördüğü her şeye son kez bakar gibi bakıp kocasına sarılmıştı. Arkın beline dolanan kolların sıcaklığına alışamadan boynuna kondurulan yakıcı öpücükle sarsılmıştı. Karısını içine katarcasına sarılarak, alnını sayısız öpücükler vererek evden içeri sokmuştu.

"Yalnız mıyız?"

"Evet, Karaca'm yalnızız."

İstediği cevabı alan Maral, Arkın'ın elini tutup merdivenlerden çıktı. Bebek odasının önünde bir süre durup kapıya baktı boynu bükük.

Arkın, onun için kendini sıkıyordu ama dayanacak gücü kalmamıştı. Karısı böyle kırık dökükken elinden bir şey gelmiyor oluşu, ölme isteğini tetikliyordu.

Kendilerine ait odaya girdiklerinde dolu gözlerle kocasına baktı Maral. Arkın bütün duvarları karısının ve kızlarının fotoğraflarıyla doldurmuştu.

"Sen mi yaptın?"

"Senin için."

'Unutma diye, unuttukça onlara bak diye yaptım' diyemiyordu. Boğazına oturan koca yumruyla karısına bakmayı sürdürdü.

"Çok güzel olmuş teşekkür ederim."

Başını salladı Arkın, "Senin için az bile Karaca'm."

Alnından şakaklarına inen parmaklarla gözünü kapattı.

Yanaklarına, gamzelerine, çenesine kondurulan öpücüklerle titredi.

"Senin olmak istiyorum."

Hastaneden bugün çıkmıştı, tehlikeli olabilirdi. Hem de hazır olmadığını iyi biliyordu Arkın. Niye böyle bir şey istediğini ise anlamıyordu. Onu reddetmek istemese de, onun iyiliği için kabul edemezdi. Arkın onu bedeni için istemiyordu ki... O olduğu için, Karaca'sı olduğu için istiyordu.

"Karaca'm tehlikeli olabilir."

'Ağlayayım mı kadın?' dedi içinden yana yana, *'Öleyim mi gözlerin için, kırgın bakma ölüyorum.'*

"Seni istiyorum Arkın. Senin olmak istiyorum. Kokun üzerimde kalsın, izini bırak istiyorum."

Diyebileceği hiçbir söz kalmamıştı Arkın'ın bundan sonra, dudaklarını dudakları üzerinde hissettiği anda her şeye boş vermişti. Öyle mi istiyordu Karaca'sı, öyle olsundu. Yanacaklar mıydı, birlikte yansınlardı o zaman.

Kucağına alıp yatağa taşıdı zayıf bedeni. O üzerindekileri teker teker çıkarırken, hasretle kocasına bakan Maral gözlerini kapadı. Ağırlığını vermeden üzerine uzandığında doya doya sevdi, kokladı, öptü. İzini vücuduna bırakırken, izini bırakmasını kabul etti. Kokusunu bıraktığı kadar kokusuna bulandı.

Karısına tapınırken, son kez oluyormuş gibi davranmasını dolu dolu gözlerle izledi ve onu kendine ait kılmaya devam etti. Kendini, Maral'ın ellerine bırakırken, o da aynı şekilde bakıyordu. Bedenleri tere bulanmış bir halde yatağa devrildiklerinde, kapalı gözlerini açmadan konuşmaya başlayan karısını izlemeye başladı.

"Seni o kadar çok seviyorum ki, vazgeçecek kadar çok. Bir daha görmeyecek, senden mahrum olacak kadar çok. Yüreğimin içindeki seni, seninle dolduramayacak kadar çok."

Veda eder gibiydi. *'Etmesin!'* diye inledi, sevmiyordu onun ağzından gidecekmiş gibi çıkan cümleleri. Ayrılıkları sevmiyordu Arkın. Dudaklarını aralayarak, hâlâ ona bakmayan karısının alnına yasladı alnını.

"Seni o kadar çok seviyorum ki, canımı yolunu feda edecek kadar, bir gün daha fazla yaşaman için kendimden vazgeçecek kadar çok... Senin için yaşarken bile senin için ölmek isteyecek kadar çok..."

Ormanlarında kaybolduğu gözlerini açtığında karısı, yutkundu Arkın. Gözleri kenetlendiğinde, o gözlerde görmek istemeyeceği ne varsa hepsi vardı. Kaybetmişliği iliklerine kadar hissettiğinde, veda eder gibi bakan gözlere bakamadı daha fazla. Dudaklarını tekrar aralayan karısının ağzından çıkacak her söz kabulüydü.

"Çok yorgunum Arkın. Kızımızı getir bana. Onu çok özledim."

"Tamam Karaca'm."

Maral'ı öpüp yataktan kalkan Arkın, üzerini giyinirken onu izleyen karısına göz kırpmış, işine devam etmişti. Yan eve geçmek zor olmazdı ama gideceği yer Uraz amcasının eviydi.

"Hemen döneceğim sevgilim, dinlen sen."

Hazır olduğunda, çabuk geri gelebilmek için beklemeden evden çıktı. Fazla yalnız kalmaması için acele etmesi gerekiyordu.

Arkın evden çıktıktan hemen sonra, üzerine sinen kokuyla yataktan kalktı Maral. Duş almalıydı ama istemiyordu. Kokusuyla gitmeliydi. Ağlamaya başladığında acizliğine, zayıflığına, en çok da onlarsız olacağına yanıyordu.

Üzerine eşofmanlarını giyip odadan çıktığında ne halde olduğuna bakmıyordu bile. Kızının odasına girerek bütün giysilerini, eşyalarını öpe koklaya sevdi.

"Yaşayamadım ki annem, yaşayamadım seni. Doya doya öpüp koklayamadım."

Hıçkırarak odadan çıktı ve aşağıya indi. Masanın üzerinde duran telefonu eline alarak, numarayı düşünüp tuşları çevirdi. Açılmasını beklerken elinin tersiyle yerine yenisi gelen gözyaşları sildi.

"Ölüyorum."

Cevap geldiğinde tek dediği buydu. Karşı tarafı dinlemeden devam etti. "Benimle birlikte onu öldüremem. Bu acıyı ona yaşatamam."

Ameliyat diyordu karşı taraf, ameliyat? Var mıydı şansı?

"Ameliyat olursam yaşama şansım çok az!"

Ne yapacağını bilmiyordu ki... Gideceği kimse yoktu, hepsi onun için uğraşırken nasıl *'kaçmak istiyorum'* derdi?

"Sana geliyorum. Beni karşılar mısın? Nereye gittiğim bilinmemeli. İzimi kaybettirmem lazım."

Her şeyi hazırlıyorum cevabını aldığında kapadı telefonu. TV ünitesinin çekmecesinde bulduğu kalemle, yanında duran kâğıda kısaca veda sözlerini yazdı. Gözyaşları akarken evden hiçbir şey almadan çıkmış, yanına sadece varacağı yere yetecek kadar para almıştı.

Yoldan geçen taksiyi çevirip sahile gitmesi gerektiğini söyledi. Hızlı olmalıydı, bir saat boyunca sahildeki kafede kalamazdı. Vakit ne kadar uzun olursa, onu bulmaları o kadar çabuk olurdu. Bulurlardı da işte o zaman ne olurdu? Onların gözlerinde; uğrattığı hayal kırıklığını, acıyı görmek istemiyordu. Yer değiştirmesi gerekiyordu. En azından vaktini doldurmalıydı.

Bir saat demişti, bir saate her şey hazır olacaktı. Yorgundu. Başı dönüyordu. Yeni bir atağı kaldıramayacak kadar bitkindi.

"Abla geldik." diyen taksiciye ücreti ödeyip taksiden indi. Kaldırıma çıktı ve sahil boyu yürümeye başladı. Temiz havanın iyi gelmeyeceğini anlayınca kafelerden birine girdi. Arkın'ın içmeyi en çok sevdiği kahve olan espresso-

yu ısmarladı. Kahveyi içerken gözyaşları durmadan akmaya devam ediyordu.

Hayır, hayır isyan etmiyordu. Sadece bu kadar erken olduğuna üzülüyordu. Yaşayamadıkları günlere, yalnızlığına üzülüp ağlıyordu. Ailesinden ayrılmak zorunda oluşuna üzülüyor ama isyan etmiyordu. Onun sınavıydı yaşadığı.

Ölmek için değil, belki yaşarsa geri dönmek için gidiyordu. Ailesine aklı tam, yüreği hasretle dolu dönmek istiyordu. Eğer burada yaşama şansının çok az olduğu bir ameliyata girer ve sağ çıkmazsa sevdasının da onunla birlikte toprağa gireceğini biliyordu. Bildiği için gidiyordu.

Maral, yaşamının, yarının muhasebesini yaparken; masasına oturan, şapkasını yüzünü örtecek şekilde ayarlamış adama baktı. Adam ona değil etrafa bakıyordu.

"Her şey hazır! Kimlik, pasaport ve bilet. Bir saat sonra kalkacak olan uçakta yerin ayrıldı. Abinin selamı var. Sizi ben bırakacağım. Kalkalım."

Tanımadığı adamın sözlerine güvenip başını salladı ve oturduğu koltuktan kalktı. Masanın üzerine bir miktar para bırakıp kafeden çıktı.

Camları koyu renk filmlerle kaplı olan arabaya ilerlerken düşünüyordu. Başına bir şey gelse kaybedecek neyi vardı? Sadece kuru bir canı vardı. O da kimsenin işine yaramazdı. Maral, her şeyini kuru bir mektuba sığdırıp çıkmamış mıydı evden, daha ne kaybedecekti?

Arka koltuğa oturup arabanın hareket etmesini bekledi. Araba yola çıktığında başını cama dayayıp akıp giden yoldan gözlerini ayırmadı. Havaalanının dış hatlarına gelince duran arabadan inmek için kapıyı açtı. Önde oturan adam da inerek, çıkması için yardım edip kapıyı geri kapattı.

"İyi yolculuklar Arma Hanım!"

Sadece başını sallamıştı. Kimliğe bakınca sahte adının Arma Demir olduğunu gördü. Bu neydi şimdi? Niye koca-

sıyla ikisinin isimleriydi adı, niye soy ismi Demir'di?

Uçağın çağrısını duyunca kapıya ilerledi. Kontrolden geçerken, arkasına son kez bakarak iç çekti. Bu kadardı işte, bu kadardı. Yaşamı sadece pamuk ipliğine bağlıydı. Ölmekten korkmak değildi kaçışının sebebi, ölünce yaşayanları da öldürmekten korkuyordu.

Yerini bulup oturunca gözlerini kapadı. Ne kalmıştı şimdi geriye, paramparça olmuş bir hayattan başka ne kalmıştı?

İnişe geçerken gözlerini aralamaya korkuyordu. Düşünmeye hakkı olmamasına rağmen düşünüyordu, şimdi ne haldeler diye. Arkın'ın deliye döndüğünü tahmin edebiliyordu. Kızını düşünüyordu. Süt kokulu miniğini, yaşarken iki kez yıkılan babasını, abilerini, kız kardeşini, hepsini ayrı ayrı düşünüyordu.

Uçak düşse kayıtlarda bile olmayacağı aklına gelince acı bir tebessüm dudaklarında yer etti. Uçaktan ağır ağır inip çıkışa ilerledi. Gelmişti. Bekliyordu. Gözleri dolarken, hali olmasa bile koşarak boynuna sarıldı.

"Tunay!"

"Yağmur Yüküm!"

Sevdam...

Gidiyorum ben. Senin için gidiyorum. Kahrolma diye gidiyorum. Belki ölüme, belki yaşamaya gidiyorum sevdam, affet beni. Sensiz gittiğim, seni yalnız bıraktığım için affet. Ölümümü izlemene göz yumamadığım için affet sevdam. Senden bu şekilde gittiğim için affet.

Seni çok sevdiğimi unutma olur mu sevdam? Kokusuna doyamadığım, ömrüne ömür katamadığım için affet... Kızımıza iyi bak sevdam.

Karaca'n...

43. Bölüm

"Arkadaş, bir işleri bitmedi. Karaca'm bekliyor dedikçe eğlendiler!"

Arkın söylenerek evin önünde durduğunda gülüyordu. Ada'nın en son, "Kızını da al git birader!" diye erkeksi konuşma tarzıyla, kızını da alıp evden çıkmıştı.

Bebeğini dikkatle arabadan çıkartarak evin kapısına doğru yürüdü. Gözüne tutulan farlara elini siper ettiğinde, ardı ardına duran arabalara bakıp kaşlarını çattı. Kızını kucağına iyice bastırınca, küçük burnunu boynuna sokup iç çeken annesi kılıklı kızına aşkla baktı.

Yüzünü görmek için başını eğerken, dudakları bükülmüş ağlamak üzere olan ifadesine hayranlık ve korkuyla bakmayı sürdürdü. *'Rüyanda melekler ne gösteriyordu acaba?'* diye mırıldanırken, ağlayacakken gülmeyle karışık tekrar iç çeken kızının başını öpüp adımlarını eve çevirdi.

"Ne oldu birader? Aynı anda geldik işte."

Ilgaz'ın piç bir şekilde gülüp söylediklerine, yumruğunu havaya kaldırıp başını sallayarak cevap verdi. Ilgaz'ın cevabını aldığını homurtularından anlamıştı. Anlasındı da zaten! Onun aceleci hallerine arkasından yürüyenler gülerken, kapıyı açıp içeri girdi.

"Karaca'm... Biz geldik!"

Sesinin yüksek çıkmasına aldırmadan, arkasından gülenlere hırıltılı bir nefes verdi. Yüreğine çöreklenen endişeyi yok sayarak merdivenlere ilerledi. Ev çok sessiz ve soğuk gelmişti gözüne. Kucağında hâlâ uyuyan kızını kendine daha çok bastırıp odalarının kapısını açtı.

"Maral, neredesin?"

Hiçbir şey yoktu. Yatak bile olduğu gibi duruyordu.

Endişe vücudunda kol gezerken, karısına bir şey olduğu düşüncesiyle hemen odayı terk etti. Üst kattaki tüm odaları teker teker kontrol etti ama Karaca'sından tek bir iz bile yoktu.

Kızını sarsmadan merdivenleri indiğinde herkesin sus pus olmuş kendisine bakmasına aldırmadı.

"Allah'ım yok! Hiçbir yerde yok!"

Bayılmasından ya da başına bir şey gelme korkusundan eli ayağına dolaşmış, vücudundaki kan akışı durmuştu sanki. Boğazında biriken acı tat nefes almasını engellerken hiçbirinin sessiz halini sorgulamak aklına gelmiyor, umutsuzca alt katlardaki tüm odaları aramaya devam ediyordu.

"Karaca'm! Neredesin yavrum?"

Kucağındaki kızını alan Ada'ya bakınca, gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü.

"Neler oluyor?"

Ada elindeki kâğıt parçasını uzatırken, babasının ve Uraz amcasının ellerinin yumruk olup gözlerinin kan çanağına dönmüş halleriyle dışarı çıkışlarını korkuyla izlemişti. Ilgaz kucağında oğluyla yanına gelen Ada'yı kolunun altına aldığında, Serhat duvara yumruk atarak ona döndü.

Sertaç'ın kız kardeşini tutup bağrına basmasına bile tepki veremiyordu. Hatta Alaz'ın alev topu olup salona dalmasına ve "Sikeyim... Hiçbir iz yok!" diye küfür ederek bağırmasına bile boş boş bakıyordu.

Eline bırakılan kâğıda baktı sonra, yer yer gözyaşlarıyla ıslanmış, yazılar birbirine karışmıştı. Bunun bir mektup olduğunu anladığında şaşkınlıkla etrafındaki insanlara baktı. Mektubu okumaya başladığında ise her bir satır ömründen ömür alıp götürdü. Arkın öldü, satırlar bitmedi. O yandı, satırlar bitmedi. Dünya durdu, gözyaşları durmadı.

Elindeki kâğıt parçasını avucunun içinde top haline getirdi, sonra da sırtını dayandığı duvara dönerek ardı ardı-

na yumruk atmaya başladı. Parmak boğumlarından kanlar akarken, hiçbir şey hissetmiyordu.

"Gitmiş! Ölmeye gitmiş! Bensiz ölmeye gitmiş! Beni bırakmış!"

Kendi kendine tekrarları yetmezken, her şeyi yerle bir etmeye başladı.

"Laan, Laaaan! Can dedin vermedim mi? Vermem mi dedim? Ömür dedin, ömrümü ayaklarının altına sermedim mi? Ölürüm dedin, senden önce ölmedim mi? Gitmek neden lan? Neden? Bensiz ölüme gitmek neden? Yaşar mıyım lan ben sensiz, yaşayabilir miyim? Bir ben yetmedim mi sana? Gittin de kurtardın mı beni?"

İçeri koşarak giren Alp ve Erdem'in endişeli hallerini de, dediklerini de duymuyordu. Serhat'ın arkasından sarılıp, "Kardeşim, bulacağız. Sakin ol!" demesini dahi dinlemeden, kendini dışarı attı. Gidebileceği her bir yeri aramalıydı. Nereden başlamalıydı? Arkadaşları?

Yola çıktığında ilk durağı doktor arkadaşlarıydı. Onlardan da yok cevabını aldığında, sahildeki kafelere baktı. Havaalanına dahi baktı ama hiçbir iz yoktu.

"Yer yarıldı da içine mi girdi bu kadın?" diye ağlayarak dizlerine vurmaya başladı. O Maral'ı gözünden sakınırken, karısı kendi elleriyle gözünü, kalbini delik deşik etmişti. Sonra kanayan eline aldırmadan alnına vurdu. Son bir yer kalmıştı bakmadığı, Allah'ım ne kadar da aptaldı.

Arabaya binerek büyük bir umutla mezarlığa doğru sürdü arabayı. Kabristanın kapısından içeri adım atarak babasının adının yazılı bulunduğu mezar taşına doğru ilerlerken, gözleri çevreyi tarıyordu. Belki buraya geldiyse izi olabilir diye düşünüyordu.

Mezarın önünde dizlerinin üzerine çöküp, başını mezar taşına yasladı tüm çaresizliğiyle. Yoktu, burada da yoktu. Gözlerinden yaşlar süzülürken, kendini daha fazla tutamadı. Yüreği atmıyordu sanki.

"Babam... Canım babam... Vicdanım babam... En büyük sınavım babam... Emanetine sahip çıkamadım babam. Hazinene bakamadım. Affet babam. Sen beni affet babam. Nefes alamıyorum babam. Nefessizlikten ciğerlerim parçalanıyor. Gitti babam, canım gitti, cananım gitti. Evim, yurdum, yuvam gitti babam. Bensiz gitti, beni almadan ölüme gitti. Öl Arkın dese ölmeye bile razıyken, ölmem mi diyecektim? Yeter ki benimle birkaç gün, ay, yıl fazla yaşasın diye hayır mı derdim babam. Arkasında beni bıraktı gitti. Kendini düşündü gitti babam. Kimseyi değil, kendini düşündü. Savaşmayı bırakıp gitti. Ne beni, ne mucizemizi, ne babasını, ne de ailem dediği insanları düşündü. Herkesi kendi bencilliğine kurban etti babam. Ölse nerede bilemeyeceğim. Yaşasa kiminle bilemeyeceğim. Geldim diye kimseye sarılıp, bastığı toprağa yüz süremeyeceğim. Annem gittiğinde sen de böyle mi oldun babam? Sen de öldün mü?"

Gözyaşları akmaya devam ederken toprağı avucuna hapsedip bırakıyor, alnını mezar taşından kaldırmıyordu.

Zaman bugün durmuştu onun için. Hayat durmuştu. Karaca'sı ona geri gelene kadar nefes almak yoktu. Ölü ya da diri, o gelene kadar yaşamak yoktu.

Mezar taşını öpüp ayağa kalkabildiğinde, ağlamaktan yanan gözlerini ovuşturdu. Ağlamak da yoktu bundan sonra, hissetmek de...

* * *

Maral, İtalya'ya geleli neredeyse üç ay oluyordu. O gün havaalanında Tunay'ın kolları arasında bayılınca gözlerini hastane odasında açmıştı. Ara ara giden hafızası ve az da olsa misafir gibi gelmeye başlayan epilepsi krizleri vardı. Ne kadar kontrol altına almaya çalışsalar da, tedavi olmayı ilk başlarda reddettiği için doktorların işlerini zorlaştı-

rıyordu.

Her geçici hafıza kaybında elinde küçük defterlerle yanına gelen Tunay, ona yazdıklarını okuduktan sonra defterin içinden kızının ve kocasının resimlerini çıkarıp onları anlatıyordu. Tunay, Maral'ın epilepsi krizine girdiği bir gün dişleri sıkılmasın diye yapmaması gerektiğini bildiği halde elini ağzına sokmuş, parmaklarını koparmaya az kala zor kurtarmıştı.

Baygınlık geçirdiği diğer bir günse, yine kendini hastane odasında bulunca, "Bu şekilde devam edemeyiz. Tedaviye başlamamız gerek!" diye durumu kızarak anlatan Tunay'a haksızlık ettiğini daha iyi anlamıştı Maral. Onu da üzüyor, kendiyle birlikte acı çekmesine neden oluyordu. Maral, "Ne olursa olsun artık..." diyerek kabul ettiğini belirten mırıltılar çıkarırken, Tunay sevinçle elini tutup kahkaha atmıştı. Sevincini ve kabul ettiği söylemek için doktora gitmeye kalktıklarında, doktorun da içeri girmesi bir olmuştu.

"Tedaviyi kabul ediyor!"

"Büyük bir sorunumuz var!"

Aynı anda konuştukları için Tunay'ın sevincini unutup doktora *'Zaten biliyorum. Hey... Ben ölüyorum,'* bakışı atmıştı Maral. Doktor boğazını temizleyip en büyük muciyeyi dudakları arasından bırakıvermişti.

"Hamilesiniz."

Sevinci kursağında kalırken, Tunay'a baktı Maral. Çok düşünceli görünüyordu.

"Gebeliği sonlandırmalıyız. Daha çok yeni!"

Maral ağlamaya başlayınca, Tunay yanına gelerek çaresizce *'yapmalıyız'* demişti.

"Almasınlar onu benden Tunay! O bana Arkın'dan kalan tek hediye. Almasınlar ne olur?"

Gözyaşları art arda akarken, Tunay doktora döndü.

"Bir çözümü yok mu? Yani kürtajdan başka?"

"Tedaviyi tehlikeye sokuyoruz. Şansı daha da azalıyor. İlaçlar olmasa bu kadar dahi dayanamazdı. Krizlerine yol açan beyindeki baskı büyümeye başladı. Her gün biraz daha kötüye gidiyor. Ben de hastamı düşünmek zorundayım Tunay, sen de beni anla."

"Bir çözümü olmalı?"

Olmalıydı. Sorduğu soruya kaşlarını çatan doktor, "Hafızan gittiğinde kendini dahi hatırlamazken, bir de krizlerini düşün? Karnındakine zarar vermek isteyebilirsin. Buna nasıl bir açıklama yapacaksın ha, söyle bakalım?"

"Burada kalırım, kontrol altında olurum. Varsa şansım denemek istiyorum, lütfen?"

"Şansın olsa bile bebeğin sağlıklı doğması zor. Ağır ilaçlar kullanıyoruz. Bu riski göze alamam, üzgünüm."

Uzun uğraşlar sonunda doktor ikna olduğunda, gebelik devam ettiği sürece hastanede kalacağı ve yedi ay dolduğunda sezaryen ile doğuma alınacağı konusunda Maral'a durumu en basit şekilde anlatılmıştı.

5 ay sonra...

"Büyük gün ha?"

Evet, Maral için büyük gündü. Geçen aylar içinde Tunay'ın ev haline getirdiği hastane odasında yaşam savaşı veriyordu. Doktoruna dikkatle baktığında, telaş ve endişenin yüzünde yer edindiğini görebiliyordu.

"Jinekoloğun, kontrollerinin iyi olduğunu söyledi, yarım saate doğum için alınacaksın. Doğum bittiğinde biz başlayacağız. Şimdiye kadar bir sıkıntı çıkmadı. Bundan sonra da çıkmaması için dua edeceğiz. Şimdi hazırlanman için hemşireyi göndereceğim."

"Her şey için-"

Başını eğdiğinde omzuna dokundu doktor; "Daha de-

ğil..." deyip odadan çıktığında kapıda elinde koca bir buket çiçek ve kutuyla içeri giren Tunay'a gülümsedi.

"Güzel anne, nasılsın?"

"İyiyim... Oğlum da iyi dayısı!"

"Bak işte, bu çok güzel bir haber."

Tunay korkusunu her ne kadar belli etmek istemese de, Maral o gözlerde görüyordu çığlıkları. Ne var ki, her zaman olduğu gibi yine kendinden feragat edip Maral'ın moralini yüksek tutmaya çalışıyordu.

Kapıdan giren doktor heyeti ile korkudan titremeye başlamıştı Maral. Hani hemşire gelecekti hazırlaması için? Niye buraya doluşmuşlardı ki?

Tunay kolları arasına alıp sakinleştirmek istese de bir türlü sakin olamıyordu. Her zaman yaptığı gibi telefonu cebinden çıkarıp numarasını gizledi ve Maral'a uzattı. Neyin iyi geleceğini çok iyi biliyordu artık Tunay, çünkü alışmıştı.

Uzun çalıştan sonra ses duyuldu. Yorgun ve bitkin gelen sesin çatallaşmış ve boğuk tınısını duyduğu anda avucunu ağzına bastırdı Maral. Onun yüzünden bu haldeydi kocası.

Yine aynı oyunu oynayıp birbirlerinin nefeslerini dinlediler. Ağlamamak için kendini kasıyor, elini ağzına kapatıyordu.

Nefesleri sıklaşmaya başlayınca Tunay telefona uzandı. Kendini geri çeken Maral başını salladı ve gözleri yaşlı bir şekilde boynunu bükerek *alma* diye işaret etti. Belki bu sesini ve nefeslerini son duyuşu olacaktı. Ona veda etmeliydi. Sonra ilk kez oyunu bozan taraf oldu kocası.

"Çok özledim seni. Özledim be ömrüm. Yaşamıyorum ben, sen gelene kadar da yaşamayacağım."

Telefon elinden kayıp gittiğinde, hat çoktan düşmüştü. Omuzları sarsılırken doktorlara döndü ve gözlerini kapattığında elini kalbinin üzerine bıraktı.

"H-hazırım..."

'Ben de seni özledim nefesim, hem de çok özledim. Yaşamaya çalışıyorum aşkım, sensiz yaşamaya çalışıyorum.'

Hazırlıklar bitmiş, ameliyathaneye götürmek için sedyeye yatırmışlardı Maral'ı. Tunay da onunla birlikte yürüyor, elini bir saniye bırakmadan yanında ilerliyordu. Ameliyathanenin kapısına gelince durmalarını söyledi. Dolu dolu olmuş gözlerini kadının gözlerine sabitledi.

"Seni burada bekliyorum Yağmur Yüküm. Beni fazla bekletme, olur mu? Hem daha Arman'ı kucağına alacaksın, unutma!"

Tunay'ı bir kez bile ağlarken görememişti kadın, şimdi gözlerinden süzülen yaşlarla ona bakıyordu.

"Sana neden Yağmur Yüküm diyorum biliyor musun peri kızı?"

Maral dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı.

"Seni bir kere bile gülerken görmedim, zorlamalarımız hariç. Bir kadına ağlamak yakışır mı bilmem ama sana ağlamayı, gülmen kadar yakıştırdım ben. Ne olursa olsun bana sığındın ya, seni yine bir ömür beklerim. Sana olan aşkım, sevgim değişmedi, değişmeyecek de. Benim için değil ama Arkın için savaş. Onun için yaşa, olur mu? Kalbin için, nefesim dediğin adam için yaşa."

"Bana bir şey... Yani hani, olur da bir terslik olursa, oğlum ilk önce Allah'a, sonra sana emanet Tunay. Ona iyi bak! Biraz daha büyüyünce babasına götür."

Avucunun içini öpüp başını salladı Tunay, ağlayan kadınla daha çok ağlıyordu. Elindeki avucu yüzüne bastırıp gözlerini kapattı ve "Tamam," dedi.

Gitmeleri gerektiğini bildiren görevlilere başıyla onay verdiğinde, açılan kapılardan geçmeye başladılar.

"Sana emanetim Allah'ım, senin merhametine ve gücüne sığındım. Geldiyse sana gelme vaktim, günahlarımı

bağışla, al yanına beni Rabb'im. Ama varsa eğer vaktim, beni sevdiklerime kavuştur."

Giden kadının arkasından ağlayarak kapının önüne çöktü Tunay, alnını kapıya dayayıp içeriden sağ salim çıkması için dua ediyordu.

O gün, o kara gün...

Maral onu arayıp da, *"Ölüyorum..."* dediği günden bu yana yaşamıyordu neredeyse. Yedi aydır, bir tek onu mutlu etmek için uğraşıyordu. Her anında yanında olmaktan bir gün dahi şikâyet etmeden, iyi olması için çabalıyordu.

Hamile olduğunu öğrendiklerinde de yine aynı tavrı sergilemişti. Her unuttuğunda, ailesinden bir parça ile gelmişti yanına. Her krizinde ellerinden tutmuştu. Her kriz geçirişinde, belki bir etkisi olur da kendine gelir umudu ile telefona sarılıp Arkın'ı aramıştı. Onun sesini her duyduğunda kasılmış bedeni kendini salıyor, kapalı gözleri ardından yaşların akmasını aynı ateşler içinde izliyordu.

"Bu nasıl büyük bir aşk Allah'ım!" dediği anları hatırlıyor, o zaman daha çok yanıyordu. Harabeye dönmüş bir adam yaşıyordu uzaklarda. Burada ise harabeye dönen bir kadın vardı.

Gözyaşları akmaya devam ederken, duvarda bulunan devasa saate baktı. Kaç saat olmuştu gireli, neden bir ses yok diye merak etti. İki saatin ardından kuvözün içindeki bebekle çıkan hemşireyi görerek ayağa kalktı

"Merak etmeyin, iyi!"

"Annesi?"

Hemşire başını eğip bebeğe baktı.

"Diğer ameliyatı için alındı."

Bebekle giden hemşirenin arkasından bakıp iç çekti. Daha kaç saat bekleyecekti acaba? Yüreği kafesinde kanat çırparken, eziyeti sürmeye devam ediyordu. Tik tak sesin-

den bile nefret eder hale gelmişti. Tamı tamına on sekiz saat!

On sekiz saatin ardından ameliyathane kapısı açıldı. İçeriden çıkan doktorun yorgun bedeni, Tunay'ı görünce daha da çok çöktü. Önünü kestiğinde eli doktorun kolundaydı.

"Nasıl?"

Başı öne düşen doktor susmaya devam ediyordu.

"Sana nasl diye sordum. Cevap ver, nasıl?"

"Biz elimizden geleni yaptık. Fakat gelişen komplikasyonlar... Üzgünüm!"

44. Bölüm

Ne kadar ayakta durursa dursun, temeli bozuk bir binadan farksızdı Arkın. Bedeni günden güne çürüyordu ama inatla nefes almaya çalışıyordu. Gecesi gündüzüne karışmış, saatleri bile sayamaz olmuştu. Kimseyle konuşmuyor, ağzından tek kelime çıkmıyordu. Ağzını ne zaman açsa dediği tek söz *"Karaca'm"* oluyordu.

İlk zamanlar içki şişelerinde boğulsa da, artık kızı için içmeyi azaltmıştı. Bu, içkili bir halde eve geldiği günlerden birinde kimsenin kucağını istemeyen, kime giderse gitsin küçücük başını sallayarak reddeden, uzaktan onu hisseder gibi kollarını kaldırarak ellerini açan kızının sayesinde olmuştu.

Aylar geçiyordu ama değişen hiçbir şey yoktu onun için. Derbederliği yine aynıydı. *'Hissederim'* diyordu, *'hissederim ona bir şey olsa. Yüreğimizdeki bağ kopunca hissederim. O kalp hâlâ atıyor biliyorum,'* diyordu. Bekliyordu, imkânsız olsa da *'belki'* diyordu *'belki...'*

Kızını uyuttuktan sonra yine duvar dibine çöküp şişesini aldı. İlk önce söylendi, çokça da hayıflandı ama duvardan gözünü ayırmadı. Bir ara kalbi kafesini tekmelemeye, çıkmak için debelenmeye başladı ama sonra durdu. Bu gece de uyku yoktu ona. Uykusuz gecelerin birini daha devirmeye karar verdiğinde, saatin kaç olduğuna bakmadan elini kalbine götürdü ve kızının yürek dağlayan ağlama sesiyle odadan nasıl fırladı bilemedi.

Kapıyı açtığında ilk olarak gülen bir yüz karşıladı Arkın'ı, can evinden vuran o gülümsemeye dolu gözlerle bakıp ağlayan kızına yöneldi. Odanın duvarlarına annesini

öğrenerek büyüsün diye Karaca'sının portresini yaptırmıştı.

Boğuluyormuşçasına ağlayan kızına eğilmiş ve gözleri kapalı bir halde ağlamaktan morarmış yüzünü görünce, elinden ayağından can kesilivermişti. Yatağından kaldırıp kucağına aldığında normal zamanda susan kızı şimdi susmak bilmiyordu. Başını sağa sola oynatıyor, iç çekerek ağlıyordu. Ne yapacağını şaşırmış bir halde odada dolanırken, alkolün vermiş olduğu mayışıklık bile gitmişti.

"Babacım, mucizem?"

Sesini duyarsa sakinleşeceğini umarak konuşması bile fayda etmiyordu. Hâlâ bağırarak ağlamaya devam kızını hiçbir şey düşünmeden alarak odadan çıktı ve yan odaya geçip telefonu alarak doktoru aradı. Telefonun açılmasını beklemeden alt kata indiğinde arabanın anahtarlarını aramaya başlamıştı.

"Alo."

"Nur Hanım! S-semin susmuyor? Bir şey oldu kızıma, bir şey oldu!"

"Ben evden çıkıyorum, hastaneye getirin."

"Orada görüşürüz."

Telefonu kapatıp kızına daha çok sarıldı. Ya kızına da bir şey olursa, ya o da gitmeye kalkarsa!

Yedi aydır, belli aralıklarla bu ağlamalar devam ediyordu. Bazen gece, bazen de öğle vakti. Canından can gidiyordu sanki ağlarken. Her türlü testi yaptırmıştı küçücük bedenine Arkın, ama her defasında temiz gelen sonuçlarla yavaş yavaş kafayı yemeye başlıyordu.

Biliyordu aslında, annesinin yokluğunu kızı da onun kadar, hatta daha çok hissediyordu. Yaşını doldurmasına neredeyse birkaç ay kalmıştı ama hâlâ konuşmuyordu Semin. Baba bile dememişti. Gerçi fazla ilgilenmiyor, bazen de görmezden geldiği oluyordu kızını. Verecek bir şeyi yok gibi hissettiğinden, daha çok Ada ilgileniyordu.

"An-ne!"

Bir an dünya ayaklarının altından kaydı adamın. Öyle bir kelimeydi ki bu, Arkın ölmeyi hiç o anki kadar istememişti. Kızın iç çekerek ağlaması anne kelimesiyle şiddetlenirken, Arkın duyduğuyla dünyadan soyutlamıştı kendi. Bir kere bile konuşmayan kızı şimdi anne diyordu. Ona anne dedirtecek kadar ne etkilemişti ya da ne hissetmişti? Yoksa yoksa? Olmazdı değil mi, yani Karaca'sı onları tamamen bırakmış olamazdı? Gidişini bu şekilde resmiyete döküyor olamazdı, değil mi?

"Lan, çocuk boğuldu!"

Ada kapıyı açıp içeri girene kadar kendine gelememişti, ne zamandır öylece dikildiğinden habersizdi. Kucağından alıp evden fırlayan kadının arkasından adım atmayan ayaklarını sürüdü. Karşısına dikilenlere *'Bedenim şimdi yıkılacak!'* bakışları atarken, babasının iyice çökmüş yüzüyle karşı karşıya geldi.

Ada'nın kucağından kızını alan Ilgaz arabaya koştuğunda, peşi sıra giden Ada'yı kolundan tutup durdurdu Arkın.

"Ada..." dediğinde hepsi ona odaklanmıştı, diyecek olduğu neyse onu duymak ister gibi sabırsızdılar.

"A-anne dedi. Kızım anne dedi Ada."

"Ne?"

"K-Karaca'ma bir şey olmamıştır, değil mi? Yani... O..."

Dili varmıyordu ki söylesin. Kimse tek kelime etmeden acıyla yüzüne bakıyordu sadece. Kaya Bey damadının yanına geldiğinde hiç beklemeden kollarını kaldırıp sıkıca sarıldı. Dayanamıyordu artık o da, omuzları sarsıla sarsıla ağlarken hiç kimse onların acılarını sonlandıramıyordu. Bu belirsizlik bitsin istiyordu artık. Dayanacak gücü kalmamıştı. Dönsün istiyordu, ölecekse de kollarında olsun,

onunla olsun istiyordu. Onsuzlukta zaten atmıyordu ki yüreği.

Sessiz gelen telefonların ondan geldiğini bildiği halde, ona sesini duyurmamaya devam ediyor, sadece nefes alışlarıyla birbirlerine olan hasretlerini gideriyorlardı.

Gündüz gelen telefonda ilk defa oyunu bozmuştu. Arkın, *'özledim'* demişti, *'özledim.'* Belki ben konuşursam konuşur diye beklemiş ama tek kelime etmeden sıklaşan nefeslerden sonra kapatılan telefona bakmıştı uzun uzun.

Lanet olsun, ona veda etmek için aramıştı! Bunun son olacağını biliyordu. Ona rağmen, sesini duyduğu halde konuşmamıştı. İkisiyle de vedalaşmıştı hem de, yoksa kızının bu kadar ağlaması hayra alamet değildi.

"Bir kere be kadın... Bir kere! Yüreğime cemreleri düşüren sesini duyursaydın; çok değil, *'ben de'* deseydin!"

Dizlerinin üstüne çöktüğünde kimseyi duymuyordu artık, duymak da istemiyordu. Bitmiş miydi hayat, bu kadar mıydı? Niye Maral'ın dediğine gelmişti hikâyeleri?

"Sonu olmayan hiçbir hikâye, bir varmış bir yokmuş ile başlamaz."

* * *

"Biz elimizden geleni yaptık. Fakat gelişen komplikasyonlar... Üzgünüm!"

"A-anlamadım?"

Doktor susmaya devam ettikçe çıldırıyordu Tunay. Yakalarını silkmeye başladığı doktor dudaklarını araladığında öylece kalakaldı.

"Komaya girdi."

Komaya mı girmişti? Ama nasıl, nasıl olabilirdi?

Başını elleri arasına alarak, "Allah'ım!" dedi, "Allah'ım, ben şimdi ne yapacağım? Elimde minik bir bebek..."

Omuzları tamamen çöktüğünde, çaresizlik dermansız

bırakıyordu bedenini. Vurgun yemiş balıkçıdan farksızdı Tunay, akan yaşların görüşünü kapattığı gözlerin azizliğine yanarak tutunacak yer aradı bir müddet.

"Y-yapacak bir şey olmalı, olmalı!"

Dişlerini sıkarak mırıldanırken, omzundaki elin sahibine baktı. Doktor hastasına mı yansın, yoksa hasta yakını olan dostuna mı, bilemiyordu. Bir de bebek vardı, değil mi?

"Bekleyeceğiz."

Ne çok anlam taşıyordu tek kelime. Neyi bekleyeceklerdi? Dönmesini mi, ölmesini mi?

Tunay arkasını dönerek boş koridoru dolduran ayak seslerini dinleyerek yürümeye başladı. Ta ki yeni doğan ünitesine varana kadar yürüdü.

Bebek ne kadar sağlıklı dünyaya gelse de, yine de her ihtimale karşı kontrole alınmıştı. Bebek odasının önündeki cam bölmeden kuvözde bulunan miniği izlerken gözlerinin dolmasına engel olamıyordu Tunay.

Ne yapması gerekiyordu? Arkın'ı aramalı mıydı? Gel dese koşarak geleceğini biliyordu. Biliyordu fakat bilmesi hiçbir işe yaramıyordu. Ona nasıl derdi, *karın doğum yaptı ama komada* diye? *Belki bir daha uyanamayacak,* nasıl derdi? Daha çok yıkılmaz mıydı?

"Tunay Bey sizsiniz değil mi?"

Alnı camda düşüncelere boğulurken, ona seslenen kadife sesle omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Benim... Siz?"

"Oğlunuzun yeni doktoruyum, ismim Eftalya!"

Oğlum kelimesini duyunca önüne dönüp kuvözdeki bebeğe baktı, onun olması için neleri feda ederdi. Omuzlarındaki yük daha da ağırlaştığında başını salladı.

"Ben değilim... Yani babası, ben değilim!"

Niye açıklama yaptığını anlayamıyordu. *'Bırak senin sansın!'* niye diyemiyordu? Bebek ona ait olmadığı için mi,

yoksa karşısındaki masumca bakan kadın için mi? Doktora dikkatle bakınca, yüreğine gelip yerleşen sancıyı söküp atamadı.

Gözleri... Gözleri o kadar çok Yağmur Yükü'ne benziyordu ki; *benim* dese, o *Arkın'ın* diyecekmiş gibi hissediyordu. Sadece gözlerine baksa olmaz mıydı? Sanki Maral karşısındaymış gibi, öylece baksa?

Ona anlamaz bir şekilde bakan yeşil gözlerde kaybolmak üzereyken boğazını temizledi.

"Bebekte bir sıkıntı yok değil mi?"

Maral'ın bebeğine Arkın ve ikisinin isimlerinin harflerinden isim bulmuşlardı hastanede odasında. Miniğin adı Arman, olacaktı. Tıpkı ona kimliğinde yazdırdığı gibi. Aşklarının en güzel ikinci meyvesi... Birbirlerine duydukları istek ve özlem gibi olacaktı oğullarının adı.

"Hayır, hayır korkmayın. Bebek çok sağlıklı, artık benim hastam olduğunu size bildirmek istedim sadece!"

Başını sallayıp ince parmaklarını kemikli ellerinin içine aldı Tunay. Tenine dağılan elektrik akımı rahatsız ettiğinde, elini hemen geri çekti. Bu da neydi şimdi?

"İzninizle..."

Oğlunu görmüştü, şimdi annesini de görme vaktiydi. Yoğun bakıma doğru ilerlemeye başlayınca yüreği yine aynı acıyla sarmalandı. Daha kaç gece, kaç gün bekleyecek ve geçirecekti? Belki haftalar, belki aylar... O orada öyle ruh gibi yatarken, ne kadar daha onu saklayacaktı?

2 Yıl Sonra

"Tuny... Bu?"

"Ne oldu aslan parçası?"

"Ef... Deldi!"

Sevinçle ona bakıp ellerini çırpan ufaklığı kucaklayıp

boynuna aldı. Adlarını tam söyleyemese de, yuttuğu harflerle çok tatlı konuşan Arman'ı göğsüne sıkı sıkıya bastı. *Tatlı diline ölürüm,* diyordu her ağzını açtığında. İki yıl olmuştu, koskoca iki yıl. Maral'ın oğlu artık büyümüş, yavaş yavaş konuşmaya bile başlamıştı.

Eftalya, dediği gibi onları hiç yalnız bırakmamış, gönüllü annesi oluvermişti geçen yıllar içinde. Daha önce anne olmamıştı kadın ama sanki kendi doğurmuş gibi ilgi gösteriyor ve şefkatini vermekten çekinmiyordu hiç.

Yoğun bakımın olduğu koridora girdiklerinde, içine güçlükle nefes çeken Tunay, kucağında zıplayan ufaklığın kendince sevincini izliyordu. Yine Maral'ı ziyarete gelmişlerdi, tıpkı her gün geldikleri gibi.

Her gün burada oldukları için, odaya girdiği anda Maral'ın üzerine uzanıp yüzüne sayısız öpücük kondurup, *"Uyan!"* diye ağlıyordu Arman.

"Tuny... An-nime dötüy!"

"Gidiyoruz aslan parçası!"

Ellerini çırpan ufaklıktan bakışlarını kaçırdığında ağlamak üzereydi. O sırada yanlarına gelen Eftalya durumu anlamış gibi "Arman'ım..." dediğinde, Arman o an ihtiyaç duyduğu şefkati almak için sevildiğini hissettiren kadının kucağına gitmiş, burnunu boynuna dayayıp başını sallamıştı.

Yine ağlayacaktı ufaklık, bu her halinden belli oluyordu. Eftalya saçlarını sevdiği oğlana, "Anneye gidiyoruz bebeğim." deyince, küçük dudaklarını büküp dolu gözlerini yeşil gözlere kaldırmıştı Arman

"Didelim."

Dudaklarını içine çekip bükmesiyle, Tunay da artık dayanma sınırının sonuna gelmişti. Onun her seferinde burada, bu ruh haline bürünmesi adamı çok yıpratıyordu. Küçücük beden, cansız bir bedenin üzerine uzanıp dakikalarca kokluyor, yüzüne sayısız öpücük bırakırken de "an-ni

uy..." deyip sayıklıyor, uyanması için her şeyi yapıyordu ve bunu görmeyi kaldıramıyordu artık genç adam. Ufaklığı da kendiyle birlikte harap ediyordu.

Eve gidince eline albümü alıp, "Ba-bimi dös, ab-bi dös?" deyip ayaklarına yapışması, Tunay'ın yanlış bir karar verdiğini her seferinde acımasızca yüzüne çarpıyordu.

Adam da küçücük bir umuda tutunuyordu aslında Tutunduğu o belli belirsiz umutla *'Belki...'* diyordu. *'Belki onu burada, yanında hissederse uyanır. Uyanır da tek tesellisini yanında görür.'* diyordu. Ama hata ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

O burada Arman ile zorluk çekerken, daha üç yaşında olan diğer bebek ne yapıyordu? Annesine muhtaç kalan diğer bebek ne yapıyordu?

* * *

"Anne del, an-ne..."

İçli içli ağlayan kızını kucağına alıp bahçeye çıktı Arkın.

Olmuyordu. Geçmiyordu bu acı. Sessiz gelen telefonlar da kesilmişti ya artık ümidini tamamen yitirmişti.

İki yıl, koskoca iki yıl... Hâlâ bir umudu vardı, yine de umut ediyordu ama gücü beklemekten tükeniyordu.

"Mucizem..."

Yaşlı gözlerle yüzüne bakıp yanaklarını minik elleriyle kavrayan kızına dikkat kesildi. Çünkü bu onun ciddi bir konuşma yapacağı anlamına gelen hareketiydi.

"Şöyle ba-ba, anne delsin. Öşledim. Komacan öşledim."

'Sesini duyamıyorum ki babam, ben de muhtacım o sese,' diyemiyordu kocaman adam, dese de anlayamayacak olan kızına bakarken.

"Ben de özledim babam. Hem de çok özledim... Söyledim gelecek."

"Aytık inanmıyoyum sana, delmiyo hiç, delmiyo!"

Yüreği parçalara ayrılırken, ağlamamak için kendini sıkıyordu artık. Hiçbir şeyin faydası olmuyordu yalnızlığına. Onun yokluğunu doldurmaya kimsenin gücü yetmiyordu. Kızının muhtaçlığını da dindiremiyordu. Kızı karşısında ağlarken, o saklıyordu gözyaşlarını.

"Gel be gönlümün sonbaharı, sen yeter ki gel. Gel de kır prangalarımı."

"Delsin!"

* * *

"An-nim kayk!"

Arman yine üzerine uzanmış Maral'ı uyandırmak için çabalarken kendini tutamamış çocuk gibi ağlamaya başlamıştı koca adam. Son çırpınışlarıydı artık bunlar. Doktorlar, "Yapacak bir şey kalmadı." dediğinden beri, *'biraz daha!'* diyerek ellerine kapanmıştı doktorların. Nasıl çekin fişini der, nasıl bağışlardı onun organlarını? Nasıl evladını göremeden gitmesine izin verirdi?

"Kalkacak inanıyorum, lütfen." diyordu karşısında çaresiz kalan adamlara. Doktorların yanından kendini attığında, buraya zar zor gelmişti. Yine aynı sahneydi onu karşılayan.

Başını sallayarak Maral'ın önünde diz çöktüğünde serumun bağlı olduğu elini avuçları arasına aldı.

"Tek bir hareket, yalvarıyorum sana tek bir işaret ver Yağmur Yükü. Savaşmam için tek bir işaret... Senin yok olmana dayanamam, dayanamayız. Oğlun kucağında Maral, Arman'ın kucağında, aşkın kucağında, ne olur aç gözlerini."

Arman yüzünü elleri arasına aldığında Tunay'a baktı. Tuny'si ağlıyordu. Arman ağlamayı sevmiyordu artık. Ağlamak iyi değildi. Gözleri yanıyordu ağlayınca. Arman annesinin kulağına yanaşıp tekrar "Ba-bi delsin an-ni, kayk."

dediği sırada, güçsüz parmakların elini sıkmaya çalıştığını hissetti Tunay. Kapattığı gözlerini açıp eline baktı. Parmaklarını oynatıyor ama güçsüzlükten sıkamıyordu.

"Ef-eftalya! El-elimi sıktı!"

Nasıl bir mucizeydi bu Allah'ım? Bitti dediği yerde mucizeler yaratıyordu. Duymuştu Maral, onları duymuştu, oğlunu duymuştu!

"Doktorunu çağırıyorum!"

Odadan koşarak ayrılan kadının arkasından bakıp tekrar Maral'a çevirdi gözlerini Tunay ve gözlerini öpmeye başlayan ufaklık gözyaşlarını annesinin dudakları üzerine akıtmaya başlayınca kadının dudakları arasından o beş harf çıktı.

"Ar-kın."

"An-ni!"

Tunay boncuk boncuk gözlerini çeviren, babasının kopyası ufaklığa bakıp güldü. Sevinci ne kadar büyüktü küçücük yüreğin. Annesinin sesini duyduğunda çığlık atmıştı sevinçten.

"Tuny, annim?"

Başını tekrar Maral'a çevirip yanaklarını öpmeye başlamıştı. Sırf yeniden konuşsun diye yaptığını biliyordu Tunay. Bu oyunu çok oynuyorlardı çünkü.

"Tuny... An-nim uy... kayk!"

"Uyandı oğlum. Uyandı anne."

Sonunda uyanmıştı. Sonunda sonbahar bitmişti. Güneş tüm güzelliği ile tekrar doğuyordu.

45. Bölüm

"Ar-kın..."

Sevdiğinin adını sayıklarken yavaşça açtığı gözleri odağını kaybetmiş gibiydi. Açık tutmakta bile zorlanıyordu. Arman'ın sevinç gözyaşları dudağını ıslatırken, dudaklarını yalayıp başını çevirmeye çalıştı.

"Oğ-lum..."

"Annim... Kayk!"

"Ya-yaşıyorsun?" deyip gözlerini tekrar kapattı Maral. Kapattığı gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı şimdi. Neyin mükâfatıydı verilen bilmiyordu ama elini yavaşça kaldırıp Arman'ı sarmak istediğinde güçsüzlüğüne yenik düştü.

Yaşıyordu, aldığı nefes ciğerini yaksa da alıyordu işte! Ölmemişti! Odaya giren doktorların şaşkın oldukları her hallerinden belli oluyordu. Şaşkın ama mutluydular. Yaşama şansı yok dedikleri hastaları gözlerini açmıştı.

"Maral Hanım?"

Yanına yaklaşan doktora bakmaya çalışırken, "B-benim" dedi hafızasının güçlü olduğunu göstermek için. *'Adımı hatırlıyorum,'* dercesine gülümsedi.

Kucağındaki oğlu ellerini öperken, doktorlar Tunay'a döndü. Tunay başını sallayarak doktorları onayladı. Kontrollerini rahat yapsınlar diye ufaklığı kucağına alınca Arman itiraz etmeye başladı.

"Babası kılıklı aslan parçası!"

"Tuny... Annim..."

Saçlarını çeken çocuğa sarılarak sırtını okşamaya başladı.

"Tamam, aslan parçası! Anneyi doktor amcalar muayene edecek. Sonra yine bırakacağım."

"Geyçek mi?"

Başını sallayınca boynuna sarılan ufaklık yine burnunu dayamıştı sarıldığı boyna. Kucağından aldığı için yaptığını biliyordu ama kontrollerinin de yapılması gerekliydi.

Doktorlar durumunu değerlendirirken, gelecek olan cevabı sabırsızlık ve endişe içinde bekliyordu Tunay. Kollarını fazlaca sıktığını, kucağındaki varlığın huzursuzca kıpırdanmasıyla anladı ve kollarını gevşeterek güven verircesine alnını öptü.

Yapılan kontroller sonrasında sonuçlar iyiydi. Yalnızca bedenin uzun süre hareketsiz kalmış olması sorun yaratacaktı. Zayıflamış kasları güçlendirmek için fizik tedavi görmesi gerekiyordu, ayrıca eski sağlığına, gücüne kavuşması için de besin ve vitamin takviyeleri temin edilecekti.

Tunay, Maral'a yaklaşarak gözlerinin içine baktı.

"Sen tekrar ayağa kalkacaksın ya, nefes alıyorsun ya her şeyi yapmaya razıyım ben." dedi ve "Teşekkür ederim." diyen kısık sese başını salladı. "Etme!"

Sonra da kucağına Arman'ı bırakarak onları izlemeye başladı.

Eline değen yumuşaklığı fark edince başını aşağı doğru eğdi. Eftalya, güç vermek istercesine elini sıkıyordu.

"İyi olacak."

Parmaklarını sıkan eli sıkıca tuttu ve "Olacak." dedi.

Gözleri birçok şey ifade ediyordu bu kadının, kendini uzak tutmak istese de başaramıyordu. Gözlerini ondan ayırmadan alnını öptüğünde, bu zamana kadar kendisini sabırla bekleyen kadına minnet duyuyordu.

Bir kalpte iki aşk olur muydu, iki kişiyi de aynı hislerle sevebilir miydi? Bunu bilmiyordu ama onu kaybetmek istemiyordu. Onu kaybederse sanki o da kaybolacakmış gibi hissediyordu. Kurtarıcısı bu kadındı belki de, belki de ikinci şansı bu kadındı.

Eftalya'ya bakmak bile yüreğini sarsıyordu. Çoğu za-

man ağzından bir tek kelime çıksın da, onun sesini duyayım diye saatlerce yüzüne bakıyordu. Neydi bu hissettiği? Başkasına değil de, yalnızca ona bakmasını istemesi ne anlama geliyordu? Niye yalnız kendine ait olsun istiyordu?

1 yıl sonra...

Dönme vaktiydi, hasret kaldıklarına kavuşma saatiydi şimdi! Akrep yelkovana tutulup peşinde dolanırken, onca yıl bekledikten sonra birkaç saatin hesabını yapıyordu ceylan gözlü kadın. Uzun olmayan saatleri bile, uzun saymıştı yolculuğu bittiğinde.

Vatanındaydı, tekrar kocasının nefes aldığı şehirdeydi. İçine uzun uzun çektiği nefesi bırakmak bile istemiyordu. Uçaktan inip de alana ayak bastığında, gözleri dolu doluydu. Çıkışa, onları bekleyen araca giderken göğsünü gere gere ilerliyordu. '*Yaşıyorum!*' diyordu.

Elini çekiştiren can parçasına bakıp gülümsedi.

"Babaya gidiyoyoz?"

"Hasretime gidiyoruz annem!"

"Hasyet?"

"Baban."

Arkın'ıydı hasreti. Yüreğinin diğer yarısıydı hasret kaldığı kocası. Memnun olduğunu bildiren sesler çıkarıp avucunu öpen oğlunu kucağına almak için eğildiğinde, ondan önce davranan adamdan gözlerini kaçırdı.

"Kır belini tam olsun?"

Tunay'ın kızgın bakışlarını görmek istemiyordu. Omuz silktiğinde dikkatsizliğiyle alakalı şeyler söylediğini duyuyordu hâlâ. Ne kadar iyi olduğunu söylese de kısa bire süre daha ağır kaldırmak yasaktı. Bir yıl sıkı bir tedavi görmüş, iyileşmek için azmetmişti.

"Bekleyecek sabrım kalmadı." derken içinde dolup

taşan özlemi anlatmak istemişti aslında. Kocasını ve kızını merak ediyordu. Ona kızgın olduğunu biliyordu ama mecbur olduğunu anlatmak istiyordu çokça. Kendisiyle birlikte onu da bilinmezliğe sürükleyemez, tükenmesini izlemeye dayanamazdı.

Gözlerini kaçırdığı adama yeniden dönerek minnetle baktı. O olmasaydı ne yapar, nasıl dayanırdı? En önemlisi de uyandığında, kucağında varlığını hissettiği yavrusu onu tanıyordu. Ablasını ve babasını biliyordu. Onların resimlerini toplayıp albüm yaptırmış, ailesini tanıması için hep yanında olmuştu. Tunay'a günlerce teşekkür etmiş, "Ben seni öldürürken, sen beni yaşatmak için uğraştın..." demişti.

Siyah minibüsün koltuğuna yerleştiğinde, kucağına bırakılan oğlunu kolları arasına alıp saçlarını sevmeye başladı. Cennet kokusunu içine çekerek boynunu öptü. Ya o olmasaydı, onu da kaybetseydi tekrar nasıl ayağa kalkardı? Bir mucizesi de oğluydu. Rabb'inin ona bahşettiği en kutsal hediyeydi. Babasına benzeyen gözlerini gözlerine dikip, yanaklarını elleri arasına alışını gülerek izledi. Ah evet, küçük bey önemli bir şey söyleyecekti.

"Öşledim anne..."

"Ben de annecim."

Kokusunu dahi almadığı bir babayı, şefkatini hissedemediği, sadece resimlerinden tanıdığı babasını nasıl özlerdi? Nasıl büyük bir yürekti ki bu, içinde daha şimdiden sevgi tohumları yeşermişti? Gözleri dolmuş oğluna bakarken, minik parmakları akan yaşların etrafında dolaştı.

"Aylama... üzülüyüm!"

Oğlu dudaklarını büzünce gülümsedi Maral, başını annesinin boynuna gömüp derince iç çekince, o da oğlunu sıkı sıkı sarıp öptü.

"Can parem benim, ömrümün diğer yarısı, özüm. Varlığım, yokluğum, her bir şeyim..."

"Çok şeyim de..." dediğinde kahkaha atarak, "Çok şeyim..." dedi Maral. Arman kıkır kıkır gülerken, Maral düşünceyle diğer yarısına yöneldi.

Kızının bugün doğum günüydü. Özellikle bugün istemişti gitmeyi. Hediye olarak kendini götürüyordu kızına ama korkuyordu. Heyecanı korkusunu bir türlü bastıramıyordu. Ya kızı onu tanımıyorsa, istemezse diye içi içini kemiriyordu.

Bir aylık bebeğini doyasıya öpüp koklayamadan gittiği için, şimdi karşısına *'Çıkıp ben geldim!'* demekten, istenmemekten, yeniden sarıp öpememekten, kokusunu içine çekememekten ölesiye korkuyordu.

Araç evin sokağına girdiği zaman, korkusu çepeçevre sarıp heyecanını kapı dışarı etti genç kadının. Korumalar minibüsün çevresini sarınca, duran aracın açılan kapısından dışarı baktı. Yüzü kasıldığında Tunay elini tuttu.

"Hazır mısın güzelim?"

Tedirgin bir gülümseme yüzünde belirdiğinde, "Hazırım." deyip oğlunun elini sıkı sıkıya kavradı ve aşağı indi. Korumalar şaşkınlıkla geri çekildiğinde, Tunay yanında beliriverdi. Güç vermek için elini sırtına koyduğunda, o da gülmeye çalıştı.

"Korkma, hadi!"

Sırtındaki eli Maral'ı yavaşça öne doğru itti. Erdem ve Alp, gözleri kocaman olmuş onlara bakarken, Cengiz, "Yengem?" diyerek bahçe kapısını geçmeleri için araladı.

Elinden tuttuğu oğluna bakıp korkakça, gözlerine ulaşamayan bir gülümseme gönderdi. Asıl korkusu kendi için değildi, biriciğini de kabul etmemeleriydi. Ya Arkın'ın oğlunun ikisine ait olduğuna inanmazsa...

"Geydik mi?"

Küçüğü gözlerini bahçede gezdiriyor, gelen seslerin adresini bulmaya çalışıyordu.

"Geldik bir taneciğim!"

Merdivenlerden inip bahçeye ulaştılar ve Maral karşısındaki adama dolu gözlerle bakmaya başladı. Kızları kucağında gülerek koşan kocasını izlerken, tekleyen kalbine *'Yavaş ol!'* diyordu. Kızları babasının kucağında havaya atıldıkça, "Babacık! Daha çok!" deyip kahkaha atarak gülüyordu.

Karşısında yaşanan manzarayla gözlerinin dolmasına engel olamadı Maral. Küçük kızı büyümüştü. Beline kadar gelen kahve saçları havada dağılırken, üzerine giydirilen pembe elbisesi uçuşuyordu. Mutluluktan parlayan mavi gözleri ışıl ışıldı.

Ya kocası... Yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmemiş, hatta güzel yüzü uzattığı sakallarıyla çok daha güzel olmuştu. Eskisine göre biraz zayıflamıştı ama bu ona heybetinden hiçbir şey kaybettirmemişti. Nasıl akmazdı yüreği?

"Anne! Babaaam!"

Arman'ın heyecanla bağırmasıyla bir an yerinde sallandı Maral, bütün gözler onlara dönmüştü şimdi. Nasıl ayakta durduğunun, ne yaptığının bile bilincinde olmadan, onlara hasretle bakıyordu. Gerçeğini unutuvermişti.

Herkesten çok, beklediği hasret kaldığı acı kahvelerin onu bulmasıyla ayaklarını zorla hareket ettirdi. Titriyordu dizleri, oğulcuğu elini tutmasa tutunacak hiçbir yer yoktu.

"Baba! Anneeem! Annem geldi!"

Küçük kızına dolu gözlerle bakıp gülümsedi. Tanıyordu işte! Kızı onu biliyordu. Kucağından ağır ağır indirdiği kızlarını arkasında bırakarak karısına doğru adım attı Arkın. Masada oturanlar ayağa kalkmış, onun gerçek olup olmadığına inanmak isterken, sevdiği adam ona doğru geliyordu. Arkın yaklaştıkça, hasreti yüreğinden çoğalıp taşıyor, *'özgür bırak!'* dercesine çırpınıyordu.

"K-Karaca'm?"

Öyle bir seslenmişti ki Arkın, bir kere daha şükretti Maral Rabb'inin ömrünü bağışladığına. Şükretti kalbine onu

koyan Allah'a. Gözleri dolu dolu olan kocasına bakarken konuşmaya çabaladı.

"S-sevgilim..."

'Allah'ım!' diye haykırarak gözlerini kapatan adamın inanmak istediğine şahit oldu. Gerçek olmasını uman dudak kıpırtılarını izledi. Gözlerini yeniden aradığında gerçekliğiyle güldü.

"Ömrüm!"

Adamın kolları arasına öyle bir çekildi ki Maral, kemiklerinin kırılacağı bile umurumda olmadı. Kahve harelerden yaşlar akarken, içine sokarcasına sarılıp koklayarak öptü. Saçlarını, yüzünü, ellerini tekrar tekrar öptü.

"Geldin..."

Ellerinin arasına yüzünü aldığında Arkın başını salladı.

"Geldim."

Tekrar sarılacakları sırada araya giren küçük bedenle oğlunun yanlarında olduğunu hatırladı Maral. Gözlerinden akan yaşlar çenesine doğru yol alırken, parmaklarıyla kuruladı yüzünü kocasının. Başını hafif eğip aralarındaki oğluna baktı Arkın, ne olduğunu anlamayan gözleri Maral'ı bulduğunda kadın zorlukla konuşabildi.

"Arman... S-senin oğlun!"

Yutkunamayan kocasına bakarken, onunla aynı anda konuşan oğluna döndü.

"Baba!"

Maral ne yapacağını bilemeden başını çevirince, kızı sanki bu ânı bekliyormuş gibi ona koştu. Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını açtı. Üzerine doğru uçan kızını kollarının arasına öyle bir aldı ki, can verdi tekrar tekrar. Öyle bir öptü ki, susuzluğu dinmedi. Boynuna burnunu dayayıp cennet kokusunu içine çekti. Çekti ama kızı kendisi gibi kokuyordu. Kendi kokusu sarmalamıştı kızını.

"Annem!" deyip sarıldıkça, kokusunu içine çektikçe gözyaşları sel olup akıyordu.

Kızını öperken gözleri kocasını ve oğlunu buldu. Ne yapacaklarına merakla bakarken, aynı renk gözlerin savaşı vardı adeta. Kocasının dizlerinin üzerine çöküp oğluyla aynı boya gelmesini izlerken, boncuk gözlüsünün gözlerinden düşen yaşlarla gözleri yeniden doldu.

Kocası akan yaşları gördüğünde dayanamadan kolları arasına çektiğinde, oğlunun, "Babaaaam!" deyip feryat etmesi parça parça etti kendiyle birlikte herkesi.

"Arkın!"

Belki de bir tek bunu hesap etmemişti Maral. Böyle bir ses düşlememiş, aklına bile getirmemişti. Duyduğu o sesle yaşadığı hasretin koca bir yalan olduğuna anbean şahit oldu gözleri. Tek hasret çekenin kendisi olduğunu, özleyenin aciz yüreği olduğunu anladı.

Korkarak sesin geldiği yöne bakışlarını çevirdi. Karnı şiş sarışın kadını gördüğünde, hıçkırığını içinde tuttu, dişlerini dudaklarını kanatana kadar ısırdı. Kızını bırakıp ayağa kalkarak bir adım geri çekildi. Düşecekti.

Titreyen dizleri ne öne, ne de bir adım geriye götürüyordu onu. Kocasının da onunla birlikte korkarak ayağa kalktığını görünce sessizce akıttığı yaşların ardından baktı kocam dediği adama.

Omzundan yakaladığı oğlunu kendine siper ederek geri geri gitmeye başladı nihayet. Gözyaşlarının yerine yenileri gelirken başını salladı. Elinin tersiyle yaşlarını silip tekrar Arkın'ın yüzüne baktı. Gözlerini kapayıp başını *hayır* der gibi iki yana sallayan adama aldırmadan, üzerine gelmesini engellemek için bir adım daha attı.

"Karaca'm..."

Hiçbir şeyin önemi kalmamıştı Maral için. İyileşip döneceği günün hesabını yaparken, kocasının hayatını yaşamış olmasına, yeni hayat kurmasına, aile kurmuş olmasına yanıyordu. *'Keşke ölseydim'* dediği andı bu.

"Keşke ölseydim!"

46. Bölüm

"Keşke ölseydim!"

Bu kadar ağır bir sözü hak etmiş miydi Arkın? Karısına ölüm diletecek tek yanlış yapmamıştı ama inanmıyordu karısı ona. Oğullarını alıp adım adım uzaklaşan kadının ayaklarına kapanmaz mıydı gitme diye, *'Sen yokken nefes almadım!'* demez miydi? Çaresizlik neden her defasında kapısında bekliyordu Arkın'ın? Geldiğine bile sevinememişti.

Gerçek olduğuna inanamadığı gibi bir de gidiyordu şimdi. Oysa ne çok beklemişti geleceği günü. Herkes ümidini kestiğinde bile o kesmemişti. Kızına annesinin geleceğini söylerken onu değil, kendini kandırdığını bile bile senelerce yalan söylememiş miydi?

Koskoca dört yıl...

Söylemesi kadar basit olmayan, kolay geçmeyen dört yıl. Yüreğinde yanan ateşin hâlâ sönmediği o yıllar...

"Yüreğim hissederdi değil mi, sevdiğime bir şey olsa?"

En çok da bu bahanenin ardına saklanmıştı o yıllarda. Ve hissetmişti işte sevdiği kadının hâlâ yaşadığını. Karısı gittiğinden beri, belki gelir diye kapıyı gözlediği yıllarda sadece kızı için yaşamıştı. Nefes almaktan yorulduğu anlarda bile mavi gözlerin muhtaçlığına tutunmuştu. Her yıl kızının doğum gününde, bugün olduğu gibi kapılara bakmıştı. Mutfak kapısından dışarıyı izlerken, dolan bahçeye bile kırgın gözlerle bakıp iç çekmişti. Üzgün bile olsalar, herkes hayatına bir şekilde devam etmek zorunda kalmıştı. Onun haricinde herkes tutunuyordu yarınlara.

Yanına gelen kızının doktoruna bile bakmıyordu dışarıyı izlerken.

"İyi misin?"

İyi olmadığını göre göre sorulan sorulara, "İyiyim." diyerek geçiştiren cevaplar veriyordu. İyi miydi onu bile bilmiyordu. İyi nasıl olunuyordu, onu bile unutmuştu. Kendisi gibi, iyi olmayı unutan bir adam daha vardı taraçada oturan; babası, Karaca'sının yüreği buruk babası! Aynı onun gibi babasının da gülüşleri sahteydi.

Ev dar gelmeye başladığında atmıştı kendini dışarıya. Miniğinin doğum günüydü ya bugün, onun mutlu olması, gülmesi gerekiyordu. Gülüyordu da... Ada teyzesi en iyi şekilde güldürüyordu onu, gerçi teyze değil *"Ada annem."* diyordu ona.

Kızının sevinç çığlılarına ilerlerken, en önemli misafirinin geldiğini anlayarak homurdanıyordu şimdi Arkın. Ada'nın kendi gibi yetişen derebeyi oğlu Dağhan!

Ilgaz'ın *'Kızını alıcam!'* bakışlarını çattığı kaşlarıyla yok etse de, kızının, "Dağhan benim!" diye her seferinde ortalığı yıkmasıyla duruluveriyordu siniri.

Ada'nın *'İşte benim kızım!'* dediği anları ise duymak bile isteyemiyordu. Kimsenin değildi ki onun kızı; onundu, babasınındı, annesinin kızıydı. O veledin de değildi!

O kızına ne kadar yanıyorsa, kızı için bir baba daha tanıyordu ileride oturan. İstanbul'u ayağa kaldırmış, taş taş üstünde bırakmamıştı Kaya Bey. Bir tek Türkiye sınırı içinde de kalmamıştı araması ama bulamamıştı. Karaca'sı ikisinin de kurtuluşuydu fakat bekledikleri kurtuluş bir türlü bulmuyordu onları. Elleri hep havada kalıyor, boşluğa düşüyordu.

Şimdiyse karşısındaki kadın gidiyordu! Geldiği gibi, hasret bıraktığı gibi gidiyordu. Bu kez gidişi diğeri gibi sessiz değil, oldukça gürültülüydü. Dağıttığı, parçaladığı dökümtülerin üzerine basa basa gidiyordu.

Kızının, "Annemm..." dediğinde bile hayal sandığı kadının gidişini izlemek... Gördüğünde varlığına şükür dua-

sı ettiği, kendi yerine hasretini kucakladığı yaşama nedeni olan kadının gidişini seyretmek...

Onun karısı, ömür saydığı Karaca'sı...

Yeniden hayal gördüğünü zannettiren kadını, öl dese ömrünü vereceği, ayaklarına kapanacağı, toprak kokan ayaklarına yüz süreceği kadın, öp dese ona geldiği ayaklarını öpeceği kadın...

Gidiyordu!

Bu kez tek de gitmiyordu! Rüyalarında, *'Baba!'* diye ağlayan çocuğu da yanında götürüyordu. Oğlunu da alıyordu yanına. Sorgulamadan kabul ettiği oğlunu, *kim bu* demeden bağrına bastığı oğlunu...

Onundu, biliyordu. Çok kez görmüştü rüyasında, giden karısının arkasından ağlayan çocuğu. Onların olduğuna inanmasını istercesine dökülen yaşlara nasıl dayanırdı? Bilmez miydi Arkın, çocuklarının çektiği acıyı, yaşamamış mıydı aynısını? Annesiz, babasız kaldığı günler yok muydu onun da?

İşte bu yüzden gidemezdi karısı, ölü bir adamı dirilttiği için gidemezdi!

Sessizliğe gömülen bahçede gözlerini dolaştırmaya başlayarak, "Bir şey yapsanıza gidiyor!" diye haykırdı. Sanki beklenen haykırış buymuş gibi masadan kalkanlar ve şaşkın korumalar harekete geçti. Maral'ın etrafını saran korumlar çıkışı kapatırken, Arkın beklemeden ağlayarak kendine bakan kızına döndü.

"Kardeşini al!"

Başını sallayan minik kızı Maral'a yaklaşarak elini tuttu.

"Annecim Ayman?"

Elini çekmesi için asıldığında, Maral oğlunun elini bırakıverdi. Nasıl bırakmazdı kızı böyle gözlerinin içine bakarken... Semin, çekiştirdiği kardeşini ailesine götürürken ikisinin haline bakan Maral, yüzünün kavranmasıyla kocasına döndü. Arkın başparmaklarıyla yanaklarını okşu-

yordu. Alınlarını birleştirdiğinde ağlamamak için sıkıyordu kendini. Yeterince ağlamamış mıydı?

"Yapmadım, yemin ederim dokunmadım. Başka bir tene sensizlikten ölürken, bulaşmadı tenim. Can bulmadı kimsede, ben gözlerimle bile ihanet etmedim sana. Aşkımıza ihanet etmedim, yemin ederim."

İnanmaya hazırdı, hazırdı kocasına bakmaya. Kapattığı gözlerini aralamak isteyince kızının uzaktan gelen, neşe dolu sesinin arasına o kadının sesi karışmıştı.

"Nuy abla bak, kaydeşim!"

"Merhaba yakışıklı, ben Nur!"

Gözlerini açmadan Arkın'ın yüzündeki elini itti.

"Maral dinle onu!" diyen Tunay'a döndüklerinde, buraya nasıl geldiğini sorgulamayanlar bir gerçeğe daha uyanmıştı.

Arkın kaç defa daha yıkılacağının muhasebesini yaparken, karısını bırakıp kapıdaki adama koştu. Bütün hırsını, kaybettiği yılların acısını çıkarırcasına vurmaya başladı. Hem bağırıyor, hem vuruyordu.

"Nasıl söylemezsin?"

Söylediklerinin içinde duyulanlardı sadece bu kelimeler. Maral yüzü kanlar içinde kalan adama koştu ve hiçbir şey düşünmese de onun için yaptığı fedakârlığa kıyamadı. Basamazdı Tunay'ın üzerine... Hele ki kızı ve oğlunun gözü önünde! Kimsenin karışmamasına da anlam veremiyordu.

"Dokunma ona!"

Ateş gibi yanan gözlerini Maral'a çeviren Arkın, ölmeyi dileyecek kadar yorulmuştu.

"Dokunma! Dokunma, öyle mi? Niye? Benden kaçıp ona sığındığın için mi? Sen benden kaçıp, sana âşık bir adama sığındın Maral! Bu mu senin sevgin ha? Bu mu? Böyle mi sevdin sen beni? Benden kaçıp başkasına sığınmak için mi? Yaptığım hataları kapatmak için önünde kırk

takla atarken, mutlu edebilmek için kendimden bile geçmeye razıyken, sen ona mı koştun? Niye? Çünkü Maral Hanım'ı ölüm korkusu sardı! Öyle mi? Çare bu muydu? Tek çaren ona mı koşmaktı? Konuş! Ne susuyorsun? Konuşsana!"

Maral, Arkın'ın söyledikleriyle anbean çökerken, yüzüne acımasızca tokat gibi çarptığı gerçekleri sindirmeye çalışıyordu. *'Ben ne yaptım?'* dedirten gerçekler, aslında en büyük kötülüğü kocasına yaptığının kanıtıydı. Şimdi onu suçlamaya hakkı var mıydı?

Arkın çoktan Tunay'ın üzerinden kalkmış, karısının burnunun ucuna kadar girmişti. Gözlerinin yaşını elinin tersiyle silen Maral, kocasını göğsünden itekledi.

"Niye öyle mi? Niye... Sen de benimle ölme diye! Sen de her gün benimle aynı acıları yaşama diye. Niye öyle mi? Niye... Ben kriz geçirirken beni o halde görme diye. Kendimi bilmezken, çırpınırken canın yanmasın diye. Bencil ve korkağım çünkü ben! Yaşama umudum sıfırken, çocuk doğurduğum için, seni böylesine sevip de bıraktığım için korkağım. Ben yaptığımı savunmuyorum! Hata ettim belki, belki de bir umudun arkasına sığındım. Ama gidebilecek başka bir kapım yoktu."

Yerinde sallanmaya başladı, ağır gelmişti yaşananlar. Akan yaşları kuruladıkça, bırak dercesine yenisi akıyordu.

"Şimdi sen söyle? Böyle mi sevdin? Böyle mi sahip çıktın aşkına? Ölmemi bekleseydin en azından, kendini başka bir tene bulamak, ondan bir bebek yapmak için ölmemi bekleseydin!"

Elleri hâlâ göğsündeyken, adım adım itmeye devam ediyordu Arkın'ı. Kollarını mengene gibi sıkıp sarsmaya başlayan adama bakamıyordu.

"Yapmadım kadın, yapmadım! Ne sana, ne aşkıma ihanet etmedim. İnanmak zorundasın bana, sadece seni bekleyerek yaşadım ben. Ne zaman gelir diyerek kapıyı göz-

ledim. Ne istiyorsun, daha ne bekliyorsun? Böyle sevdim lan, böyle sevdim seni! Yıllarca hayalinle yaşayarak, resimlerine bakarak sevdim. Sensiz o odaya bir gün bile girmedim ben. Kokun gitmesin diye kapısını dahi açmadım!"

Hırsla kapandığı dudaklara baskı yaparken karısını zorlamaya devam ediyordu. Acı vardı öpüşünde, saf acı. Kızgınlık ve öfke vardı. Dudaklarını zorlukla ayırdığında karısının gözlerinin içine bakmayı sürdürdü.

"Eğer bu kapıdan bir kere daha çıkarsan ölürüm ben. Yaşamak için hiçbir nedenim kalmaz. İnan bana, ben yalnızca sana aitim. Aşkımızın üzerine yemin ederim yapmadım, dokunmadım."

Ona böyle bakan bir adam, yalan söyleyemezdi. Aşkına ihanet etmezdi, edemezdi! Peki, kimdi bu kadın? Niye bu evdeydi?

Maral kocasının gözlerinde kaybolurken, duyduğu sesle utancı katlandı.

"Tunay? Ne oldu sana?"

Dolu dolu olmuş gözleri Maral'ı bulan Eftalya sorguluyordu. Başını önüne eğen kadından çektiği bakışlarını kocasına çevirdi. Tunay acı çektiği belli olan yüzüyle gülümsemeye çalışarak doğruldu. Elleri hemen karısının saçlarını bulunca, "Yok bir şeyim sevgilim, korkma iyiyim ben!" diye teselli etmeye çalıştı.

Boynunu büken Maral'ı gören Tunay gülerek göz kırpınca, Arkın şaşkınlık içinde önündeki kadın ve adama bakıyordu. Eftalya başını kaldırıp bahçeye döndü.

"Bunu kocama kim yaptı?"

Arkın'a işaret parmağını sallayıp tekrar bağırdı. "Sen mi yaptın?"

Herkes şaşırmıştı. Çünkü Eftalya koca karnıyla hem yerden doğrulmaya, hem de Arkın'ı paylamaya çalışıyordu. Evet, Tunay, Eftalya ile evlenmişti. Hele bu kararını açıklarken karşısında şekilden şekle girmesini eğlenerek

izlemişti Maral.

"Şimdi Yağmur Yüküm! Ben sanırım gerçekten âşık oldum. Sanırım değil, bayâ bayâ olmuşum. Evlenicem ben, evet evet evlenicem. Âşığım ben çünkü, çok âşığım!"

Maral hatırladığı anıya gülümsedi ama karşısına dikilen bedenle kaşlarını çattı. Kendisine uzatılan eli uzunca izleyip yüzüne çıkardı bakışlarını.

"Ben Nur, Semin'in doktoruyum."

Ve daha sonra arkasından duyulan diğer sesle şaşkınlığı abartılacak şekilde çoğaldı.

"Ve benim güzeller güzeli karım!"

"Yok artık!" dediği an, bu andı galiba. Elinde paketlerle onlara doğru gelen, yılların en azılı çapkını, Maral'ın biricik arkadaşı, Sapık Doktor'u Serhat'tı!

Utancını saklamak için saçlarıyla yüzünü örterek uzatılan eli tutup sıktı. Arkın karısını yeniden kolları arasına aldığında herkes masalara ilerleyip yerine oturmuş ve korumalar da tekrar eski yerlerine dönmüştü.

Onlar hâlâ oldukları yerde dikilmeye devam ederken, Arkın karısının yere eğdiği başını çenesinden tutarak kaldırdı.

"Ö-özür dilerim. Ben, ben sanmıştım ki, benden vazgeçtin, unuttun, yeni bir hayat kurdun..."

Maral, alnına değen dudaklarla titreyerek kocasının açılan ağzına bakmaya başladı.

"Benim ailem de, yuvam da sensin Karaca'm. Sakın, sakın bir daha aklına dahi getirme! Aldığım nefes dahi sen olmuşken, ne yapayım başkasından gelecek olan hayatı! Benim hayatım sen olmuşken, bir başkası nefes olabilir mi bana? İlk gözlerimle sevdim seni ben, elin elime değmeden, dokunmadan sevdim. Tenin tenime değmeden sevdim. Kokun kokuma karışmadan sevdim. Benim ihtiyacım senin bedenin değil, aşkımla dolu olan yüreğin güzel sev-

dam. Gözlerime aşkla her baktığında, zaten seninle sevişiyorum ben..."

Bir kere değil, bin defa ölünürdü bu adamın sevdası için. Kollarını boynuna dolayıp, burnunu boynuna gömdü Maral. Onu o kadar çok özlemişti ki yetmiyordu hiçbir söz, hiçbir hareket. Sarılmalar bile yetmiyordu bu içindeki geç kalmış, hasretle dolup taşmış özlemi gidermeye.

Arkın karısını kendinden uzaklaştırdı ve arkalarını işaret etti.

"Babam seni bekliyor Karaca'm..."

Babasına hitabını duyduğunda başını oynattı Maral. Onun sabırsız bakışlarını olduğu yerden bile hissedebiliyordu.

Hepsinin ayağa kalkmış onu bekliyor olduğunu gördüğünde, yüzlerine bakacak yüzü olmadığını hissetti. Çok şey beklemiyor, mecbur olduğunu anlasınlar istiyordu sadece. Kendini savunacak halde değildi ama gidişi de onlara geri dönmek içindi, anlasınlar istiyordu.

47. Bölüm

Bahçenin ortasında birbirine dolanmış bedenlere bakanlar; dolu dolu olmuş gözleriyle böylesi bir sevginin, özlemin hiç bitmeyeceğini biliyorlardı. Ne çok yara almıştı sevdaları, ne çok ayrı kalmıştı birbirine hasret çeken yürekler. Dili olsaydı da konuşsaydı gözyaşıyla yıkanmış yıllar... Her hiçlikte boşluğa akan yaşlar, yarını bekleyemez olmuştu.

Maral, kaybolmasından korktuğu adamdan gözlerini ayıramıyor, titreyen parmaklarıyla dokunmaya doymadığı yüze dokunuyordu. Parmakları sakalının her telinde gezinirken hıçkırıklarını içinde tutuyor, göz bebekleri titreyerek takip ediyordu dokunuşlarını.

Arkın karısının tedirginliğini anlıyor bile olsa, taraçada onu bekleyenlerin de özlem içinde olduğunu biliyordu. Çenesindeki parmakları yakaladı ve avucuna alarak parmak uçlarını öptü.

"Doymadım daha..."

Mırıldanan karısını kendine bastırıp yüzünün her bir karesini koklayarak öptü Arkın ama yetmiyordu dokunuşlar, az geliyordu bu nefes, anlatmak istediklerine.

"Karaca'm..."

Her *Karaca'm* deyişinde daha fazlasını içine atan kocasının, parmak uçlarına öperek bıraktığı sızıyı dolu gözleriyle kabul ediyordu. Özlenen temaslar küçük olsa da, yüreğindeki etkisi çığ büyüklüğündeydi.

"Seni kimseye vermek istemiyorum fakat herkes seni bekliyor."

Maral ayrıldığı bedene bakarak başını sallasa da, dengesini sağlayabilmek için yine aynı bedenden destek alı-

yordu.

"Affedin ne olur."

Masadakiler boynunu yana yatırarak bakan ve konuşmaya çalışan kadına gülerek baktıklarında, ilk ayağa kalkarak kollarını açan Kaya Altuğ oldu. Öyle çok beklemişti ki bu ânı, daha fazla bekleyecek gücü de, takati de kalmamıştı. Baharı kolları arasına gelsin istiyordu artık. Yokluğunda atmayı bırakan baba yüreği, evladının kokusunu içine çekerek ciğerlerinden müjdeyi alsın istiyordu.

Gözlerinden bir gün bile akmayı bırakmayan gözyaşları sel olduğunda, dudaklarını çatallı sesini duyurabilmek için araladı.

"Gel babam..."

"Babam, ah babam!"

Koşarak babasının boynuna sarıldığında her şey bitmişti. "Kızım!" diyen babası bağrına bastıkça, iyileşmişti açılan tüm yaralar sanki. Ne kadar öperse öpsün dinmiyordu özlemi. Hıçkırıklar gözyaşlarına yarenlik ederken, yürekler sevinç naralarıyla coşuyordu.

"Prensesim..."

Ağlayarak babasının omzunun üstünden kahramanına baktı ve tek kolunu kaldırarak Uraz amcasına doladı.

"Amcam..." dedikçe sarmalıyor, sarmalanıyordu büyük yürekli adamlar tarafından.

"Bitti artık!"

İnce boğuk sesi duyduğunda, "Bitti Asya annem, bitti..." diyerek kendini sarmasına izin verdi.

"Seni ben öldüreceğim lan!" diyen Ada'nın sesiyle babasının kolları arasından çıktığında, "Kıyamazsın ki." diyerek açılan diğer kolların arasına sığındı Maral. Ağlamayan kadını bile ağlattığı için pişmanlık duyuyordu. Kaçışı bencillik olarak nitelendirilse de, tırnak ucu kadar olan umudu takip etmişti o.

"Sonunu kendin yazdın sarışın!" diyen Ilgaz'a ağlaya-

rak gülümsedi ve "Yazdım..." dedikten sonra başını sallayarak kollarını güçlü adamanın boynuna doladı.

Hiçbirine özlemi tükenmek bilmiyordu. Ne çok bekletmişti onları... Düşündükçe, affetmeleri için ellerine ayaklarına kapanası geliyordu.

"Abim, öldüm ya!"

Kalın sesine aldırmadan burukça gülen Alaz'ına döndü, belki de en fazla özlemi onaydı. Çocukluğunun oyun arkadaşı, abisi, delisiydi Maral'ın.

"Artık ölmek yok abim..."

Dudakları arasından çıkan kelimelerle hıçkırığını tutamazken, Alaz kendisine gelmesini bile beklemeden çekip almıştı onu Ilgaz'ın kolları arasından. Belki başka bir kadın doğurmuştu Maral'ı ama özkardeşinden farkı yoktu Alaz'ın gözünde. Çocukken ayağı taşa takılsa taşı bile bin parçaya bölmek isterdi, sırf ayağına takıldı diye.

"Dağ Ceylanı'm..." diyerek sarılan Serhat'tan, "Sarı şekerim..." diyen Sertaç'a kadar hepsiyle sıkı sıkı sarılıp hasret giderirken, herkesin mutlu olduğu belliydi. Bahçeleri bayram yerine dönmüş, kara bulutlar üzerlerinden yavaş yavaş dağılmıştı. Bir daha ayrılık olmayacak ve çocuklarını hayal ettikleri gibi, bu bahçede sevgi ile büyüteceklerdi.

"Her şeyi anlat bize."

Ada çok sabırlı bir kadın olmasına rağmen, kardeşi söz konusu olduğunda aceleci ve sabırsız tavırlarını yine ortaya koyuyordu. Neler olduğunu, neler yaşadığını, ölecek denilen kadının nasıl hayatta kaldığını merak ediyordu. Anlatsın istiyordu içinde biriktirdiklerini, bir şekilde dökülsün istiyordu zehri.

"Benim bile bulamayacağım kadar iyi saklandın, nasıl?"

Belki de aklını en çok kurcalayan detaylardan bir tanesi buydu, nasıl?

Maral, başını önüne eğerken yargılanmaktan en çok

korktuğu soruyla yüz yüze olduğu anladı. Kulağına oğlunun tatlı sesi dolduğunda, dudaklarını ısırarak başını hafifçe oynattı ve ileride ablası ve Dağhan'ın ortasında durmuş Arman'ın ablasını sahiplenişini izlemeye başladı.

Arman'ın, "Bak şimdi, sen abyamdan uzak duy, biz de seninye iyi anyaşayım, oluy mu?" dediğini duydu. Yuttuğu harflerin arasından göğsünü gere gere, karşısındaki kendisi gibi küçük olan bedene dikleşmesini, yüreği sarsılarak seyretti.

"Bunları sonra konuşsak olur mu?"

Maral, Arkın'a dönerek olumsuzca başını salladı.

"Bir daha bu cesareti kendimde bulamayabilirim."

Aile üyelerinin üzerinde kısaca bakışlarını gezdirip, kocasının dizindeki ellerini elleri arasına aldığında boğazını yakan bir nefesle bunca zaman hasret kaldığı yüze ve gözlere çevirdi gözlerini. Masadakilere değil ona anlatıyordu, anlatmak istiyordu kendince. Ailesi ona koşulsuz şartsız inanırdı, biliyordu fakat arkasında gözü yaşlı bıraktığı adamın yaşadığı acının bin katını yaşamış bir kadın olarak bu açıklamayı en çok o hak ediyordu.

"Bir anda öleceğimi öğrenmek, korkutmaktan çok yıkmıştı beni. Düşünsenize, intikam isteyen bir adamın oyuna gelmekten çok, bile isteye kabul ediyorsunuz her şeyi... Onun bütün oyunlarına sabrediyorsunuz, aşkının yalan olduğunu öğreniyorsunuz. Günlerce çektiğiniz acı, onun başka bir tene gülümsemesiyle daha da artıyor ama yine de sabrediyorsunuz. *'Yeter ki yanımda olsun da, uzak olsun'* diye düşünüyorsunuz.

Biz aynı evin içinde çok uzak yaşadık. Kırdık, kırıldık, bin parçaya bölündük ama sevmekten vazgeçmedik. Benim korkum hep vazgeçişlerimdi. Kaybedecek olduklarımın korkusuyla yaşamak çok ağır geliyordu bedenime. Kayıplarım olsa da, bir bakış, titrekçe dokunuş, özlemle alınan tek nefes unutturuyordu yaşanan en kötü şeyleri.

Gitmek istedim, kaçmak istedim ama yine kurtulamadım. Unutmak istediğim adam tarafından unutulmaktan korktum en çok. O gelmedikçe daha çok korktum."

Bir süre nefeslenmek için durduğunda, dolan gözleriyle iç çekti. Koyu renk sakalların arasına saklanmış aklara gözü takıldığında, ciğerleri nefes al dercesine çırpındı. Bu akların sebebiydi Maral.

"Sonra geldi. Sonbaharı yaşayan gönlüm bir anda kışı unutup ilkbaharını yaşamaya başladı. Yokluğunu çektiğim adamın, yokluğumu çekmesini isteyişlerim beni yoruyor olsa bile durmadım. Onu affeden yüreğim daha fazla ilgisini istedi. Oysa çoktan affetmiştim ben onu. Evliliğim boyunca benden kaçırdığı arsız gülüşlerini, düşünceyle bakan gözlerini bu kadar yakından izlemek bozguna uğratmıştı beni. Alışmadığım, yaşamadığım duyguları, davranışları görüyor ve yaşıyordum. Ben kocamın mutluyken güldüğünü ilk kez görüyordum çünkü. Çünkü kocasını güldürmekten çok kahreden bir kadın olarak ilan etmiştim kendimi. Nazlandım, kapris yaptım, kovdum. Her itişimde geri gelen adamı karşılamaktan çocukça bir sevinç duydu yüreğim.

Onunla kadın olan bedenim, onunla anneliğe şahit oldu. Bittim dediğim anda tuttu kaldırdı tükendiğim yerden beni. Sonra mutluyum dedim, çok mutlu olduğumu gizleyemiyordum. Mutluyum dediğim an, aslında en mutsuz olduğum gündü.

Bir gün mü, iki gün mü? Daha ne kadar gün mutlu olacaktım bilmiyordum ki. Ben mutsuz oldukça, mutsuz olacak bir adam vardı yanımda. Ağladıkça ağlayacak, benden çok kahrolacak o adamı da kendimle yok etmek istemedim. Alacak olduğum ilaçlar sütüme geçecek, bebeğimi bile emzirme duygusundan mahrum kalacaktım. Belki de bu saydıklarımı yaşayacak ömrüm dahi olmayacaktı."

Gözlerinden akan yaşlar, kocasının gözyaşlarına karı-

şıyordu. Bildiği gerçekler, hissettiklerini geçemezdi fakat nasıl kaçtığını anlasın istiyordu Maral. Bu vazgeçişin ardına saklanan duyguları, bedeni görsün istiyordu. İç çekişlerden, edilen küfürlerden diğerlerinin de aynı durumda olduğunu anladığında, gözyaşlarını serbest bırakarak kocasınınkilere uzandı.

"Bir sabah ya da belki bir akşam yatağımızda ölü bulunmak istemedim, ölmek istemedim. İstemediğim için kaçtım. Gittiğim yolun beni nereye götüreceğini bilmeden gittim. Giderken onun kokusuyla yıkadım bedenimi, dokunuşları benimle kalsın istedim. Adımı unutacak kadar kendimi kaybettiğim anlarda bile bir o vardı aklımda. Her şeyi silen beynim, bir tek onu silmiyordu hafızamdan.

Gözyaşlarıyla kaçarken bile, yine onun adına tutundum ben. Zorla hatırladığım numaranın sahibi yine onunla karşıladı beni. Arma oldum. Kocamın adını yine kimliğimde taşıdım.

Kaçtığım yerde gözlerim hastane odasında açıldı. Bitmeyen tedaviler, sonu gelmeyen ilaçlar damarlarıma zerk edilirken yarın yoktu benim için. Ben kendimce ölmek için gün sayıyordum.

Doktorların talihsizlik olarak nitelendirdiği bir şey oldu sonra. *'Ömrü sonlandırılması gereken bir varlık var içinde'* dediler, almak için izin istediler. Aldırmadım, o benim mucizemdi. *'Ben ne kadar yaşayacaksam, o da o kadar yaşayacak!'* dedim, inatla içimde büyüttüğüm tek varlığı doğurmadan da ölmeyecektim. Çünkü o varlık, kocamın bana ölmeden önce bıraktığı en değerli hediyeydi.

Tunay bir kere bile *ah* demedi. Gece, gündüz, o hastane odasında benimle uğraştı. Ben ölürken aslında bir tek kendimi değil, yanımda kim varsa öldürüyordum ama acımdan gözüm hiçbir şey görmüyordu. Kendimi kaybettiğim anlarda, sesiyle huzur bulduğum bir adam vardı benden çok uzakta. Hırıltılı nefeslerini ninni saydığım, nefesler

sıklaştıkça beni kendime getiren tek nefese sığındığım."

"Sessiz telefonlar kesildiğinde..."

Gerisini getiremeyen boğuk sesin sahibi kendini sıkarken, Maral kısa bir an Tunay'a baktı. Kocasının *'neden aramadın?'* diye bağıran sessiz çığlıklarını duyuyordu.

"Ameliyata alındığından saatler sonra Arman dünyaya geldi. Daha Arman'ın sevincini yaşayamadan, diğer ameliyata alındığı söylendi. Yine beklenen, o geçmeyen saatler umutla girdiği kapıdan çıkması için dua ettirdi bana. Saatler sonra geri geldiğinde eskisi değildi hiçbir şey."

Tunay, Maral'ın anlatamayacağı kısımları doldurmaya başladığında, kolları altındaki karısına sıkıca sarıldı.

"Doktorun başta, *nasıl* diye sorduğum soruları yanıtsız bırakması beni çıldırtacak duruma getirmişti, daha sonra büyük bir bilinmezliğe sürüklemiş ve orada bırakmıştı. Gelişen komplikasyonlar sonucu komaya girdi dendiği an ise dünya nasıl döndü ve ben o fırtınanın içinden nasıl çıktım bilmiyorum. Elimde yeni doğmuş bir bebek, annesi komada... Sana getirsem ne tepki vereceksin, inanacak mısın onu bile bilmezken öylece o camın önünde yaşamaya başladım.

Dostum dediğim adamın her gün iç savaşlarını, çaresizliğini dinleyip ortak olurken, sessizliğime lanet ediyordum. Eğer bebeğinin burada olduğunu hissederse uyanır diye bir umudu kovalıyordum. O yoktu ama emaneti yanımdaydı. Sizi bilmeli diye düşündüm sonra. Birkaç adamımı yönlendirip takip ettirdim, resimlerinizi çektirdim. Haberleriniz bana ulaştıkça Arman için albüm hazırladım. Maral'ın yokluğunda sizi öğrendi aslan parçası. Ablasını, babasını bilerek büyüdü.

Tam iki yıl komadan çıkamadı Maral. Savaşmadı, savaşacak gücü yoktu belki de bilmiyorum ama doktorlar elinden gelenin fazlasını yaptıklarını söyleyerek artık yaşam ünitesini kapatmak konusunu açtılar, gerisini duymadan

çıktım odalarından. Oğlu kucağında yatarken, her gün yüzünü öpüp koklarken nasıl kapatın derdim?

Maral'ın odasına ağlayarak girdiğimde ve yine sesimi duyurayım istediğimde elimi tutup sıktı. Arman yine kucağında, yine öpüp kokluyor kendince konuşuyordu. O gün yemin ederim bayramdı bizim için, gözlerini açmadan dudaklarını araladığında ağzından çıkan tek şey ismindi. *'Arkın,'* dediğinde, Arman'ın sevinci dünyaya bedeldi inan."

Tunay sustuğunda, Arkın çenesini öpen karısının saçlarını öperek masadaki bardağa uzandı. Boğazının kuruduğunu hissediyordu. Yeniden eskiye dönmek çok yoruyordu kalbini.

Susan adamın yüzünü uzun süre incelediğinde, yorgunluğun göz kenarlarına yansımış olduğunu gördü. O da mutsuz olmuştu belli ki. Ama düşündüğü gibi bencillik yapmamış, karısını ailesi için iyileştirmişti. Minneti gözlerinden taşmaya başladığında, "Özür dilerim." dedi yüzünü işaret ederek. Tunay önemsiz dercesine elini salladı ve karısının karnına elini koydu.

"Uyandığım gün, kızımızın doğum günüydü aslında. İlk başlarda umursamadığımız detay sonradan beynimizde şimşekler çaktırdı. Uzun süren tedaviler, destekleyici besinler, ilaçlar sayesinde artık iyiyim."

"İyiysen iyiyim..." diyen Arkın gülümsedi. Sancılı geçen yılları birkaç kelimeyle özetlemek basit görünebilirdi fakat hiç kolay değildi. O anları yeniden yaşamak, dile dökmek, hem anlatana hem de dinleyene eziyetti.

"Tuny, uykum geydi."

Arman kıvırcık saçlarını sallayarak masaya dayandığında, masum masum babasına bakıyordu. İstemez diye düşünse de onu babasının uyutmasını istiyor ama çekiniyordu. Annesine gitmeden Tunay'ı zorlamasının sebebi de buydu. Babası belki istemezse annesi üzülür diye düşünü-

yordu.

Arkın küçük oğluna gözleri dolu dolu baktı, kendi çelişkilerini görüyordu o küçük gözlerde. Annesini çok sevse babasının üzüleceğini düşündüğü yıllarda olduğu gibi bakıyordu gözlerinin içine.

Ağzı başka, gözleri başka konuşan oğluna kollarını uzattı ve "Babam." dedi tepkilerini ölçmek için Arkın. Arman heyecanla başını salladığında, gözleri yeni tanıdığı insanların üzerinde geziniyordu.

"Birlikte uyuyalım mı, ister misin?"

Birbirine çarpan minik ellere birkaç damla yaş eşlik ederek, "İsteyim, isteyim dimi annim? Çok isteyim." diyerek yanıt verdi.

Yerinde kıpırdanarak babasına doğru adım attı. Tereddütlü adımlar babasının önünde durduğunda, minik kolları yukarı uzandı. Arkın gürültüyle nefesini bırakırken, dizlerinin üzerine çökerek kucakladı oğlunu.

"Kıymetlim, oğlum..." diye bağrına bastı ve beklemeden ayağa kalkarak eve doğru yürümeye başladı. Az daha beklese belki hüngür hüngür ağlayacaktı, küçücük bedene sarılıp. Bu nasıl bir korku, nasıl bir özlemdi böyle? Hissettiği nasıl bir yokluktu?

"Anniiim! Anniim! Babam senin didiğin gibisi kokuyoy! Baba kokuyoy annim, hasyet kokuyoy!"

Kulağının dibinde, sesini annesine duyurmaya çalışan oğluna daha sıkı sarıldığında içine hapsettiği hıçkırığı serbest bıraktı. Hıçkıra hıçkıra adım bile atmadığı odalarına çıkardığı oğlunu yatağın üzerine bırakıp yanına uzandı.

"Sen de annen kokuyorsun oğlum. Aşk kokuyorsun, aynı annen gibi kokuyorsun."

Boynuna burnunu dayayan oğlunun mırıltılarını dinlerken, kıvırcık saçlarını sevmeye başladı.

"Ayman çok mutyu..."

Biraz daha mırıldandıktan sonra düzenli nefesler kula-

ğına doldu Arkın'ın.

Oğlunu seyrederken, kapının açılmasıyla bakışları gelen kişiye döndü.

"Biz de gelebilir miyiz?"

Kocası oğlunu alıp gittikten sonra, yanına gelen kızı Maral'ın boynuna atlamıştı ve uzun süre öyle sarılarak kalmışlardı.

"En güzel hediyem sensin anne!"

Kokusunu içine çekerek konuşan mucizesine ağlayarak daha çok sarılmış, doya doya öpmüştü Maral.

"Cennet kokum, mucizem..."

Kahverengi tutamlara parmaklarını geçirirken, yaşlı gözlerine rağmen gülümsüyordu.

"Babamla Ayman'a gidelim anne, biz de uyuyalım."

"Gidelim annem."

Kucağına alması yasak olduğu için elinden tuttuğu kızıyla ayağa kalktı ve masadakilere bakarken gözlerini kaçırdı.

"Biz..."

Gülümsediğinde kahkaha atan ailesine arkasını dönerek, kızıyla eve doğru yürümeye başladı. Odaya geldiklerinde usulca kapıyı açtı Maral. Yatakta kendilerine bakan adama çekinerek sorduğunda, cevabı belliydi aslında.

"Karaca'm..."

Arkın konuştuğunda, oğlunu kolları arasına biraz daha çekerek yatakta karısı ve kızı için yer açtı.

"Babacım uyumaya geldik..."

Konuşan kızını öptüğünde, onun da kardeşine sarılıp gözlerini kapattığını gördü. *Hoş geldiniz* diye bağırıyordu gözleri.

Maral yastığa başını koyarken, gözlerini kırpmadan kendisine bakan kocasına iç çekerek bakmaya başladı. Konuşmadan hasret gideriyordu gözleriyle Arkın, kelimelerin yetmeyeceğini, eksik kalacağını düşünüyordu.

Sarı tutamlara uzanırken, kapanan gözlere "Kapatma gözlerini Karaca'm..." diye fısıldadı. Sonra "Özledim..." diye ekledi. Onunla gözleriyle konuşmayı özlemişti. O yeşillerin sunduğu nefesle ciğerlerini şişirmiş ama yetmemişti.

"Özlemin bir adı da sensin sevgilim."

Maral fısıldayarak daha fazlasını söylemek istediği halde gözleriyle kendisini seven kocası yüzünden konuşamamıştı. *'Bakma öyle utanıyorum. Saklayamıyorum aşkımı...'* diyemiyordu. *'Ben susayım ama sen susma!'* diyemiyordu. *'Beni seven ses tonunu özledim...'* diyemeden bakıyor ama dili bir türlü dönmüyordu.

Çenesine uzanan parmakları öperek gülümsediğinde, Arkın nefesini tuttu ve daha çok yayıldı tebessümü dudaklarına.

"Bugün yeniden başladım sizinle yaşamaya."

Arkın nefesini verdiğinde, Maral onun bıraktığı nefesi içine çekercesine tuttu nefesini.

"Benden, bizden vazgeçmediğin için teşekkür ederim." diyen karısını kolları arasına alıp saatlerce öpüp koklamayı ne çok istedi şu an Arkın. Fakat bu oda, belki de bu yatak ilk defa böyle bir mutluluğa şahit olurken, ortalarına yatmış çocuklarının nefes sesleriyle anca bakabiliyordu yüzüne karısının.

Yoktu bundan öte bir mutluluk... Ne çok diyeceği vardı yokluğunda biriktirdiklerine dair, ne cümleler, ne kelimeler vardı dilinde adı Karaca olan... Ne şiirler vardı yüreğinde, Maral'la başlayan ve yine onunla biten...

48. Bölüm

Ne şiirler vardı yüreğinde, Maral'la başlayan ve yine onunla biten...

Konuşmadan ne kadarını anlatabilirdi onsuzluğun yüreğine çektirdiklerini? Her iç çekiş, götürdüklerine mi, yoksa onunla gelenlerin güzelliğine miydi? Titrekçe alınan nefesler anlatamadıklarına yoldaş olurdu da, yine konuşamazdı aşksızlığında gocunan dili. Her adını sayıklayışında; bir ah, bin özlemle dolan gönül nasıl dile gelirdi? Nasıl dile gelir, nasıl anlatırdı yeşilin toprağa muhtaçlığını?

İşte böyle bir ânın içindeydi acı kahveler... Yeşil harelerin büyüsüne kapılmış, tir tir titriyorlardı. Konuşursa kapıldıkları büyünün bozulacağından korkarcasına izliyordu her bir kirpiği.

"Sevdiğim adamın koynunda yatmak ne demek, nasıl hissettirir hiç öğrenemedim."

Maral'ın gözleri aklından geçenleri kelimelere dökerken dolduğunda, hiç tatmadığı, belki de en çok eksikliğini yaşadığı duyguyu sorgulayarak baktı pişmanlık kırıntılarının bir araya geldiği adamın yüzünde, kocasına.

"Mesela burnumu hiç dayayamadım kokusunun buram buram yayıldığı boynuna ya da alnımı çenesine bırakıp da soluklanamadım onunla hızlanan nefeslerim sonrasında."

Arkın, bu anların geleceğini bilerek pişmanlığını da oturtmuştu yanı başına. Vicdanı *'Bırak!'* dercesine çırpınırken *'Dur!'* diyordu, *'dur! Sen daha dur, neler duyacaksın!'*

Ne kadar susarsa sussun, gözleri eksik yaşadığı ne varsa bas bas bağırıyor, hesap soruyordu. Acı kahve topraklar yeşilin önünde diz çöktüğünde, seyrine daldığı harelerin huzmeleri içinde çırpınıyordu.

"Sen giderken; bir tek kendini değil, beni de sensizliğe mahkûm ettin. Bu öyle bir şey ki tarifi yok. Seni mahrum bıraktıklarım, yaşatamadıklarım, yaşayamadıklarımız en büyük azabım oldu benim Karaca'm."

Vicdanı en büyük sınavında karşı safta yer alarak, çıkılmaz bir yola çoktan girmesini sağlamış ve çıkış için tüm yollarını kapatmıştı. Arkın, karısına bakarken ne söylese az geleceğini, eksik kalacağını biliyordu. Onun için ne anlatsa kâfi gelmeyecek, yeşil harelerde kaybolmaya devam edecekti.

"Seni bensizlikle cezalandırdığımı zannederken, en çok kendimi sensizliğe mahkûm ettiğimi bilemedim ben. Senden aldığım, çaldığım ne varsa boynumdaki urganın düğümünde. Saç tutamlarını sevemeyen parmaklarım, kirpiklerinin titreyişini izleyemeyen gözlerim, nefesini soluyamayan nefesim, en çok da gönlündeki aşkıma yarenlik edemeyen yüreğim şikâyetçi benden. Bütün uzuvlarım, organlarım, en büyük düşmanım oldu yokluğunda. Yaşamak için kalbin atması, nefes almak yetmiyormuş Karaca'm, yaşamak için sen lazımmışsın."

Aşksızlığa bıraktığı kadının güneşsiz kalan bir çiçek gibi solduğunu görmüyor oluşu, onun suçu değildi de neydi? Şimdi gidenin geldiğine sevinemeden, yıkıntıların arasında kalan parçalara bakıyor, nasıl toparlayacağını düşünüyordu.

"Kapat gözlerini Karaca'm, seni uyurken izlemeyi özledim. Gönül istiyor ki o güzel gözlerin hiç kapanmasın, ama yatağımızdasın ya artık, burada olduğunu bilmek bile huzur veriyor. Uyu güzelim, çocuklarımızla uyuduğunu göreyim."

Maral gözlerini kırpmadan kocasını izlerken, dudakları arasından çıkan hiçbir sözü kaçırmıyordu. Yüreği çoktan kanatlarını açmış, kocasına doğru uçarken sakinleşmeye çalışıyordu.

"Uyku benim dinlenme sürecimdi sevgilim. Hiç uyanmak istemediğim anlarda bile, beni çağırmaların sayesinde tutunuyordum o küçücük ışığa. Bitti dediğim an, *daha değil* diyerek kaldırıyordun uykularımdan ve düştüğüm yerden. Ben, sensiz güne uyanmaktan hep nefret ettim. Yatağımın sol yanını boş görecek olmanın korkusuna, uykularla dost oldum ama yine de uyandım. Kapı aralarından bile varlığını görmek için direndim. Bu kadar özlemişken, şimdi nasıl yumayım gözlerimi? Yazık değil mi, gözlerimin sensiz geçirdiği yıllara?"

Fısıldadığından kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu Maral.

"Seninle kaderin var olduğuna inanan bir adamım ben Maral. Senin kaderim olduğunu yaşayarak öğrendim, aynı ne yaşayacaksak alnımızdaki görünmez yazıda yazdığına inandığım gibi. Kaderin bizi tuttuğu sınav belki çok ağırdı, belki de biz ağırlığından korktuk, kaçtık, hor gördük sevgimizi. Ama yine de buradayız, sen buradasın, çocuklarımız burada ve biz galip geldik."

Karısının titreyen göz kapaklarına ve kirpiklerine bakarak derin bir nefes çekti içine. Ciğerlerini evlatlarının ve karısının kokusuyla doldururken, onların nefes sesleriyle göz kapaklarını örttü. Bir süre öylece huzuru dinlemeyi seçerek kaldı yerinde. Aklına düşünceler hücum edince, içinde tek bir olumsuzluğa dahi yer vermeden hissettiklerini ölçtü.

Neydi bu hissettiği? Geç gelen mutluluk duygusu muydu, yoksa ertelenen bir kavuşmanın, kaybettim denileni geri kazanma sevinci miydi?

Göğsü az öncekine nazaran daha da çok huzurla dolup taşarken, karısının en sevdiği gülüşlerinden birini çıkardı meydana, gülmeyi unutan yüzünde. Ve bunca yılın acısına inat, dudaklarının kenarına o iki kusuru yerleştirdi. Şimdi öfkeyle can yakmak için değil de, aklıselimdi gülüşleri,

mutluluk ve huzurdu.

Gözlerini açmaya niyetli olmasa bile kıpırdanan oğluna çaktırmadan araladığı gözlerinin arasından bakarak eski haline döndü.

Arkın, oğlunun kıpırdanmalarına sessiz kalırken, Maral da kızının kucağında dönerek kardeşine sokulduğunu kıpırtılarından anlıyordu. Ne olacağını bekleyen Arkın ve Maral, çok geçmeden ufak oğullarının konuşmasıyla nefeslerini tuttular.

"Uyudulay abla!"

Fısıltısı kulaklarına ulaştığında, "Uyudulay Ayman, hadi kalkalım." diye verilen yanıtla kalakaldılar.

Sonra sessiz bir kıkırtı yayıldı odaya, "Nasıl da uyuttuk dimi onlayı?"

Semin kalkmak için hazırlanırken, Arman'ın huysuzlanmasına şaşkınlıkla baktı.

"Yalnız kalsınlar dedik aması, biyaz daha yatsak mı ayalayında?"

"Şşşy, ses yapma! Uyanacaklay şimdi. Biz seninle böyle mi anlaştık? Daha çok biylikte uyuyacağız ama ilk önce anne ve babamız uyusun."

Semin sustuğunda gözlerini kırpıştırarak dudak büken kardeşinin kıvırcık saçlarını okşadı.

"Of, en dayanamadığım yeyden vuydun bini. Kalbim çok yumuşakmış, annim öyle diyoy. O zaman oyası yine iş başında dimi? İyi kayk, hadi kayk!"

Fısır fısır konuşarak onları yalnız bırakmak için oyun oynayan çocuklarının masumluğuna heyecanlanan Maral, bu konuşmaları kocasının da duyduğunu biliyor ve daha çok heyecanlanıyordu.

Arkın çocuklarına inanmazken, bu küçük oyunun kimin başının altından çıktığını tahmin edebiliyordu.

Mucizesi birçok gece, "Annem geyi geliyse ilk önce sen sayıl, sen öp, sen onunla uyu. Ben de özledim ama sen çok

ağlıyoysun, ben dayanamıyoyum." diyerek gözyaşlarına hep yenisini ekliyordu. Ağladığını sakladığını düşünürken, aslında hüznünün ve gözyaşlarının hep yüzünde olduğunu o anlarda daha iyi anlıyordu. Küçük kızı kendince sözünü tutmuş, hiç istemese bile ilkleri babasına vermişti.

Arkın, çocukların yataktan kalmasıyla birlikte, kapıdan çıkmalarını dahi beklemeden gözlerini açtığında Maral'ın geldiğini bilse de bu yaşadığı mutluluğun yine rüya olmasından delicesine korkuyordu. Tekrar inanamayarak yatağında yatan karısına baktı. Oysa gerçekti işte, kanlı canlı buradaydı. Ama yüreği ona yine oyun oynamaktan çekinmiyor, başkaldırarak alazlanmaya devam ediyordu. Uyumasını kendi söylemiş bile olsa, öncekiler gibi hayal olmasından korkarak gözlerini aralamasını ve gerçeğim dercesine konuşmasını, gülmesini bekledi.

Gerçi gelen her hayal de gerçeğim diyordu ama onlara dokunamıyor, dokunmadan da kaçıp gidiyorlardı. Şimdi ise karısının gözlerini açıp da, yaşam sebebi saydığı yeşillerin kendisini bulmasını sabırsızlıkla, çocukça bir neşeyle bekliyordu. Sevincini, sevgisini, içinde günden güne büyüttüğü aşkını ve özlemini hiç çekinmeden yansıttığı gözlerinde görmesini bekliyordu.

Yatakta oluşan küçük sarsıntıların geçmesiyle, kapanan kapı sesinden hemen sonra gözlerini usulca aralayan Maral, Arkın'ı görmek için bakışlarını kocasına çevirdi. İşte o an kocasının da onu gülerek izlediğini gördü. Bedenini hoyratça ziyaret eden titremeye çare bulamadan, yüreği de aynı heyecana kapılarak kanatlanmaya başladı.

Gözlerini kaçırmadan izledi bin bir anlam yüklü harelerin gülümseyen yüzüne ortaklığını. Ne söyleyeceğini bilmeden soluklandığında, az önceki olaya istinaden gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Bizi oyuna getirmişler!"

Şaşkınlığı korkusuna karıştığında, ürkekçe elini kaldı-

rıp hâlâ ses vermeden gözlerine bakan kocasının çenesine doğru uzandı. Titreyen parmakları karıncalandı, sakalların yer edindiği çenesinde ve gamzelerin üzerinde gezinirken. Arkın'ın gözleri ani bir iç çekişle kapandığında, "Saçların..." diye soludu.

Maral, karıncalanmaya devam eden parmak uçlarını kocasının teninden hafifçe uzaklaştırdığında, "Ameliyat sırasında..." diyerek susmuş, *'kazımışlar'* diyememişti. Elini çekmek isteyince, parmaklarını yakalayan kocasına hüzünle baktı.

"Sen Karaca'msın Maral. Yukarıda Allah nasıl birse, sen de yerde birsin benim için. Senin her halin yüreğimi sarsarken; güzelliğini, çirkinliğini sorgulayamam. Sadece eskiye göre daha kısa demek istemiştim. Affet, bilemedim."

Arkın pişmanlığı içinde çırpınırken gözlerini açmış, dolan gözlerden af dilercesine boynunu eğmişti.

"Hani bir gecede uzamış derler ya, benimkiler de bir gecede kısalmış ve ben ne zaman uyandım, o zaman gerçek yüzüme çarptı. *'Hâlâ nefes alıyorum ya!'* dedim *'Saç ne ki! Kökü bende, yine uzar.'* diye de teselli ettim kendimi. Ben..."

Devam edemeden bakışlarını kaçırmak istediğinde, çenesinden tutarak gözlerini görmek isteyen adama baktı.

"Söyle nefesim, tutma ne diyeceksen içinde. Ben yokluğunda kuracağın tek bir cümlenin, kelimenin bile yoksunluğunu çektim."

"Gittiğim an pişman oldum. Ölmek için bile senden gitmek, gün gün öldürdü ama zorundaydım diye avundum. Kendimce kurduğum sebeplerin, bahanelerin ardına gizledim pişmanlığımı."

Sesi kısıktı belki ama yüreğinde çok başkaydı cümlelerin etkisi. Pişmanlığını dile getirirken, kocasından küçük de olsa bir tepki, bir söz bekliyordu.

"Yaptığının haklı bir sebebi yok fakat sen nasıl sana yaptığım onca şeyden sonra yüreğine yeniden kabul et-

tiysen beni, edebildiysen... Ben nasıl sırt çeviririm sana, hele ki bugünü görmek için yaşarken? Haklı olduğumu düşünürken, hatta savunurken bile haksızsın demeyen seni nasıl suçlarım? Ben senin ölümünle birçok defa karşı karşıya geldiğini görmüşken, nasıl göz yumarım yeniden ellerimden gitmene? Muhtacım sana Karaca'm. Aldığım nefese muhtaç etmek isterken, aldığın nefese muhtaç olan bir adamım."

Sözler anlamını yitirmeye başlarken, geriye yalnızca kaçamak bakışlar ve korkakça atılacak adımlar kalmıştı. Kolların birleşerek birbirine dolandığı adımlar...

Yatağın ortasında birleşen bedenler birbirine dolandığında, Arkın derin derin nefes aldı ve Maral'ı kolları arasına daha çok hapsederek burnunu saçlarının arasına daldırdı. Hızlanan nefesleri saç köklerini yakarak geçerken, Maral vücudunu esir alan titremenin üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Ne kadar olmuştu böyle hissetmeyeli? Kocasının sayılı nefes seslerini dinleyen bir kadın olarak şok etkisi yaşıyordu bedeninin bu hezeyanında.

"Arkın." diye soluduğunda, kocasının dudaklarının tepesinden alnına, şakaklarına, gözlerine, burnuna ve yanaklarına düştüğünü hissetti.

"Sevgilim..." diyerek bir kez daha yinelediğinde, ıslak dudakların dudaklarını es geçerek çenesine konduğunu ve dokunduğu yeri yakarak erittiğini hissederek açtı gözlerini. Nefes nefese buğulu gözlerinin ardından bakarken, kocasının kapalı göz kapaklarıyla karşılaştı.

Arkın yaktığı kadar yanıyordu ama bu yangını yine karısının teniyle söndürüyordu. Çenesini saran parmaklara başını bırakarak göz kapaklarını araladı.

"Karaca'm..." deyip al al olan yanakları elinin tersiyle okşadı. Karısının gülkurusu dudakları titrerken, daha fazla beklemeden örttü dudaklarıyla. Dudaklar hasreti tek ne-

feste içerken, yetmiyordu hiçbir temas özlemi dindirmeye.

"Gözyaşım..." diyen karısının alnına alnını bıraktığında nefes nefeseydi.

"Maral'ım, ceylanım..." diye soluyarak üzerine uzandı ve göz temaslarını bir an olsun kesmedi. Maral alev gibi yanan bedenini kocasına ittiğinde, kasılan adama utanarak baktı ve "Özledim." dedi.

Arkın çapkın gülüşlerinden birisini karısına bahşederken, hızlanan kalbi durmak nedir bilmiyordu. O da karısını özlemişti. Özlemi her saniye daha çok artarken gömleğinin altına ulaşan elle kendini kasmayı sürdürdü.

"Seni gece gündüz sevmeye doyamam Karaca'm ama şimdi zamanı değil."

Maral'ın düşen yüzünü avuçları arasına alarak, başparmaklarıyla okşadığı yanaklarına dudaklarını sürttü. Kokusunun içine çekerken, dudakları yeniden karısının dolgunluklarıyla buluştu.

"Seninle şimdi sevişirsem bedenim huzura erer ve sana olan arzumu karşılarım ama gözlerim Karaca'm, gözlerim sana her değdiğinde ben seninle zaten sevişiyorum. Ruhumu doyuruyorum sana doyarken ve seninle doluyorum. Nefsim diz çöküyor aşkımın önünde. Bu yüzden bırak, yüreğim doysun sana ilk önce."

Nasıl anlatabilirdi daha fazla aşkın sadece bedenle olmadığını? Nasıl bir araya getirilirdi kelimeler, onsuzken nefsinin çoktan öldüğünü nasıl anlatabilirdi?

Maral, kocasının anlatmak istediğini anladığında gülümsemesi daha çok genişledi. Bildiği bir diğer gerçek de kocasının onunla bedeni için olmadığıydı. Bunu birçok kez yaşamışlardı.

"Dokun bana sevgilim, sadece nefesin yıkasın tenimi. Kahvelerin değdikçe arınsın sensizlikle kirlenen bedenim."

Gözlerin hasreti konuşmaya başladığında, kifayetsizliğe bürünen kelimeler bile başköşeye kurulup sessizlikle

uzun uzun ağlaştı. Alınan nefesler derman olmak için iki bedenin etrafında pervane olurken; yetmiyordu dolan gözlerin, akan yaşların özlemini dindirmeye.

Arkın, titreyen parmaklarıyla karısının saçlarından başladı sevmeye. Karıncalanan derisi eriyip akarken o durmadı, geçtiği bölgelerde izler bıraktı. Yüreği, *'Kavuştuk!'* diye çırpınırken, aynı sevinç yüzüne yansımıştı.

'Sonunda!' diyordu, *'Sonunda kendi yazdığım hikâye mutlu sonla bitecek!'*

Hep kaybeden bir adam olarak, belki de en büyük mükâfatı olmuştu Maral. Onunla başlayan hayatı, yine onunla bitiyordu ve oyunun son perdesi için tiradı dilinde, teksti elindeydi.

Maral göz bebekleri titreyerek bakarken, onunla geçen çocukluğunu düşündü. Hep kızgın, hep öfkeli olan çocuğu ne zaman görse, kendinden beklenmeyecek bir sabır ve şefkatle geçerdi karşısına. Arkın ne zaman Aslan amcasına gelse, Maral o anlarda sarılmazdı anne ve babasına. Kaçardı onları öpmekten.

Pişman mıydı peki, kesinlikle değildi. Çünkü Maral öyle yaptıkça, Arkın'ın az da olsa güldüğünü görürdü. Ve o güldükçe mutlu olur, doğru yaptığına inanırdı, hep inandığı gibi. Bunca yıldan sonra bile, doğru yaptığına inandığı için karısıydı.

"Bir çocuk düşün Maral, bir de küçük bir kız."

Maral aynı zamanda yolculuk yapan sevdasının boynuna burnunu dayarken, ciğerlerine çektiği nefesi usulca bırakarak soluklandı ve gülümsedi.

"Mutsuz olan o çocuk, sarı saçlı kızı her gördüğünde onu da kendi mutsuzluğuna çekmek istermiş ama yapamazmış, her ne kadar mutsuz taklidi yapsa da küçük kızı ne zaman görse gözlerinde kaybolup gülümsermiş.

Yıllar geçmiş o çocuk büyümüş, ama o küçük kızı kendi mutsuzluğuna çekme arzusu hiç dinmemiş. Ve öyle bir an

gelmiş ki, küçük kız taklit yeteneğini yitirmiş. Ellerinden gidenlere sadece gözyaşı dökmüş, bağırmış, çağırmış ama isyan etmemiş, çünkü hâlâ o çocuğu bir kere daha gülerken görmek istemiş."

"O küçük kız hâlâ aynı şeyi istiyor, seni mutsuz çocuk!"

Maral dudaklarını bastırdığı çenenin kasılışını hissederek nefesini tuttu. Kocasının başladığı anıya kendisi son verirken, gözlerinde konuşulmayan, dile gelmeyen hiçbir duygu kalmayacaktı. Onlara sahiplik yapamayan bu oda, bir daha bu kadar sessiz de olmayacaktı.

49. Bölüm

Maral ve Arkın'ın özlemi evin duvarlarını bile sarmalarken, bahçenin yeni neşesi mutluluğu müjdeliyordu. İki kardeş evin kapısından koşarak çıktıklarında, Semin'in kahkahaları, Arman'ın çığlıklarına karışıyordu.

"Nasıl da uyuttuk onlayı?"

El ele koşmaya başlayarak, masada kendilerini izleyen büyüklerinin yanına geldiler. Semin, Ada'nın yanına kardeşini de çekip oturduğunda, gözleri hepsinin üzerinde dolaşıyordu.

"Onlar sizi uyutmuş olmasın küçük prens?"

Ada kahkaha attığında, Arman kaşlarını çatarak yeni tanıdığı kadına döndü.

"Ha?"

Küçük dudaklarını bükerek ağzını kapattığında, Kaya Bey babasının kopyası olan çocuğun her hareketini dikkatle izliyordu. Ada, Semin'i kolları arasına çekip saçlarını öperken Arman'ı da kendisine çekti.

"Baban gibi kaşlarını çatıp durma çocuk, erken yaşlanacaksın." dediğinde, Arman yan gözle Tunay'a bakıp göz kırptı. Tunay gelecek olanı beklerken gülmemek için dudaklarını ısırıyordu.

"O zaman babam da sevmiyoy seni. Çünküm çok kaba konuşuyoysun."

Ada gözlerini büyüterek karşısındaki çocuğa bakarken sinsice gülümsedi.

"Ama ben hepinizi çok seviyorum!"

Ada başını sallayarak konuşurken, Arman kıkır kıkır gülerek ellerini çırpıyor, "Ben de, ben de!" diyerek

mutluluğunu anlatmaya çalışıyordu. Kollarını açan Kaya Bey, "Gel." dediğinde Arman ilk Tunay'a bakmış, ondan onayı alınca kendisi için açılan kollara doğru uzanmıştı.

Arman elden ele dolaşırken herkesin sevgisini hissediyor, oyuncak gibi sıkıştırılıp öpülmekten mutlu olurken gözü hep evin kapısına kayıyordu.

"Annimi öşledim..."

Dudaklarını büktüğünde Semin oturduğu kucaktan kalkmış, uzun saçlarını geriye savurmuştu.

"Çok uyumasınlay, gece uyuyamazlay sonya. Hadi kaldıyalım!" diyerek kardeşinin elini tuttu ve masadakilere el sallayarak giriş kapısına doğru yürüdüler.

Ada ağzını araladığında, "Sakın!" diye bağıran ailesine şaşkınca bakarken, omuz silkerek kocasının göğsüne sırtını dayadı.

"İki laf ettirmiyorsunuz!" diye homurdanmaktan öteye gidemiyordu. "O iki lafı biliyoruz!" diyen abisine ters ters bakıp kocasına daha çok sokuldu.

"Şu çocuk geldi, Semin beni unuttu!"

Dağhan somurtarak çimleri döverken, kıskançlığını bastıramıyordu. Arkın amcasıyla inatlaşmaya benzemiyordu küçük çocuk. Hem gelir gelmez kafa tutmuş, hem de Semin'ini almıştı ondan.

"Arman Semin'in kardeşi, Dağhan. Kardeşiniz ve küçük, tabii ki onunla ilgilenecek. Hatta sen de ilgilenmelisin."

Asya Hanım konuştuğunda Dağhan yerdeki bakışlarını anneannesine çıkarıp daha çok çattı kaşlarını. Gözleri ara sıra anne babasına değiyor ve dudaklarını ısırıyordu.

"Benim kardeşim değil! Kardeş sevmiyorum ben, istemiyorum da. Mucizemi benden çaldı o kıvırcık!"

Bu yaşta kıskançlık rüzgârlarını ailesine doğru estiren Dağhan'ın gözlerinde yanan ateş herkesi şaşkına çeviriyordu.

"Gel benim küçük fırtınam."

Uraz Bey kendi lakabıyla torununu çağırdığında, küçük Dağhan omuzlarını düşürerek dedesine doğru yürüdü.

"Sevgide bencillik olmaz evlat. Sen ne kadar çok bencil olursan, o kadar çok yalnız kalırsın. Semin'i bu kadar sevmen çok güzel ama onu kıracak hareketlerde bulunursan üzülebilir. Semin annesini ve kardeşini yeni buldu. Bu yüzden onun sevincine ortak olmalısın ki senin de onunla mutlu olduğunu görsün. Hem bana kalırsa... Sen de Arman'ı sevdin, sırf seninle oynamıyor diye kızgınsın, yanılıyor muyum?"

"Yalnız mı kaldınız babacığım?"

Ilgaz eski günlere gönderme yaptığında, Uraz Bey'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Hayır evladım, çokça yalnız bıraktım..."

Ardından çenesini sıvazlayarak torununa döndü. Ilgaz homurdanırken, karısı ve arkadaşları sırıtıyordu.

"Olabilir dede, belki seviyorumdur, tam emin olamadım şimdi. Yine de benden başka kimse sevmesin Semin'i. Ben onu babamın annemi sevdiği gibi sevmek istiyorum."

"Nasıl seviyor dayıcım baban anneni?"

Alaz ve Sertaç aynı anda konuştuğunda güldü Dağhan. "Anlatayım mı baba?" dedi göğsü kabararak. Ada öksürmeye başlarken, Ilgaz gergince oğlunun ne gördüğünü düşünüyordu.

"N-ne anlatacaksın?"

Kekelemesiyle Ada kızarırken kaçacak delik arıyordu.

"Semin'i kollarımın arasına alıp buraya yatıracağım."

Göğsüne dokunduğunda adı aklına gelmiyordu, orada ne olduğunun. "Burada ne vardı?" diye sordu Kaya dedesine. Kaya Bey, "Göğüs mü?" dediğinde başını sallayıp bu kez Uraz dedesine döndü.

"Atıyor ya hani, güm güm diyerek?"

"Kalbinin mi?"

Başını sallayarak devam etti.

"Kalbimin üzerine yatırıp atışını dinleteceğim ve saçlarını severek onu uyutacağım. Uyuyunca böyle ellerim babamınki gibi titreyerek yanaklarını sevip gözlerimi kapatacağım."

Babasının el hareketlerini ve mimiklerinin aynısını yapmaya çalışırken diğerleri gülümsüyor, bir çocuğun şahit olduğu en güzel sevme şeklini anlatırken gururlanmasını dinliyordu. Ada'nın gözleri dolarken, Ilgaz yine burnunu karısının saçlarına gömmüş, kokusunu içine çekiyordu.

"Bu kadar mı?"

Serhat muzipçe sorduğunda Dağhan başını salladı.

"Değil ama devamını anlatmayacağım. Semin'e anlattığımda *'babam hep duvara bakarak ağlıyor, o ağlarken ben huzurla gözlerimi kapatamam'* dedi. O yüzden de buraya daha sonra yatırmaya karar verdim. Şimdi annesi geldiğine göre Arkın amca gülecek dimi? O gülerse Semin de mutlu olur?"

"Hepimiz mutlu olacağız oğluşum..."

Bahçede üstü kapatılan konu, küçük Dağhan'a verilmeye başlayan diğer öğütlerle uzayıp gidiyordu.

"Şey mi yapsak, şey?"

Herkes Sertaç'a döndüğünde ensesini kaşıyarak Serhat'a kaş göz işareti yaptı.

"Mangal mı yapsak, ne, hı, olmamı be?"

Serhat ellerini ovuşturmaya başlamıştı bile.

"Olur kardeşim, olur; olay nasıl olsa doğum günü partisinden çıktı. Biz de mangal partisi yapalım!"

İki adamın iyi anlaştığının tek göstergesi açlıklarıydı. İkisi de sürekli yemek peşinde koşan oburlardı.

"Siz hiç doymaz mısınız demek istemiyorum, ama çenemi de tutamıyorum."

"Onlar doğuştan aç karıcım, takılma sen. Alp, Erdem, Cengiz! Arka bahçeyi hazırlayın koçlar."

Koşuşturmaya başlayan korumaları izleyen Sertaç,

yumruğunu Serhat'a doğru uzattı. İki adam yumruklarını tokuşturarken keyiflerine diyecek yoktu.

Ada bir yandan, "Açlar sizi." diye söylenedursun, masa çoktan çilingir sofrasına dönmüştü.

"Evladım onların karınları değil, gözleri aç!"

Uraz Bey kahkaha atarken, "Hay ağzına sağlık dostum. Gören de bizi ayıplayacak!" diyerek destek çıkan Kaya Bey, sırtını yeniden koltuğa yasladı. Mutfak kapısından arka bahçeye taşınan yiyecekler, birbirinden kaliteli içkiler, yanı sıra gelmeye başlayan koku anason kokusunu aratıyordu.

"Aslan sütü koyun masaya!"

Bağıran yaşlı kurda sokulan Asya, *'Çok içmen yasak,'* diyerek söyleniyordu ama önüne konulacak kadehi o da bekliyordu. Oturulan alan değişirken, yüreklerindeki huzur yerini korumaya devam ediyordu.

* * *

Semin ve Arman küçük adımlarla birbirine sıkı sıkı tutunmuşlardı. Ses yapmamak için ağızlarını kapatırken odanın kapısını yine aynı sessizlik içinde araladılar. Birbirlerinin yüzüne dokunan ve konuşmadan bakışan büyüklerinin yaptıklarına anlam veremeden oldukları yerde dikilmeye devam ettiler.

"Napıyoylay?"

Arman fısıldadığında, Semin düşündü.

"Sanıyım biybiyleyini seviyoylay, Dağım öyle diyoydu."

"Ha?"

Arman yine anlamamıştı. Dudakları sinirle büküldüğünde annesinin ağladığını görmüş, hatta akan gözyaşlarını takip ederken onun da gözleri dolmuştu.

"Annimi üzüyoy" diye öne atıldı. "Annim!"

Bağırtısıyla ayrılan anne babasının ortasına koşarak atladı.

"Üzülme annim, üzülüyoysan gideyiz! Annimi ağlatma, küserim sana."

Maral, dolu gözleri görmek için başını eğse de, Arman başını daha çok gömerek iç çekiyordu.

"Badem gözlüm, bana bak."

Maral boğukça seslenerek omuz silken oğlunun saçlarını öptü.

"Annem, bak bana oğlum."

Nazlanarak başını kaldıran Arman, dikkatle Maral'ı izlemeye başladı.

"Baban..." dedi Maral, Arkın'ın eline uzanarak "Baban beni üzmüyor oğlum. Biz birbirimizi çok özlediğimiz ve çok ayrı kaldığımız için ne yapacağımızı bilemedik. Konuşmak istedik ama yapamadık."

"Babam annemi üzmez Ayman. Babam annem yokken çok ağladı, asla ağlatmaz annemi!"

Semin babasının saçlarını tutarak sakallarını öperken, kırgınca bağıran kardeşine baktı. Hem niye üzsündü ki annesini babası?

İki kardeşin kırgınca bakışmalarına dayanamayan Arkın, kızını kucağında döndürerek yine yatakta uzandı. Oğlu bağırdığında ne yapacağını bilememiş, yanlış yaptığını düşünerek yüreği ağzına gelmişti. Şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra derince nefes alıp gülümsedi.

"Babacım, siz geldiniz diye bu kadar mutluyken nasıl üzerim sizi?"

Arman başını Arkın'a çevirdiğinde yine aynı dudak büküşüyle kollarını kaldırdı. Arkın gelen çağrıyı anlayarak kolları arasına çektiği oğlunu sıkıca sararken karısına göz kırpıp yatağa geri yattı.

"Anneme sayılacağım."

Arman annesini şu an herkesten, özellikle de babasın-

dan çok kıskanıyordu. Tamam, annesi uyandığında onlar da sarılıp ağlamışlardı, öpmüşlerdi birbirlerini ama annesi hiç böyle gözleri dolarak bakmamıştı ona. Babası üzüyor muydu, seviyor muydu anlayamıyordu?

"Ben de sayılacağım!" Semin de huysuzlandığında, Arkın karısına bakıyordu. Karısı çocukları arasında kalmış, ikisini de kırmaktan korkuyordu.

"E, ben ne olacağım? Ben de sarılmak istiyorum. Hepinizi alır mı kollarım?"

Maral'ın gülümsemesi kocasının yapmak istediğini anlayınca yüzüne yayıldı.

"Ne yapsak ki?"

Sanki bilmiyormuş gibi sorduğunda, Arkın çocuklarını kolları arasına hızla çekti.

"Gelin bakalım siz şöyle."

Sonra da karısının bileğinden tutarak üzerine çekti.

"Sen de buraya, işte oldu!"

Maral burun buruna geldiği adama kaçamak bakışlar atarken, çocuklarının isteği de olmuştu, dördü bir aradaydı artık. Kendisi her ne kadar kocasının üstünde olsa da, çocukları kolları arasındaydı.

"Baba yarın hep gördüğümüz ama hiç gitmediğimiz payka gidelim mi? Havuzlu olanına?"

Semin umutla başını kaldırınca, Arkın başını salladı.

"Gidelim babacım, hem kardeşine de gösterirsin."

"Payka mı gitcez? Annim, duydun mu, payk vaymış buyda?"

Maral küçüğünün heyecanıyla, "Duydum annecim." diyerek başını salladı.

"O zaman hemen uyuyalım, hemen yayın olsun, dimi?"

Arman heyecanlandıkça şirinliği artıyor, eksiklikleri bir bir kapanıyor gibiydi. Gözlerini kırpıştırarak kapatınca, Maral da başını Arkın'ın göğsüne bıraktı. Kulağının altında atan kalp hızlandıkça nefesi tekledi ama yine de dudak-

larını oraya bastırmaktan geri kalmadı.

"Olsun babacım. Hemen yarın olsun ki yapamadığımız ne varsa, ne istiyorsanız bir güne sığdıralım."

"Sığdıyalım dimi abla, o pembiş şekeylerden alalaım. Payka gidelim, balon alalım. Sonra bissüyü bissüyü şeyley yapalım. Diğey çocuklay babalayıyla ne yapıyoysa yapalım işte!"

"Diğey çocuklay gibi olalım. Anne ve babamızla biylikte."

Bu isteklerin üzerine konuşulacak ne kalmıştı geriye? Yaralı kalplerden çok, çocuk olan ruhlar değil miydi gerçek mağdurlar? Kadının sevdasına düşmüş bir adamdan, adamın aşkı yoluna ölen kadından başka ne kalmıştı yarım yamalak yaşanan çocukluğun karşısında? Bu saatten sonra, anca çabuk tutulması gerekti ellerin, zamanı yakalayabilmek için. Derin uykusundan yeniden uyanmışken hayat, artık yaşanmaya başlanmalıydı.

"Yarın bizim için yeni bir günden çok mutluluk olacak. Gözyaşlarıyla kapattığımız sayfa, baharın müjdesini veren çiçek tomurcuklarıyla yeniden açılacak."

Arkın kıkırdayan çocuklarından çok karısına hitaben söylediğinde bu sözleri, Maral başını dayadığı göğüsten istemeden de olsa kaldırdı.

"Yarın sevgilim, yarın yeniden nefesinle uyanacağım ve bu kez gözyaşına tövbeli olacak gözlerim."

50. Bölüm

"Sessiz olun, annenizi uyandıracaksınız ve yapmaya çalıştığımız sürpriz mahvolacak!"

Arkın mutfağı savaş alanına çeviren çocuklarını bir kez daha uyardığında, yüzü gözü un olmuş kızıyla oğluna gülerek baktı. Onlar ellerinde unlar, parmakları beyaza boyanan yüzlerine giderken, birbirlerini susturmaya çalışmalarını hayretle izliyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini açan Arman ve Semin, uyuyan anne babalarını uyandırmamak için odadan çıkmaya çalışırlarken uyanmıştı Arkın. Karısı mışıl mışıl uyurken, hafif aralık dudaklarına küçücük bir öpücüğü bırakıp geri çekildi. Düzenli aldığı solukları dinledikten sonra yataktan kalktı.

Banyoya girerek yüzünü yıkamak için lavaboya yanaştığında aynadaki yansımasına takıldı gözü. Çeşmeden akan su avuçlarına dolarken, gözlerindeki ışığın bugün daha canlı olduğunu fark etti. Avuçlarındaki suyu yüzüyle buluşturduğunda teninden süzülerek çenesine doğru kayan suyu yine gözleriyle takip ederek sakallarına dokundu.

"Kessem mi?"

Makineye uzandığında ani bir kararla vazgeçip elini geri çekti. "Karım böyle seviyor." diyerek havluyla yüzünü kuruladı ve banyodaki diğer işlerini hallederek odaya döndü. Yüzündeki huzuru, mutluluğu silemiyordu ve aynı gülümsemeyle giyinme odasına girdi. Raftan eşofman altını ve sporcu atletini alıp giyinmeye başladı.

Sessizce odadan çıkınca merdivenlere yönelerek seslerin geldiği alana doğru yürümeye başladı. Basamakları koşarak indi ve mutfak tezgâhının önünde çocuklarını

gördü.

"Kahvaltı hazıylamalıyız. Ne yapsak?"

"Biz yapabiliy miyiz ki? Buyası ve içindekiley çok komacan."

Kararsızca konuşan çocuklarını gülerek bir süre izledi.

"Sabahımın çalar saatleri ne yapıyorlar?"

Mutfağa girdiğinde yerinde zıplayan çocuklara güldü.

"Babam!"

"Babacım!"

Arman ile Semin aynı anda konuşup kucağına koştuklarında, ikisini de kollarına sarıp kucağına aldı.

"Birlikte annenize çok güzel bir kahvaltı mı hazırlasak?"

El çırpan minikleri zemine geri bıraktığında düşünüyormuş gibi yapmaya başladı. Kızının neleri sevdiğini iyi biliyordu, hatta karısının da nelere bayıldığını biliyordu fakat oğlu hakkında pek bilgiye sahip değildi. Acaba oğlu da, kızında olduğu gibi annesiyle aynı şeyleri mi seviyordu?

"Çikolatalı süt, çikolatalı paykek, çikolatalı sos, kayısı yumuyta, siyah zeytin, aklıma başka gelmedi baba. Annim ilk bunlayı yesin, sonra doymazsa bi daha yapayız, oluy mu?"

Bu saydıkları annesinin sevdiklerinden çok kendi sevdikleri gibi dursa da, zeytin ve yumurta seçimi çok tanıdık geliyordu. Anlaşılan oğluyla damak zevkleri, tercihleri benziyordu.

"Peki, sen mucizem? Sen ne istersin?"

Semin düşünür gibi yaparak minik parmaklarını çenesinin altına götürdü.

"Biy düşünelim; vanilyalı kyep, çikolatılı sos, çilekli süt, yafadan yumuyta, kyem peyniyli ekmek."

Dudak bükerek babasına döndüğünde; "Bu kaday yetey mi?" diye sordu.

"Siz yeter diyorsanız yeter."

Onayı alınca "Hadi bakalım, kolları sıvama vakti!" dedi.

Semin hemen pijamasının kollarını yukarı çekiştirirken, Arman şaşkınca ablasına ve babasına bakıyordu.

"Neyeyi sıvıyıyoz anlamadım."

Arkın oğlunun önüne eğilip pijamasının kollarını yukarı doğru kıvırırken gülüyordu.

"Böyle yapacağız, yani kahvaltı hazırlayacağımız için öyle dedim ve üzeriniz batmasın diye ön hazırlık."

Anlamamış olsa da anlıyormuş gibi yaparak başını salladı Arman ve ablası gibi tezgâha doğru yanaştı.

Arkın malzemeleri dolaplardan çıkararak hazırlığa başladığında, heyecanla onu izleyen çocuklarına göz kırparak, "Başlıyoruz." dedi.

İşte tam da o andan sonra başlamıştı mutfaktaki savaş! O ustalıkla krepi yaparken, çocukları geri kalan malzemeleri büyük bir uğraşla dağıtma peşindelerdi. Hazır olan kahvaltılıklar mutfak masasının üzerine bir bir yerleşirken, en sona bırakılan krepler yavaş yavaş pişiyordu.

Sos yapımına başlarken, "Semin, portakalları çıkarın" diye seslendi Arkın.

Semin kısa süre durup etrafına bakındıktan sonra portakalların yerini hatırlayarak kardeşinin kolunu çekiştirdi. Büyük sepetin içinden portakalları kucaklarına doldurarak babalarına geri döndüler ve "Çıkaydık." diyerek mutfağın ortasına hepsini bıraktılar.

Arkın mutfağın zeminine dağılan portakallara bakarken sırıtıp, "Yine mi?" diyerek işine geri dönünce Semin ve Arman güldüler.

Bütün hazırlığı bitirdiğinde, mutfağın kapısını açarak sofrayı bahçeye kurmayı düşündü. Kamelyanın altında sabah kahvaltısı yapsalar fena olmazdı hani. Ani bir kararla elindeki servis tabaklarını bahçeye taşımaya başladı. Çocuklar arkasından koşarak çıkıyor, ellerinde olanları aynı

babaları gibi masaya bırakıp geri içeri giriyorlardı.

En son eklenenlerle birlikte üçü de kollarını çaprazlayarak masanın görüntüsüne baktılar.

"Şimdi her şey tamam işte, tek eksiğimiz anneniz."

Konuştuğunda yerinde sürekli kıpırdanan oğluna eğdi başını. "Sıkıştın mı oğlum?"

"Hayıy, yeyim gayet büyük."

Oğlunun yanıtıyla kahkaha atmaya başladığında Arkın, Arman'ın kaşlarını çattığını ve hemen ardından minik dudaklarını büktüğünü gördü. Oğlu hemen hemen her şeyini kendinden almıştı, şimdi daha net görebiliyordu. Kendisinin ciddi olduğu konularda dalga geçilmesi anlaşılan onu çok sinir edebiliyordu.

"Çiş diyoy babam Ayman, çişin mi geldi?"

Kıvırcık saçlarını çekiştirerek başını sallarken, bir eliyle de pijamasının ağını kontrol ediyordu.

"Yok gibi, ufaklık uyuyoy sanıyım."

"Ufaklık? Hangi ufaklık? Baba ufaklık kim?"

Semin'in bahçede ufaklık arayışına girmesine Arkın daha fazla dayanamamış, çocuklarını kucakladığı gibi içeriye annelerini uyandırmaya götürmeye karar vermişti. Yoksa Semin'e ufaklığı anlatmak hiç kolay olmayacaktı.

Sessiz kahkahalarını atarken, hâlâ oğlunun cevap verme girişiminde bulunmayışı dikkatinden kaçmamıştı.

Maral yatakta bir kez daha dönerek elini yan tarafına attı ve yatağın boş olmasıyla göz kapaklarını araladı. Odanın sessizliği tedirginliğini artırırken, toparlanarak yataktan kalktı.

"Arkın?"

Kapıya kadar gözlerini ovuşturarak vardığında aşağı kattan duyulan seslerle rahat bir nefes alarak gerisin geriye odanın içine döndü. Ne yaptıklarını bilmiyordu fakat çok eğlendikleri belliydi. Onlara katılmak için banyoya yöneldiğinde amacı yalnızca elini yüzünü yıkamaktı. Ne

var ki banyoya girdiği andan itibaren kocasının banyoyu bile hâkimiyeti altına almış kokusuyla gözlerini kapatarak derince soluklanmak zorunda kaldı.

Rafları ve dolapları tek tek açtığında karşısına çıkan kendi malzemeleriyle gülümsemeye çalıştı.

"Atmamışsın..."

Gitmeden önce alınan ne varsa hâlâ yerli yerindeydi. Hatta kocasının özel eşyalarından çok kendine ait ne varsa raflardaydı. Eli kalbinin üzerine giderken gülümsemeye çalıştı. Dövmesinin sızladığını hissettiğinde gözleri doldu. Üstündeki kıyafetleri el çabukluğuyla çıkarmaya çalışarak duş kabinine yaklaştı. Duşa girdiğinde ayarladığı suyun altında durdu bir müddet. Ilık su başından aşağı akarken, kocasının şampuanını uzanarak aldı ve avucuna gelişi güzel döktü.

Ev kocası gibi kokuyorsa Maral da onun gibi kokmalıydı. Durulanırken yanına temiz kıyafetlerini almadığı aklına geldi. Çocukları odaya girerlerse onu öyle görebilirlerdi. Suyu kapatıp yumuşak havluya uzandı ve bedenine sardı.

Banyodan çıkınca kapının hemen önünde durmuş, odayı gözleriyle talan eden üçlüye şaşkınla baktı. Sertçe yutkunarak, "B-ben..." deyince dikkatleri üzerine çekmişti. Arkın'ın hemen çocuklarının gözlerini kapatmasına ve göğsünün hızla inip kalkmasına dudaklarını ısırarak baktı.

"K-Karaca'm?"

"Baba gözleyimizi niye kapatıyoysun?"

"Aa, annim bıcı bıcı yapmış"

Hep bir ağızdan sorulan soruları nasıl yanıtlayacağını düşünürken, yerinde huzursuzca kıpırdandı Maral, yüzü kızarmaya devam ederken kocasına bakamıyordu.

"H-hadi babacım, siz aşağıya inin."

Çocuklarının mızmızlanmalarını dinlerken, gözü yalnızca karısının üzerindeydi. Kilometrelerce koşmuş gibi

nefes nefeseydi. Semin, Arman'ın elinden tutup annesinin önüne gelince, başını geriye atarak güzel annesine baktı.

"Hasta oluysun."

Maral eğilerek çocuklarını öpüp başını sallamakla yetindi.

"Çabuk gel annim, sakın yayamazlık yapma."

Arman'ın konuşmasıyla daha da kızaran Maral, "Annem-" dediğinde, abla kardeş çoktan kapıya koşmuşlardı. Yaramazlık yapılacak zaman değildi belki ama kocasının yaramazlığa çağıran bakışlarına nasıl karşı koyacağını da bilmiyordu.

İç çamaşır bandının hizasındaki gri eşofman altının ve geniş omuzlarının siyah atletin altında daha da genişlemiş görüntüsü, inip kalkan kaslı göğsü ve atletin bile saklayamadığı karın kaslarının üzerinde dolaşan gözleri... Bu görüntüden kaçmak istese de yapamıyordu Maral, ister istemez kocasının bedeninde fütursuzca geziniyordu.

"Arkın..." derken, kendisine yaklaşan adama kısa bir an bakıp bakışlarını yeniden odanın içinde gezdirdi.

Arkın odaya adım attığından bu yana zaten ateşin içine balıklama atlamış, cayır cayır yanmaya başlamıştı. Süt beyaz teninden akan su damlalarının yolunu izlerken mantığına sahip çıkmaya çalışsa da pek başarılı olamamıştı. Siyah ve beyazın tezatlığına bakarken, bu kadında her ikisinin de cennet olduğunu biliyordu.

Karşı karşıya geldiklerinde Arkın bir süre ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilemedi. Kısa bekleyişin ardından elini kaldırıp saçındaki havluyu çekti. Omuzlarına dökülen nemli saçlarından yayılan kendi kokusuyla gözlerini kapatarak bekledi.

"Ben kokuyorsun..."

Maral saç köklerini dahi yakan nefesle gözlerini kapatırken, "Sen kokmak istedim..." diye soludu.

Arkın burnunu karısının tepesine dayayınca, kendi

kokusunun karısının kokusuyla harmanlandığını hissetti. Parmakları ince boynun üzerinde gezintiye çıktı ve beyaz gerdanda duran işaret parmağı küçük daireler çizmeye başladı. Bu süre zarfında ikisinin de gözleri açılmamış, o duyguyu hissetmeye çalışmışlardı.

"Sen hep ben kokuyordun Karaca'm..."

Önünde diz çökerek havlusunun bağını çözdüğünde, Maral ayaklarının altında kalan havluya baktı telaşla.

"Şşşt, sakin ol..."

Karısını sakinleştirmeye çalışan adamın hücreleri acizlikle sızlarken, göz kapaklarını araladı. Burnunu yeniden iki göğsünün arasına dayadığında, gözleri sol göğsünün üzerindeki dövmeye takıldı. Canını yakan dövmenin duran kalp ritimlerinde, yeniden hayat buldu Arkın. Parmakları titreyerek düz çizgi olarak bırakılan dövmeye ilerlediğinde, ardı ardına yutkundu.

"Bu?" dedi boğuk sesiyle, "Lo vivo per te - *Senin için yaşıyorum.*"

Uzatılan dövmenin ucuna belli belirsiz bir A harfi çizilmişti. Tek koluyla belini sardığı kadını kendine daha çok çekerken, düğümlenen boğazından kelimeler çıkmıyordu.

"Bu..." dedi Maral kocasının parmaklarının üzerine parmaklarını koyarken, dolan gözlerini saklama gereği bile duymadan baktığı gözlere gülümsedi. "Seninle öldüm, senin için yaşamaya başladım."

Arkın karısının gözlerine bakarken dolan gözlere dayanamıyordu.

"Biz artık birlikteyiz." Dedi, ne dediğini bilmeden. Alnını göğsünün üzerine bırakıp bekledi ve "Bir daha ayrılmayacağız" diye devam etti. İlk başta karısına yaklaşırken, düşündüğü böyle bir ânın içine düşmek değildi aslında. Tutkunu olduğu tenin kokusunu içine çekerek onu giydirmekti. Ama nasıl olduysa yine aynı hüznün içine sürüklenmişlerdi.

Maral bu yaşadıklarının çok fazla olduğunu bilerek kocasının saçları arasına parmaklarını daldırdı. Ne kadar severse sevsin, az geliyordu verdiği sevgi kollarında olduğu adama. Elinde olsa daha fazlasını vermek istiyordu. Geçmeyecek, hiç tükenmeyecek bir aşktı duyduğu. Gözlerine bakarken göz bebeklerinin titrediği, konuşurken kelimelerin anlamını yitirdiği bir adamdı kocası.

"Giydirelim seni Karaca'm..."

Valizlerini bile açmayan kadın ne giyeceğini düşünürken, kocasının çekilmesiyle boşluğa düşercesine yerinde sallandı. Arkın onu yatağa oturtup giyinme odasına gitti ve elinde birkaç çamaşır ve kıyafetle geri geldi. Etiketleri dahi üzerinde duran kıyafetlere bakamadı Maral. Hepsi kendisi için alınmıştı. İç çamaşırlarını dikkatle paketinden çıkarıp yatağa bırakarak karısının önünde yeniden eğildi Arkın.

"Kaldır ayağını sevgilim."

Maral o ne derse yapmaya başladı o andan sonra. Arkın kadının tenini koklayarak bacaklarından geçirdiği çamaşırı giydirince, sıra sutyene gelmişti. Eskiye göre bir beden büyümüştü göğüsleri ama olsun.

İlgiyle giydirdiği kadının elini tutup yataktan kaldırdı. Sırasıyla kıyafetleri de giydirdiğinde tekrar içeri gidip geldi. Elindeki ayakkabıları da giydirdiğinde tatminkâr bir şekilde geri giderek gülümsedi.

"Çocuklarımız çok acıktı." diyerek elini uzattı ve parmaklarını iç içe geçirerek kapıya yürüdü.

Maral, Arkın'ın yaptıkları karşısında ne bir şey diyebilmiş, ne de itiraz edebilmişti. Bu yaptıkları, sanki hep evdeymiş gibi alınan kıyafetler, onun üzerine kurulan hayaller çok fazla yer kaplıyordu yüreğinde. Böyle olunca kendine kızmaktan öteye gidemiyordu.

Evden bahçeye çıktıklarında masanın etrafında koşuşturan çocuklarına gülerek baktılar. Anne ve babasını gören

Semin ve Arman "Acıktık!" diyerek zıplayıp sandalyelere yöneldiler.

Birlikte edilen ilk kahvaltının ne kadar değerli olduğunu, ailesinin mutlu yüzüne bakınca anladı Maral.

Babayla oğlun küçük atışmaları, kızının bilmişçesine ettiği lafları ve kendisinin ortalığı yatıştırmak için yalandan kaş çatmalarıyla sürüp gitmişti dakikalar. Arkın'ın Arman'la olan diyalogları ve nasıl ne zaman olduğunu anlamadan ikisinin bahçede koşmaya başlamasıyla önce şaşırıyor, ardından da kızıyla birlikte şiddetli kahkahalar atıyordu.

En son Arkın'ın oğlunu boynuna alarak bahçeyi turlamasıyla gözleri parlamıştı. Oğlunun ablasını gördüğünde nasıl iç çektiğini ya da başka çocuklara bakarken nasıl boynunu büktüğünü biliyordu. Ve şimdi bu şeylerden birini kendi öz babasıyla yaşıyor oluşu Maral'ı çok mutlu ediyordu. Oğlu; özlediği, yaşamak istediği ne varsa artık babasıyla özgürce yaşayabilirdi, değil mi?

"Hadi hanımlar, hazırlanın dışarı çıkıyoruz!"

Arkın nefes nefese bağırdığında, Maral kaşlarını kaldırdı.

"Neden?"

Daha sabahtı, nereye gideceklerdi ki bu saatte?

"Unuttun mu annim payka gidicez, sonya da bana oda alacakmış babam!"

Minnetle bakışlarını kocasına çevirip kızının elinden tutarak masadan kalktı.

"Gecikmeyelim o zaman, ama masa?"

Arkın yan eve bakarak dudaklarını araladı.

"Kara Cadı! Bizi izlemen bittiyse birini gönder etrafı toplasın, biz çıkıyoruz!"

Maral farkında olmadığı Ada'nın pencereden elini salladığını gördüğünde, Arkın kahkaha atıyordu. Anlaşılan Ada yine Arkın'a söyleniyordu ve bu konuşmalar araların-

da çok fazla geçiyordu.

Kocasının kırışan gözlerine bakınca, hayranlığını gizleyemeden izlemeye başladı. Ne çok özlemişti onu, ne çok hayal etmişti onunla gülmeyi.

"Hadi güzelim, git hazırlan." diyen adamın çenesindeki elini öperek başını salladı.

"Gel annecim."

Semin sıkı sıkıya tuttuğu eli bırakmadan annesiyle eve doğru yürümeye başlayınca, Arkın da boynundaki oğlunu kucağına aldı ve Arman ile şakalaşarak eve geçti. Oğlunun bitmek bilmeyen sorularını yanıtlarken, eğlenmekten ziyade onun memnun ifadesiyle çok mutlu oluyordu.

Uzun süren hazırlanma faslı sonunda bittiğinde, yine kapının önünde buluşan baba oğul ve anne kız kabaca birbirlerini süzdüler. Gülerek kol kola girerlerken çoktan bahçenin ortasına varmışlar, kapı önünde bekleyen arabaya yönelmişlerdi.

Arkın çocukların arka koltuğa yerleştirdiği bebek koltuklarına oturmasına yardım ederken, Maral dikkatle onu izledi. Arkın işini bitirip bedenini arabanın içinden geri çektiğinde, karısının göz hapsiyle titredi.

"Karaca'm?"

Gülümseyerek yanına vardığı kadının alnını öptü kokusunu içine çekerek, uzaklaşınca kapıyı açarak geçmesini işaret etti. Maral başını sallayıp yolcu koltuğuna otururken, kocasının ona eğilmesiyle bedenini geri çekti. Arkın işine konsantre olmuş bir halde emniyet kemerini bağlıyorken, ensesine vuran nefesle dişlerini sıktı. Kulağının hemen altından öpen karısının göğsüne başını dayadı Arkın ve gözlerini kapatıp bekledi.

"Kalbinin sesini hâlâ duyabiliyor olduğum için şanslı bir adamım." diye mırıldandığında, başını kaldırıp Maral'la burun buruna geldi.

Maral alev alev yanan gözlerini kocasının gözleriyle

buluşturdu ve burunlarını birbirine sürterken, "Sen olduğun için atan bir kalp..." diye fısıldadı.

Zor da olsa yola çıktıklarında ilk durakları park olmuştu. Saatlerce oyun oynamışlar, Arman ve Semin ne istiyorsa yerine getirmişlerdi. Lunapark diye tutturan çocuklarını kırmayıp sonraki duraklarını şimdiden belirlemişler ve dışarıda harcanacak zamanın süresini uzatmaya karar vermişlerdi.

Bir süre sonra oynamaktan yorulan ufaklıklar gitmek istediklerinde, bu defa da soluğu alışveriş merkezinde almışlardı. Girip çıkmadık mağaza, alınmadık kıyafet, oyuncak bırakmamışlardı.

Eve dönmeden önce girdikleri mağazada Arman'a süper kahramanlı çocuk odası, nevresim takımları, yastıklar, yorganlar ve kişisel bebek bakım ürünleri de dâhil ellerine ne geçtiyse alarak, eve teslim etmelerini istemişti Arkın. Maral'ın itirazlarını bile görmüyor, "Oğlumun her şeyi tam olmalı." diyerek son sözünü söylüyordu.

AVM sonrası boğazdaki restoranların birine girdiklerinde, mekânın manzarayı en iyi gören köşesine oturdular. Tabii burada da Arman'ın soruları bitmek tükenmek bilmiyordu. Siparişleri vererek garsonu gönderdiklerinde, Arman denize bakarak, "Buyası neyesiydi?" diye sordu.

"İstanbul Boğazı babacım." diyen Arkın, arkasından gelecek olan soruyu beklerken sabırsızdı.

"İstanbul'un boğazı mı buyası, peki midesi neyede?"

Yeni soruyu masanın ortasına bıraktığında Arman, Arkın ne diyeceğini bilememiş, Maral'sa başını geriye atarak gülmeye başlamıştı. Semin soruyu tam anlamasa da anne ve babası gülüyorsa iyi bişi olmalı değil mi diyerek gülümsemeye çalışmıştı.

"Gece yatarken anlatsam nasıl olur babam, şimdi anlatmaya kalksam aç kalırız."

Yanıtlamaktan kaçındığı sorudan kurtulamayacağını

biliyordu ama yapacak bir şey de yoktu hani.

"Masal anlatıy gibi mi? Oluy."

Maral yeni soru gelmeden gelen yemeklere iştahla bakarken; Arkın'ın yine ondan önce davranarak çocuklarına servis yaptığını ve kendi elleriyle yemelerine yardım ettiğini görerek seyre daldı.

"Baba ondan da!"

Semin'in işaret ettiği eti kızının ağzına uzatınca, gülen çocuklarının keyiflerinin yerinde oluşuyla onun da keyfine diyecek yoktu.

Eve döndüklerinde Arman'ın yatağının daha gelmemiş olması, yine birlikte yatacaklarının sinyallerini veriyordu. Ee, kardeşi yatar da ablası yatmaz mıydı anne ve babasıyla? Yatardı elbet, bundan sonraki günlerde de olacağı gibi hep birlikte olacaklardı.

Artık sabah akşam sevinçle atılan kahkahalar duyuyordu evin duvarları. Sabahı ayrı bir huzurla bekliyor, akşamı aşkla karşılıyorlardı.

Dünü yok sayan yürekleri bugünü milat sayarken, gelecek olan zamanda hep yeni gün, yeni mutluluklar olacaktı.

5 yıl sonra...

Denizi izlemeye çocuklarının sesiyle son veren Maral, yönünü bahçede oradan oraya koşuşturan çocuklarına çevirdi. Aileleri büyüyordu.

Huzurla göğsü kabardığında gülen gözlerini en küçüğüne, Aslan'ına dikti. Arman'ın arkasından koşarak onu yakalama çabalarına girmesini izlemek, her zamanki gibi eğlendiriyordu Maral'ı. Biliyordu ki birazdan ya babasını ya da onu çağıracak, "Hile yapıyor!" diye bağıracaktı.

Dönüşünün senesine hamile kalmıştı Aslan'a. Hayal meyal de olsa hatırlıyordu oğlunun, "Annem uyanmıyor

baba!" diye bağırışlarını. Sonrası sürpriz olmuştu onlar için ama ya öncesi... Ecel terleri akıtmışlardı. Arkın'ın telaşı, çocuklarının korkusu yetip de artmıştı. Mutlu haberi aldıklarında, yine tüm ailesi yanındaydı. Dokuz ay dolana kadar yerinden bile kıpırdatmamıştı onu kocası.

"Sen otur ben yaparım, sen yat ben bakarım, canın ne istiyor?"

Ardı arkası kesilmeyen sorular, emrivakiler ve el üstünde tutmalarla geçmişti. Karı koca, yaşayamadıkları hamileliğin tadını bolca çıkarmışlardı. İlk hamileliğine göre daha sıkıntılıydı küçük oğluna hamileliği, fakat onun da üstesinden gelmişlerdi. Gece yarısı başlayan bulantılar, sonrasında canının abuk sabuk çektiği şeyler çok yoruyordu onu.

"Canım Amasya elması çekiyor." diye uykusundan kaldırdığı kocasının, hiç itiraz etmeden yataktan kalkıp, "Amasya dediğin yer şurası, bir koşu gider gelirim." diyerek gece yarısı yollara düştüğünü görmüş, adamın bir saat sonra ellerinde bir kasa elmayla odaya girmesine şaşırmaktan öteye gidememişti.

Yedi saatlik yolu bir saatte nasıl yaptı diye düşünürken, "Ilgaz'ın jeti sağ olsun karıcım, var mı başka bir isteğin?" demesi, sırıtan kocasına kasadaki elmaları atmasıyla son bulmuştu.

Ya doğum yaklaştıkça girdiği korku havuzuna ne demeliydi?

'Ya!' ile başlayan korkular, *'başaramazsam,'* vesveseleriyle son buluyordu. Sabahın ilk ışıklarıyla tutan sancı doğumhanede son bulduğunda, yine kocası vardı yanında. Normal olması imkânsız olan doğumu lokal anestezi sayesinde birebir yaşadığı ve oğlunu kucağına aldığı o an hiçbir şekilde tarif edilemezdi. Hüngür hüngür ağlayan kocasının saçlarını öpmüş, onu yatıştırmayı başarmıştı.

"Aslan olsun mu oğlumuz?" dediğinde, "Babam." di-

yen adamın mutluluğu vardı bir de. Ahh ne günlerdi...

"Baba abim hile yapıyor!"

İşte olmuştu. Aslan, babasına bağırarak yardım istiyordu. Arkın, yılların adı var dercesine evden çıktığında yüreğinin ritimlerine yine şaşırdı Maral. Dudaklarını ısırarak kocasının tüm heybetiyle iki kardeşin arasını yapmasını hayranlıkla izledi. Arman inatçı tavırları, asiliğiyle tamamen babası olup çıkmıştı son yıllarda.

Arkın dediğini yapmış, oğlunun eksik yanını çabucak doldurmuştu. Eksikler doldukça rol model olmuştu Arkın, Arman için. Başlarda kıskançlık her ikisini de sarmıştı.

'Annemle ben yatıcam, sen ablamın yanına git!' bağırışlarını, *"Karımsız yatmam!"* diyerek bastırmıştı Arkın.

Sonraları ise babası ne derse doğrudur, ne yaparsa haklıdır oluvermişti. Tabii bu doğrudurlar, Maral'ın bir bakışıyla *'Doğru da neymiş?'* oluveriyordu dakikasında.

Ve biricik kızı, Semin'i... Dokuz yaşın güzelliği ayrı bir vurmuştu yüzüne. Bahçenin köşesine sinmiş, düşünceli halini izlemişti bir süre Maral. Derdini az çok biliyordu kızının, yine Dağhan'dı tek sorun ve tek çare. Olur olmadık şeylere kavga ediyorlar, sonra nasıl oluyorsa dakikasında alıyorlardı gönüllerini. Şimdiki en büyük dertlerinin adı *"Firas"* olmalıydı ki barışacak gibi durmuyorlardı.

Arkın'ın oğullarıyla büyük mücadelesi bitirdikten sonra, kaşlarını çatarak küçük kızını süzmesini gülerek izledi Maral. Kıskançlığı ne kadar ağır bassa da kızının ne onunla, ne onsuz olmuyor tavırlarına sabır gösteriyor ama yine de gördüğü yerde Dağhan'ı sıkıştırmaktan geri kalmıyordu.

"Karaca'm?"

"Hı?"

Kocasına dönerken, elinden tutan adamın gözlerine bakmaya devam etti. Bu yaşadıklarını ve geleceğini bir kü-

rede gösterseler; yine de her acıya, her şeye rağmen onu seçerdi Maral. Kocasının aşkı ve çocukları sayesinde nefes alıp yaşıyordu. Derler ya, *yine olsa yine yaparım* diye... Birbirlerini böylesi bir aşkla seveceklerse her şeye katlanıp ona gelir, yine onun olurdu.

"Ne düşünüyorsun?"

Sevgiyle, aşkla baktığı adama yüreği kayarken, "Seni." dedi.

Arkın, karısının düşüncelerinden habersiz güzel bakışlarına kapılıp gitmişti yine. Tüm yaptıklarına rağmen onu sevmeye devam eden bir kadındı onun kadını.

'Onsuzluğu bir gün bile nasip etmesin Allah bana,' dediği an, aşkı gözlerinden taşan kadınının yüzünü ellerinin arasına alıp kokusunu içine çekti ve alnını öptü. Gözlerinden aksın istiyordu gözlerine aşkı, diline derman olsun istiyordu sevdiğinin adı.

"Çocuktum daha sana vurulduğumda, kıskanırdım seni, incitmekten korktuğum halde kırardım da ama çok severdim seni. Bir gün bile seni sevmekten vazgeçmedim. Vazgeçemedim, çünkü insan nefes almaktan vazgeçemez.

Bir adam; görmeden, duymadan, eli, kolu, ayakları olmadan ne kadar yaşar? Ya kalbi atmadan, kalbim dediği kadın olmadan yaşayabilir mi? Sen benim yaradılış sebebimsin Karaca'm. Sen benim var olma nedenimsin. Allah bir daha sensizliği bana yaşatmasın."

"Sen, bir gece kalbimin ortasına bir bomba yerleştirip ortadan kaybolan adam! Aynı gece, aşkla ilk defa yüz yüze gelme sebebim, kalp yaramsın. Sen nefes almak için ürettiğim tek bahanem, hafızamın en güçlü yanı, gözyaşımsın. Sen ölüme giderken, dilimden dökülen tek duamsın. Avucumun altında atan kalbin ise yurdum. Ait olduğum tek yer."

"Senin için yaşadım, yaşıyorum, yaşayacağım."

"Senin için yaşadım, yaşıyorum, yaşayacağım."

Final

Bugün her zamankinden daha anlamlı bir gündü Maral için. Yıllar önce varlığına şükrettiği, etinden et koparken Rabb'inin bağışladığı mucizesinin doğum günüydü bugün. Kızının on sekizinci yaş günü olmasına ek olarak yine aynı gün kavuşmuştu ailesine. Yüreği sevinçle şişiyor, mutluluğu dolup taşıyordu.

Bahçedeki hazırlığa göz gezdirdikten sonra kızının giyinmesine yardım etmek adına eve doğru yürüdü Maral. Masada oturan ve arkadaşlarıyla koyu bir sohbet içinde olan kocasını gördü. Kısa bir an gözlerinin hapsinde tuttuğu kocasına bakarken içini çekti ardı ardına.

Kocası...

Onun bir tarifi yoktu Maral'ın gözünde. Tarifi mümkün olmayan bir aşktı Arkın onun için. Kendisine baktığını hissetmiş gibi gülümseyerek ona döndüğünde, serseri gülüşü dudaklarının kenarındaydı. Elindeki kadehi dudaklarına götürüp göz kırptığında ona, yüreği yeniden cız ederek çırpındı kafesinde.

Rüzgârla dağılan saçlarını yana alarak bakmaya devam ederken, hâlâ aynı heyecanla titreyen bedeninin tepkilerine şaşıyordu. Gülümseyerek içeri geçerken aklı yine masadaki kocasındaydı.

"Anneee!"

Merdivenlerin başında yumak olmuş üçlüyü görünce, aklının meşgul olduğu kocası saniyesinde korkuyla uçup gitmişti. Koşar adımlarla merdivenlere ulaşarak, "Ne olu-

yor, ne bu haliniz?" diye sorduğunda, Semin elindeki elbiseyi Arman'ın elinden kurtarmaya çalışıyordu.

"Anne, anne ya şu elbisemin haline bak!"

Sinirden yüzü kıpkırmızı olmuş kızının ha ağladı ha ağlayacak halini görünce, kaşlarını çatarak Arman ve Aslan'a döndü.

"Neden yaptınız?"

"Çok kısaydı." dedi yaptığından övünürcesine göğsünü geren Arman.

Maral, "Neden yaptınız dedim?" diye bağırdığında bu defa o küçük dağları ben yarattım havası anında sönen oğlu omuzlarını düşürerek, "Çok kısaydı." diye yineledi.

"Kısaydı öyle mi?"

"Aynen öyle."

Karşılık vermek değildi yaptığı, düşüncesizliğine kılıf bulma çabalarıydı.

"Peki, sana ne bundan?"

Maral bir kez daha Arman'a yüklenirken, diyecek ne kadar sözü varsa yutan oğlunun yutkunarak kendisine bakmasını dikkate dahi almadı. Bugün ablasının doğum günüydü ve en azından bugün mutlu olmasına izin verebilirlerdi.

Kızının kardeşi yüzünden nefes alamadığını adı gibi biliyordu. Arman'ın koruma iç gücüsü o kadar aşırıydı ki ablasına göz açtırmıyordu.

"Özür dilerim abla." diyerek başını eğdiğinde, düşüncesizliğine bir kez daha lanet etti.

Aslan, "Valla özür diledi, siz de duydunuz mu?" deyince ipler koptu.

Maral işbirlikçi oğluna gözlerini kısarken, her şeyin aslında en küçüğünün başının altından çıktığına emindi. Arman'ı delirtmek Aslan'ın en sevdiği şey olduğundan ateşi tutuşturmak bir kıvılcıma bakıyordu.

"Abisinin zaafını kullanan senken, hep suçlu onun gö-

rünmesi ne kadar acayip değil mi?"

Aslan'ın tedirgin bir sırıtmayla, "Abime bakayım!" diyerek kaçmasına başını sallayan Maral, hâlâ elbisesine dolu gözlerle bakan kızına doğru yürüdü.

"Anne, şimdi ben ne yapacağım? Her seferinde aynı şeyi yapıyor bana. Sırf Arman'ı kızdırmamak için okulda nefes almaya korkar oldum ama o beni kırmaktan hiç vazgeçmiyor!"

Semin'in kırgınca konuşmasına iç geçiren Maral, doğru kelimeleri bulmak için zaman kazanırken oğlunun ablasına düşkünlüğünü düşünüyordu.

"Dolabından başka bir tane seçelim ha, olmaz mı? Bir sürü elbisen var annecim, onlar da aynı bu elbisen gibi çok güzeller. Hem Arman'ın sana düşkünlüğünü, seni kıskandığını benden daha iyi biliyorsun. Seni gözünden bile sakınırken, ona kızmak da faydasız. Ne desem, ne ceza versem değişmeyecek. O yine aynı Arman olacak."

"Eskiden de aynıydı ama babamın yerine geçme çabaları ve kulübü devralmak istemesi onu değiştiriyor anne. Arman böyle oldukça korkuyorum."

Maral başını sallayarak kapıya döndüğünde, elindeki hediye paketini avuçları arasında sıkıştıran oğlunu gördü. Arman, ablasının dediklerini duymuş olmalıydı ki yüzü daha çok kararmış, kaşlarını çatmıştı.

"Ben, gelebilir miyim?"

Ne diyeceğini bilmeden kapı önünde dikilirken, "Gelme istemiyorum!" diyen ablasına yüzünü buruşturarak baktı.

"Gel annecim." Maral, küs kalmalarını istemiyordu.

"Bunu sana almıştım."

Semin'in kucağına koyduğu paketi açmasını beklerken, elinin tersiyle itmeye çalıştığını gören Arman ablasının elini tutarak "Aç!" dedi. Sesi ne kadar keskin olursa olsun korkuyordu. Semin paketi açarken birkaç damla gözyaşı

elinin üzerine düşünce, Arman acıyla dizleri üzerine çöküp ablasının yanaklarını avuçları arasına aldı. Maral karşısında yaşanan sahneyi şaşkınlıktan çok hayranlıkla izlerken, bir sonraki adımda neler yaşanacağını bekliyordu.

"Aç hadi."

Semin başını sallayarak paketi açtığında kardeşinin kestiği elbisenin aynısının fakat başka bir renginin olduğunu gördü. Gülmekle ağlamak arasında kaldığında, "Bu?" diyerek sustu.

"Harçlıklarımı biriktirdim. Gerçi paraya ihtiyacım olmuyor ama kendi paramla almak istedim. Seni ilk gördüğümde babamın kucağındaydın. O gün böyle bir elbise vardı üzerinde, şeker pembe miydi, tozpembe miydi tam çıkaramıyorum ama böyleydi. Nasıldı sen hatırlıyor musun anne?"

Kısa bir an dolu gözleriyle annesine dönen Arman, cevabı beklemeden konuşmaya devam etti.

"Melekler gibiydin, babam seni her yukarı atışında. Benim için hâlâ aynısın abla, o öküz Dağhan'la gidip aldığın elbise benim aldığımla aynı olduğu için yaptım. Onun beğendiğini aldığın için yapmadım. O beğendiği için yaptım. Ona güzel görünmek istediğin için yaptım. O öküz lila aldırmış sana, senin lila rengi bir şeyin yok ki! Hem sen o rengi hiç giymedin."

Maral çocuklarını yalnız bırakmak için oturduğu yerden kalktı ve ikisinin de saçlarını öperek kapıya yürüdü.

"Çok duygulandım be, azıcık sarılayım da beni unutmasınlar."

Gülen küçük oğlunun saçlarını karıştırarak şakağını öperken, "Git bakalım." dedi ve odadan çıktı. Çocukları böyle birbirine bağlıyken daha isterdi! Onlar bu kadar çabuk barışmaya meyilliyken, parmağını bile oynatmasına gerek kalmamıştı.

Merdivenlerin sonunda durarak, evinin büyük salo-

nunda gözlerini dolaştırdı. Kocası verdiği sözleri tutmuştu ve dediği gibi senelerdir duvarlarında mutluluk resimleri asılı, her odada şen kahkahalar vardı.

Mutfaktan bahçeye geçmek için harekete geçerken, bir anda kolundan çekiştirilerek odalardan birine sokulduğunda nefes nefeseydi.

"Karaca'm..."

Mümkünmüş gibi daha fazla sokulan kocasının nefesini saç köklerinde hissederek gözlerini kapadı Maral.

"Sevgilim..." dediğinde duvarla kocası arasında kalmıştı.

"Çocuklar ne âlemde?"

Yaramazlık yapmak ister gibi bir ses tonuyla sorduğu soruya gülen Maral, kocasının yakışıklı yüzünde parmaklarını dolaştırdı. Gözlerini kapatan adamın göz kenarlarına sürttüğü parmaklarıyla bekledi bir süre.

"Çocuklarımız sağlığına duacı hayatım..."

Maral kıkırdayınca, Arkın gözlerini usulca araladı. Şakaklarına yol alan ince parmakları tutarak avucuna aldı ve öptü.

"Ben de onların annesine duacıyım güzel karım. Sırf çocuklarımın annesi olduğu için değil, benim olduğu için de minnettarım."

Maral dudaklarına sokulan kocasına kendini bastırıp, tutuşu sıklaşan adamla tüm ağırlığını ona verdi. Arkın dışarıdaki arkadaşlarını, dostlarını, çocuklarını unutacak kıvama geldiğinde yüreğinin sahibini kendine daha çok çekti.

"Yetmeyecek Karaca'm, seni ne kadar seversem seveyim yetmeyecek. Bitmeyecek orman gözlü karım, bitmeyecek bendeki sevdan. Az gelecek her sevişim."

"Geçmeyecek sevgilim, geçmek bilmeyecek yüreğimi her bakışında saran ateş. Hiç sönmeyecek yakıp bıraktığın kor. Sana geldikçe, yanmaya da devam edecek. Gözlerinin

değdiği tenim sana tutuldukça sanrıları geçmeyecek."

Gözlerini açmadan konuşurlarken daha fazlaydı hissettikleri. Onların aşkıydı bu yaşadıkları, bu kadardan da fazlaydı Mutluydular, huzurluydular. Birbirlerinin varlıklarına dua eden iki âşıktı onlar.

Onlar kendilerine verilen ikinci şansı en iyi şekilde değerlendiriyorlardı. Maral'ın yıkılmaz tek kalesiydi ailesi, dostları. Kocası arkasındaki koca bir dağ olmuşken, evlatlarının ve kocasının sığınacağı tek limandı kendisi.

Onlar acılarını, sevinçlerini paylaştıkları dostlarıyla yollarına devam ederken, çocukları da doğru insanlarla karşılaşacak, dostlar edineceklerdi.

Ada'nın oğlu Dağhan aşk olurken, Arya'nın oğlu Asaf kardeş, Sertaç'ın kızı Gülse gülmek için neden, Ateş ile Deva'nın çocukları Firas ve Dilvin yangın olacaktı. Dostluğa ilk atılan adımlarında kimisi aşkı tadacaktı, kimisi dostluğu, kimisi de acıyı ama en çok da bir olmayı tadacaklardı. Kimse düşene vurmadan kaldıracaktı düştüğü yerden.

Hiçbir aşkın bitmediği nice hikâyelere...

SON